សុត្តន្តបិដក

៤៦

SUTTANTA PITAKA

ព្រះ
ត្រៃបិដកបាលី
និង
សេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ
សុត្តន្តបិដក
អង្គុត្តរនិកាយ ឆក្កនិបាត
សត្តមភាគ
៤៦

ផ្សព្វផ្សាយដោយសម្តេចព្រះអភិសិរីសុគន្ធាមហាសង្ឃរាជាធិបតី បួរ គ្រី
សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជនៃគណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ
នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ព. ស. ២៥៥៣

SUTTANTAPIṬAKA

AṄGUTTARANIKĀYA

CHAKKANIPĀTA

SATTAMABHĀGA

46

សម្តេចព្រះអភិសិរីសុគន្ធាមហាសង្ឃរាជាធិបតី បួរ គ្រី
សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជ នៃគណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

និយមវចនៈ

ព្រះត្រៃបិដកត្រូវបានបង្កើតឡើង ប្រមាណ៥០០ឆ្នាំប្លាយ ក្រោយអំពីការរំលត់ព្រះខន្ធចូលកាន់ ព្រះបរមនិព្វានរបស់សម្តេចព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះបរមគ្រូជាអម្ចាស់នៃយើងគ្រប់គ្នា ។ គ្រប់ប្រទេស អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា និងប្រទេសខ្លះមួយចំនួនមិនមែនអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា គ្រប់អង្គការ ពុទ្ធិកសមាគម និងតាមបណ្ណាល័យជាតិធំ ៗ តែងតែបានទទួលយកមកតម្កល់ទុកធ្វើជាគ្រឹះ ដើម្បីធ្វើការស្រាវជ្រាវសិក្សាស្វែងយល់ តាមអ្វីដែលហៅថាព្រះពុទ្ធវាចា (ពុទ្ធធម៌) ។ កាលដើមឡើយគេនាំគ្នា កត់ត្រាលើស្លឹករឹត ព្រមទាំងសរសេរចារឹកលើផែនថ្ម និងលើផែនលោហៈក៏មាន លុះចំណេរតមក ក៏បាននាំគ្នាបោះពុម្ពលើក្រដាសចងក្រងជាសៀវភៅ (គម្ពីរ) រហូតបច្ចុប្បន្ននេះ បច្ចេកវិជ្ជាកាន់តែ ចម្រើនឡើង គេបានវាយបញ្ចូលក្នុងកុំព្យូទ័រ តែទោះបីជាបច្ចេកទេសម៉ាស៊ីនចម្រើនឡើងយ៉ាងណា ក៏នៅមិនអាចបោះបង់សៀវភៅចោលបានឡើយ ដូច្នេះហើយទើបយើងខ្ញុំបានខិតខំធ្វើឲ្យកើតមាន ឡើងនូវក្រុមអក្សរព្រះត្រៃបិដក ដើម្បីជួយធ្វើឲ្យអក្ខរៈខ្លះដែលរលុបមិនអាចអានច្បាស់បាន ឲ្យមាន ការច្បាស់តាមតួអក្ខរៈឡើងវិញ ។

ដោយសទ្ធាជ្រះថ្លាដ៏មុតមាំដែលមានចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយក៏ជាកាតព្វកិច្ចមួយដ៏ធំក្នុងតួនាទីជាពុទ្ធបរិស័ទ ដែលបានប្រគល់កាយថ្វាយជីវិត អ្នកធ្វើដំណើរតាមស្នាមព្រះបាទសម្តេចព្រះពុទ្ធអង្គ រួមកម្លាំងទ្រទ្រង់ បានធ្វើការលះបង់កម្លាំងកាយ វាចា ចិត្ត ទ្រព្យធនផ្ទាល់ ព្រមទាំងបបួលពុទ្ធបរិស័ទ ញាតិមិត្តជិតឆ្ងាយ ក្នុងនិងក្រៅប្រទេសធ្វើឡើង ដើម្បីជាពុទ្ធបូជា ធម្មបូជា សង្ឃបូជា ។

សូមសេចក្តីឧស្សាហ៍ក្នុងការជាកុសលនេះ សម្រេចប្រយោជន៍ជូនដល់ព្រះពុទ្ធសាសនាជូនដល់ពុទ្ធបរិស័ទ សូមបានប្រកបតែនឹងសេចក្តីសុខចម្រើនរុងរឿង ក្នុងលោកនេះផង និងលោកដទៃខាងមុខទៀតផង ជាភិយ្យោភាពតរៀងទៅ ។

វត្តបទុមជ. ថ្ងៃទី ០៨ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០០៩

បួរ-គ្រី

VATT Botum Dhammavutt Sangkat Chatumuk Khan Daun Penh P.Penh

ទំព័រទទេ

សេចក្តីណែនាំក្នុងការអាន

១) *ប្រសិនបើលោកអ្នកអាន បានឃើញពាក្យទាំងឡាយណា ដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ហើយបន្ទាប់មកបានឃើញព្យញ្ជនៈមួយតួទៀតនៅខាងចុងពាក្យនោះ សូមមេត្តាកត់សម្គាល់ថា ព្យញ្ជនៈដែលនៅខាងចុងនោះគឺជាជើងរបស់ព្យញ្ជនៈដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ដោយកំហុសបច្ចេកទេសកុំព្យូទ័រ ។*

ឧទាហរណ៍

-ពាក្យខ្មែរៈ **សម្ល** *ក្នុងពាក្យនេះ ព្យញ្ជនៈ* **ល** *គឺជាជើងរបស់ព្យញ្ជនៈ* **ម** *ដូច្នេះពាក្យនេះគឺ* **សម្ល** *។*

-ពាក្យបាលីៈ **តស្ស** *គឺ* **តស្ស** *។*

២) *ចំពោះពាក្យខ្មែរ យើងសម្រេចយកតាមវចនានុក្រមខ្មែរ របស់សម្តេចព្រះសង្ឃរាជជោតញ្ញាណោ* (**ជួន-ណាត**) *ជាគោល ។ ប៉ុន្តែបើពាក្យទាំងឡាយណា ដែលអាចសរសេរតាមបែបបុរាណក៏ត្រឹមត្រូវដែរនោះ យើងខ្ញុំសូមរក្សានូវពាក្យទាំងនោះទុកដដែល ។*

៣) *ចំពោះ* **សង្កឹកច្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ** *ដែលមាននៅផ្នែកខាងចុងនៃព្រះត្រៃបិដកច្បាប់ដើម ក្រុមយើងខ្ញុំសូមមិនដាក់ទៀតទេ ព្រោះក្រុមការងារយើងបានកែតម្រូវតាមនោះរួចរាល់ហើយ ។*

សុត្តន្តបិដក

អង្គុត្តរនិកាយ ឆក្កនិបាត

សត្តមភាគ

៤៦

ព. ស. ២៤៩៧

សុត្តន្តបិដកេ

អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឆក្កនិបាតោ

សត្តមោ ភាគោ

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

បឋមបណ្ណាសកោ

អាហុនេយ្យវគ្គោ

[១] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តត្រ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ភិក្ខវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ ភគវា ឯតទវោច ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ជលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។

សុត្តន្តបិដក

អង្គុត្តរនិកាយ ឆក្កនិបាត

សត្តមភាគ

សូមនមស្ការចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គនោះ ។

បឋមបណ្ណាសក

អាហុនេយ្យវគ្គ

[១] *ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងពួកភិក្ខុដែលនៅក្នុងទីនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ បានទទួលស្តាប់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលវត្ថុដែលគេរៀបចំដើម្បីភ្ញៀវ គួរទទួលទក្ខិណាទាន គួរដល់អញ្ជលិកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។*

កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចក្ខុនា រូបំ ទិស្វា នេវ សុមនោ ហោតិ ន ទុម្មនោ ឧបេក្ខកោ វិហរតិ សតោ សម្បជានោ សោតេន សទ្ទំ សុត្វា... ឃានេន គន្ធំ ឃាយិត្វា... ជិវ្ហាយ រសំ សាយិត្វា... កាយេន ផោដ្ឋព្វំ ផុសិត្វា... មនសា ធម្មំ វិញ្ញាយ នេវ សុមនោ ហោតិ ន ទុម្មនោ ឧបេក្ខកោ វិហរតិ សតោ សម្បជានោ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ជលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ ឥទមវោច ភគវា ។ អត្តមនា តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទុន្តិ ។

[២] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ កតមេហិ ឆហិ ។

ប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ឃើញរូបដោយភ្នែក ជាអ្នកមិនត្រេកអរ មិនអាក់អន់ ជាអ្នកព្រងើយកន្តើយ ប្រកបដោយសតិសម្បជញ្ញៈ ឮសំឡេងដោយត្រចៀក... ធុំក្លិនដោយច្រមុះ... ទទួលរសដោយអណ្តាត... ពាល់ត្រូវផោដ្ឋព្វៈដោយកាយ... ដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ដោយចិត្ត ជាអ្នកមិនត្រេកអរ មិនអាក់អន់ ជាអ្នកព្រងើយកន្តើយ ប្រកបដោយសតិសម្បជញ្ញៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលវត្ថុដែលគេរៀបចំដើម្បីភ្ញៀវ គួរទទួលទក្ខិណាទាន គួរដល់អញ្ជលិកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងសូត្រនេះចប់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏មានចិត្តត្រេកអរ រីករាយចំពោះភាសិត នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

[២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។

បឋមបណ្ណាសកេ   អាហុនេយ្យវគ្គោ

ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អនេកវិហិតំ ឥទ្ធិវិធំ បច្ចនុភោតិ ឯកោបិ ហុត្វា ពហុធា ហោតិ ពហុធាបិ ហុត្វា ឯកោ ហោតិ អាវិភាវំ តិរោភាវំ តិរោកុឌ្ឌំ តិរោបាការំ តិរោបព្វតំ អសជ្ជមានោ គច្ឆតិ សេយ្យថាបិ អាកាសេ បឋវិយាបិ ឧម្មុជ្ជនិមុជ្ជំ ករោតិ សេយ្យថាបិ ឧទកេ ឧទកេបិ អភិជ្ជមានេ គច្ឆតិ សេយ្យថាបិ បឋវិយំ អាកាសេបិ បល្លង្កេន កមតិ សេយ្យថាបិ បក្ខី សកុណោ ឥមេបិ ចន្ទិមសុរិយេ ឯវំមហិទ្ធិកេ ឯវំមហានុភាវេ បាណិនា បរាមសតិ បរិមជ្ជតិ យាវ ព្រហ្មលោកាបិ កាយេន វសំ វត្តេតិ ។ ទិព្វាយ សោតធាតុយា វិសុទ្ធាយ អតិក្កន្តមានុសិកាយ ឧភោ សទ្ទេ សុណាតិ ទិព្វេ ច មានុសេ ច យេ ទូរេ សន្តិកេ ច ។ បរសត្តានំ បរបុគ្គលានំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាតិ សរាគំ វា ចិត្តំ សរាគំ ចិត្តន្តិ បជានាតិ វីតរាគំ វា ចិត្តំ... សទោសំ វា ចិត្តំ... វីតទោសំ វា ចិត្តំ ... សមោហំ វា ចិត្តំ...

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ រមែងបាននូវការតាក់តែង ឬ សម្ដែងឫទ្ធិច្រើនប្រការបាន គឺមនុស្សម្នាក់ ធ្វើឲ្យទៅជាច្រើននាក់ក៏បាន មនុស្សច្រើននាក់ ធ្វើឲ្យទៅជាម្នាក់ក៏បាន ធ្វើទីកំបាំងឲ្យទៅជាទីវាលក៏បាន ធ្វើទីវាលឲ្យទៅជាទីកំបាំងក៏បាន ដើរ (ទម្លុះ) ទៅក្រៅជញ្ជាំង ក្រៅកំពែង ក្រៅភ្នំ ឥតទើសទាល់ ដូចដើរទៅក្នុងអាកាសក៏បាន ធ្វើនូវការមុជងើបក្នុងផែនដី ដូចមុជងើបក្នុងទឹកក៏បាន ដើរទៅលើទឹក ឥតបែកធ្លាយទឹក ដូចជាដើរលើផែនដីក៏បាន អណ្ដែតទៅឯអាកាសទាំងភ្នែន ដូចជាសត្វស្លាបក៏បាន ចាប់ស្ទាបអង្អែលព្រះចន្ទនិងព្រះអាទិត្យទាំងនេះ ដែលមានឫទ្ធិច្រើនយ៉ាងនេះ មានអានុភាពច្រើនយ៉ាងនេះ ដោយដៃក៏បាន ញុំាងអំណាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដោយកាយរហូតដល់ព្រហ្មលោកក៏បាន ១ ។ ភិក្ខុមានសោតធាតុជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងសោតធាតុរបស់មនុស្សធម្មតា រមែងស្ដាប់សំឡេងពីរប្រការ គឺសំឡេងទិព្វនិងសំឡេងមនុស្ស ក្នុងទីឆ្ងាយក៏បាន ជិតក៏បាន ១ ។ ភិក្ខុរមែងកំណត់ដឹងច្បាស់នូវចិត្តរបស់សត្វដទៃ បុគ្គលដទៃដោយចិត្តរបស់ខ្លួន គឺចិត្តដែលប្រកបដោយរាគៈក្ដី ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តប្រកបដោយរាគៈ ចិត្តដែលប្រាសចាករាគៈក្ដី... ចិត្តដែលប្រកបដោយទោសៈក្ដី ... ចិត្តដែលប្រាសចាកទោសៈក្ដី . . . ចិត្តដែលប្រកបដោយមោហៈក្ដី ...

វីតមោហំ វា ចិត្តំ... សង្ខិត្តំ វា ចិត្តំ... វិក្ខិត្តំ វា ចិត្តំ... មហគ្គតំ វា ចិត្តំ... អមហគ្គតំ វា ចិត្តំ... សឧត្តរំ វា ចិត្តំ... អនុត្តរំ វា ចិត្តំ... សមាហិតំ វា ចិត្តំ... អសមាហិតំ វា ចិត្តំ... វិមុត្តំ វា ចិត្តំ... អវិមុត្តំ វា ចិត្តំ អវិមុត្តំ ចិត្តន្តិ បជានាតិ ។ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ តិស្សោបិ ជាតិយោ ចតស្សោបិ ជាតិយោ បញ្ចបិ ជាតិយោ ទសបិ ជាតិយោ វីសម្បិ ជាតិយោ តឹសម្បិ ជាតិយោ ចត្តាឡីសម្បិ ជាតិយោ បញ្ញាសម្បិ ជាតិយោ ជាតិសតម្បិ ជាតិសហស្សម្បិ ជាតិសតសហស្សម្បិ អនេកេបិ សំវដ្ដកប្បេ អនេ-កេបិ វិវដ្ដកប្បេ អនេកេបិ សំវដ្ដវិវដ្ដកប្បេ អមុត្រាសឹ ឯវំនាមោ ឯវំគោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី ឯវមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ អមុត្រ ឧទបាទឹ តត្រាបាសឹ ឯវំនាមោ ឯវំ-គោត្តោ ឯវំ វណ្ណោ ឯវមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី

ចិត្តដែលប្រាសចាកមោហៈក្តី... ចិត្តដែលរួញរាក្តី... ចិត្តដែលរាយមាយក្តី... ចិត្តដែលជាមហគ្គតៈក្តី... ចិត្តដែលមិនមែនជាមហគ្គតៈក្តី... ចិត្តដែលជាសឧត្តរៈក្តី... ចិត្តដែលជាអនុត្តរៈក្តី... ចិត្តដែលតាំងមាំក្តី... ចិត្តដែលមិនតាំងមាំក្តី... ចិត្តដែលរួចចាកកិលេសក្តី... ចិត្តមិនរួចចាកកិលេសក្តី ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តមិនទាន់រួចចាកកិលេស ១ ។ ភិក្ខុរលឹកឃើញនូវជាតិដែលខ្លួនធ្លាប់នៅអាស្រ័យ ក្នុងកាលមុនជាច្រើនជាតិ គឺរលឹកឃើញបាន ១ ជាតិ ២ ជាតិ ៣ ជាតិ ៤ ជាតិ ៥ ជាតិ ១០ ជាតិ ២០ ជាតិ ៣០ ជាតិ ៤០ ជាតិ ៥០ ជាតិ ១០០ ជាតិ មួយពាន់ជាតិ មួយសែនជាតិក៏បានខ្លះ រលឹកឃើញបានច្រើនសំវដ្តកប្ប ច្រើនវិវដ្ត-កប្ប ច្រើនសំវដ្តវិវដ្តកប្បក៏បាន ដូច្នេះថា អញបានកើត ក្នុងភពឯណោះមានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ បានទទួលសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុប៉ុណ្ណោះ លុះអញច្យុតចាកភពនោះហើយ បានទៅកើត ក្នុងភពឯណោះ ដែលអញបានទៅកើត ក្នុងភពនោះ មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ បានទទួលសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ

ឯវមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ ឥធូបបន្នោតិ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ។ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្ត-មានុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ឥមេ វត ភោន្តោ សត្តា កាយទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា វចីទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា មនោទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា អរិយានំ ឧបវាទកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកម្មសមាទានា តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបន្នា ឥមេ វា បន ភោន្តោ សត្តា កាយសុចរិតេន សមន្នាគតា វចីសុចរិតេន សមន្នាគតា មនោសុចរិតេន សមន្នាគតា អរិយានំ អនុបវាទកា សម្មាទិដ្ឋិកា សម្មាទិដ្ឋិកម្មសមាទានា តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបន្នាតិ ឥតិ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្ត-មានុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ

មានកំណត់អាយុប៉ុណ្ណោះ លុះអញច្យុតចាកភពនោះហើយក៏បានមកកើតក្នុងភពនេះ ភិក្ខុរលឹកឃើញនូវជាតិដែលខ្លួនធ្លាប់នៅអាស្រ័យ ក្នុងកាលមុនបានច្រើនជាតិ ព្រមទាំងអាការទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នេះ ១ ។ ភិក្ខុមានចក្ខុដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់នូវចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ឃើញនូវសត្វទាំងឡាយដែលកំពុងច្យុតនិងកំពុងកើត មានសភាពថោកទាបនិងឧត្តម មានសម្បុរល្អ និងសម្បុរអាក្រក់ មានគតិល្អនិងគតិអាក្រក់ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វដែលអន្ទោលទៅតាមកម្មរបស់ខ្លួនថា អើហ្ន៎ សត្វទាំងនេះប្រកបដោយកាយទុច្ចរិត ប្រកបដោយវចីទុច្ចរិត ប្រកបដោយមនោទុច្ចរិត ជាអ្នកតិះដៀលនូវព្រះអរិយៈទាំងឡាយ ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ប្រកាន់មាំនូវអំពើជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ សត្វទាំងនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតឯអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក អើហ្ន៎ ចំណែកឯសត្វទាំងនេះ ប្រកបដោយកាយសុចរិត ប្រកបដោយវចីសុចរិត ប្រកបដោយមនោសុចរិត ជាអ្នកមិនតិះដៀលនូវព្រះអរិយៈទាំងឡាយ ជាសម្មាទិដ្ឋិ ប្រកាន់មាំនូវអំពើជាសម្មាទិដ្ឋិ សត្វទាំងនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតឯសុគតិសួគ៌ទេវលោក ភិក្ខុមានចក្ខុដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់នូវចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា បានឃើញនូវសត្វទាំងឡាយដែលច្យុត ដែលចាប់បដិសន្ធិ

ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ។ អាសវានំ ខយា អនាសវញ្ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

[៣] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ កតមេហិ ឆហិ ។ សទ្ធិន្ទ្រិយេន វីរិយិន្ទ្រិយេន សតិន្ទ្រិយេន សមាធិន្ទ្រិយេន បញ្ញិន្ទ្រិយេន អាសវានញ្ច ខយា អនាសវញ្ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ជលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

មានសភាពថោកទាប និងឧត្តម មានសម្បុរល្អនិងសម្បុរអាក្រក់ មានគតិល្អនិងគតិអាក្រក់ ដឹងច្បាស់នូវសត្វទាំងឡាយ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្មរបស់ខ្លួនដោយប្រការដូច្នេះ ១ ។ ភិក្ខុបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។

[៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុប្រកបដោយសទ្ធិន្ទ្រិយ ១ វីរិយិន្ទ្រិយ ១ សតិន្ទ្រិយ ១ សមាធិន្ទ្រិយ ១ បញ្ញិន្ទ្រិយ ១ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលវត្ថុដែលគេរៀបចំទទួលភ្ញៀវ គួរទទួលទក្ខិណាទាន គួរដល់អញ្ជលិកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។

៧

បឋមបណ្ណាសកេ អាហុនេយ្យវគ្គោ

[៦] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ កតមេហិ ឆហិ ។ សទ្ធាពលេន វីរិយពលេន សតិពលេន សមាធិពលេន បញ្ញាពលេន អាសវានញ្ច ខយា អនាសវញ្ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

[៨] ឆហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតោ រញ្ញោ ភទ្រោ អស្សាជានិយោ រាជារហោ ហោតិ រាជភោគ្គោ រញ្ញោ អង្គន្តេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ រញ្ញោ ភទ្រោ អស្សាជានិយោ ខមោ ហោតិ រូបានំ ខមោ សទ្ទានំ ខមោ គន្ធានំ ខមោ រសានំ ខមោ ផោដ្ឋព្វានំ វណ្ណសម្បន្នោ ច ហោតិ ។

[៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុប្រកបដោយសទ្ធាពលៈ ១ វីរិយពលៈ ១ សតិពលៈ ១ សមាធិពលៈ ១ បញ្ញាពលៈ ១ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។

[៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះអាជានេយ្យដ៏ប្រសើររបស់ស្តេចប្រកបដោយអង្គ ៦ យ៉ាង ជាសត្វគួរដល់ព្រះរាជា គួរជារាជបម្រើ ដល់នូវការរាប់ថាជាអង្គរបស់ព្រះរាជា ។ ប្រកបដោយអង្គ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះអាជានេយ្យដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុងលោកនេះ ជាសត្វចេះអត់ធន់នឹងរូប ១ អត់ធន់នឹងសំឡេង ១ អត់ធន់នឹងក្លិន ១ អត់ធន់នឹងរស ១ អត់ធន់នឹងការពាល់ត្រូវ ១ បរិបូណ៌ដោយសម្បុរ ១ ។

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ អង្គេហិ សមន្នាគតោ រញ្ញោ ភទ្រោ អស្សាជានិយោ រាជារហោ ហោតិ រាជភោគ្គោ រញ្ញោ អង្គន្តេ្វវ សង្ខំ គច្ឆតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ខមោ ហោតិ រូបានំ ខមោ សទ្ទានំ ខមោ គន្ធានំ ខមោ រសានំ ខមោ ផោដ្ឋព្វានំ ខមោ ធម្មានំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

[៦] ឆហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតោ រញ្ញោ ភទ្រោ អស្សាជានិយោ រាជារហោ ហោតិ រាជភោគ្គោ រញ្ញោ អង្គន្តេ្វវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ រញ្ញោ ភទ្រោ អស្សាជានិយោ ខមោ ហោតិ រូបានំ ខមោ សទ្ទានំ ខមោ គន្ធានំ ខមោ រសានំ ខមោ ផោដ្ឋព្វានំ ពលសម្បន្នោ ច ហោតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះអាជានេយ្យដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ប្រកបដោយអង្គ ៦ យ៉ាងនេះឯង ទើបជាសត្វគួរដល់ព្រះរាជា គួរជារាជបម្រើ ដល់នូវការរាប់ថាជាអង្គរបស់ព្រះរាជា មានឧបមាដូចម្តេចមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានឧបមេយ្យដូចភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ទើបគួរ-ទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកចេះអត់ធន់នឹងរូប ១ អត់ធន់នឹងសំឡេង ១ អត់ធន់នឹងក្លិន ១ អត់ធន់នឹងរស ១ អត់ធន់នឹងការពាល់ត្រូវ ១ អត់ធន់នឹងធម្មារម្មណ៍ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។

[៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះអាជានេយ្យដ៏ប្រសើររបស់ស្តេចប្រកបដោយអង្គ ៦ យ៉ាង ជាសត្វគួរដល់ព្រះរាជា គួរជារាជបម្រើ ដល់នូវការរាប់ថាជាអង្គរបស់ព្រះរាជា ។ ប្រកបដោយអង្គ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះអាជានេយ្យដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុងលោកនេះ ជាសត្វចេះអត់ធន់នឹងរូប ១ អត់ធន់នឹងសំឡេង ១ អត់ធន់នឹងក្លិន ១ អត់ធន់នឹងរស ១ អត់ធន់នឹងការពាល់ត្រូវ ១ បរិបូណ៌ដោយកម្លាំង ១ ។

៩

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ អង្គេហិ សមន្នាគតោ រញ្ញោ ភទ្រោ អស្សាជានិយោ រាជារហោ ហោតិ រាជភោគ្គោ រញ្ញោ អង្គន្តេវ សង្ខ្យំ គច្ឆតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ខមោ ហោតិ រូបានំ ខមោ សទ្ទានំ ខមោ គន្ធានំ ខមោ រសានំ ខមោ ផោដ្ឋព្វានំ ខមោ ធម្មានំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

[៧] ឆហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតោ រញ្ញោ ភទ្រោ អស្សាជានិយោ រាជារហោ ហោតិ រាជភោគ្គោ រញ្ញោ អង្គន្តេវ សង្ខ្យំ គច្ឆតិ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ រញ្ញោ ភទ្រោ អស្សាជានិយោ ខមោ ហោតិ រូបានំ ខមោ សទ្ទានំ ខមោ គន្ធានំ ខមោ រសានំ ខមោ ផោដ្ឋព្វានំ ជវសម្បន្នោ ច ហោតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះអាជានេយ្យដ៏ប្រសើរ របស់ស្តេចប្រកបដោយអង្គ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាសត្វគួរដល់ព្រះរាជា គួរជារាជបម្រើ ដល់នូវការរាប់ថាជាអង្គរបស់ព្រះរាជា មានឧបមាដូចម្តេចមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានឧបមេយ្យដូចភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ទើបជាអ្នកគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកអត់ធន់នឹងរូប ១ អត់ធន់នឹងសំឡេង ១ អត់ធន់នឹងក្លិន ១ អត់ធន់នឹងរស ១ អត់ធន់នឹងការពាល់ត្រូវ ១ អត់ធន់នឹងធម្មារម្មណ៍ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ទើបជាអ្នកគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។

[៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះអាជានេយ្យដ៏ប្រសើរ របស់ស្តេចប្រកបដោយអង្គ ៦ យ៉ាង ជាសត្វគួរដល់ព្រះរាជា គួរជារាជបម្រើ ដល់នូវការរាប់ថាជាអង្គរបស់ព្រះរាជា ។ ប្រកបដោយអង្គ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះអាជានេយ្យដ៏ប្រសើររបស់ស្តេចក្នុងលោកនេះជាសត្វចេះអត់ធន់នឹងរូប ១ អត់ធន់នឹងសំឡេង ១ អត់ធន់នឹងក្លិន ១ អត់ធន់នឹងរស ១ អត់ធន់នឹងការពាល់ត្រូវ ១ បរិបូណ៌ដោយសន្ទុះ ១ ។

១០

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ អង្គេហិ សមន្នាគតោ រញ្ញោ ភទ្រោ អស្សាជានិយោ រាជារហោ ហោតិ រាជភោគ្គោ រញ្ញោ អង្គន្តេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ខមោ ហោតិ រូបានំ ។ បេ ។ ខមោ ធម្មានំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

[៨] ឆយិមានិ ភិក្ខវេ អនុត្តរិយានិ ។ កតមានិ ឆ ។ ទស្សនានុត្តរិយំ សវនានុត្តរិយំ លាភានុត្តរិយំ សិក្ខានុត្តរិយំ ចារិចរិយានុត្តរិយំ អនុស្សតានុត្តរិយំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ឆ អនុត្តរិយានីតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះអាជានេយ្យដ៏ប្រសើរ របស់ស្ដេច ប្រកបដោយអង្គ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាសត្វគួរដល់ព្រះរាជា គួរជារាជបម្រើ ដល់នូវការរាប់ថាជាអង្គរបស់ព្រះរាជា មានឧបមាដូចម្ដេចមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានឧបមេយ្យដូចភិក្ខុ ប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ទើបជាអ្នកគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង តើដូចម្ដេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកអត់ធន់នឹងរូប ១ ។ បេ ។ អត់ធន់នឹងធម្មារម្មណ៍ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។

[៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនុត្តរិយៈ (ធម្មជាតដ៏ប្រសើរ) នេះមាន ៦ យ៉ាង ។ អនុត្តរិយៈ ៦ យ៉ាង តើដូចម្ដេចខ្លះ ។ គឺទស្សនានុត្តរិយៈ ១ សវនានុត្តរិយៈ ១ លាភានុត្តរិយៈ ១ សិក្ខានុត្តរិយៈ ១ បារិចរិយានុត្តរិយៈ ១ អនុស្សតានុត្តរិយៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនុត្តរិយៈ មាន ៦ យ៉ាងនេះឯង ។

[៩] ឆយិមានិ ភិក្ខវេ អនុស្សតិដ្ឋានានិ ។ កតមានិ ឆ ។ ពុទ្ធានុស្សតិ ធម្មានុស្សតិ សង្ឃានុស្សតិ សីលានុស្សតិ ចាគានុស្សតិ ទេវតានុស្សតិ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ឆ អនុស្សតិដ្ឋានានីតិ ។

[១០] ឯកំ សមយំ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ អថខោ មហានាមោ សក្កោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ មហានាមោ សក្កោ ភគវន្តំ ឯតទវោច យោ សោ ភន្តេ អរិយសាវកោ អាគតផលោ វិញ្ញាតសាសនោ សោ កតមេន វិហារេន ពហុលំ វិហរតីតិ ។ យោ សោ មហានាម អរិយសាវកោ អាគតផលោ វិញ្ញាតសាសនោ សោ ឥមិនា វិហារេន ពហុលំ វិហរតិ ។ ឥធ មហានាម អរិយសាវកោ តថាគតំ អនុស្សរតិ

[៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនុស្សតិដ្ឋាន (ហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីរលឹក) នេះមាន ៦ យ៉ាង ។ អនុស្សតិដ្ឋាន ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺពុទ្ធានុស្សតិ ១ ធម្មានុស្សតិ ១ សង្ឃានុស្សតិ ១ សីលានុស្សតិ ១ ចាគានុស្សតិ ១ ទេវតានុស្សតិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនុស្សតិដ្ឋានមាន ៦ យ៉ាងនេះឯង ។

[១០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងនិគ្រោធារាម ទៀបក្រុងកបិលវត្ថុ ក្នុងសក្កជនបទ ។ គ្រានោះ មហានាមសក្កៈ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយប្រថាប់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះមហានាមសក្កៈ ប្រថាប់ក្នុងទីសមគួរស៊ប់ហើយ បានក្រាបទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន អរិយសាវ័កណាបានសម្រេចអរិយផល ដឹងច្បាស់នូវសាសនាគឺត្រៃសិក្ខាហើយ តើអរិយសាវ័កនោះ ច្រើនតែនៅដោយវិហារធម៌ដូចម្តេច ។ ថ្វាយព្រះពរមហានាម អរិយសាវ័កណា បានសម្រេចអរិយផល ដឹងច្បាស់នូវសាសនាហើយ អរិយសាវ័កនោះ ច្រើនតែនៅដោយវិហារធម៌នេះ ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កក្នុងសាសនានេះ រលឹករឿយ ៗ នូវព្រះតថាគតថា

ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណ-សម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ យស្មឹ មហានាម សមយេ អរិយសាវកោ តថាគតំ អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ តថាគតំ អារព្ភ ។ ឧជុគតចិត្តោ ខោ បន មហានាម អរិយសាវកោ លភតិ អត្ថវេទំ លភតិ ធម្មវេទំ លភតិ ធម្មូបសញ្ហិតំ បាមុជ្ជំ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទយតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ ។ អយំ វុច្ចតិ មហានាម អរិយ-សាវកោ វិសមគតាយ បជាយ សមប្បត្តោ[១] វិហរតិ

១ ឱ. សម្បន្នោ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះអង្គឆ្ងាយចាករាគាទិក្កិលេស ត្រាស់ដឹងនូវញេយ្យធម៌ដោយប្រពៃចំពោះព្រះអង្គឯង ព្រះអង្គបរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ព្រះអង្គមានដំណើរល្អ ព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ព្រះអង្គជាបុគ្គលប្រសើរដោយសីលាទិគុណ ព្រះអង្គជាអ្នកទូន្មាននូវបុរស ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវចតុរារិយសច្ច ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ដោយហេតុនេះ ៗ ។ បពិត្រមហានាម ក្នុងសម័យណា អរិយសាវ័ក រលឹករឿយ ៗ នូវគុណនៃព្រះតថាគត ក្នុងសម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ រមែងមិនត្រូវរាគៈរួបរឹតចិត្ត មិនត្រូវទោសៈរួបរឹតចិត្ត មិនត្រូវមោហៈរួបរឹតចិត្តបាន ក្នុងសម័យនោះ ចិត្តរបស់អរិយសាវ័កនោះ ក៏រមែងជាចិត្តត្រង់បាន ព្រោះប្រារព្ធនូវគុណនៃព្រះតថាគត ។ បពិត្រមហានាម លុះអរិយសាវ័ក មានចិត្តត្រង់ រមែងបាននូវការដឹងនូវអត្ថ បាននូវការដឹងនូវធម៌ បាននូវសេចក្តីរីករាយប្រកបដោយធម៌ កាលបើមានសេចក្តីរីករាយហើយ បីតិក៏កើតឡើង កាលបើចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ នាមកាយក៏ស្ងប់រម្ងាប់ លុះនាមកាយស្ងប់រម្ងាប់ហើយ ក៏រមែងទទួលនូវសេចក្តីសុខ លុះប្រកបដោយសេចក្តីសុខហើយ ចិត្តក៏រមែងតម្កល់មាំ ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កនេះ ហៅថាជាអ្នកដល់នូវការស្ងប់រម្ងាប់ ក្នុងពួកសត្វដែលប្រាសចាកការស្ងប់រម្ងាប់

១៣

សព្យាបជ្ជាយ បជាយ អព្យាបជ្ជោ វិហរតិ ធម្មស្សោតំ សមាបន្នោ ពុទ្ធានុស្សតឹ ភាវេតិ ។ បុន ចបរំ មហានាម អរិយសាវកោ ធម្មំ អនុស្សរតិ ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ សន្ទិដ្ឋិកោ អកាលិកោ ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ យស្មឹ មហានាម សមយេ អរិយសាវកោ ធម្មំ អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ធម្មំ អារព្ភ ។ ឧជុគតចិត្តោ ខោ បន មហានាម អរិយសាវកោ លភតិ អត្ថវេទំ លភតិ ធម្មវេទំ លភតិ ធម្មូបសញ្ហិតំ បាមុជ្ជំ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទយតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ ។ អយំ វុច្ចតិ មហានាម អរិយសាវកោ

ជាអ្នកមិនចង្អៀតចង្អល់ ក្នុងពួកសត្វដែលប្រកបដោយសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ជាអ្នកសម្រេចនូវធម្មសោ្រតៈគឺវិបស្សនា ចម្រើននូវពុទ្ធានុស្សតិកម្មដ្ឋាន ។ បពិត្រមហានាម មួយទៀត អរិយសាវ័ករលឹករឿយ ៗ នូវគុណព្រះធម៌ថា ព្រះបរិយត្តិធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងហើយដោយប្រពៃ ព្រះនព្វលោកុត្តរធម៌ដែលបុគ្គលគប្បីឃើញដោយខ្លួនឯង ជាធម៌ឲ្យផលមិនរង់ចាំកាល ជាធម៌គួរដល់ឯហិបស្សវិធី ជាធម៌គួរបង្អោនចូលមកទុកក្នុងខ្លួន ជាធម៌ដែលពួកវិញ្ញូជន គប្បីដឹងច្បាស់ចំពោះខ្លួន ។ បពិត្រមហានាម ក្នុងសម័យណា អរិយសាវ័ករលឹករឿយ ៗ នូវព្រះធម៌ ក្នុងសម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ រមែងមិនត្រូវរាគៈរួបរឹតចិត្ត មិនត្រូវទោសៈរួបរឹតចិត្ត មិនត្រូវមោហៈរួបរឹតចិត្តបាន ក្នុងសម័យនោះ ចិត្តរបស់អរិយសាវ័កនោះ រមែងជាចិត្តត្រង់ ព្រោះប្រារព្ធនូវគុណព្រះធម៌ ។ បពិត្រមហានាម លុះ អរិយសាវ័កមានចិត្តត្រង់ហើយ រមែងបាននូវការដឹងនូវអត្ថ បាននូវការដឹងនូវធម៌ បាននូវសេចក្តីរីករាយប្រកបដោយធម៌ កាលបើមានសេចក្តីរីករាយហើយ បីតិក៏កើតឡើង កាលបើចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ នាមកាយក៏ស្ងប់រម្ងាប់ លុះនាមកាយស្ងប់រម្ងាប់ហើយ រមែងទទួលនូវសេចក្តីសុខ កាលបើមានសេចក្តីសុខ ចិត្តក៏រមែងតម្កល់មាំ ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កនេះ ហៅថា

វិសមគតាយ បជាយ សមប្បត្តោ វិហរតិ សព្យាបជ្ឈាយ បជាយ អព្យាបជ្ឈោ វិហរតិ ធម្មសោតំ សមាបន្នោ ធម្មានុស្សតឹ ភាវេតិ ។ បុន ចបរំ មហានាម អរិយសាវកោ សង្ឃំ អនុស្សរតិ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ឧជុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ញាយប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ សាមីចិប្ប-ដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ យទិទំ ចត្តារិ បុរិសយុគានិ អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា ឯស ភគវតោ សាវក-សង្ឃោ អាហុនេយ្យោ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ជលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ យស្មឹ មហានាម សមយេ អរិយសាវកោ សង្ឃំ អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ សង្ឃំ អារព្ភ ។

ជាអ្នកដល់នូវការស្ងប់រម្ងាប់ ក្នុងពួកសត្វដែលប្រាសចាកការស្ងប់រម្ងាប់ ជាអ្នកមិនចង្អៀតចង្អល់ ក្នុងពួកសត្វដែលមានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ជាអ្នកសម្រេចនូវធម្មស្សោតៈគឺវិបស្សនា ចម្រើននូវធម្មានុស្សតិកម្មដ្ឋាន ។ បពិត្រមហានាម មួយទៀត អរិយសាវ័ករលឹករឿយ ៗ នូវគុណនៃព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិល្អហើយ ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិត្រង់ហើយ ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិដើម្បីត្រាស់ដឹងព្រះនិព្វាន ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិគួរដល់សាមីចិកម្ម បើរាប់ជាគូនៃបុរសបាន ៤ គូ បើរាប់រៀងជាបុរសបុគ្គលបាន ៨ ព្រះសង្ឃទាំងនុ៎ះជាសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ គួរទទួលចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលនូវវត្ថុដែលគេរៀបចំដើម្បីភ្ញៀវ គួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន គួរដល់អញ្ជលិកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។ បពិត្រមហានាម ក្នុងសម័យណា អរិយសាវ័ករលឹករឿយ ៗ នូវគុណព្រះសង្ឃ ក្នុងសម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ ក៏មិនត្រូវរាគៈរួបរឹតចិត្ត មិនត្រូវទោសៈរួបរឹតចិត្ត មិនត្រូវមោហៈរួបរឹតចិត្តបាន ក្នុងសម័យនោះ ចិត្តរបស់អរិយសាវ័កនោះរមែងជាចិត្តត្រង់ ព្រោះប្រារព្ធនូវគុណព្រះសង្ឃ ។

ឧជុគតចិត្តោ ខោ បន មហានាម អរិយសាវកោ
លភតិ អត្ថវេទំ លភតិ ធម្មវេទំ លភតិ ធម្មូបសញ្ហិតំ
បាមុជ្ជំ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ
បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទយតិ សុខិនោ
ចិត្តំ សមាធិយតិ ។ អយំ វុច្ចតិ មហានាម
អរិយសាវកោ វិសមគតាយ បជាយ សមប្បត្តោ
វិហរតិ សព្យាបជ្ឈាយ បជាយ អព្យាបជ្ឈោ
វិហរតិ ធម្មសោតំ សមាបន្នោ សង្ឃានុស្សតឹ
ភាវេតិ ។ បុន ចបរំ មហានាម អរិយសាវកោ
អត្តនោ សីលានិ អនុស្សរតិ អខណ្ឌានិ អច្ឆិទ្ទានិ
អសពលានិ អកម្មាសានិ ភុជិស្សានិ វិញ្ញុប្បសត្ថានិ
អបរាមដ្ឋានិ សមាធិសំវត្តនិកានិ ។ យស្មឹ មហា-
នាម សមយេ អរិយសាវកោ អត្តនោ សីលានិ
អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ
ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន
មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ
សមយេ ចិត្តំ ហោតិ សីលំ អារព្ភ ។

បពិត្រមហានាម លុះអរិយសាវ័កមានចិត្តត្រង់ហើយ រមែងបាននូវការដឹងនូវអត្ថ បាននូវការដឹងនូវធម៌ បាននូវសេចក្តីរីករាយប្រកបដោយធម៌ កាលបើមានសេចក្តីរីករាយហើយ បីតិក៏កើតឡើង កាលបើចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ នាមកាយក៏ស្ងប់រម្ងាប់ លុះនាមកាយស្ងប់រម្ងាប់ហើយ រមែងទទួលនូវសេចក្តីសុខ កាលបើមានសេចក្តីសុខហើយ ចិត្តក៏រមែងតម្កល់មាំ ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កនេះ ហៅថាជាអ្នកដល់នូវការស្ងប់រម្ងាប់ ក្នុងពួកសត្វដែលប្រាសចាកការស្ងប់រម្ងាប់ ជាអ្នកមិនចង្អៀតចង្អល់ ក្នុងពួកសត្វដែលមានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ជាអ្នកសម្រេចនូវធម្មសោ្សតៈគឺវិបស្សនា ចម្រើនសង្ឃានុស្សតិកម្មដ្ឋាន ។ បពិត្រមហានាម មួយទៀត អរិយសាវ័ករលឹករឿយ ៗ នូវសីលរបស់ខ្លួនដែលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពពាល មិនពព្រុស ជាសីលរួចខ្លួន គឺមិនជាខ្ញុំតណ្ហា ដែលវិញ្ញូជនសរសើរហើយ មិនមានតណ្ហានិងទិដ្ឋិប៉ះពាល់បាន ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ បពិត្រមហានាម ក្នុងសម័យណា អរិយសាវ័ករលឹករឿយ ៗ នូវសីលរបស់ខ្លួន ក្នុងសម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ រមែងមិនត្រូវរាគៈរួបរឹតចិត្ត មិនត្រូវទោសៈរួបរឹតចិត្ត មិនត្រូវមោហៈរួបរឹតចិត្តបាន ក្នុងសម័យនោះ ចិត្តរបស់អរិយសាវ័កនោះ រមែងជាចិត្តត្រង់ ព្រោះប្រារព្ធនូវសីល ។

ឧជុគតចិត្តោ ខោ បន មហានាម អរិយសាវកោ លភតិ អត្ថវេទំ លភតិ ធម្មវេទំ លភតិ ធម្មូបសញ្ហិតំ បាមុជ្ជំ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទយតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ ។ អយំ វុច្ចតិ មហានាម អរិយសាវកោ វិសមគតាយ បជាយ សមប្បត្តោ វិហរតិ សព្យាបជ្ឈាយ បជាយ អព្យាបជ្ឈោ វិហរតិ ធម្មសោតំ សមាបន្នោ សីលានុស្សតឹ ភាវេតិ ។ បុន ចបរំ មហានាម អរិយសាវកោ អត្តនោ ចាគំ អនុស្សរតិ លាភា វត មេ សុលទ្ធំ វត មេ យោហំ មច្ឆេរមលបរិយុដ្ឋិតាយ បជាយ វិគតមលមច្ឆេរេន ចេតសា អគារំ អជ្ឈាវសាមិ មុត្តចាគោ បយតបាណិ វោស្សគ្គរតោ យាចយោគោ ទានសំវិភាគរតោតិ ។ យស្មឹ មហានាម សមយេ អរិយសាវកោ ចាគំ អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ

បពិត្រមហានាម លុះអរិយសាវ័កមានចិត្តត្រង់ហើយ រមែងបាននូវការដឹងនូវអត្ថ បាននូវការដឹងនូវធម៌ បាននូវសេចក្ដីរីករាយប្រកបដោយធម៌ កាលបើមានសេចក្ដីរីករាយហើយ បីតិក៏កើតឡើង កាលបើចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ នាមកាយក៏ស្ងប់រម្ងាប់ លុះនាមកាយស្ងប់រម្ងាប់ហើយ ក៏រមែងទទួលនូវសេចក្ដីសុខ កាលបើមានសេចក្ដីសុខហើយ ចិត្តក៏រមែងតម្កល់មាំ ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កនេះ ហៅថាជាអ្នកដល់នូវការស្ងប់រម្ងាប់ ក្នុងពួកសត្វដែលប្រាសចាកការស្ងប់រម្ងាប់ ជាអ្នកមិនចង្អៀតចង្អល់ ក្នុងពួកសត្វដែលមានសេចក្ដីចង្អៀតចង្អល់ ជាអ្នកសម្រេចនូវធម្មសោ្រតៈគឺវិបស្សនា ចម្រើនសីលានុស្សតិកម្មដ្ឋាន ។ បពិត្រមហានាម មួយទៀត អរិយសាវ័ករលឹករឿយ ៗ នូវចាគៈរបស់ខ្លួនថា ឱហ្ន៎ អញពេញជាមានលាភហើយ ឱហ្ន៎ អត្តភាពជាមនុស្សអញពេញជាបានល្អហើយ ព្រោះកាលពួកសត្វមានសេចក្ដីកំណាញ់ជាមន្ទិលកំពុងរួបរឹត អញមានចិត្តប្រាសចាកសេចក្ដីកំណាញ់ជាមន្ទិល ជាអ្នកមានការលះរួចផុតហើយ មានដៃលាងស្អាតហើយ ត្រេកអរក្នុងការលះបង់ ជាបុគ្គលគួរគេសូម ត្រេកអរក្នុងការចែកចាយទាន នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ បពិត្រមហានាម ក្នុងសម័យណា អរិយសាវ័ករលឹករឿយ ៗ នូវចាគៈ ក្នុងសម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ រមែងមិនត្រូវរាគៈ រួបរឹតចិត្ត

១៧

ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ចាគំ អារព្ភ ។ ឧជុគតចិត្តោ ខោ បន មហានាម អរិយស្សាវកោ លភតិ អត្ថវេទំ លភតិ ធម្មវេទំ លភតិ ធម្មូបសញ្ហិតំ បាមុជ្ជំ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទយតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ ។ អយំ វុច្ចតិ មហានាម អរិយស្សាវកោ វិសមគតាយ បជាយ សមប្បត្តោ វិហរតិ សព្យាបជ្ឈាយ បជាយ អព្យាបជ្ឈោ វិហរតិ ធម្មស្សោតំ សមាបន្នោ ចាគានុស្សតឹ ភាវេតិ ។ បុន ចបរំ មហានាម អរិយស្សាវកោ ទេវតានុស្សតឹ ភាវេតិ សន្តិ ទេវា ចាតុម្មហារាជិកា សន្តិ ទេវា តាវត្តឹសា សន្តិ ទេវា យាមា សន្តិ ទេវា តុសិតា សន្តិ ទេវា និម្មានរតិនោ សន្តិ ទេវា បរនិម្មិតវសវត្តិនោ សន្តិ ទេវា ព្រហ្មកាយិកា សន្តិ ទេវា តទុត្តរិ

មិនត្រូវទោសៈរួបរឹតចិត្ត មិនត្រូវមោហៈរួបរឹតចិត្តបាន ក្នុងសម័យនោះ ចិត្ត របស់អរិយសាវ័កនោះ ក៏រមែងជាចិត្តត្រង់ ព្រោះប្រារព្ធនូវចាគៈ ។ បពិត្រមហានាម លុះអរិយសាវ័ក មានចិត្តត្រង់ហើយ រមែងបាននូវការដឹងនូវអត្ថ បាននូវការដឹងនូវធម៌ បាននូវសេចក្ដីរីករាយប្រកបដោយធម៌ កាលបើមានសេចក្ដីរីករាយហើយ បីតិក៏កើតឡើង កាលបើចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ នាមកាយក៏ស្ងប់រម្ងាប់ លុះនាមកាយស្ងប់រម្ងាប់ហើយ ក៏រមែងទទួលនូវសេចក្ដីសុខ កាលបើមានសេចក្ដីសុខហើយ ចិត្តក៏រមែងតម្កល់មាំ ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កនេះ ហៅថាជាអ្នកដល់នូវការស្ងប់រម្ងាប់ ក្នុងពួកសត្វដែលប្រាសចាកការស្ងប់រម្ងាប់ ជាអ្នកមិនចង្អៀតចង្អល់ ក្នុងពួកសត្វដែលមានសេចក្ដីចង្អៀតចង្អល់ ជាអ្នកសម្រេចនូវធម្មសោ្សតៈគឺវិបស្សនា ចម្រើននូវចាគានុស្សតិកម្មដ្ឋាន ។ បពិត្រមហានាម មួយវិញទៀត អរិយសាវ័ក ចម្រើននូវទេវតានុស្សតិថា ទេវតាទាំងឡាយជាន់ចាតុម្មហារាជិកៈក៏មាន ទេវតាទាំងឡាយជាន់តាវត្តិង្សក៏មាន ទេវតាទាំងឡាយជាន់យាមៈក៏មាន ទេវតាទាំងឡាយជាន់តុសិតក៏មាន ទេវតាទាំងឡាយជាន់និម្មានរតីក៏មាន ទេវតាទាំងឡាយជាន់បរនិម្មិតវសវត្តីក៏មាន ទេវតាទាំងឡាយជាព្រហ្មកាយិកៈក៏មាន ទេវតាទាំងឡាយខ្ពស់លើសជាងនោះក៏មាន

យថារូបាយ សទ្ធាយ សមន្នាគតា តា ទេវតា ឥតោ ចុតា តត្ថូបបន្នា មយ្ហំបិ តថារូបា សទ្ធា សំវិជ្ជតិ យថារូបេន សីលេន សមន្នាគតា តា ទេវតា ឥតោ ចុតា តត្ថូបបន្នា មយ្ហំបិ តថារូបំ សីលំ សំវិជ្ជតិ យថារូបេន សុតេន សមន្នាគតា តា ទេវតា ឥតោ ចុតា តត្ថូបបន្នា មយ្ហំបិ តថារូបំ សុតំ សំវិជ្ជតិ យថារូបេន ចាគេន សមន្នាគតា តា ទេវតា ឥតោ ចុតា តត្ថូបបន្នា មយ្ហំបិ តថារូបោ ចាគោ សំវិជ្ជតិ យថារូបាយ បញ្ញាយ សមន្នាគតា តា ទេវតា ឥតោ ចុតា តត្ថូបបន្នា មយ្ហំបិ តថារូបា បញ្ញា សំវិជ្ជតីតិ ។ យស្មឹ មហានាម សមយេ អរិយសាវកោ អត្តនោ ច តាសញ្ច ទេវតានំ សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ទេវតា អារព្ភ ។

ទេវតាទាំងនោះ ប្រកបដោយសទ្ធា មានសភាពយ៉ាងណា លុះច្យុត ចាកលោកនេះហើយ ទៅកើតក្នុងទីនោះ សទ្ធារបស់អញដែលមាន សភាពយ៉ាងនោះក៏មាន ទេវតាទាំងនោះ ប្រកបដោយសីល មានសភាព យ៉ាងណា លុះច្យុតចាកលោកនេះហើយ ទៅកើតក្នុងទីនោះ សីលរបស់ អញដែលមានសភាពយ៉ាងនោះក៏មាន ពួកទេវតាទាំងនោះ ប្រកបដោយ សុតៈមានសភាពយ៉ាងណា លុះច្យុតចាកលោកនេះហើយ ទៅកើតក្នុង ទីនោះ សុតៈរបស់អញដែលមានសភាពយ៉ាងនោះក៏មាន ទេវតាទាំងនោះ ប្រកបដោយចាគៈមានសភាពយ៉ាងណា លុះច្យុតចាកលោកនេះហើយ ទៅកើតក្នុងទីនោះ ចាគៈរបស់អញដែលមានសភាពដូច្នោះក៏មាន ទេវតា ទាំងនោះ ប្រកបដោយបញ្ញាមានសភាពយ៉ាងណា លុះច្យុតចាកលោកនេះ ហើយ ទៅកើតក្នុងទីនោះ បញ្ញារបស់អញដែលមានសភាពដូច្នោះក៏មាន ។ បពិត្រមហានាម ក្នុងសម័យណា អរិយសាវ័ក រលឹករឿយ ៗ នូវសទ្ធា សីល សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញា របស់ខ្លួនផង របស់ទេវតាទាំងនោះផង ក្នុង សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ រមែងមិនត្រូវរាគៈរួបរឹតចិត្ត មិនត្រូវទោសៈ រួបរឹតចិត្ត មិនត្រូវមោហៈរួបរឹតចិត្តបាន ក្នុងសម័យនោះ ចិត្តរបស់ អរិយសាវ័កនោះ រមែងជាចិត្តត្រង់ ព្រោះប្រារព្ធនូវពួកទេវតា ។

១៩

ឧជុកតចិត្តោ ខោ បន មហាណាម អរិយស្សាវកោ លភតិ អត្ថវេជំ លភតិ ជម្មវេជំ លភតិ ជម្មូបសញ្ហិតំ ចាមុជ្ជំ បមុជិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទយតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាជិយតិ ។ អយំ វុច្ចតិ មហាណាម អរិយស្សាវកោ វិសមគតាយ បជាយ សមប្បត្តោ វិហរតិ សព្យាបជ្ឈាយ បជាយ អព្យាបជ្ឈោ វិហរតិ ជម្មស្សោតំ សមាបន្នោ ទេវតានុស្សតឹ ភាវេតិ ។ យោ សោ មហាណាម អរិយស្សាវកោ អាគតផលោ វិញ្ញាតសាសនោ សោ ឥមិណា វិហារេន ពហុលំ វិហរតីតិ ។

អាហុនេយ្យវគ្គោ បឋមោ ។

តស្សុទ្ទានំ

ទ្វេ អាហុនេយ្យា ឥន្ទ្រិយ-
ពលាជិ តយោ អាជាជិយា
អនុត្តរិយអនុស្សតា
មហាណាមេន តេ ឧសាតិ ។

បពិត្រមហានាម លុះអរិយសាវ័កមានចិត្តត្រង់ហើយ រមែងបាននូវការដឹងនូវអត្ថ បាននូវការដឹងនូវធម៌ បាននូវសេចក្ដីរីករាយ ដែលប្រកបដោយធម៌ កាលបើមានសេចក្ដីរីករាយហើយ បីតិក៏កើតឡើង កាលបើចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ នាមកាយក៏ស្ងប់រម្ងាប់ លុះនាមកាយស្ងប់រម្ងាប់ ក៏រមែងទទួលនូវសេចក្ដីសុខ កាលបើមានសេចក្ដីសុខហើយ ចិត្តក៏រមែងតម្កល់មាំ ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កនេះ ហៅថាជាអ្នកដល់នូវការស្ងប់រម្ងាប់ ក្នុងពួកសត្វដែលប្រាសចាកការស្ងប់រម្ងាប់ ជាអ្នកមិនចង្អៀតចង្អល់ ក្នុងពួកសត្វដែលមានសេចក្ដីចង្អៀតចង្អល់ ជាអ្នកសម្រេចនូវធម្មស្សោតៈគឺវិបស្សនា ចម្រើននូវទេវតានុស្សតិកម្មដ្ឋាន ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កណា បានសម្រេចអរិយផល ដឹងច្បាស់នូវសាសនាហើយ អរិយសាវ័កនោះ ច្រើនតែនៅដោយវិហារធម៌នេះ ។

ចប់ អាហុនេយ្យវគ្គ ទី ១ ។

ឧទ្ទាននៃអាហុនេយ្យវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីអាហុនេយ្យបុគ្គល ២ លើក អំពីឥន្ទ្រិយ ១

ពលៈ ១ សេះអាជានេយ្យ ៣ លើក អនុត្តរិយៈ ១

អនុស្សតិ ១ មហានាមសក្កៈ ១ រួមជា ១០ ។

សារាណីយាទិវគ្គោ

[១១] ឆយិមេ ភិក្ខវេ ធម្មា សារាណីយា ។ កតមេ ឆ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ មេត្តំ កាយកម្មំ បច្ចុបដ្ឋិតំ ហោតិ សព្រហ្មចារីសុ អាវិ ចេវ រហោ ច អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ មេត្តំ វចីកម្មំ បច្ចុបដ្ឋិតំ ហោតិ សព្រហ្មចារីសុ អាវិ ចេវ រហោ ច អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ មេត្តំ មនោកម្មំ បច្ចុបដ្ឋិតំ ហោតិ សព្រហ្មចារីសុ អាវិ ចេវ រហោ ច អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យេ តេ លាភា ធម្មិកា ធម្មលទ្ធា អន្តមសោ បត្តបរិយាបន្នមត្តម្បិ តថារូបេហិ លាភេហិ អប្បដិវិភត្តភោគី ហោតិ សីលវន្តេហិ សព្រហ្មចារីហិ សាធារណភោគី អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យានិ តានិ សីលានិ អខណ្ឌានិ អច្ឆិទ្ទានិ អសពលានិ អកម្មាសានិ ភុជិស្សានិ

សារាណីយាទិវគ្គ

[១១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សារាណីយធម៌ (ធម៌គួររលឹក) នេះមាន ៦ យ៉ាង ។ សារាណីយធម៌ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ តម្កល់នូវកាយកម្មប្រកបដោយមេត្តា ចំពោះសព្រហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយ ទាំងទីចំពោះមុខ ទាំងទីកំបាំងមុខ នេះជាសារាណីយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុតម្កល់នូវវចីកម្មប្រកបដោយមេត្តាចំពោះសព្រហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយ ទាំងទីចំពោះមុខ ទាំងទីកំបាំងមុខ នេះជាសារាណីយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុតម្កល់នូវមនោកម្មប្រកបដោយមេត្តាចំពោះសព្រហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយ ទាំងទីចំពោះមុខ ទាំងទីកំបាំងមុខ នេះជាសារាណីយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុអ្នកបរិភោគ មិនញែកមុខដោយលាភទាំងឡាយ ដែលប្រកបដោយធម៌ បានមកដោយធម៌ ដោយហោចទៅសូម្បីលាភត្រឹមតែរបស់ដែលមានក្នុងបាត្រ ជាអ្នកបរិភោគជាសាធារណៈដោយសព្រហ្មចារីទាំងឡាយដែលមានសីល នេះជាសារាណីយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានសីលស្មើគ្នានឹងសព្រហ្មចារីទាំងឡាយ ក្នុងសីលទាំងឡាយ ដែលជាសីលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពពាល មិនពព្រុស ជាសីលរួចខ្លួន គឺមិនជាខ្ញុំតណ្ហា

វិញ្ញុប្បសត្ថានិ អបរាមដ្ឋានិ សមាធិសំវត្តនិកានិ តថារូបេហិ សីលេហិ សីលសាមញ្ញគតោ វិហរតិ សព្រហ្មចារីហិ អាវិ ចេវ រហោ ច អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យាយំ ទិដ្ឋិ អរិយា និយ្យានិកា និយ្យាតិ តក្ករស្ស សម្មាទុក្ខក្ខយាយ តថារូបាយ ទិដ្ឋិយា ទិដ្ឋិ-សាមញ្ញគតោ វិហរតិ សព្រហ្មចារីហិ អាវិ ចេវ រហោ ច អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មា សារាណីយាតិ ។

[១២] ឆយិមេ ភិក្ខវេ ធម្មា សារាណីយា បិយករណា គរុករណា សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ ឆ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ មេត្តំ កាយកម្មំ បច្ចុបដ្ឋិតំ ហោតិ សព្រហ្មចារីសុ អាវិ ចេវ រហោ ច អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គ-ហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។

ដែលវិញ្ញូជនសរសើរហើយ មិនមានតណ្ហានិងទិដ្ឋិប៉ះពាល់បាន ជាសីល ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ទាំងទីចំពោះមុខ ទាំងទីកំបាំងមុខ នេះជាសារាណីយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុមានសេចក្តីយល់ឃើញស្មើគ្នា នឹងសព្រហ្មចារីទាំងឡាយ ក្នុងទិដ្ឋិដ៏ប្រសើរ ជាទីស្រោចស្រង់សត្វ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអស់ទៅនៃកងទុក្ខដោយប្រពៃ ដល់អ្នកធ្វើតាមទិដ្ឋិនោះ ទាំងទីចំពោះមុខ ទាំងទីកំបាំងមុខ នេះជាសារាណីយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សារាណីយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ។

[១២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សារាណីយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះ ជាធម៌ធ្វើសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះ ដើម្បីមិនទាស់គ្នា ដើម្បីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ។ សារាណីយធម៌ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ តម្កល់កាយកម្មប្រកបដោយមេត្តា ចំពោះសព្រហ្មចារីទាំងឡាយ ទាំងទីចំពោះមុខ ទាំងទីកំបាំងមុខ នេះជាសារាណីយធម៌ ជាធម៌ធ្វើសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះ ដើម្បីមិនទាស់គ្នា ដើម្បីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ មេត្តំ វចីកម្មំ បច្ចុបដ្ឋិតំ ហោតិ ។ បេ ។ មេត្តំ មនោកម្មំ បច្ចុបដ្ឋិតំ ហោតិ សព្រហ្មចារីសុ អាវិ ចេវ រហោ ច អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យេ តេ លាភា ធម្មិកា ធម្មលទ្ធា អន្តមសោ បត្តបរិយាបន្នមត្តម្បិ តថារូបេហិ លាភេហិ អប្បដិវិភត្តភោគី ហោតិ សីលវន្តេហិ សព្រហ្មចារីហិ សាធារណភោគី អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យានិ តានិ សីលានិ អខណ្ឌានិ អច្ឆិទ្ទានិ អសពលានិ អកម្មាសានិ ភុជិស្សានិ វិញ្ញុប្បសដ្ឋានិ អបរាមដ្ឋានិ សមាធិសំវត្តនិកានិ តថារូបេហិ សីលេហិ សីលសាមញ្ញគតោ វិហរតិ សព្រហ្មចារីហិ អាវិ ចេវ រហោ ច

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុតម្កល់វចីកម្មប្រកបដោយមេត្តា ។ បេ ។ តម្កល់មនោកម្មប្រកបដោយមេត្តា ចំពោះសព្រហ្មចារីទាំងឡាយ ទាំងទីចំពោះមុខ ទាំងទីកំបាំងមុខ នេះជាសារាណីយធម៌ ជាធម៌ធ្វើសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះ ដើម្បីមិនទាស់គ្នា ដើម្បីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុអ្នកបរិភោគ មិនញែកមុខ ដោយលាភទាំងឡាយ ដែលប្រកបដោយធម៌ បានមកដោយធម៌ ដោយហោចទៅ សូម្បីលាភត្រឹមតែរបស់ដែលមានក្នុងបាត្រ ជាអ្នកបរិភោគជាសាធារណៈ ដោយសព្រហ្មចារីទាំង-ឡាយ ដែលមានសីល នេះជាសារាណីយធម៌ ជាធម៌ធ្វើសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះ ដើម្បីមិនទាស់គ្នា ដើម្បីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានសីលស្មើគ្នា នឹងសព្រហ្មចារីទាំងឡាយ ក្នុងសីលទាំងឡាយ ដែលជាសីលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពពាល មិនពព្រុស ជាសីលរួចខ្លួន គឺមិនជាខ្ញុំតណ្ហា ដែលវិញ្ញូជនសរសើរហើយ មិនមានតណ្ហានិងទិដ្ឋិប៉ះពាល់ បានជាសីលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសមាធិទាំងទីចំពោះមុខ ទាំងទីកំបាំងមុខ

អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យាយំ ទិដ្ឋិ អរិយា និយ្យានិកា និយ្យាតិ តក្ករស្ស សម្មា-ទុក្ខក្ខយាយ តថារូបាយ ទិដ្ឋិយា ទិដ្ឋិសាមញ្ញគតោ វិហរតិ សព្រហ្មចារីហិ អាវិ ចេវ រហោ ច អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មា សារាណីយា បិយករណា គរុករណា សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តន្តីតិ ។

[១៣] ឆយិមេ ភិក្ខវេ និស្សារណីយា ធាតុយោ ។ កតមា ឆ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯវំ វទេយ្យ មេត្តា ហិ ខោ មេ ចេតោវិមុត្តិ ភាវិតា ពហុលីកតា យានីកតា វត្ថុកតា អនុដ្ឋិតា បរិចិតា សុសមារទ្ធា

នេះជាសារាណីយធម៌ ជាធម៌ធ្វើសេចក្ដីស្រឡាញ់ ធ្វើសេចក្ដីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីសង្គ្រោះ ដើម្បីមិនទាស់គ្នា ដើម្បីព្រម-ព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុមានសេចក្ដីយល់ឃើញស្មើគ្នា នឹងសព្រហ្មចារីទាំងឡាយ ក្នុងទិដ្ឋិដ៏ប្រសើរជាទីស្រោចស្រង់សត្វ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអស់ទៅនៃកងទុក្ខដោយប្រពៃ ដល់អ្នកធ្វើតាមទិដ្ឋិនោះ ទាំងទីចំពោះមុខ ទាំងទីកំបាំងមុខ នេះជាសារាណីយធម៌ ជាធម៌ដែលធ្វើសេចក្ដីស្រឡាញ់ ធ្វើសេចក្ដីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីសង្គ្រោះ ដើម្បីមិនទាស់គ្នា ដើម្បីព្រម-ព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សារាណីយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាធម៌ធ្វើសេចក្ដីស្រឡាញ់ ធ្វើសេចក្ដីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីសង្គ្រោះ ដើម្បីមិនទាស់គ្នា ដើម្បីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូល-មិត្រគ្នា ។

[១៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ និស្សារណីយធាតុនេះ មាន ៦ យ៉ាង ។ និស្សារណីយធាតុ ៦ យ៉ាង តើដូចម្ដេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ និយាយយ៉ាងនេះថា ចេតោវិមុត្តិប្រកបដោយមេត្តា ខ្ញុំបានអប់រំបន្ទុំច្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយ ៗ បានសន្សំ បានប្រារព្ធល្អហើយ

អថ ច បន មេ ព្យាបាទោ ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋតីតិ ។ សោ មា ហេវន្តិស្ស វចនីយោ មា អាយស្មា ឯវំ អវច មា ភគវន្តំ អព្ភាចិក្ខិ ន ហិ សាធុ ភគវតោ អព្ភក្ខានំ ន ហិ ភគវា ឯវំ វទេយ្យ អដ្ឋានមេតំ អាវុសោ អនវកាសោ យំ មេត្តាយ ចេតោវិមុត្តិយា ភាវិតាយ ពហុលីកតាយ យានីកតាយ វត្ថុកតាយ អនុដ្ឋិតាយ បរិចិតាយ សុសមារទ្ធាយ អថ ច បនស្ស ព្យាបាទោ ចិត្តំ បរិយាទាយ ឋស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ និស្សរ-ណញ្ហេតំ អាវុសោ ព្យាបាទស្ស យទិទំ មេត្តា ចេតោវិមុត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯវំ វទេយ្យ ករុណា ហិ ខោ មេ ចេតោវិមុត្តិ ភាវិតា ពហុលីកតា យានីកតា វត្ថុកតា អនុដ្ឋិតា បរិចិតា សុសមារទ្ធា អថ ច បន មេ វិហេសា ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋតីតិ ។

តែបើទុកជាដូច្នោះក៏ដោយ ព្យាបាទក៏គង់តែគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់ខ្ញុំបាន ។ អ្នកផង គប្បីនិយាយឃាត់ភិក្ខុនោះថា លោក កុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ លោកដ៏មានអាយុ កុំនិយាយយ៉ាងនេះ កុំនិយាយបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រោះការនិយាយបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនល្អទេ តាមដែលពិតនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនបានត្រាស់យ៉ាងនេះទេ ម្នាលអាវុសោ ដំណើរនេះ មិនមែនជាហេតុ មិនមែនជាបច្ច័យ ត្រង់ពាក្យដែលថា ចេតោវិមុត្តិប្រកបដោយមេត្តា ដែលគេបានអប់រំបន្ទុំឲ្យច្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយ ៗ បានសន្សំ បានប្រារព្ធល្អហើយ តែបើទុកជាធ្វើដូច្នោះក៏ដោយ ព្យាបាទក៏គង់នៅគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់គេបាន ដូច្នេះ ហេតុនុ៎ះ មិនដែលមានឡើយ ម្នាលអាវុសោ តាមដែលពិតនុ៎ះគឺចេតោវិមុត្តិដែលប្រកបដោយមេត្តាហ្នឹងឯង ជាធម៌សម្រាប់រលាស់ចោលនូវព្យាបាទ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពោលយ៉ាងនេះថា ចេតោវិមុត្តិប្រកបដោយករុណា ខ្ញុំបានអប់រំបន្ទុំឲ្យច្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយ ៗ បានសន្សំ បានប្រារព្ធល្អហើយ តែបើទុកជាដូច្នោះក៏ដោយ វិហេសា (សេចក្តីបៀតបៀន) ក៏គង់តែគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់ខ្ញុំបាន ។

សោ មា ហេវន្តិស្ស វចនីយោ មា អាយស្មា ឯវំ អវច មា ភគវន្តំ អព្ភាចិក្ខិ ន ហិ សាធុ ភគវតោ អព្ភក្ខានំ ន ហិ ភគវា ឯវំ វទេយ្យ អដ្ឋានមេតំ អាវុសោ អនវកាសោ យំ ករុណាយ ចេតោវិមុត្តិយា ភាវិតាយ ពហុលីកតាយ យានីក-តាយ វត្ថុកតាយ អនុដ្ឋិតាយ បរិចិតាយ សុសមារទ្ធាយ អថ ច បនស្ស វិហេសា ចិត្តំ បរិយាទាយ ឋស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ និស្ស-រណញ្ហេតំ អាវុសោ វិហេសាយ យទិទំ ករុណា ចេតោវិមុត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯវំ វទេយ្យ មុទិតា ហិ ខោ មេ ចេតោវិមុត្តិ ភាវិតា ពហុលីកតា យានីកតា វត្ថុកតា អនុដ្ឋិតា បរិចិតា សុសមារទ្ធា អថ ច បន មេ អរតិ ចិត្តំ បរិយា-ទាយ តិដ្ឋតីតិ ។ សោ មា ហេវន្តិស្ស វចនីយោ

អ្នកផង គប្បីនិយាយឃាត់ភិក្ខុនោះថា លោក កុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ លោកដ៏មានអាយុ កុំនិយាយយ៉ាងនេះ កុំនិយាយបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រោះការនិយាយបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនល្អទេ តាមដែលពិតនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនបានត្រាស់យ៉ាងនេះទេ ម្នាលអាវុសោ ដំណើរនេះ មិនមែនជាហេតុ មិនមែនជាបច្ច័យ ត្រង់ពាក្យដែលថា ចេតោវិមុត្តិប្រកបដោយករុណា ដែលគេបានអប់រំបន្ទុំឲ្យច្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយ ៗ បានសន្សំ បានប្រារព្ធល្អហើយ តែបើទុកជាធ្វើដូច្នោះក៏ដោយ វិហេសា ក៏គង់តែគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់គេបាន ដូច្នេះ ហេតុនុ៎ះ មិនដែលមានឡើយ ម្នាលអាវុសោ តាមដែលពិតនុ៎ះ គឺចេតោវិមុត្តិ ដែលប្រកបដោយករុណាហ្នឹងឯង ជាធម៌សម្រាប់រលាស់ចោលនូវវិហេសា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពោលយ៉ាងនេះថា ចេតោវិមុត្តិ ប្រកបដោយមុទិតា ខ្ញុំបានអប់រំបន្ទុំឲ្យច្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយ ៗ បានសន្សំ បានប្រារព្ធល្អហើយ តែបើទុកជាធ្វើដូច្នោះក៏ដោយ អរតិ (សេចក្តីមិនត្រេកអរ) ក៏គង់តែគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់ខ្ញុំបាន ។ អ្នកផង គប្បីនិយាយឃាត់ភិក្ខុនោះថា លោក កុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ

មា អាយស្មា ឯវំ អវច មា ភគវន្តំ អព្ភាចិក្ខិ ន ហិ សាធុ ភគវតោ អព្ភក្ខានំ ន ហិ ភគវា ឯវំ វទេយ្យ អដ្ឋានមេតំ អាវុសោ អនវកាសោ យំ មុទិតាយ ចេតោវិមុត្តិយា ភាវិតាយ ពហុលីកតាយ យានីកតាយ វត្ថុកតាយ អនុដ្ឋិតាយ បរិចិតាយ សុសមារទ្ធាយ អថ ច បនស្ស អរតិ ចិត្តំ បរិយាទាយ ឋស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ និស្សរណញ្ហេតំ អាវុសោ អរតិយា យទិទំ មុទិតា ចេតោវិមុត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯវំ វទេយ្យ ឧបេក្ខា ហិ ខោ មេ ចេតោវិមុត្តិ ភាវិតា ពហុលីកតា យានីកតា វត្ថុកតា អនុដ្ឋិតា បរិចិតា សុសមារទ្ធា អថ ច បន មេ រាគោ ចិត្តំ បរិយា-ទាយ តិដ្ឋតីតិ ។ សោ មា ហេវន្តិស្ស វចនីយោ មា អាយស្មា ឯវំ អវច មា ភគវន្តំ អព្ភាចិក្ខិ ន ហិ សាធុ ភគវតោ អព្ភក្ខានំ ន ហិ ភគវា ឯវំ វទេយ្យ

លោកដ៏មានអាយុ កុំនិយាយយ៉ាងនេះ កុំនិយាយបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រោះការនិយាយបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនល្អទេ តាមដែលពិតនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនបានត្រាស់យ៉ាងនេះទេ ម្នាលអាវុសោ ដំណើរនេះ មិនមែនជាហេតុ មិនមែនជាបច្ច័យ ត្រង់ពាក្យដែលថា ចេតោវិមុត្តិ ប្រកបដោយមុទិតា ដែលគេបានអប់រំបន្ទុំឲ្យច្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយ ៗ បានសន្សំ បានប្រារព្ធល្អហើយ តែបើទុកជាធ្វើដូច្នោះក៏ដោយ អរតិក៏គង់តែគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់គេបាន ដូច្នេះ ហេតុនុ៎ះ មិនដែលមានឡើយ ម្នាលអាវុសោ តាមដែលពិតនោះ គឺចេតោវិមុត្តិ ដែលប្រកបដោយមុទិតាហ្នឹងឯង ជាធម៌រលាស់ចោលនូវអរតិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនាមនេះ ពោលយ៉ាងនេះថា ចេតោវិមុត្តិប្រកបដោយឧបេក្ខា ខ្ញុំបានអប់រំបន្ទុំឲ្យច្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយ ៗ បានសន្សំ បានប្រារព្ធល្អហើយ តែបើទុកជាធ្វើដូច្នោះក៏ដោយ រាគៈក៏គង់តែគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់ខ្ញុំបាន ។ អ្នកផង គួរនិយាយឃាត់ភិក្ខុនោះថា លោកកុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ លោកដ៏មានអាយុ កុំនិយាយយ៉ាងនេះ កុំនិយាយបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រោះការនិយាយបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនល្អទេ តាមដែលពិតនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនបានត្រាស់យ៉ាងនេះទេ

២៧

អដ្ឋានមេតំ អាវុសោ អនវកាសោ យំ ឧបេក្ខាយ ចេតោវិមុត្តិយា ភាវិតាយ ពហុលីកតាយ យានីក-តាយ វត្ថុកតាយ អនុដ្ឋិតាយ បរិចិតាយ សុសមា-រទ្ធាយ អថ ច បនស្ស រាគោ ចិត្តំ បរិយាទាយ ឋស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ និស្សរណញ្ហេតំ អាវុសោ រាគស្ស យទិទំ ឧបេក្ខា ចេតោវិមុត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯវំ វទេយ្យ អនិមិត្តា ហិ ខោ មេ ចេតោវិមុត្តិ ភាវិតា ពហុលីកតា យានីកតា វត្ថុកតា អនុដ្ឋិតា បរិចិតា សុសមារទ្ធា អថ ច បន មេ និមិត្តានុសារិ វិញ្ញាណំ ហោតីតិ ។ សោ មា ហេវន្តិស្ស វចនីយោ មាយស្មា ឯវំ អវច មា ភគវន្តំ អព្ភាចិក្ខិ ន ហិ សាធុ ភគវតោ អព្ភក្ខានំ ន ហិ ភគវា ឯវំ វទេយ្យ អដ្ឋានមេតំ អាវុសោ អនវកាសោ

ម្នាលអាវុសោ ដំណើរនេះ មិនមែនជាហេតុ មិនមែនជាបច្ច័យ ត្រង់ពាក្យ ដែលថា ចេតោវិមុត្តិប្រកបដោយឧបេក្ខា ដែលគេបានអប់រំបន្ទុំឲ្យច្រើន ហើយ បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយ ៗ បាន សន្សំ បានប្រារព្ធល្អហើយ បើទុកជាធ្វើដូច្នោះក៏ដោយ រាគៈក៏គង់តែគ្រប សង្កត់ចិត្តរបស់គេបាន ដូច្នេះ ហេតុនុ៎ះ មិនដែលមានឡើយ ម្នាលអាវុសោ តាមដែលពិតនោះ គឺចេតោវិមុត្តិដែលប្រកបដោយឧបេក្ខាហ្នឹងឯង ជាធម៌ សម្រាប់រលាស់ចោលនូវរាគៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះពោលយ៉ាងនេះថា ចេតោវិមុត្តិ ប្រកបដោយអនិមិត្ត ខ្ញុំបានអប់រំបន្ទុំឲ្យច្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយ ៗ បានសន្សំ បានប្រារព្ធល្អហើយ តែបើទុកជាធ្វើ ដូច្នោះក៏ដោយ និមិត្តានុសារិវិញ្ញាណ គឺវិញ្ញាណដែលរលឹកឃើញ នូវនិមិត្តរបស់ខ្ញុំនៅតែមាន ។ អ្នកផង គប្បីនិយាយឃាត់ភិក្ខុនោះថា លោក កុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ លោកដ៏មានអាយុ កុំនិយាយយ៉ាងនេះ កុំនិយាយបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រោះការនិយាយបង្កាច់ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ មិនល្អទេ តាមដែលពិតនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនបានត្រាស់ យ៉ាងនេះទេ ម្នាលអាវុសោ ដំណើរនេះ មិនមែនជាហេតុ មិនមែនជាបច្ច័យ

យំ អនិមិត្តាយ ចេតោវិមុត្តិយា ភាវិតាយ ពហុលីកតាយ យានីកតាយ វត្ថុកតាយ អនុដ្ឋិតាយ បរិចិតាយ សុសមារទ្ធាយ អថ ច បនស្ស និមិត្តានុសារិ វិញ្ញាណំ ភវិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ និស្សរណញ្ហេតំ អាវុសោ សព្វនិមិត្តានំ យទិទំ អនិមិត្តា ចេតោវិមុត្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯវំ វទេយ្យ អស្មីតិ ខោ មេ វិគតេ[១] អយមហមស្មីតិ ច ន សមនុបស្សាមិ អថ ច បន មេ វិចិកិច្ឆាកថំកថាសល្លំ ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋតីតិ ។ សោ មា ហេវន្តិស្ស វចនីយោ មា អាយស្មា ឯវំ អវច មា ភគវន្តំ អព្ភាចិក្ខិ ន ហិ សាធុ ភគវតោ អព្ភក្ខានំ ន ហិ ភគវា ឯវំ វទេយ្យ អដ្ឋានមេតំ អាវុសោ អនវកាសោ យំ អស្មីតិ វិគតេ អយមហមស្មីតិ ច អសមនុបស្សតោ

១ ឱ. ម. វិគតំ ។

ត្រង់ពាក្យដែលថា ចេតោវិមុត្តិប្រកបដោយអនិមិត្ត ដែលគេបានអប់រំបន្ទុំឲ្យច្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយ ៗ បានសន្សំ បានប្រារព្ធល្អហើយ បើទុកជាដូច្នោះក៏ដោយនិមិត្តានុសារិវិញ្ញាណរបស់គេគង់តែនៅមាន ដូច្នេះ ហេតុនុ៎ះ មិនដែលមានឡើយ ម្នាលអាវុសោ តាមដែលពិតនោះ ចេតោវិមុត្តិ ដែលប្រកបដោយអនិមិត្តហ្នឹងឯង ជាធម៌សម្រាប់រលាស់ចោលនូវនិមិត្តទាំងអស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពោលយ៉ាងនេះថា អស្មិមានះរបស់ខ្ញុំនេះទៅប្រាសអស់ហើយ ខ្ញុំពិចារណាមិនឃើញថា អាត្មាអញមានអស្មិមានះដូច្នេះឡើយ តែបើទុកជាដូច្នោះក៏ដោយសរគឺសេចក្តីសង្ស័យនិងសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ ក៏គង់តែគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់ខ្ញុំបាន ។ អ្នកផង គប្បីនិយាយឃាត់ភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា លោកកុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ លោកដ៏មានអាយុ កុំនិយាយយ៉ាងនេះ លោកកុំនិយាយបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រោះការនិយាយបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនល្អទេ តាមដែលពិតនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនបានត្រាស់យ៉ាងនេះទេ ម្នាលអាវុសោ ដំណើរនុ៎ះ មិនមែនជាហេតុ មិនមែនជាបច្ច័យ ត្រង់ពាក្យដែលថា អស្មិមានះ របស់គេនេះទៅប្រាសអស់ហើយ គេពិចារណាមិនឃើញថា អាត្មាអញមានអស្មិមានះដូច្នេះឡើយ

អថ ច បនស្ស វិចិកិច្ឆាកថំកថាសល្លំ ចិត្តំ បរិយាទាយ ឋស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ និស្សរណញ្ហេតំ អាវុសោ វិចិកិច្ឆាកថំកថាសល្លស្ស យទិទំ អស្មីតិ មានសមុគ្ឃាតោ ។ ឥមា ខោ ភិក្ខវេ ឆ និស្សា-រណីយា ធាតុយោតិ ។

[១៤] តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អាវុសោ ភិក្ខវេតិ ។ អាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បច្ចស្សោសុំ ។ អាយស្មា សារីបុត្តោ ឯតទវោច តថា តថា អាវុសោ ភិក្ខុ វិហារំ កប្បេតិ យថា យថាស្ស វិហារំ កប្បយតោ ន ភទ្ទកំ មរណំ ហោតិ ន ភទ្ទិកា កាលកិរិយា ។ កថញ្ចាវុសោ ភិក្ខុ តថា តថា វិហារំ កប្បេតិ យថា យថាស្ស វិហារំ កប្បយតោ ន ភទ្ទកំ មរណំ ហោតិ ន ភទ្ទិកា កាល-កិរិយា ។ ឥធាវុសោ ភិក្ខុ កម្មារាមោ ហោតិ

តែបើទុកជាដូច្នោះ សរគឺសេចក្តីសង្ស័យ និងសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ ក៏គង់តែគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់គេបាន ដូច្នេះ ហេតុនុ៎ះ មិនដែលមានឡើយ ម្នាលអាវុសោ តាមដែលពិតនោះ ការដកឡើងនូវអស្មិមានះបានហ្នឹងឯង ជាធម៌សម្រាប់រលាស់ចេញនូវសរគឺសេចក្តីសង្ស័យ និងសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ និស្សារណីយធាតុមាន ៦ យ៉ាងនេះឯង ។

[១៤] ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ហៅពួកភិក្ខុក្នុងទីនោះថា ម្នាលអាវុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលស្តាប់ថេរវាចា ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុថា ករុណាអាវុសោ ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុបានពោលដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គេកាលសម្រេចនូវការនៅយ៉ាងណា ៗ មរណៈមិនល្អ[១] កាលកិរិយាក៏មិនល្អ[២] ភិក្ខុរមែងសម្រេចការនៅយ៉ាងនោះ ៗ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គេកាលសម្រេចការនៅយ៉ាងណា ៗ មរណៈមិនល្អ កាលកិរិយាក៏មិនល្អ ភិក្ខុរមែងសម្រេចការនៅយ៉ាងនោះ ៗ តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសេចក្តីរីករាយក្នុងការងារ[៣]

១ បុគ្គលដែលស្លាប់ទាំងសេចក្តីតក់ស្លុតភិតភ័យ ឈ្មោះថាមរណៈមិនល្អ ។

២ បុគ្គលដែលស្លាប់ហើយ ទៅកើតក្នុងអបាយ ឈ្មោះថាកាលកិរិយាមិនល្អ ។ អដ្ឋកថា ។

៣ ការងារមានធ្វើវិហារជាដើម ។

កម្មរតោ កម្មារាមតំ អនុយុត្តោ ភស្សារាមោ ហោតិ ភស្សរតោ ភស្សារាមតំ អនុយុត្តោ និទ្ទារាមោ ហោតិ និទ្ទារតោ និទ្ទារាមតំ អនុយុត្តោ សង្គណិការាមោ ហោតិ សង្គណិការតោ សង្គណិការាមតំ អនុយុត្តោ សំសគ្គារាមោ ហោតិ សំសគ្គរតោ សំសគ្គារាមតំ អនុយុត្តោ បបញ្ចារាមោ ហោតិ បបញ្ចរតោ បបញ្ចារាមតំ អនុយុត្តោ ។ ឯវំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ តថា តថា វិហារំ កប្បេតិ យថា យថាស្ស វិហារំ កប្បយតោ ន ភទ្ទកំ មរណំ ហោតិ ន ភទ្ទិកា កាលកិរិយា ។ អយំ វុច្ចតាវុសោ ភិក្ខុ សក្កាយាភិរតោ ន បហាសិ សក្កាយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយ ។

ត្រេកអរ ក្នុងការងារ ប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្តីរីករាយ ក្នុងការងារ ជាអ្នកមានសេចក្តីរីករាយ ក្នុងការចរចា ត្រេកអរក្នុងការចរចា ប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្តីរីករាយ ក្នុងការចរចា រមែងជាអ្នកមានសេចក្តីរីករាយនឹងការដេកលក់ ត្រេកអរ ក្នុងការដេកលក់ ប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្តីរីករាយនឹងការដេកលក់ ជាអ្នកមានសេចក្តីរីករាយ ក្នុងពួកគណៈ ត្រេកអរ ក្នុងពួកគណៈ ប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្តីរីករាយនឹងពួកគណៈ ជាអ្នកមានសេចក្តីរីករាយ ក្នុងការច្រឡូកច្រឡំ ត្រេកអរ ក្នុងការច្រឡូកច្រឡំ ប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្តីរីករាយនឹងការច្រឡូកច្រឡំ ជាអ្នកមានសេចក្តីរីករាយ ក្នុងបបញ្ចធម៌គឺតណ្ហា ទិដ្ឋិ មានះ ត្រេកអរ ក្នុងបបញ្ចធម៌ ប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្តីរីករាយនិងបបញ្ចធម៌ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គេកាលសម្រេចការនៅយ៉ាងណា ៗ មរណៈមិនល្អ កាលកិរិយា ក៏មិនល្អ ភិក្ខុរមែងសម្រេចការនៅយ៉ាងនោះ ៗ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ នេះហៅថា ភិក្ខុអ្នកត្រេកអរ ចំពោះសក្កាយគឺវដ្តៈក្នុងត្រៃភូមិ មិនលះបង់សក្កាយ ដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ដោយប្រពៃឡើយ ។

តថា តថា អាវុសោ ភិក្ខុ វិហារំ កប្បេតិ យថា យថាស្ស វិហារំ កប្បយតោ ភទ្ទកំ មរណំ ហោតិ ភទ្ទិកា កាលកិរិយា ។ កថញ្ចាវុសោ ភិក្ខុ តថា តថា វិហារំ កប្បេតិ យថា យថាស្ស វិហារំ កប្បយតោ ភទ្ទកំ មរណំ ហោតិ ភទ្ទិកា កាលកិរិយា ។ ឥធាវុសោ ភិក្ខុ ន កម្មារាមោ ហោតិ ន កម្មរតោ ន កម្មារាមតំ អនុយុត្តោ ន ភស្សារាមោ ហោតិ ន ភស្សរតោ ន ភស្សារាមតំ អនុយុត្តោ ន និទ្ទារាមោ ហោតិ ន និទ្ទារតោ ន និទ្ទារាមតំ អនុយុត្តោ ន សង្គណិការាមោ ហោតិ ន សង្គណិការតោ ន សង្គណិការាមតំ អនុយុត្តោ ន សំសគ្គារាមោ ហោតិ ន សំសគ្គរតោ ន សំសគ្គារាមតំ អនុយុត្តោ ន បបញ្ចារាមោ ហោតិ ន បបញ្ចរតោ ន បបញ្ចារាមតំ អនុយុត្តោ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គេកាលសម្រេចការនៅយ៉ាងណា ៗ មរណៈល្អ កាលកិរិយាក៏ល្អ ភិក្ខុរមែងសម្រេចការនៅយ៉ាងនោះ ៗ ។ ម្នាលអាវុសោ គេកាលសម្រេចការនៅយ៉ាងណា ៗ មរណៈល្អ កាលកិរិយាល្អ ភិក្ខុរមែងសម្រេចការនៅយ៉ាងនោះ ៗ តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីរីករាយក្នុងការងារ មិនត្រេកអរក្នុងការងារ មិនប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្តីរីករាយក្នុងការងារ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីរីករាយ ក្នុងការចរចា មិនត្រេកអរ ក្នុងការចរចា មិនប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្តីរីករាយ ក្នុងការចរចា ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីរីករាយ ក្នុងការដេកលក់ មិនត្រេកអរក្នុងការដេកលក់ មិនប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្តីរីករាយ ក្នុងការដេកលក់ ជាអ្នកមិនរីករាយ ក្នុងពួកគណៈ មិនត្រេកអរ ក្នុងពួកគណៈ មិនប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្តីរីករាយ ក្នុងពួកគណៈ ជាអ្នកមិនរីករាយ ក្នុងការប្រឡូកប្រឡំ មិនត្រេកអរ ក្នុងការប្រឡូកប្រឡំ មិនប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្តីរីករាយ ក្នុងការប្រឡូកប្រឡំ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីរីករាយ ក្នុងបបញ្ចធម៌ មិនត្រេកអរក្នុងបបញ្ចធម៌ មិនប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្តីរីករាយក្នុងបបញ្ចធម៌ ។

៣២

ឯវំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ តថា តថា វិហារំ កប្បេតិ យថា យថាស្ស វិហារំ កប្បយតោ ភទ្ទកំ មរណំ ហោតិ ភទ្ទិកា កាលកិរិយា ។ អយំ វុច្ចតាវុសោ ភិក្ខុ និព្វានាភិរតោ បហាសិ សក្កាយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយាតិ ។

យោ បបញ្ចំ អនុយុត្តោ បបញ្ចាភិរតោ មគោ
វិរាធយិ សោ និព្វានំ យោគក្ខេមំ អនុត្តរំ ។
យោ ច បបញ្ចំ ហិត្វាន និប្បបញ្ចបថេ រតោ
អារាធយិ សោ និព្វានំ យោគក្ខេមំ អនុត្តរន្តិ ។

[១៨] តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តថា តថាវុសោ ភិក្ខុ វិហារំ កប្បេតិ យថា យថាស្ស វិហារំ កប្បយតោ កាលកិរិយា អនុតប្បា ហោតិ ។ កថញ្ចាវុសោ ភិក្ខុ តថា តថា វិហារំ កប្បេតិ យថា យថាស្ស វិហារំ កប្បយតោ កាលកិរិយា អនុតប្បា ហោតិ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គេកាលសម្រេចការនៅយ៉ាងណា ៗ មរណៈល្អ កាលកិរិយាក៏ល្អ ភិក្ខុរមែងសម្រេចការនៅយ៉ាងនោះ ៗ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ នេះហៅថា ភិក្ខុអ្នកត្រេកអរចំពោះព្រះនិព្វាន លះបង់ហើយនូវសក្កាយ ដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខដោយប្រពៃ ។

បុគ្គលណា ប្រកបរឿយ ៗ នូវបបញ្ចធម៌ ត្រេកអរក្នុង
បបញ្ចធម៌ដូចជាម្រឹគ បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា វៀរនូវ
ព្រះនិព្វាន ជាទីក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ។ លុះតែបុគ្គល
ណាលះបង់នូវបបញ្ចធម៌ ត្រេកអរក្នុងព្រះនិព្វាន ដែល
មិនមានបបញ្ចធម៌ បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ញុំាងព្រះនិព្វាន
ជាទីក្សេមចាកយោគៈ ដ៏ប្រសើរឲ្យសម្រេចបាន ។

[១៥] ព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ មានថេរវាចានឹងពួកភិក្ខុក្នុងទីនោះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គេកាលសម្រេចការនៅយ៉ាងណា ៗ កាលកិរិយាក៏រមែងក្តៅក្រហាយរឿយ ៗ ភិក្ខុរមែងសម្រេចការនៅយ៉ាងនោះ ៗ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ចុះគេសម្រេចការនៅយ៉ាងណា ៗ កាលកិរិយា ក៏រមែងក្តៅក្រហាយរឿយ ៗ ភិក្ខុរមែងសម្រេចការនៅយ៉ាងនោះ ៗ តើដូចម្តេច ។

ឥធាវុសោ ភិក្ខុ កម្មារាមោ ហោតិ កម្មរតោ កម្មារាមតំ អនុយុត្តោ ភស្សារាមោ ហោតិ... និទ្ទារាមោ ហោតិ... សង្គណិការាមោ ហោតិ... សំសគ្គារាមោ ហោតិ... បបញ្ចារាមោ ហោតិ បបញ្ចរតោ បបញ្ចារាមតំ អនុយុត្តោ ។ ឯវំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ តថា តថា វិហារំ កប្បេតិ យថា យថាស្ស វិហារំ កប្បយតោ កាលកិរិយា អនុតប្បា ហោតិ ។ អយំ វុច្ចតាវុសោ ភិក្ខុ សក្កាយាភិរតោ ន បហាសិ[១] សក្កាយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយ ។ តថា តថា អាវុសោ ភិក្ខុ វិហារំ កប្បេតិ យថា យថាស្ស វិហារំ កប្បយតោ កាលកិរិយា អននុតប្បា ហោតិ ។ កថញ្ចាវុសោ ភិក្ខុ តថា តថា វិហារំ កប្បេតិ យថា យថាស្ស វិហារំ កប្បយតោ កាលកិរិយា អននុតប្បា ហោតិ ។

១ ម. ន បជ្ជហាសិ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ   ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះជាអ្នកមានសេចក្ដីរីករាយក្នុងការងារ ត្រេកអរក្នុងការងារ ប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្ដីត្រេកអរក្នុងការងារ ជាអ្នកមានសេចក្ដីរីករាយក្នុងការចរចា...   ជាអ្នកមានសេចក្ដីរីករាយក្នុងការដេកលក់... ជាអ្នកមានសេចក្ដីរីករាយក្នុងពួកគណៈ... ជាអ្នកមានសេចក្ដីរីករាយក្នុងការច្រឡូកច្រឡំ...   ជាអ្នកមានសេចក្ដីរីករាយក្នុងបបញ្ចធម៌ ត្រេកអរក្នុងបបញ្ចធម៌ ប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្ដីត្រេកអរក្នុងបបញ្ចធម៌ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គេកាលសម្រេចការនៅយ៉ាងណា ៗ កាលកិរិយាក៏ក្ដៅក្រហាយរឿយ ៗ ភិក្ខុសម្រេចការនៅយ៉ាងនោះ ៗ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ នេះហៅថា ភិក្ខុអ្នកត្រេកអរចំពោះសក្កាយ មិនលះបង់សក្កាយ ដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខដោយប្រពៃឡើយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គេកាលសម្រេចការនៅយ៉ាងណា ៗ កាលកិរិយាក៏មិនក្ដៅក្រហាយរឿយ ៗ ភិក្ខុរមែងសម្រេចការនៅយ៉ាងនោះ ៗ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ចុះគេកាលសម្រេចការនៅយ៉ាងណា ៗ កាលកិរិយាក៏មិនក្ដៅក្រហាយរឿយ ៗ   ភិក្ខុរមែងសម្រេចការនៅយ៉ាងនោះ ៗ តើដូចម្ដេច ។

ឥធាវុសោ ភិក្ខុ ន កម្មារាមោ ហោតិ ន កម្មរតោ ន កម្មារាមតំ អនុយុត្តោ ន ភស្សារាមោ ហោតិ ។ បេ ។ ន និទ្ទារាមោ ហោតិ ន សង្គណិការាមោ ហោតិ ន សំសគ្គារាមោ ហោតិ ។ បេ ។ ន បបញ្ចារាមោ ហោតិ ន បបញ្ចរតោ ន បបញ្ចារាមតំ អនុយុត្តោ ។ ឯវំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ តថា តថា វិហារំ កប្បេតិ យថា យថាស្ស វិហារំ កប្បយតោ កាលកិរិយា អននុតប្បា ហោតិ ។ អយំ វុច្ចតាវុសោ ភិក្ខុ និព្វានាភិរតោ បហាសិ សក្កាយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយាតិ ។

យោ បបញ្ចំ អនុយុត្តោ បបញ្ចាភិរតោ មគោ
វិរាធយិ សោ និព្វានំ យោគក្ខេមំ អនុត្តរំ ។
យោ ច បបញ្ចំ ហិត្វាន និប្បបញ្ចបថេ រតោ
អារាធយិ សោ និព្វានំ យោគក្ខេមំ អនុត្តរន្តិ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីរីករាយក្នុងការងារ មិនត្រេកអរក្នុងការងារ មិនប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្តីរីករាយក្នុងការងារ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីរីករាយក្នុងការចរចា ។ បេ ។ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីរីករាយក្នុងការដេកលក់ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីរីករាយក្នុងពួកគណៈ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីរីករាយក្នុងការច្រឡូកច្រឡំ ។ បេ ។ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីរីករាយក្នុងបបញ្ចធម៌ មិនត្រេកអរក្នុងបបញ្ចធម៌ មិនប្រកបរឿយ ៗ នូវសេចក្តីត្រេកអរក្នុងបបញ្ចធម៌ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គេកាលសម្រេចការនៅយ៉ាងណា ៗ កាលកិរិយា ក៏មិនក្តៅក្រហាយរឿយ ៗ ភិក្ខុរមែងសម្រេចការនៅយ៉ាងនោះ ៗ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ នេះហៅថា ភិក្ខុអ្នកត្រេកអរចំពោះព្រះនិព្វាន លះបង់នូវសក្កាយ ដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខដោយប្រពៃបាន ។

បុគ្គលណា ប្រកបរឿយ ៗ នូវបបញ្ចធម៌ ត្រេកអរក្នុងបបញ្ចធម៌ ប្រាកដដូចជាម្រឹគ បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា វៀរនូវព្រះនិព្វាន ជាទីក្សេមចាកយោគៈ ដ៏ប្រសើរ ។ លុះតែបុគ្គលណា លះបង់នូវបបញ្ចធម៌ ត្រេកអរក្នុងព្រះនិព្វាន ដែលមិនមាន បបញ្ចធម៌ បុគ្គលនោះ ទើបឈ្មោះថា ញុំាងព្រះនិព្វានជាទីក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរឲ្យសម្រេចបាន ។

[១៦] ឯកំ សមយំ ភគវា ភគ្គេសុ វិហរតិ សុំសុមារគិរេ ភេសកឡាវនេ មិគទាយេ ។ តេន ខោ បន សមយេន នកុលបិតា គហបតិ អាពាធិកោ ហោតិ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ ។ អថខោ នកុលមាតា គហបតានី នកុលបិតរំ គហបតឹ ឯតទវោច មា ខោ ត្វំ គហបតិ សាបេក្ខោ កាលមកាសិ ទុក្ខា គហបតិ សាបេក្ខស្ស កាលកិរិយា គរហិតា ច ភគវតា សាបេក្ខស្ស កាលកិរិយា សិយា ខោ បន តេ គហបតិ ឯវមស្ស នកុលមាតា គហបតានី មមច្ចយេន ន សក្ខិស្សតិ[១] ទារកេ បោសេតុំ ឃរាវាសំ សណ្ឋារេតុន្តិ ន ខោ បនេតំ គហបតិ ឯវំ ទដ្ឋព្វំ កុសលាហំ គហបតិ កប្បាសំ កន្តិតុំ[២] វេណឹ ឱលិខិតុំ សក្កោមហំ គហបតិ តវច្ចយេន ទារកេ បោសេតុំ ឃរាវាសំ សណ្ឋារិតុំ តស្មាតិហ ត្វំ គហបតិ មា សាបេក្ខោ កាលមកាសិ

១ ឱ. ន សក្កោតិ ។ ម. សក្កោតិ ។ ២ ម. កាតុំ ។

[១៦] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅ ក្នុងភេសកឡាវ័ន ជាទីឲ្យនូវអភ័យដល់ម្រឹគ ជិតក្រុងឈ្មោះសុំសុមារគីរៈ ក្នុងភគ្គជនបទ ។ សម័យនោះឯង នកុលបិតាគហបតី មានអាពាធ ដល់នូវទុក្ខ ឈឺធ្ងន់ ។ គ្រានោះ នកុលមាតាគហបតានីបាននិយាយនឹងនកុលបិតាគហបតីដូច្នេះថា បពិត្រគហបតី អ្នកកុំធ្វើមរណកាលទាំងសេចក្ដីអាល័យឡើយ បពិត្រគហបតី (ព្រោះ) កាល-កិរិយារបស់បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្ដីអាល័យ រមែងនាំមកនូវទុក្ខផង កាលកិរិយារបស់បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្ដីអាល័យព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលផង បពិត្រគហបតី អ្នកប្រហែលជាមានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អំណើះអំពីអញទៅ នកុលមាតាគហ-បតានី នឹងមិនអាចដើម្បីចិញ្ចឹមនូវទារកទាំងឡាយ ទាំងគ្រប់គ្រងនូវឃរា-វាសបានឡើយ បពិត្រគហបតី ដំណើរនុ៎ះ អ្នកមិនត្រូវយល់ឃើញយ៉ាងនុ៎ះឡើយ បពិត្រគហបតី ខ្ញុំជាស្ត្រីប្រសប់រវៃកប្បាស ធ្មៀវធ្មាសបួងភ្នួងសក់ បពិត្រគហបតី អំណើះអំពីអ្នកទៅ ខ្ញុំអាចដើម្បីចិញ្ចឹមនូវទារកទាំងឡាយ ទាំងគ្រប់គ្រងនូវឃរាវាសបាន បពិត្រគហបតី ព្រោះហេតុដូច្នោះ អ្នកកុំធ្វើមរណកាលទាំងសេចក្ដីអាល័យឡើយ

ទុក្ខា គហបតិ សាបេក្ខស្ស កាលកិរិយា គរហិតា ច ភគវតា សាបេក្ខស្ស កាលកិរិយា ។ សិយា ខោ បន តេ គហបតិ ឯវមស្ស នកុលមាតា គហបតានី មមច្ចយេន អញ្ញំ[១] ភត្តារំ គមិស្សតីតិ ន ខោ បនេតំ គហបតិ ឯវំ ទដ្ឋព្វំ ត្វញ្ចេវ ខោ គហបតិ ជានាសិ អហញ្ច យថា[២] សោឡសវស្សានិ គហដ្ឋព្រហ្មចរិយំ[៣] សមាចិណ្ណំ តស្មាតិហ ត្វំ គហបតិ មា សាបេក្ខោ កាលមកាសិ ទុក្ខា គហបតិ សាបេក្ខស្ស កាលកិរិយា គរហិតា ច ភគវតា សាបេក្ខស្ស កាលកិរិយា ។ សិយា ខោ បន តេ គហបតិ ឯវមស្ស នកុលមាតា គហបតានី មមច្ចយេន ន ទស្សនកាមា ភវិស្សតិ ភគវតោ ន ទស្សនកាមា ភិក្ខុសង្ឃស្សាតិ ន ខោ បនេតំ គហបតិ ឯវំ ទដ្ឋព្វំ អហំ ហិ គហបតិ[៤] ទស្សនកាមតរា ច ភវិស្សាមិ ភគវតោ ទស្សនកាមតរា ច ភិក្ខុសង្ឃស្ស

---

១ ឱ. អញ្ញំ ឃរំ ។ ម. អញ្ញំ ទានំ ។ ២ ឱ. យថា នោ ។ ម. យំ នោ ។ ៣ ឱ. ម. គហដ្ឋកំ ព្រហ្មចរិយំ ។ ៤ ឱ. ម. ឯត្ថន្តរេ តវច្ចយេនាតិ ទិស្សតិ ។

បពិត្រគហបតី កាលកិរិយារបស់បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីអាល័យ នាំមកនូវទុក្ខផង កាលកិរិយារបស់បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីអាល័យ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលផង ។ បពិត្រគហបតី អ្នកប្រហែលជាមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អំណឹះអំពីអញទៅ នកុលមាតាគហបតានី ថប់តែយកប្តីទៀត បពិត្រគហបតី ដំណើរនុ៎ះ អ្នកមិនត្រូវយល់ឃើញយ៉ាងនុ៎ះឡើយ បពិត្រគហបតី អ្នកក្តី ខ្ញុំក្តី ក៏ដឹងថា ព្រហ្មចរិយធម៌របស់គ្រហស្ថ យើងធ្លាប់សន្សំមកអស់ ១៦ ឆ្នាំហើយ បពិត្រគហបតី ព្រោះហេតុនោះ អ្នកកុំធ្វើមរណកាលទាំងសេចក្តីអាល័យឡើយ បពិត្រគហបតី (ព្រោះ) កាលកិរិយារបស់បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីអាល័យ រមែងនាំមកនូវទុក្ខផង កាលកិរិយារបស់បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីអាល័យ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលផង ។ បពិត្រគហបតី អ្នកប្រហែលជាមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អំណឹះអំពីអញទៅ នកុលមាតាគហបតានី ថប់តែមិនចង់ឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនចង់ឃើញព្រះភិក្ខុសង្ឃ បពិត្រគហបតី ដំណើរនុ៎ះអ្នកមិនត្រូវយល់ឃើញយ៉ាងនុ៎ះឡើយ បពិត្រគហបតី ដៀចុះអំណឹះអំពីអ្នកទៅ ខ្ញុំនឹងរឹងរឹតតែចង់ឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគផង នឹងរឹងរឹតតែចង់ឃើញព្រះភិក្ខុសង្ឃផង

៣៧

តស្មាតិហ ត្វំ គហបតិ មា សាបេក្ខោ កាលមកាសិ ទុក្ខា គហបតិ សាបេក្ខស្ស កាលកិរិយា គរហិតា ច ភគវតា សាបេក្ខស្ស កាលកិរិយា ។ សិយា ខោ បន តេ គហបតិ ឯវមស្ស ន នកុលមាតា គហបតានី មមច្ចយេន សីលេសុ បរិបូរការិនីតិ ន ខោ បនេតំ គហបតិ ឯវំ ទដ្ឋព្វំ យាវតា ខោ គហបតិ តស្ស ភគវតោ សាវិកា គិហី ឱទាតវសនា សីលេសុ បរិបូរការិនិយោ អហន្តាសំ អញ្ញតរា យស្ស ខោ បនស្ស កង្ខា វា វិមតិ វា អយំ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ ភគ្គេសុ វិហរតិ សុំសុមារគិរេ ភេសកឡាវនេ មិគទាយេ តំ ភគវន្តំ ឧបសង្កមិត្វា បុច្ឆតុ តស្មាតិហ ត្វំ គហបតិ មា សាបេក្ខោ កាលមកាសិ ទុក្ខា គហបតិ សាបេក្ខស្ស កាលកិរិយា

បពិត្រគហបតី ព្រោះហេតុនោះ អ្នកកុំធ្វើមរណកាលទាំងសេចក្តីអាល័យឡើយ បពិត្រគហបតី (ព្រោះ) កាលកិរិយារបស់បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីអាល័យ នាំមកនូវទុក្ខផង កាលកិរិយារបស់បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីអាល័យ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលផង ។ បពិត្រគហបតី អ្នកប្រហែលជាមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អំណឹះអំពីអញទៅនកុលមាតាគហបតានី ថប់តែលែងបំពេញសីលទាំងឡាយ បពិត្រគហបតី ដំណើរនុ៎ះ អ្នកមិនត្រូវយល់ឃើញយ៉ាងនុ៎ះឡើយ បពិត្រគហបតី ពួកស្ត្រីគ្រហស្ថជាសាវិការបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ទាំងប៉ុន្មាននាក់ ជាស្ត្រីស្លៀកដណ្តប់សំពត់ស បំពេញសីលទាំងឡាយ បណ្តាពួកសាវិកាទាំងនោះ ខ្ញុំជាសាវិកាមួយដែរ (រឿងនេះ) បើបុគ្គលណាមានសេចក្តីសង្ស័យក្តី មានសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ក្តី ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គនោះ ទ្រង់គង់នៅភេសកឡាវ័ន ជាទីឲ្យនូវអភ័យដល់ម្រឹគ ជិតក្រុងសុំសុមារគីរៈ ក្នុងភគ្គជនបទ បុគ្គលនោះចូរចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះហើយសួរល្បងចុះ បពិត្រគហបតី ព្រោះហេតុនោះអ្នកកុំធ្វើមរណកាលទាំងសេចក្តីអាល័យឡើយ បពិត្រគហបតី (ព្រោះ) កាលកិរិយារបស់បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីអាល័យ នាំមកនូវទុក្ខផង

គរហិតា ច ភគវតា សាបេក្ខស្ស កាលកិរិយា ។ សិយា ខោ បន តេ គហបតិ ឯវមស្ស ន នកុលមាតា គហបតានី លាភិនី អជ្ឈត្តញ្ចេតោ-សមថស្សាតិ ន ខោ បនេតំ គហបតិ ឯវំ ទដ្ឋព្វំ យាវតា ខោ គហបតិ តស្ស ភគវតោ សាវិកា គិហី ឱទាតវសនា លាភិនិយោ អជ្ឈត្តញ្ចេតោ-សមថស្ស អហន្តាសំ អញ្ញតរា យស្ស ខោ បនស្ស កង្ខា វា វិមតិ វា អយំ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ ភគ្គេសុ វិហរតិ សុំសុមារគិរេ ភេស-កឡាវនេ មិគទាយេ តំ ភគវន្តំ ឧបសង្កមិត្វា បុច្ឆតុ តស្មាតិហ ត្វំ គហបតិ មា សាបេក្ខោ កាល-មកាសិ ទុក្ខា គហបតិ សាបេក្ខស្ស កាលកិរិយា គរហិតា ច ភគវតា សាបេក្ខស្ស កាលកិរិយា ។

កាលកិរិយារបស់បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីអាល័យ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលផង ។ បពិត្រគហបតី អ្នកប្រហែលជាមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា នកុលមាតាគហបតានី ជាស្ត្រីមិនបាននូវចេតោសមថ ក្នុងសន្តាន បពិត្រគហបតី ដំណើរនុ៎ះ អ្នកមិនត្រូវយល់ឃើញយ៉ាងនុ៎ះឡើយ បពិត្រគហបតី ពួកស្ត្រីគ្រហស្ថ ជាសាវិកា របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគទាំងប៉ុន្មាននាក់ ជាស្ត្រីស្លៀកដណ្តប់សំពត់ស បាននូវចេតោសមថៈក្នុងសន្តាន បណ្តាពួកសាវិកាទាំងនុ៎ះ ខ្ញុំក៏ជាសាវិកាមួយដែរ (រឿងនេះ) បើបុគ្គលណាមានសេចក្តីសង្ស័យក្តី មានសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ក្តី ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គនោះ ទ្រង់គង់នៅក្នុងភេសកឡាវ័ន ជាទីឲ្យនូវអភ័យដល់ម្រឹគ ជិតក្រុងសុំសុមារគីរៈ ក្នុងភគ្គជនបទ បុគ្គលនោះ ចូរចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ហើយសួរល្បងចុះ បពិត្រគហបតី ព្រោះហេតុនោះ អ្នកកុំធ្វើមរណកាលទាំងសេចក្តីអាល័យឡើយ បពិត្រគហបតី (ព្រោះ) កាលកិរិយារបស់បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីអាល័យ នាំមកនូវទុក្ខផង កាលកិរិយារបស់បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីអាល័យ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលផង ។

៣៩

សិយា ខោ បន តេ គហបតិ ឯវមស្ស ន នកុល-
មាតា គហបតានី ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ ឱគាធប្បត្តា
បដិគាធប្បត្តា អស្សាសប្បត្តា តិណ្ណវិចិកិច្ឆា
វិគតកថំកថា វេសារជ្ជប្បត្តា អបរប្បច្ចយា សត្ថុ
សាសនេ វិហរតីតិ ន ខោ បនេតំ គហបតិ
ឯវំ ទដ្ឋព្វំ យាវតា ខោ គហបតិ តស្ស
ភគវតោ សាវិកា គិហី ឱទាតវសនា ឥមស្មឹ
ធម្មវិនយេ ឱគាធប្បត្តា បដិគាធប្បត្តា អស្សាសប្បត្តា
តិណ្ណវិចិកិច្ឆា វិគតកថំកថា វេសារជ្ជប្បត្តា
អបរប្បច្ចយា សត្ថុ សាសនេ វិហរន្តិយោ អហន្តាសំ
អញ្ញតរា យស្ស ខោ បនស្ស កង្ខា វា វិមតិ
វា អយំ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ
ភគ្គេសុ វិហរតិ សុំសុមារគិរេ ភេសកឡាវនេ
មិគទាយេ តំ ភគវន្តំ ឧបសង្កមិត្វា បុច្ឆតុ

បពិត្រគហបតី ប្រហែលជាអ្នកមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា នកុលមា-តាគហបតានី មិនទាន់ដល់នូវការចុះចិត្តស៊ប់ មិនទាន់ដល់នូវទីពឹង មិនទាន់ដល់នូវការកក់ក្តៅ មិនទាន់ផុតសេចក្តីសង្ស័យ មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីក្លៀវក្លា ក្នុងធម្មវិន័យនេះ មិនទាន់លែងជឿតាមបុគ្គលដទៃ ក្នុងសាសនានៃព្រះសាស្តា បពិត្រគហបតី ដំណើរនុ៎ះ អ្នកមិនត្រូវយល់ឃើញយ៉ាងនុ៎ះឡើយ បពិត្រគហបតី ពួកស្ត្រីគ្រហស្ថជាសាវិកា របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគទាំងប៉ុន្មាននាក់ ជាស្ត្រីស្លៀកដណ្តប់សំពត់ស ដល់នូវការចុះចិត្តស៊ប់ ដល់នូវទីពឹង ដល់នូវការកក់ក្តៅ មានសេចក្តីសង្ស័យឆ្លងផុតហើយ ប្រាសចាកសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ ដល់នូវសេចក្តីក្លៀវក្លា ក្នុងធម្មវិន័យនេះ មិនជឿតាមបុគ្គលដទៃ ក្នុងសាសនានៃព្រះសាស្តា បណ្តាសាវិកាទាំងនុ៎ះ ខ្ញុំជាសាវិកាមួយដែរ (រឿងនេះ) បើបុគ្គលណា មានសេចក្តីសង្ស័យក្តី មានសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ក្តី ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាព្រះអរហន្តសម្មា-សម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គនោះ ទ្រង់គង់នៅក្នុងភេសកឡាវ័ន ជាទីឲ្យនូវអភ័យដល់ម្រឹគ ជិតក្រុងសុំសុមារគីរៈ ក្នុងភគ្គជនបទ បុគ្គលនោះ ចូរចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ហើយសួរល្បងចុះ ។

តស្មាតិហ ត្វំ គហបតិ មា សាបេក្ខោ កាលមកាសិ ទុក្ខា គហបតិ សាបេក្ខស្ស កាលកិរិយា គរហិតា ច ភគវតា សាបេក្ខស្ស កាលកិរិយាតិ ។ អថខោ នកុលបិតុនោ គហបតិស្ស នកុលមាតាយ គហបតានិយា ឥមិនា ឱវាទេន ឱវទិយមានស្ស សោ អាពាធោ ឋានសោ បដិប្បស្សម្ភិ វុដ្ឋហិ ច នកុលបិតា គហបតិ តម្ហា អាពាធា ។ តថា បហីនោ ច បន នកុលបិតុនោ គហបតិស្ស សោ អាពាធោ អហោសិ ។ អថខោ នកុលបិតា គហបតិ គិលានា វុដ្ឋិតោវ អចិរវុដ្ឋិតោ គេលញ្ញា ទណ្ឌមោលុព្ភ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ នកុលបិតរំ គហបតឹ ភគវា ឯតទវោច លាភា តេ គហបតិ សុលទ្ធំ តេ គហបតិ យស្ស តេ នកុលមាតា គហបតានី អនុកម្បិកា អត្ថកាមា ឱវាទិកា អនុសាសិកា

បពិត្រគហបតី ព្រោះហេតុនោះ អ្នកកុំធ្វើមរណកាលទាំងសេចក្តីអាល័យឡើយ បពិត្រគហបតី (ព្រោះ) កាលកិរិយារបស់បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីអាល័យ នាំមកនូវទុក្ខផង កាលកិរិយារបស់បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីអាល័យ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលផង ។ លំដាប់នោះ នកុលបិតាគហបតី ដែលនកុលមាតាគហបតានីទូន្មានដោយឱវាទនេះ អាពាធនោះក៏ស្ងប់រម្ងាប់ ដោយឋានៈ ទាំងនកុលបិតាគហបតី ក៏សះស្បើយចាកអាពាធនោះ ។ អាពាធនោះជាស្រឡះអំពីនកុលបិតាគហបតីហើយ ។ លុះនកុលបិតាគហបតី ស្បើយចាកជំងឺ ក្រោកចាកជំងឺមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏ច្រត់នូវឈើច្រត់ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះនកុលបិតាគហបតី អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលគហបតី អ្នកពេញជាមានលាភហើយ ម្នាលគហបតី អត្តភាពជាមនុស្ស អ្នកពេញជាបានល្អហើយ ត្រង់ដែលអ្នកបាននកុលមាតាគហបតានី មកជាអ្នកអនុគ្រោះ ប្រាថ្នានូវប្រយោជន៍ ជាអ្នកទូន្មានប្រៀនប្រដៅ

៤១

បឋមបណ្ណាសកេ សារាណីយាទិវគ្គោ

យាវតា ខោ គហបតិ មម សាវិកា គិហី ឱទាតវសនា សីលេសុ បរិបូរការិនិយោ នកុលមាតា គហបតានី តាសំ អញ្ញតរា យាវតា ខោ គហបតិ មម សាវិកា គិហី ឱទាតវសនា លាភិនិយោ អជ្ឈត្តញ្ចេតោសមថស្ស នកុលមាតា គហបតានី តាសំ អញ្ញតរា យាវតា ខោ គហបតិ មម សាវិកា គិហី ឱទាតវសនា ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ ឱគាធប្បត្តា បដិគាធប្បត្តា អស្សាសប្បត្តា តិណ្ណវិចិកិច្ឆា វិគតកថំកថា វេសារជ្ជប្បត្តា អបរប្បច្ចយា សត្ថុ សាសនេ វិហរន្តិយោ នកុលមាតា គហបតានី តាសំ អញ្ញតរា លាភា តេ គហបតិ សុលទ្ធំ តេ គហបតិ យស្ស តេ នកុលមាតា គហបតានី អនុកម្បិកា អត្ថកាមា ឱវាទិកា អនុសាសិកាតិ ។

ម្នាលគហបតី ពួកស្ត្រីគ្រហស្ថជាសាវិកា របស់តថាគតទាំងប៉ុន្មាននាក់ ជាអ្នកស្លៀកដណ្តប់សំពត់ស បំពេញសីលទាំងឡាយ បណ្តាពួកសាវិកាទាំងនុ៎ះ នកុលមាតាគហបតានី ជាសាវិកាមួយដែរ ម្នាលគហបតី ពួកស្ត្រីគ្រហស្ថជាសាវិកា របស់តថាគតទាំងប៉ុន្មាននាក់ ជាអ្នកស្លៀកដណ្តប់សំពត់ស បាននូវចេតោសមថៈក្នុងសន្តាន បណ្តាពួកសាវិកាទាំងនុ៎ះ នកុលមាតាគហបតានី ជាសាវិកាមួយដែរ ម្នាលគហបតី ពួកស្ត្រីគ្រហស្ថជាសាវិកា របស់តថាគតទាំងប៉ុន្មាននាក់ ជាអ្នកស្លៀកដណ្តប់សំពត់ស ដល់នូវការចុះចិត្តស៊ប់ ដល់នូវទីពឹងមាំ ដល់នូវការកក់ក្តៅ មានសេចក្តីសង្ស័យឆ្លងផុតហើយ ប្រាសចាកសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ ដល់នូវសេចក្តីក្លៀវ-ក្លាក្នុងធម្មវិន័យនេះ មិនជឿតាមបុគ្គលដទៃ ក្នុងសាសនានៃព្រះសាស្តា បណ្តាពួកសាវិកាទាំងនុ៎ះ នកុលមាតាគហបតានី ជាសាវិកាមួយដែរ ម្នាលគហបតី អ្នកពេញជាមានលាភហើយ ម្នាលគហបតី អត្តភាពជាមនុស្ស អ្នកពេញជាបានល្អហើយ ត្រង់ដែលអ្នកបាន នកុលមាតាគហ-បតានី មកជាអ្នកអនុគ្រោះ ប្រាថ្នានូវប្រយោជន៍ទូន្មានប្រៀនប្រដៅ ។

[១៧] ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ ភគវា សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេនុបដ្ឋានសាលា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អាយស្មាបិ ខោ សារីបុត្តោ សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេនុបដ្ឋានសាលា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ អាយស្មាបិ ខោ មហាមោគ្គល្លានោ អាយស្មាបិ ខោ មហាកស្សបោ អាយស្មាបិ ខោ មហាកច្ចានោ អាយស្មាបិ ខោ មហាកោដ្ឋិកោ អាយស្មាបិ ខោ មហាចុន្ទោ អាយស្មាបិ ខោ មហាកប្បិនោ អាយស្មាបិ ខោ អនុរុទ្ធោ អាយស្មាបិ ខោ រេវតោ អាយស្មាបិ ខោ អានន្ទោ សាយណ្ហ-សមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេនុបដ្ឋានសាលា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ អថខោ ភគវា

[១៧] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ចេញអំពីទីសម្ងំ ក្នុងសាយណ្ហសម័យ ចូលទៅឯឧបដ្ឋានសាលា លុះចូលទៅដល់ហើយ ទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ ចំណែកព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ ក៏ចេញអំពីទីសម្ងំ ក្នុងសាយណ្ហសម័យ ហើយចូលទៅឯឧបដ្ឋានសាលាដែរ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ទាំងព្រះមោគ្គល្លាន ដ៏មានអាយុ ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុ ព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុ ព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុ ព្រះមហាចុន្ទដ៏មានអាយុ ព្រះមហាកប្បិន ដ៏មានអាយុ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ព្រះរេវតៈដ៏មានអាយុ ព្រះអានន្ទ ដ៏មានអាយុ ក៏ចេញអំពីទីសម្ងំក្នុងសាយណ្ហសម័យ ហើយចូលទៅ ឯឧបដ្ឋានសាលាដែរ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មាន ព្រះភាគហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ

៤៣

ពហុទេវ រត្តឹ និសជ្ជាយ វីតិនាមេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ បាវិសិ ។ តេបិ ខោ អាយស្មន្តោ អចិរប្បក្កន្តស្ស ភគវតោ ឧដ្ឋាយាសនា យថាវិហារំ អគមំសុ ។ យេ បន តត្ថ ភិក្ខូ នវា អចិរប្បព្វជិតា អធុនាគតា ឥមំ ធម្មវិនយំ តេ យាវ សុរិយស្សុគ្គមនា កាកច្ឆមានា សុបឹសុ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន តេ ភិក្ខូ យាវ សុរិយស្សុគ្គមនា កាកច្ឆមានេ សុបន្តេ ទិស្វា យេនុបដ្ឋានសាលា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសជ្ជ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ កហំ នុ ខោ ភិក្ខវេ សារីបុត្តោ កហំ មោគ្គល្លានោ កហំ មហាកស្សបោ កហំ មហាកច្ចានោ កហំ មហាកោដ្ឋិកោ កហំ មហាចុន្ទោ កហំ មហាកប្បិនោ កហំ អនុរុទ្ធោ កហំ រេវតោ កហំ អានន្ទោ កហំ នុ ខោ តេ ភិក្ខវេ ថេរា សាវកា គតាតិ ។

ទ្រង់គង់កន្លង់វេលា រហូតយប់ជ្រៅ ហើយក៏ទ្រង់ក្រោកចាកអាសនា ស្ដេចទៅកាន់វិហារ ។ ពួកព្រះថេរៈដ៏មានអាយុទាំងនោះ កាលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ស្ដេចចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏ក្រោកចាកអាសនៈទៅកាន់លំនៅនៃខ្លួន ។ ចំណែកពួកភិក្ខុណា ដែលនៅក្នុងឧបដ្ឋានសាលានោះ ជាភិក្ខុថ្មី បួសមិនទាន់អស់កាលយូរប៉ុន្មាន ទើបនឹងមកកាន់ធម្មវិន័យនេះ ពួកភិក្ខុទាំងនុ៎ះ ក៏សិងស្រមុកលន់លក់ ដរាបដល់ព្រះអាទិត្យរះឡើង ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានឃើញ ពួកភិក្ខុទាំងនុ៎ះ កំពុងសិងស្រមុកលន់លក់ ដរាបដល់ព្រះអាទិត្យរះឡើង ដោយទិព្វចក្ខុដ៏បរិសុទ្ធកន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សសាមញ្ញ លុះឃើញហើយ ក៏យាងចូលទៅឯឧបដ្ឋានសាលា លុះយាងចូលទៅដល់ហើយ ក៏គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ស៊ប់ហើយ ក៏ត្រាស់សួរពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សារីបុត្រទៅក្នុងទីណា មោគ្គល្លានទៅក្នុងទីណា មហាកស្សបទៅក្នុងទីណា មហាកច្ចានៈទៅក្នុងទីណា មហាកោដ្ឋិកៈទៅក្នុងទីណា មហាចុន្ទទៅក្នុងទីណា មហាកប្បិនទៅក្នុងទីណា អនុរុទ្ធទៅក្នុងទីណា រេវតៈទៅក្នុងទីណា អានន្ទទៅក្នុងទីណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសាវ័កជាថេរៈទាំងនោះ ទៅក្នុងទីណាបាត់អស់អេះ ។

តេបិ ខោ ភន្តេ អាយស្មន្តោ អចិរបក្កន្តស្ស ភគវតោ ឧដ្ឋាយាសនា យថាវិហារំ អគមំសូតិ ។ តេន នោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ថេរា ភិក្ខូ នវា យាវ សុរិយស្សុគ្គមនា កាកច្ឆមានា សុបថ ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ អបិ នុ តុម្ហេហិ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វា រាជា ខត្តិយោ មុទ្ធាវសិត្តោ យាវទត្ថំ សេយ្យសុខំ បស្សសុខំ មិទ្ធសុខំ អនុយុត្តោ វិហរន្តោ យាវជីវំ រជ្ជំ ការេន្តោ ជនបទស្ស វា បិយោ មនាបោតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ សាធុ ភិក្ខវេ មយាបិ ខោ ឯតំ ភិក្ខវេ នេវ ទិដ្ឋំ ន សុតំ រាជា ខត្តិយោ មុទ្ធាវសិត្តោ យាវទត្ថំ សេយ្យសុខំ បស្សសុខំ មិទ្ធសុខំ អនុយុត្តោ វិហរន្តោ យាវជីវំ រជ្ជំ ការេន្តោ ជនបទស្ស វា បិយោ មនាបោតិ ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ អបិ នុ តុម្ហេហិ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វា រដ្ឋិកោ បេត្តនិកោ[១]

១ ឱ. ឯត្ថន្តរេ សេនាយាតិ អត្ថិ ។

ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលព្រះអង្គស្តេចចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ពួកលោកទាំងនោះ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ហើយទៅកាន់លំនៅនៃខ្លួន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអ្នកទាំងឡាយ ជាថេរៈ ឬជាភិក្ខុថ្មី សុទ្ធតែដេកស្រមុកលន់លក់ ដរាបដល់ព្រះអាទិត្យរះឡើង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ យល់នូវហេតុនោះ ថាដូចម្តេច អ្នកទាំងឡាយធ្លាប់ឃើញ ឬធ្លាប់ឮថា ព្រះរាជាជាក្សត្រិយ៍ ដែលបានមុទ្ធាភិសេកហើយ ទ្រង់សព្វព្រះរាជឫហទ័យ តែខាងសុខអំពីការផ្ទំ សុខអំពីការផ្អែក សុខអំពីផ្ទំលក់ទាល់តែស្កប់ស្កល់ សោយរាជ្យដរាបដល់អស់ព្រះជន្មហើយ បានជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្ត នៃអ្នកជនបទដូច្នេះដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនដូច្នោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំណើរនុ៎ះ សូម្បីតថាគត ក៏មិនដែលឃើញ មិនដែលឮថា ព្រះរាជាជាក្សត្រិយ៍ ដែលបានមុទ្ធាភិសេកហើយ ទ្រង់សព្វព្រះរាជហឫទ័យតែខាងសុខអំពីការផ្ទំ សុខអំពីការផ្អែក សុខអំពីផ្ទំលក់ទាល់តែស្កប់ស្កល់ សោយរាជ្យដរាបដល់អស់ព្រះជន្ម ហើយបានជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្ត នៃអ្នកជនបទដូច្នេះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ យល់នូវហេតុនោះ ថាដូចម្តេច អ្នកទាំងឡាយធ្លាប់ឃើញ ឬធ្លាប់ឮថា អ្នកជំក្នុងដែន អ្នកប្រើប្រាស់ទ្រព្យជាដំណែលបិតា

សេនាបតិកោ គាមគាមណិកោ បូគគាមណិកោ យាវទត្ថំ សេយ្យសុខំ បស្សសុខំ មិទ្ធសុខំ អនុយុត្តោ វិហរន្តោ យាវជីវំ បូគគាមណិកត្តំ ការេន្តោ បូគស្ស វា បិយោ មនាបោតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ សាធុ ភិក្ខវេ មយាបិ ខោ ឯតំ ភិក្ខវេ នេវ ទិដ្ឋំ ន សុតំ បូគគាមណិកោ យាវទត្ថំ សេយ្យសុខំ បស្សសុខំ មិទ្ធសុខំ អនុយុត្តោ វិហរន្តោ យាវជីវំ បូគគាមណិកត្តំ ការេន្តោ បូគស្ស វា បិយោ មនាបោតិ ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ អបិ នុ តុម្ហេហិ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វា សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា យាវទត្ថំ សេយ្យសុខំ បស្សសុខំ មិទ្ធសុខំ អនុយុត្តោ ឥន្ទ្រិយេសុ អគុត្តទ្វារោ ភោជនេ អមត្តញ្ញូ ជាគរិយំ អននុយុត្តោ អវិបស្សកោ កុសលានំ ធម្មានំ បុព្វរត្តាបររត្តំ ពោធិបក្ខិយានំ ធម្មានំ ភាវនានុយោគំ អននុយុត្តោ

ជាសេនាបតី ជាចៅហ្វាយស្រុក អ្នកជាធំលើប្រជាជន ចូលចិត្តតែខាង សុខអំពីការដេក សុខអំពីការផ្អែក សុខអំពីការដេកលក់ទាល់តែស្កប់ស្កល់ គ្រាន់តែទទួលតំណែង ជាចៅហ្វាយស្រុកនៃប្រជាជន ដរាបដល់អស់ជីវិត ហើយបានជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តនៃប្រជាជនដូច្នេះដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនដូច្នោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនុ៎ះ សូម្បីតថាគត ក៏មិនដែលឃើញ មិនដែលឮថា អ្នកជាធំលើប្រជាជន ចូលចិត្តតែខាងសុខអំពីការដេក សុខអំពីការផ្អែក សុខអំពីការដេកលក់ទាល់តែស្កប់ស្កល់ ទទួលតំណែងជាចៅហ្វាយស្រុកនៃប្រជាជន ដរាបដល់អស់ជីវិត ហើយបានជាទីស្រឡាញ់ ជាទីពេញចិត្តនៃប្រជាជនដូច្នេះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ យល់នូវហេតុនោះថាដូចម្តេច អ្នកទាំងឡាយធ្លាប់ឃើញ ឬធ្លាប់ឮថា សមណៈក្តី ព្រាហ្មណ៍ក្តី ខ្វល់ខ្វាយតែខាងសុខអំពីការដេក សុខអំពីការផ្អែក សុខអំពីដេកលក់ទាល់តែស្កប់ស្កល់ ជាអ្នកមិនគ្រប់គ្រងទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ មិនដឹងប្រមាណក្នុងភោជន មិនប្រកបនូវការភ្ញាក់រលឹក មិនពិចារណារកកុសលធម៌ទាំងឡាយ ក្នុងកាលជាខាងដើមរាត្រី និងកាលជាខាងចុងរាត្រី មិនខ្វល់ខ្វាយនូវការព្យាយាម ចម្រើនពោធិបក្ខិយធម៌ទាំងឡាយទេ

អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរន្តោតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ សាធុ ភិក្ខវេ មយាបិ ខោ ឯតំ ភិក្ខវេ នេវ ទិដ្ឋំ ន សុតំ សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា យាវទត្ថំ សេយ្យសុខំ បស្សសុខំ មិទ្ធសុខំ អនុយុត្តោ ឥន្ទ្រិយេសុ អគុត្តទ្វារោ ភោជនេ អមត្តញ្ញូ ជាគរិយំ អននុយុត្តោ អវិបស្សកោ កុសលានំ ធម្មានំ បុព្វរត្តាបររត្តំ ពោធិបក្ខិយានំ ធម្មានំ ភាវនានុយោគំ អននុយុត្តោ អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរន្តោតិ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឯវំ សិក្ខិតព្វំ ឥន្ទ្រិយេសុ គុត្តទ្វារា ភវិស្សាម ភោជនេ មត្តញ្ញុនោ ជាគរិយំ អនុយុត្តា

ហើយអាចធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមរបស់ខ្លួនឯងដូច្នេះដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនដូច្នោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនុ៎ះ សូម្បីតថាគតក៏មិនដែលឃើញ មិនដែលឮថា សមណៈក្តី ព្រាហ្មណ៍ក្តី ខ្វល់ខ្វាយតែខាងសុខអំពីការដេក សុខអំពីការផ្តេក សុខអំពីការដេកលក់ទាល់តែស្កប់ស្កល់ ជាអ្នកមិនគ្រប់គ្រងទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ មិនស្គាល់ប្រមាណក្នុងភោជន មិនប្រកបរឿយ ៗ នូវការភ្ញាក់រលឹក មិនពិចារណារកកុសលធម៌ទាំងឡាយ ក្នុងកាលជាខាងដើមរាត្រី និងកាលខាងចុងរាត្រី មិនខ្វល់ខ្វាយនូវការព្យាយាមចម្រើនពោធិបក្ខិយធម៌ទាំងឡាយទេ ហើយអាចធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេវនូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមរបស់ខ្លួនឯងដូច្នេះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះថា យើងគួរជាអ្នកគ្រប់គ្រងទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ស្គាល់ប្រមាណក្នុងភោជន ប្រកបរឿយៗនូវការភ្ញាក់រលឹក

៤៧

វិបស្សកា កុសលានំ ធម្មានំ បុព្វរត្តាបររត្តំ ពោធិបក្ខិយានំ ធម្មានំ ភាវនានុយោគមនុយុត្តា វិហរិស្សាមាតិ ។ ឯវញ្ហិ វោ ភិក្ខវេ សិក្ខិតព្វន្តិ ។

[១៨] ឯកំ សមយំ ភគវា កោសលេសុ ចារិកំ ចរតិ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា អទ្ធានមគ្គំ បដិបន្នោ អញ្ញតរស្មឹ បទេសេ មច្ឆិកំ មច្ឆពន្ធំ មច្ឆេ វធិត្វា វធិត្វា វិក្កិណមានំ ទិស្វា មគ្គា ឱក្កម្ម អញ្ញតរស្មឹ រុក្ខមូលេ បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសជ្ជ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ បស្សថ នោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ អសុំ[១] មច្ឆិកំ មច្ឆពន្ធំ មច្ឆេ វធិត្វា វធិត្វា វិក្កិណមានន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ អបិនុ តុម្ហេហិ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វា មច្ឆិកោ មច្ឆពន្ធោ មច្ឆេ វធិត្វា វធិត្វា វិក្កិណមានោ តេន កម្មេន តេន អាជីវេន ហត្ថិយាយី វា អស្សយាយី វា រថយាយី វា យានយាយី វា ភោគភោគី វា មហន្តំ វា ភោគក្ខន្ធំ អជ្ឈាវសន្តោតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។

---

១ ឱ. ម. អមុំ ។

ជាអ្នកពិចារណានូវកុសលធម៌ទាំងឡាយ ក្នុងកាលជាខាងដើមរាត្រីនិង កាលខាងចុងរាត្រី គួរខ្វល់ខ្វាយនូវការព្យាយាមចម្រើនពោធិបក្ខិយធម៌ ទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។

[១៨] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ស្តេចទៅកាន់ចារិក ក្នុង ដែនកោសល មួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃច្រើនរូប ។ កាលព្រះដ៏មានព្រះ ភាគ ស្តេចទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ បានឃើញព្រានត្រី អ្នកចាប់ត្រី កំពុងកាប់ សម្លាប់ត្រីលក់ ក្នុងប្រទេសមួយ លុះទតឃើញហើយ ស្តេចចេញអំពីផ្លូវ ទៅគង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលទុក ទៀបគល់ឈើមួយដើម ។ លុះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ហើយ បានត្រាស់នឹងពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយឃើញព្រានត្រី អ្នកចាប់ត្រីឯណោះ កំពុង កាប់សម្លាប់ត្រីលក់ដែរឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ យល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច អ្នកទាំងឡាយ ធ្លាប់ឃើញ ឬធ្លាប់ឮថា បុគ្គលជាព្រានត្រី អ្នកចាប់ត្រី សម្លាប់ត្រី លក់ បានជាអ្នកទៅដោយដំរី ទៅដោយសេះ ទៅដោយរថ ទៅ ដោយយាន ឬបានជាអ្នកបរិភោគនូវភោគសម្បត្តិ ឬនៅគ្រប់គ្រងនូវ គំនរភោគសម្បត្តិដ៏ច្រើន ព្រោះអំពើបែបនេះ ព្រោះការចិញ្ចឹមជីវិត បែបនោះដូច្នេះដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនដូច្នោះទេ ។

សាធុ ភិក្ខវេ មយាបិ ខោ ឯតំ ភិក្ខវេ នេវ ទិដ្ឋំ ន សុតំ មច្ឆិកោ មច្ឆពន្ធោ មច្ឆេ វធិត្វា វធិត្វា វិក្កិណមានោ តេន កម្មេន តេន អាជីវេន ហត្ថិយាយី វា អស្សយាយី វា រថយាយី វា យានយាយី វា ភោគភោគី វា មហន្តំ វា ភោគក្ខន្ធំ អជ្ឈាវសន្តោតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តេ ហិ សោ ភិក្ខវេ មច្ឆេ វជ្ឈេ វធាយនីតេ បាបកេន មនសានុបេក្ខតិ តស្មា សោ នេវ ហត្ថិយាយី ហោតិ ន អស្សយាយី ន រថយាយី ន យានយាយី ន ភោគភោគី ន មហន្តំ ភោគក្ខន្ធំ អជ្ឈាវសតិ ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ អបិនុ តុម្ហេហិ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វា គោឃាតកោ គាវេ វធិត្វា វធិត្វា វិក្កិណមានោ តេន កម្មេន តេន អាជីវេន ហត្ថិយាយី វា អស្សយាយី វា រថយាយី វា យានយាយី វា ភោគភោគី វា មហន្តំ វា ភោគក្ខន្ធំ អជ្ឈាវសន្តោតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ សាធុ ភិក្ខវេ មយាបិ ខោ ឯតំ ភិក្ខវេ នេវ ទិដ្ឋំ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនុ៎ះ សូម្បីតថាគត ក៏មិនធ្លាប់ឃើញមិនធ្លាប់ឮថា បុគ្គលជាព្រានត្រី អ្នកចាប់ត្រីសម្លាប់ត្រីលក់ បានជាអ្នកទៅដោយដំរី ទៅដោយសេះ ទៅដោយរថទៅដោយយាន ឬបានជាអ្នកបរិភោគនូវភោគសម្បត្តិ នៅគ្រប់គ្រងនូវគំនរភោគសម្បត្តិច្រើន ព្រោះអំពើបែបនោះ ព្រោះការចិញ្ចឹមជីវិតបែបនោះដូច្នេះដែរ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយព្រោះថា ព្រានត្រីនោះតែងរំពៃរកត្រី ដែលខ្លួនត្រូវសម្លាប់ នាំមកដើម្បីសម្លាប់នោះ ដោយចិត្តអាក្រក់ ព្រោះហេតុនោះ ព្រាននោះ ទើបជាអ្នកមិនបានទៅដោយដំរី មិនបានទៅដោយសេះ មិនបានទៅដោយរថមិនបានទៅដោយយាន មិនបានជាអ្នកបរិភោគនូវភោគសម្បត្តិ មិនបានគ្រប់គ្រងនូវគំនរភោគសម្បត្តិច្រើនឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយអ្នកទាំងឡាយ យល់ហេតុនោះ ដូចម្តេច អ្នកទាំងឡាយ ធ្លាប់ឃើញឬធ្លាប់ឮថា អ្នកពិឃាតគោ សម្លាប់គោលក់ បានជាអ្នកទៅដោយដំរី ទៅដោយសេះ ទៅដោយរថ ទៅដោយយាន ឬបានជាអ្នកបរិភោគនូវភោគសម្បត្តិ នៅគ្រប់គ្រងគំនរភោគសម្បត្តិដ៏ច្រើនព្រោះអំពើបែបនោះ ព្រោះការចិញ្ចឹមជីវិតបែបនោះ ដូច្នេះដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនដូច្នោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនុ៎ះ សូម្បីតថាគត ក៏មិនធ្លាប់ឃើញ មិនធ្លាប់ឮថា

ន សុតំ គោឃាតកោ គាវោ វធិត្វា វធិត្វា វិក្កិណមានោ តេន កម្មេន តេន អាជីវេន ហត្ថិយាយី វា អស្សយាយី វា រថយាយី វា យានយាយី វា ភោគភោគី វា មហន្តំ វា ភោគក្ខន្ធំ អជ្ឈាវសន្តោតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តេ ហិ សោ ភិក្ខវេ គាវោ វជ្ឈេ វធាយនីតេ បាបកេន មនសានុបេក្ខតិ តស្មា សោ នេវ ហត្ថិយាយី ហោតិ ន អស្សយាយី ន រថយាយី ន យានយាយី ន ភោគភោគី ន មហន្តំ ភោគក្ខន្ធំ អជ្ឈាវសតិ ។ តំ កឹ មញ្ញថ ភិក្ខវេ អបិនុ តុម្ហេហិ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វា ឱរព្ភិកោ ។ បេ ។ សោករិកោ សាកុណិកោ មាគវិកោ មិគេ វធិត្វា វធិត្វា វិក្កិណមានោ តេន កម្មេន តេន អាជីវេន ហត្ថិយាយី វា អស្សយាយី វា រថយាយី វា យានយាយី វា ភោគភោគី វា មហន្តំ វា ភោគក្ខន្ធំ អជ្ឈាវសន្តោតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ សាធុ ភិក្ខវេ មយាបិ ខោ ឯតំ ភិក្ខវេ នេវ ទិដ្ឋំ ន សុតំ

អ្នកពិឃាតគោ សម្លាប់គោលក់ បានជាអ្នកទៅដោយដំរី ទៅដោយសេះ ទៅដោយរថ ទៅដោយយាន ឬបានជាអ្នកបរិភោគនូវភោគសម្បត្តិ នៅគ្រប់គ្រងនូវគំនរភោគសម្បត្តិ ដ៏ច្រើនដូច្នេះដែរឬ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា អ្នកពិឃាតគោនោះ រមែងរំពៃរកគោ ដែលខ្លួនត្រូវសម្លាប់ ដែលខ្លួននាំមកដើម្បីសម្លាប់នោះ ដោយចិត្តអាក្រក់ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកពិឃាតគោនោះ ទើបមិនបានជាអ្នកទៅដោយដំរី មិនបានទៅដោយសេះ មិនបានទៅដោយរថ មិនបានទៅដោយយាន មិនបានជាអ្នកបរិភោគនូវភោគសម្បត្តិ មិននៅគ្រប់គ្រងនូវគំនរភោគសម្បត្តិ ដ៏ច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ យល់ហេតុនោះ ដូចម្តេច អ្នកទាំងឡាយ ធ្លាប់ឃើញ ឬ ធ្លាប់ឮថា អ្នកសម្លាប់កែះ ។ បេ ។ អ្នកសម្លាប់ជ្រូក អ្នកសម្លាប់សត្វស្លាប អ្នកសម្លាប់ម្រឹគ ដែលសម្លាប់ម្រឹគលក់ បានជាអ្នកទៅដោយដំរី ទៅដោយសេះ ទៅដោយរថ ទៅដោយយាន ឬជាអ្នកបរិភោគនូវភោគសម្បត្តិ នៅគ្រប់គ្រងនូវគំនរភោគសម្បត្តិ ដ៏ច្រើន ដោយអំពើបែបនោះ ដោយការចិញ្ចឹមជីវិតបែបនោះ ដូច្នេះដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនដូច្នោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវហើយ ហេតុនុ៎ះ សូម្បីតថាគតក៏មិនដែលឃើញ មិនដែលឮថា

មាគវិកោ មិគេ វធិត្វា វធិត្វា វិក្កិណមានោ តេន កម្មេន តេន អាជីវេន ហត្ថិយាយី វា អស្សយាយី វា រថយាយី វា យានយាយី វា ភោគភោគី វា មហន្តំ វា ភោគក្ខន្ធំ អជ្ឈាវសន្តោតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តេ ហិ សោ ភិក្ខវេ មិគេ វជ្ឈេ វធាយនីតេ ចាបកេន មនសានុបេក្ខតិ តស្មា សោ នេវ ហត្ថិយាយី ហោតិ ន អស្សយាយី ន រថយាយី ន យានយាយី ន ភោគភោគី ន មហន្តំ ភោគក្ខន្ធំ អជ្ឈាវសតិ ។ តេ ហិ សោ ភិក្ខវេ តិរច្ឆានគតេ ចាណេ វជ្ឈេ វធាយនីតេ ចាបកេន មនសានុបេក្ខតិ តស្មា សោ នេវ ហត្ថិយាយី ហោតិ ន អស្សយាយី ន រថយាយី ន យានយាយី ន ភោគភោគី ន មហន្តំ ភោគក្ខន្ធំ អជ្ឈាវសតិ ។ កោ បន វាទោ យំ មនុស្ស-ភូតំ វជ្ឈំ វធាយនីតំ ចាបកេន មនសានុបេក្ខតិ

អ្នកសម្លាប់ម្រឹគ ដែលសម្លាប់ម្រឹគលក់ បានជាអ្នកទៅដោយដំរី ទៅដោយសេះ ទៅដោយរថ ទៅដោយយាន ឬ ជាអ្នកបរិភោគនូវភោគសម្បត្តិ នៅគ្រប់គ្រងគំនរភោគសម្បត្តិ ដ៏ច្រើនដូច្នេះដែរ ។ ដំណើរនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ព្រានម្រឹគនោះ រមែងរំពៃរកម្រឹគ ដែលខ្លួនត្រូវសម្លាប់ ដែលខ្លួននាំមក ដើម្បីសម្លាប់នោះដោយចិត្តអាក្រក់ ព្រោះហេតុនោះ ព្រានម្រឹគនោះ មិនបានជាអ្នកទៅដោយដំរី មិនបានទៅដោយសេះ មិនបានទៅដោយរថ មិនបានទៅដោយយាន មិនបានជាអ្នកបរិភោគនូវភោគសម្បត្តិ មិនបាននៅគ្រប់-គ្រងគំនរភោគសម្បត្តិ ដ៏ច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះ ព្រាននោះរមែងរំពៃរកសត្វតិរច្ឆានទាំងនោះ ដែលខ្លួនត្រូវសម្លាប់ ដែលខ្លួននាំមកដើម្បីសម្លាប់ ដោយចិត្តអាក្រក់ ព្រោះហេតុនោះ បានជាព្រានម្រឹគនោះ មិនបានជាអ្នកទៅដោយដំរី មិនបានទៅដោយសេះ មិនបានទៅដោយរថ មិនបានទៅដោយយាន មិនបានជាអ្នកបរិភោគនូវភោគសម្បត្តិ មិនបាននៅគ្រប់គ្រងគំនរភោគសម្បត្តិដ៏ច្រើន ចាំបាច់និយាយថ្វីដល់បុគ្គល ដែលសម្លឹងរកមនុស្សដែលខ្លួនត្រូវសម្លាប់ ដែលខ្លួននាំមកដើម្បីសម្លាប់ ដោយចិត្តអាក្រក់

តំ ហិ តស្ស ភិក្ខវេ ហោតិ ទីឃរត្តំ អហិតាយ ទុក្ខាយ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតីតិ ។

[១៩] ឯកំ សមយំ ភគវា នាតិកេ វិហរតិ គិញ្ជកាវសថេ ។ តត្រ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ភិក្ខវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ ភគវា ឯតទវោច មរណស្សតិ ភិក្ខវេ ភាវិតា ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា អមតោគធា អមតបរិយោសានា ភាវេថ នោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ មរណស្សតិន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច អហំបិ ខោ ភន្តេ ភាវេមិ មរណស្សតិន្តិ ។ យថាកថំ បន ត្វំ ភិក្ខុ ភាវេសិ មរណស្សតិន្តិ ។ ឥធ មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ ហោតិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដ្បិតការសម្ងំរកបែបនោះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ មិនជាប្រយោជន៍ ជាទុក្ខអស់កាលយូរអង្វែងដល់បុគ្គលនោះ លុះបុគ្គលនោះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតឯអបាយទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ។

[១៩] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងប្រាសាទឥដ្ឋ ទៀបនាទិកគ្រាម ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ នឹងពួកភិក្ខុដែលនៅក្នុងទីនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលតបព្រះពុទ្ធដីការបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មរណស្សតិ ដែលបុគ្គលចម្រើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងជាគុណ-ជាតិ មានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ជាគុណជាតិ ឈមទៅរកព្រះនិព្វាន មានព្រះនិព្វានជាទីបំផុត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអ្នកទាំងឡាយ ចម្រើននូវមរណស្សតិដែរឬ ។ និមិត្តតែព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុមួយរូប ក៏ក្រាបបង្គំទូល ព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះករុណា ចម្រើននូវមរណស្សតិដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចុះអ្នកចម្រើនមរណស្សតិបែបណា ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីឯណោះ ខ្ញុំព្រះអង្គបានតាំងចិត្តទុកយ៉ាងនេះថា

អហោ វតាហំ រត្តិន្ទិវំ ជីវេយ្យំ ភគវតោ សាសនំ មនសិ ករេយ្យំ ពហុ វត មេ កតំ អស្សាតិ ឯវំ ខោ អហំ ភន្តេ ភាវេមិ មរណស្សតិន្តិ ។ អញ្ញតរោបិ ខោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច អហំបិ ខោ ភន្តេ ភាវេមិ មរណស្សតិន្តិ ។ យថាកថំ បន ត្វំ ភិក្ខុ ភាវេសិ មរណស្សតិន្តិ ។ ឥធ មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ ហោតិ អហោ វតាហំ ទិវសំ ជីវេយ្យំ ភគវតោ សាសនំ មនសិ ករេយ្យំ ពហុ វត មេ កតំ អស្សាតិ ឯវំ ខោ អហំ ភន្តេ ភាវេមិ មរណស្សតិន្តិ ។ អញ្ញតរោបិ ខោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច អហំបិ ខោ ភន្តេ ភាវេមិ មរណ-ស្សតិន្តិ ។ យថាកថំ បន ត្វំ ភិក្ខុវេ ភាវេសិ មរណស្សតិន្តិ ។ ឥធ មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ ហោតិ អហោ វតាហំ តទន្តរំ ជីវេយ្យំ យទន្តរំ ឯកំ បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជាមិ ភគវតោ សាសនំ មនសិ

ឱហ្ន៎ អញមុខជានឹងរស់នៅ តែត្រឹមមួយយប់មួយថ្ងៃ (ដូច្នេះ) អញគប្បីយកចិត្តទុកដាក់នូវសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អញគប្បីធ្វើនូវកិច្ច (ក្នុងសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ) ឲ្យបានច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើនមរណស្សតិ យ៉ាងនេះឯង ។ ភិក្ខុមួយរូបទៀត ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើនមរណស្សតិដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចុះអ្នកចម្រើនមរណស្សតិបែបណា ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីឯណោះ ខ្ញុំព្រះអង្គបានតាំងចិត្តទុកយ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ អញមុខជានឹងរស់នៅ តែត្រឹមមួយថ្ងៃ (ដូច្នេះ) អញគប្បីយកចិត្តទុកដាក់នូវសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អញគប្បីធ្វើនូវកិច្ច (ក្នុងសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ) ឲ្យបានច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើនមរណ-ស្សតិយ៉ាងនេះឯង ។ ភិក្ខុមួយរូបទៀត ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គក៏ចម្រើនមរណស្សតិដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចុះអ្នកចម្រើនមរណស្សតិបែបណា ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីឯណោះ ខ្ញុំព្រះអង្គបានតាំងចិត្តទុកយ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ អញមុខជានឹងរស់នៅ តែក្នុងខណៈ ដែលអញបរិភោគបិណ្ឌបាតមួយ (ដូច្នេះ) អញគប្បីយកចិត្តទុកដាក់នូវសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ

ការេយ្យំ ពហុ វត មេ កតំ អស្សាតិ ឯវំ ខោ អហំ ភន្តេ ភាវេមិ មរណស្សតិន្តិ ។ អញ្ញតរោបិ ខោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច អហំបិ ខោ ភន្តេ ភាវេមិ មរណស្សតិន្តិ ។ យថាកថំ បន ត្វំ ភិក្ខុ ភាវេសិ មរណស្សតិន្តិ ។ ឥធ មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ ហោតិ អហោ វតាហំ តទន្តរំ ជីវេយ្យំ យទន្តរំ ចត្តារោ អាលោបេ[១] សង្ខាទិត្វា អជ្ឈោហរាមិ ភគវតោ សាសនំ មនសិ ការេយ្យំ ពហុ វត មេ កតំ អស្សាតិ ឯវំបិ ខោ អហំ ភន្តេ ភាវេមិ មរណស្សតិន្តិ ។ អញ្ញតរោបិ ខោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច អហំបិ ខោ ភន្តេ ភាវេមិ មរណស្សតិន្តិ ។ យថាកថំ បន ត្វំ ភិក្ខុ ភាវេសិ មរណស្សតិន្តិ ។ ឥធ មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ ហោតិ អហោ វតាហំ តទន្តរំ ជីវេយ្យំ យទន្តរំ ឯកំ អាលោបំ សង្ខាទិត្វា អជ្ឈោហរាមិ ភគវតោ សាសនំ មនសិ ការេយ្យំ ពហុ វត មេ កតំ អស្សាតិ ឯវំបិ ខោ អហំ ភន្តេ ភាវេមិ មរណស្សតិន្តិ ។

១ ឱ. ម. ចត្តារោ បញ្ច អាលោបេ ។

អញគប្បីធ្វើកិច្ច (ក្នុងសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ) ឲ្យបានច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើនមរណស្សតិយ៉ាងនេះឯង ។ ភិក្ខុមួយរូបទៀត ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើនមរណស្សតិដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចុះអ្នកចម្រើនមរណ-ស្សតិបែបណា ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីឯណោះ ខ្ញុំព្រះអង្គបានតាំងចិត្តទុកយ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ អញមុខជានឹងរស់នៅ តែក្នុងខណៈ ដែលអញទំពាលេបពំនូតបាយ ៤ ពំនូត (ដូច្នេះ) អញគប្បីយកចិត្តទុកដាក់នូវសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អញគប្បីធ្វើកិច្ច (ក្នុងសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ) ឲ្យបានច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើនមរណស្សតិយ៉ាងនេះឯង ។ ភិក្ខុមួយរូបទៀត ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើនមរណស្សតិដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចុះអ្នកចម្រើនមរណស្សតិបែបណា ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីឯណោះ ខ្ញុំព្រះអង្គបានតាំងចិត្តទុកយ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ អញមុខជានឹងរស់នៅ តែក្នុងខណៈ ដែលអញទំពាលេបពំនូតបាយមួយពំនូត (ដូច្នេះ) អញគប្បីយកចិត្តទុកដាក់នូវសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អញគប្បីធ្វើកិច្ច (ក្នុងសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ) ឲ្យបានច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើនមរណស្សតិយ៉ាងនេះឯង ។

អញ្ញតរោបិ ខោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច អហំបិ ខោ ភន្តេ ភាវេមិ មរណស្សតិន្តិ ។ យថាកថំ បន ត្វំ ភិក្ខុ ភាវេសិ មរណស្សតិន្តិ ។ ឥធ មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ ហោតិ អហោ វតាហំ តទន្តរំ ជីវេយ្យំ យទន្តរំ អស្សសិត្វា វា បស្សសាមិ បស្សសិត្វា វា អស្សសាមិ ភគវតោ សាសនំ មនសិ ករេយ្យំ ពហុ វត មេ កតំ អស្សាតិ ឯវំ ខោ អហំ ភន្តេ ភាវេមិ មរណស្សតិន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ ភគវា ភិក្ខូ ឯតទវោច យោចាយំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯវំ មរណស្សតឹ ភាវេតិ អហោ វតាហំ រត្តិន្ទិវំ ជីវេយ្យំ ភគវតោ សាសនំ មនសិ ករេយ្យំ ពហុ វត មេ កតំ អស្សាតិ យោចាយំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯវំ មរណស្សតឹ ភាវេតិ អហោ វតាហំ ទិវសំ ជីវេយ្យំ ភគវតោ សាសនំ មនសិ ករេយ្យំ ពហុ វត មេ កតំ អស្សាតិ

ភិក្ខុមួយរូបទៀត ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើននូវមរណស្សតិដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចុះអ្នកចម្រើនមរណស្សតិបែបណា ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីឯណោះ ខ្ញុំព្រះអង្គបានតាំងចិត្តទុកយ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ អញមុខជានឹងរស់នៅ តែក្នុងខណៈ ដែលអញដកដង្ហើមចេញ ហើយដកដង្ហើមចូលវិញ ឬដកដង្ហើមចូល ហើយដកដង្ហើមចេញវិញ (ដូច្នេះ) អញគប្បីយកចិត្តទុកដាក់នូវសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អញគប្បីធ្វើកិច្ច (ក្នុងសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ) ឲ្យបានច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើនមរណស្សតិយ៉ាងនេះឯង ។ កាលដែលភិក្ខុនោះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់នឹងពួកភិក្ខុដូច្នេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាចម្រើនមរណស្សតិយ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ អញមុខជានឹងរស់នៅ តែត្រឹមមួយយប់មួយថ្ងៃ (ដូច្នេះ) អញគប្បីយកចិត្តទុកដាក់នូវសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អញគប្បីធ្វើកិច្ច (ក្នុងសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ) ឲ្យបានច្រើនក្តី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាចម្រើនមរណស្សតិយ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ អញមុខជានឹងរស់នៅ តែត្រឹមមួយថ្ងៃ (ដូច្នេះ) អញគប្បីយកចិត្តទុកដាក់ នូវសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អញគប្បីធ្វើកិច្ច (ក្នុងសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ) ឲ្យបានច្រើនក្តី

យោចាយំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯវំ មរណស្សតឹ ភាវេតិ អហោ វតាហំ តទន្តរំ ជីវេយ្យំ យទន្តរំ ឯកំ បិណ្ឌបាតំ ភុញ្ជាមិ ភគវតោ សាសនំ មនសិ ករេយ្យំ ពហុ វត មេ កតំ អស្សាតិ យោចាយំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯវំ មរណស្សតឹ ភាវេតិ អហោ វតាហំ តទន្តរំ ជីវេយ្យំ យទន្តរំ ចត្តារោ បញ្ច អាលោបេ សង្ខាទិត្វា អជ្ឈោហរាមិ ភគវតោ សាសនំ មនសិ ករេយ្យំ ពហុ វត មេ កតំ អស្សាតិ ឥមេ វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ បមត្តា វិហរន្តិ ទន្ធំ មរណស្សតឹ ភាវេន្តិ អាសវានំ ខយាយ ។ យោចាយំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯវំ មរណស្សតឹ ភាវេតិ អហោ វតាហំ តទន្តរំ ជីវេយ្យំ យទន្តរំ ឯកំ អាលោបំ សង្ខាទិត្វា អជ្ឈោហរាមិ ភគវតោ សាសនំ មនសិ ករេយ្យំ ពហុ វត មេ កតំ អស្សាតិ យោចាយំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯវំ មរណស្សតឹ ភាវេតិ អហោ វតាហំ តទន្តរំ ជីវេយ្យំ យទន្តរំ អស្សសិត្វា វា បស្សសាមិ បស្សសិត្វា វា អស្សសាមិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាចម្រើនមរណស្សតិយ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ អញមុខជានឹងរស់នៅ តែក្នុងខណៈដែលអញបរិភោគបិណ្ឌបាតមួយ (ដូច្នេះ) អញគប្បីយកចិត្តទុកដាក់នូវសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អញគប្បីធ្វើកិច្ច (ក្នុងសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ) ឲ្យបានច្រើនក្តី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាចម្រើនមរណស្សតិយ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ អញមុខជានឹងរស់នៅ តែក្នុងខណៈដែលអញទំពាលេបពំនូតបាយបួន ឬ ៥ ពំនូត (ដូច្នេះ) អញគប្បីយកចិត្តទុកដាក់នូវសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អញគប្បីធ្វើកិច្ច (ក្នុងសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ) ឲ្យបានច្រើនក្តី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុទាំងនេះ ហៅថាជាអ្នកប្រមាទ ចម្រើនមរណស្សតិយ៉ាងទន់ខ្សោយ ដើម្បីឲ្យអស់អាសវៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាចម្រើនមរណស្សតិយ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ អញមុខជានឹងរស់នៅ តែក្នុងខណៈដែលអញទំពាលេបពំនូតបាយមួយពំនូត (ដូច្នេះ) អញគប្បីយកចិត្តទុកដាក់នូវសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អញគប្បីធ្វើកិច្ច (ក្នុងសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ) ឲ្យបានច្រើនក្តី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាចម្រើនមរណស្សតិយ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ អញមុខជានឹងរស់នៅ តែក្នុងខណៈដែលអញដកដង្ហើមចេញ ហើយដកដង្ហើមចូលវិញ ឬ ដកដង្ហើមចូល ហើយដកដង្ហើមចេញវិញដូច្នេះ

ភគវតោ សាសនំ មនសិករេយ្យំ ពហុ វត មេ កតំ អស្សាតិ ឥមេ វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ អប្បមត្តា វិហរន្តិ តិក្ខំ មរណស្សតឹ ភាវេន្តិ អាសវានំ ខយាយ ។ តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឯវំ សិក្ខិតព្វំ អប្បមត្តា វិហរិស្សាម តិក្ខំ មរណស្សតឹ ភាវេស្សាម អាសវានំ ខយាយាតិ ឯវំ ហិ វោ ភិក្ខវេ សិក្ខិតព្វន្តិ ។

[២០] ឯកំ សមយំ ភគវា ញាតិកេ វិហរតិ គិញ្ជកាវសថេ ។ តត្រ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ មរណស្សតិ ភិក្ខវេ ភាវិតា ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា អមតោគធា អមតបរិយោសានា ។ កថំ ភាវិតា ច ភិក្ខវេ មរណស្សតិ កថំ ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា អមតោគធា អមតបរិយោសានា ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ទិវសេ និក្ខន្តេ រត្តិយា បដិហិតាយ[១] ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ

---
១ ម. បដិគតាយ ។

អញគប្បីយកចិត្តទុកដាក់នូវសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អញគប្បីធ្វើកិច្ច (ក្នុងសាសនារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ) ឲ្យបានច្រើនក្តី ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ ពួកភិក្ខុទាំងនេះ ទើបហៅថាជាអ្នកមិនប្រមាទ ចម្រើននូវមរណស្សតិយ៉ាងក្លៀវក្លា ដើម្បីឲ្យអស់អាសវៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយ គួរជាអ្នកមិនប្រមាទ គួរចម្រើនមរណស្សតិយ៉ាងក្លៀវក្លា ដើម្បីឲ្យអស់អាសវៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។

[២០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងប្រាសាទឥដ្ឋ ទៀបនាទិកគ្រាម ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងពួកភិក្ខុដែលនៅក្នុងទីនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មរណស្សតិដែលភិក្ខុចម្រើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងជាគុណជាតិ មានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ជាគុណជាតិ ឈមទៅរកព្រះនិព្វាន មានព្រះនិព្វានជាទីបំផុត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមរណស្សតិ ដែលភិក្ខុចម្រើនហើយដោយប្រការដូចម្តេច ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ ដោយប្រការដូចម្តេច ទើបជាគុណជាតិ មានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ជាគុណជាតិ ឈមទៅរកព្រះនិព្វាន មានព្រះនិព្វានជាទីបំផុត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើថ្ងៃអស្តង្គតហើយ រាត្រីក៏ដល់មក ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាដូច្នេះថា

៤៧

បឋមបណ្ណាសកេ សារាណីយាទិវគ្គោ

ពហុកា ខោ មេ បច្ចយា មរណស្ស អហិ វា មំ ឌំសេយ្យ វិច្ឆិកោ វា មំ ឌំសេយ្យ សតបទី វា មំ ឌំសេយ្យ តេន មេ អស្ស កាលកិរិយា សោ មមស្ស អន្តរាយោ ឧបក្ខលិត្វា វា បបតេយ្យំ ភត្តំ វា មេ ភុត្តំ ព្យាបជ្ជេយ្យ បិត្តំ វា មេ កុប្បេយ្យ សេម្ហំ វា មេ កុប្បេយ្យ សត្ថកា វា មេ វាតា កុប្បេយ្យុំ តេន មេ អស្ស កាលកិរិយា សោ មមស្ស អន្តរាយោតិ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខិតព្វំ អត្ថិ នុ ខោ មេ បាបកា អកុសលា ធម្មា អប្បហីនា យេ មេ អស្សុ រត្តឹ កាលំ ករោន្តស្ស អន្តរាយាយាតិ ។ សចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានាតិ អត្ថិ មេ បាបកា អកុសលា ធម្មា អប្បហីនា យេ មេ អស្សុ រត្តឹ កាលំ ករោន្តស្ស អន្តរាយាយាតិ

បច្ច័យនៃសេចក្តីស្លាប់របស់អញ មានច្រើនណាស់ គឺពស់នឹងចឹកអញ ឬខ្ទួយនឹងទិចអញ ក្អែបនឹងខាំអញ អញគប្បីធ្វើមរណកាល ដោយហេតុនោះ សេចក្តីអន្តរាយនោះ នឹងមានដល់អញ អញនឹងភ្លាត់ដួល ឬបាយដែលអញបរិភោគហើយនឹងឲ្យទោស ប្រមាត់របស់អញ នឹងកម្រើកស្លេស្មរបស់អញនឹងកម្រើក ខ្យល់មានអាការដូចកាំបិតកោររបស់អញនឹងកម្រើក អញគប្បីធ្វើមរណកាល ដោយហេតុនោះ សេចក្តីអន្តរាយនោះនឹងមានដល់អញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគួរពិចារណាដូច្នេះថា អកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងឡាយ ដែលអញមិនទាន់លះបង់ ជាធម៌ដែលនឹងនាំឲ្យអន្តរាយដល់អញ កាលធ្វើមរណភាពក្នុងវេលារាត្រី តើមានឬទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើ ភិក្ខុកាលពិចារណាទៅ ដឹងយ៉ាងនេះថា អកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងឡាយ ដែលអញមិនទាន់លះបង់ ជាធម៌ដែលនឹងនាំឲ្យអន្តរាយដល់អញ កាលធ្វើមរណភាព ក្នុងវេលារាត្រី

តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា តេសំ យេវ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានី ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ អាទិត្តចេលោ វា អាទិត្តសីសោ វា តស្សេវ ចេលស្ស វា សីសស្ស វា និព្វាបនាយ អធិមត្តំ ឆន្ទញ្ច វាយាមញ្ច ឧស្សាហញ្ច ឧស្សោឡ្ហិញ្ច អប្បដិវានិញ្ច សតិញ្ច សម្បជញ្ញញ្ច ករេយ្យ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ តេន ភិក្ខុនា តេសំ យេវ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានី ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សចេ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានាតិ នត្ថិ មេ បាបកា អកុសលា ធម្មា អប្បហីនា យេ មេ អស្សុ រត្តឹ កាលំ ករោន្តស្ស អន្តរាយាយាតិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គប្បីធ្វើនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង សេចក្តីព្យាយាមផង សេចក្តីខ្មីឃ្មាតផង សេចក្តីប្រឹងប្រែងផង ការប្រព្រឹត្តមិនថយក្រោយផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យមាំមួន ដើម្បីលះបង់នូវអកុសល-ធម៌ដ៏លាមកទាំងនោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលត្រូវភ្លើងឆេះសំពត់ក្តី ឆេះក្បាលក្តី ធ្វើនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង សេចក្តីព្យាយាមផង សេចក្តីខ្មីឃ្មាតផង សេចក្តីប្រឹងប្រែងផង ការប្រព្រឹត្តមិនថយក្រោយផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យមាំមួន ដើម្បីលត់ភ្លើង (ដែលឆេះ) សំពត់ ឬក្បាលនោះចេញ សេចក្តីនេះ មានឧបមាយ៉ាងណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគប្បីធ្វើនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង សេចក្តីព្យាយាមផង សេចក្តីខ្មីឃ្មាតផង សេចក្តីប្រឹងប្រែងផង ការប្រព្រឹត្តមិនថយក្រោយផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យមាំមួន ដើម្បីលះបង់នូវអកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងនោះចេញ មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែបើ ភិក្ខុកាលពិចារណាទៅដឹងយ៉ាងនេះវិញថា អកុសល-ធម៌ដ៏លាមកទាំងឡាយ ដែលអញមិនទាន់លះបង់ ជាធម៌ដែលនឹងនាំឲ្យអន្តរាយដល់អញ កាលធ្វើមរណភាព ក្នុងវេលារាត្រីមិនមានទេ

៤៩

តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា តេនេវ បីតិប្បាមោជ្ជេន វិហាតព្វំ អហោរត្តានុសិក្ខិនា កុសលេសុ ធម្មេសុ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ រត្តិយា និក្ខន្តាយ ទិវសេ បដិហិតេ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ ពហុកា ខោ មេ បច្ចយា មរណស្ស អហិ វា មំ ឌំសេយ្យ វិច្ឆិកោ វា មំ ឌំសេយ្យ សតបទី វា មំ ឌំសេយ្យ តេន មេ អស្ស កាលកិរិយា សោ មមស្ស អន្តរាយោ ឧបក្ខលិត្វា វា បបតេយ្យំ ភត្តំ វា មេ ភុត្តំ ព្យាបជ្ជេយ្យ បិត្តំ វា មេ កុប្បេយ្យ សេម្ហំ វា មេ កុប្បេយ្យ សត្ថកា វា មេ វាតា កុប្បេយ្យុំ តេន មេ អស្ស កាលកិរិយា សោ មមស្ស អន្តរាយោតិ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខិតព្វំ អត្ថិ នុ ខោ មេ បាបកា អកុសលា ធម្មា អប្បហីនា យេ មេ អស្សុ ទិវា[១] កាលំ ករោន្តស្ស អន្តរាយាយាតិ ។

១ ម. រត្តឹ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគប្បីជាអ្នកសិក្សារៀយ ៗ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ទាំងវេលាថ្ងៃ និងវេលាយប់ ដោយបីតិនិងបាមោជ្ជៈនោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត កាលបើវេលាយប់កន្លងផុតទៅ វេលាថ្ងៃក៏ដើរមកដល់ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ រមែងពិចារណាដូច្នេះថា បច្ច័យនៃសេចក្តីស្លាប់របស់អញ មានច្រើនណាស់ គឺពស់នឹងចឹកអញ ឬ ខ្ទួយនឹងទិចអញ ក្អែបនឹងខាំអញ អញគប្បីធ្វើមរណកាល ដោយហេតុនោះ សេចក្តីអន្តរាយនោះនឹងមានដល់អញ អញនឹងភ្លាត់ដួល ឬ បាយដែលអញបរិភោគហើយនឹងឲ្យទោស ប្រម៉ាត់របស់អញនឹងកម្រើក ស្លេស្មរបស់អញនឹងកម្រើក ខ្យល់មានអាការដូចកាំបិតកោររបស់អញនឹងកម្រើក អញគប្បីធ្វើមរណកាល ដោយហេតុនោះ សេចក្តីអន្តរាយនោះ នឹងមានដល់អញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គប្បីពិចារណាដូច្នេះថា អកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងឡាយ ដែលអញមិនទាន់លះបង់ ជាធម៌ដែលនឹងនាំឲ្យអន្តរាយដល់អញ កាលធ្វើមរណភាព ក្នុងវេលាថ្ងៃ តើមានឬទេ ។

សចេ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានាតិ អត្ថិ មេ បាបកា អកុសលា ធម្មា អប្បហីនា យេ មេ អស្សុ ឋិវា កាលំ ករោន្តស្ស អន្តរាយាយាតិ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា តេសំ យេវ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានី ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ អាទិត្តចេលោ វា អាទិត្តសីសោ វា តស្សេវ ចេលស្ស វា សីសស្ស វា និព្វាបនាយ អធិមត្តំ ឆន្ទញ្ច វាយាមញ្ច ឧស្សាហញ្ច ឧស្សោឡ្ហិញ្ច អប្បដិវានិញ្ច សតិញ្ច សម្បជញ្ញញ្ច ករេយ្យ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ តេន ភិក្ខុនា តេសំ យេវ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានី ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើ ភិក្ខុកាលពិចារណាទៅដឹងយ៉ាងនេះថា អកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងឡាយ ដែលអញមិនទាន់លះបង់ ជាធម៌ដែលនឹងនាំឲ្យអន្តរាយដល់អញ កាលធ្វើមរណភាព ក្នុងវេលាថ្ងៃមាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគប្បីធ្វើនូវសេចក្ដីប៉ុនប៉ងផង សេចក្ដីព្យាយាមផង សេចក្ដីខ្មីឃ្មាតផង សេចក្ដីប្រឹងប្រែងផង ការប្រព្រឹត្តមិនថយក្រោយផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យមាំមួន ដើម្បីលះបង់អកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងនោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលត្រូវភ្លើងឆេះសំពត់ក្ដី ឆេះក្បាលក្ដី គប្បីធ្វើនូវសេចក្ដីប៉ុនប៉ងផង សេចក្ដីព្យាយាមផង សេចក្ដីខ្មីឃ្មាតផង សេចក្ដីប្រឹងប្រែងផង ការប្រព្រឹត្តមិនថយក្រោយផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យមាំមួន ដើម្បីលត់ភ្លើងដែលឆេះសំពត់ ឬក្បាលនោះចេញ សេចក្ដីនេះ មានឧបមាយ៉ាងណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគប្បីធ្វើនូវសេចក្ដីប៉ុនប៉ងផង សេចក្ដីព្យាយាមផង សេចក្ដីខ្មីឃ្មាតផង សេចក្ដីប្រឹងប្រែងផង ការប្រព្រឹត្តមិនថយក្រោយផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យមាំមួន ដើម្បីលះបង់នូវអកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងនោះចេញ មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះឯង ។

សចេ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានាតិ នត្ថិ មេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា អប្បហីនា យេ មេ អស្សុ ឩរា កាលំ ករោន្តស្ស អន្តរាយាយាតិ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា តេនេវ បីតិប្បាមោជ្ជេន វិហាតព្វំ អហោរត្តានុសិក្ខិនា កុសលេសុ ធម្មេសុ ។ ឯវំ ភាវិតា ច ខោ ភិក្ខវេ មរណស្សតិ ឯវំ ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា អមតោគធា អមតបរិយោសានាតិ ។

សារាណីយាទិវគ្គោ ទុតិយោ ។

តស្សុទ្ទានំ

ទ្វេ សារាណីយា មេត្តំ
ភទ្ទកំ អនុតប្បិយំ
នកុលកុសលា មច្ឆំ
ទ្វេ ច ហោន្តិ មរណស្សតិនា នសាតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែបើ ភិក្ខុកាលពិចារណាទៅដឹងយ៉ាងនេះវិញថា អកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងឡាយ ដែលអញមិនទាន់លះបង់ ជាធម៌ដែលនឹងនាំឲ្យអន្តរាយដល់អញ កាលធ្វើមរណកាព ក្នុងវេលាថ្ងៃមិនមានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគប្បីជាអ្នកសិក្សារឿយ ៗ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ទាំងវេលាថ្ងៃ និងវេលាយប់ ដោយបីតិនិងបាមោជ្ជៈនោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មរណស្សតិដែលបុគ្គលចម្រើនយ៉ាងនេះ ធ្វើឲ្យច្រើនយ៉ាងនេះ ទើបជាគុណជាតិ មានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ជាគុណជាតិ ឈមទៅរកព្រះនិព្វាន មានព្រះនិព្វានជាទីបំផុត ។

ចប់ សារាណីយាទិវគ្គទី ២ ។

ឧទ្ទាននៃសារាណីយាទិវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីសារាណីយធម៌ពីរលើក អំពីមេត្តា ១ អំពីកាលកិរិយាល្អ ១ អំពីកាលកិរិយាក្តៅក្រហាយ ១ អំពីរឿងនកុលបិតា ១ អំពីការមិនពិចារណានូវកុសលធម៌ ១ អំពីអ្នកសម្លាប់ត្រី ១ អំពីមរណស្សតិពីរលើក ត្រូវជា ១០ រឿង ។

អនុត្តរិយវគ្គោ

[២១] ឯកំ សមយំ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ សាមគាមកេ បោក្ខរណិយាយំ ។ អថខោ អញ្ញតរា ទេវតា អភិក្កន្តាយ រត្តិយា អភិក្កន្តវណ្ណា កេវលកប្បំ បោក្ខរណិយំ ឱភាសេត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ សា ទេវតា ភគវន្តំ ឯតទវោច តយោមេ ភន្តេ ធម្មា ភិក្ខុនោ បរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ តយោ ។ កម្មារាមតា ភស្សារាមតា និទ្ទារាមតា ។ ឥមេ ខោ ភន្តេ តយោ ធម្មា ភិក្ខុនោ បរិហានាយ សំវត្តន្តីតិ ។ ឥទមវោច សា ទេវតា ។ សមនុញ្ញោ សត្ថា អហោសិ ។ អថខោ សា ទេវតា សមនុញ្ញោ មេ សត្ថាតិ ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា តត្ថេវន្តរធាយិ ។ អថខោ ភគវា តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន ភិក្ខូ អាមន្តេសិ

អនុត្តរិយវគ្គ

[២១] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រថាប់នៅក្នុងវិហារឈ្មោះបោក្ខរណិយា ជិតសាមគ្រាម ក្នុងដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះ ទេវតាមួយអង្គ មានរស្មីរុងរឿង កាលរាត្រីបឋមយាមកន្លងហើយ បណ្ដាលវិហារឈ្មោះបោក្ខរណិយាទាំងមូលឲ្យភ្លឺប្រាល ហើយចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយឈរនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះទេវតានោះ ឈរនៅក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីសាបសូន្យដល់ភិក្ខុ ។ ធម៌ ៣ យ៉ាង តើដូចម្ដេច ។ គឺសេចក្ដីត្រេកអរក្នុងការងារ ១ សេចក្ដីត្រេកអរក្នុងការចរចា ១ សេចក្ដីត្រេកអរក្នុងការដេកលក់ ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះឯង តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីសាបសូន្យដល់ភិក្ខុ ។ លុះទេវតានោះ ក្រាបបង្គំទូលដូច្នេះហើយ ។ ព្រះសាស្ដាក៏ទ្រង់ពេញព្រះហឫទ័យ ។ ទើបទេវតានោះ ដឹងថា ព្រះសាស្ដារបស់អញ ទ្រង់ពេញព្រះហឫទ័យហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណ បាត់ទៅក្នុងទីនោះឯង ។ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅហើយ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា

៦៣

បឋមបណ្ណាសកេ អនុត្តរិយវគ្គោ

ឥមំ ភិក្ខវេ រត្តឹ អញ្ញតរា ទេវតា អភិក្កន្តាយ រត្តិយា អភិក្កន្តវណ្ណា កេវលកប្បំ ចោក្ខរណិយំ ឱភាសេត្វា យេនាហំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ ភិក្ខវេ សា ទេវតា មំ ឯតទវោច តយោ មេ ភន្តេ ធម្មា ភិក្ខុនោ បរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ តយោ ។ កម្មារាមតា ភស្សារាមតា និទ្ទារាមតា ។ ឥមេ ខោ ភន្តេ តយោ ធម្មា ភិក្ខុនោ បរិហានាយ សំវត្តន្តីតិ ។ ឥទមវោច ភិក្ខវេ សា ទេវតា ឥទំ វត្វា មំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា តត្ថេវន្តរធាយិ ។ តេសំ វោ ភិក្ខវេ អលាភា តេសំ ទុល្លទ្ធំ យេ វោ ទេវតាបិ ជានន្តិ កុសលេហិ ធម្មេហិ បរិហាយមានេ[១] ។ អបរេបិ ភិក្ខវេ តយោ បរិហានិយេ ធម្មេ ទេសេស្សាមិ តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។

---

១ ឱ. បរិហានាយ សំវត្តមានេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលរាត្រីបឋមយាមយប់មិញកន្លងទៅហើយ ទេវតាមួយអង្គ មានរស្មីរុងរឿង បណ្តាលវិហារឈ្មោះ បោក្ខរណិយាទាំងមូលឲ្យភ្លឺច្រាល ហើយចូលមកគាល់តថាគត លុះចូលមកដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំតថាគត ហើយឈរនៅក្នុងទីសមគួរ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះទេវតានោះ ឈរនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលតថាគតយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យដល់ភិក្ខុ ។ ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការងារ ១ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងការចរចា ១ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងការដេកលក់ ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះឯង តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យដល់ភិក្ខុ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទេវតានោះបាននិយាយយ៉ាងនេះ លុះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំតថាគតធ្វើប្រទក្សិណហើយបាត់ទៅក្នុងទីនោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកទេវតា ដឹងលោកទាំងឡាយណាដែលកំពុងសាបសូន្យចាកកុសលធម៌ទាំងឡាយ លោកទាំងនោះឈ្មោះថាឥតលាភ លោកទាំងនោះឈ្មោះថាបានដោយអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវបរិហានិយធម៌ (ធម៌ជាគ្រឿងសាបសូន្យ) ៣ ដទៃទៀត អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់ធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យស្រួលបួល តថាគតនឹងសម្តែងប្រាប់ ។

ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ ភគវា ឯតទវោច ។ កតមេ ច ភិក្ខវេ តយោ បរិហានិយា ធម្មា ។ សង្គណិការាមតា ទោវចស្សតា បាបមិត្តតា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ បរិហានិយា ធម្មា ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អតីតមទ្ធានំ បរិហាយឹសុ កុសលេហិ ធម្មេហិ សព្វេ តេ ឥមេហេវ តីហិ ធម្មេហិ បរិហាយឹសុ កុសលេហិ ធម្មេហិ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អនាគតមទ្ធានំ បរិហាយិស្សន្តិ កុសលេហិ ធម្មេហិ សព្វេ តេ ឥមេហេវ តីហិ ធម្មេហិ បរិហាយិស្សន្តិ កុសលេហិ ធម្មេហិ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ ឯតរហិ បរិហាយន្តិ កុសលេហិ ធម្មេហិ សព្វេ តេ ឥមេហេវ តីហិ ធម្មេហិ បរិហាយន្តិ កុសលេហិ ធម្មេហីតិ ។

[២២] ឆយិមេ ភិក្ខវេ អបរិហានិយេ ធម្មេ ទេសេស្សាមិ តំ សុណាថ ។ បេ ។ កតមេ ច ភិក្ខវេ ឆ អបរិហានិយា ធម្មា ។

ភិក្ខុទាំងនោះ បានទទួលស្តាប់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់យ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បរិហានិយធម៌ ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺសេចក្តីត្រេកអរនិងការរីករវ ដោយគ្នីគ្នា ១ ភាពជាអ្នកដែលគេប្រដៅបានដោយក្រ ១ ភាពជាអ្នកមានមិត្រអាក្រក់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងបរិហានិយធម៌ ៣ យ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកបុគ្គលណាមួយ សាបសូន្យហើយចាកកុសលធម៌ទាំងឡាយ ក្នុងអតីតកាល បុគ្គលទាំងអស់នោះ សាបសូន្យហើយចាកពួកកុសលធម៌ដោយធម៌ទាំង ៦ នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោះពួកបុគ្គលណាមួយ នឹងសាបសូន្យចាកកុសលធម៌ទាំងឡាយ ក្នុងអនាគត-កាល បុគ្គលទាំងអស់នោះ គង់នឹងសាបសូន្យចាកពួកកុសលធម៌ ដោយធម៌ទាំង ៦ នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកបុគ្គលណាមួយ កំពុងសាបសូន្យចាកកុសលធម៌ទាំងឡាយ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ បុគ្គលទាំងអស់នោះ គង់សាបសូន្យចាកពួកកុសលធម៌ដោយធម៌ទាំង ៦ នេះឯង ។

[២២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង អបរិហានិយធម៌ (ធម៌ដែលមិនសាបសូន្យ) ៦ យ៉ាងនេះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរស្តាប់ធម៌នោះចុះ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អបរិហានិយធម៌ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។

ន កម្មារាមតា ន ភស្សារាមតា ន និទ្ទារាមតា ន សង្គណិការាមតា សោវចស្សតា កល្យាណមិត្តតា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ អបរិហានិយា ធម្មា ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អតីតមទ្ធានំ ន បរិហាយឹសុ កុសលេហិ ធម្មេហិ សព្វេ តេ ឥមេហេវ ឆហិ ធម្មេហិ ន បរិហាយឹសុ កុសលេហិ ធម្មេហិ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អនាគតមទ្ធានំ ន បរិហាយិស្សន្តិ កុស-លេហិ ធម្មេហិ សព្វេ តេ ឥមេហេវ ឆហិ ធម្មេហិ ន បរិហាយិស្សន្តិ កុសលេហិ ធម្មេហិ ។ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ ឯតរហិ ន បរិហាយន្តិ កុសលេហិ ធម្មេហិ សព្វេ តេ ឥមេហេវ ឆហិ ធម្មេហិ ន បរិហាយន្តិ កុសលេហិ ធម្មេហីតិ ។

[២៣] ភយន្តិ ភិក្ខវេ កាមានមេតំ អធិវចនំ ទុក្ខន្តិ ភិក្ខវេ កាមានមេតំ អធិវចនំ រោគោតិ ភិក្ខវេ កាមានមេតំ អធិវចនំ គណ្ឌោតិ ភិក្ខវេ កាមានមេតំ អធិវចនំ

គឺសេចក្ដីមិនត្រេកអរក្នុងការងារ ១ សេចក្ដីមិនត្រេកអរក្នុងការចរចា ១ សេចក្ដីមិនត្រេកអរក្នុងការដេកលក់ ១ សេចក្ដីមិនត្រេកអរក្នុងការរីករាយដោយគ្នីគ្នា ១ ភាពជាអ្នកដែលគេប្រដៅងាយ ១ ភាពជាអ្នកមានកល្យាណមិត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងអបរិហានិយធម៌ទាំង ៦ យ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោះពួកបុគ្គលណាមួយ មិនសាបសូន្យហើយចាកកុសលធម៌ទាំងឡាយ ក្នុងអតីតកាល បុគ្គលទាំងអស់នោះមិនសាបសូន្យហើយចាកពួកកុសលធម៌ ដោយធម៌ទាំង ៦ នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោះពួកបុគ្គលណាមួយ នឹងមិនសាបសូន្យចាកកុសល-ធម៌ទាំងឡាយ ក្នុងអនាគតកាល បុគ្គលទាំងអស់នោះនឹងមិនសាបសូន្យចាកពួកកុសលធម៌ ដោយធម៌ទាំង៦នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោះពួកបុគ្គលណាមួយ មិនសាបសូន្យចាកកុសលធម៌ទាំងឡាយ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ បុគ្គលទាំងអស់នោះ មិនសាបសូន្យចាកពួកកុសលធម៌ដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ។

[២៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ពាក្យថា ភ័យនុ៎ះ ជាឈ្មោះនៃកាមទាំងឡាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា ទុក្ខនុ៎ះ ជាឈ្មោះនៃកាមទាំង-ឡាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា រោគនុ៎ះ ជាឈ្មោះនៃកាមទាំងឡាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា គណ្ឌៈ (ពក) នុ៎ះជាឈ្មោះនៃកាមទាំងឡាយ

សង្គោតិ ភិក្ខវេ កាមានមេតំ អធិវចនំ បង្កោតិ ភិក្ខវេ កាមានមេតំ អធិវចនំ ។ កស្មា ច ភិក្ខវេ ភយន្តិ កាមានមេតំ អធិវចនំ កាមរាគរត្តាយំ ភិក្ខវេ ឆន្ទរាគវិនិពទ្ធោ ទិដ្ឋធម្មិកាបិ ភយា ន បរិមុច្ចតិ សម្បរាយិកាបិ ភយា ន បរិមុច្ចតិ តស្មា ភយន្តិ កាមានមេតំ អធិវចនំ ។ កស្មា ច ភិក្ខវេ ទុក្ខន្តិ... រោគោតិ... គណ្ឌោតិ... សង្គោតិ... បង្កោតិ កាមានមេតំ អធិវចនំ កាមរាគរត្តាយំ ភិក្ខវេ ឆន្ទរាគវិនិពទ្ធោ ទិដ្ឋធម្មិកាបិ បង្កា ន បរិមុច្ចតិ សម្បរាយិកាបិ បង្កា ន បរិមុច្ចតិ តស្មា បង្កោតិ កាមានមេតំ អធិវចនន្តិ ។

ភយំ ទុក្ខញ្ច រោគោ ច សង្គោ បង្កោ ច ឧភយំ
ឯតេ កាមា បវុច្ចន្តិ យត្ថ សត្តោ បុថុជ្ជនោ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា សង្គ: (ការជាប់ចំពាក់ចិត្ត) នុ៎ះ ជាឈ្មោះនៃកាមទាំងឡាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា បង្ក: (ភក់) នុ៎ះ ជាឈ្មោះនៃកាមទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា ភ័យនុ៎ះ ជាឈ្មោះនៃកាមទាំងឡាយ ព្រោះហេតុអ្វី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (ព្រោះថា) បុគ្គលដែលត្រេកអរដោយកាមរាគនេះ រមែងជាប់ចំពាក់ដោយឆន្ទរាគ មិនរួចអំពីភ័យក្នុងបច្ចុប្បន្នផង មិនរួចអំពីភ័យក្នុងបរលោកផង ព្រោះហេតុនោះបានជា ពាក្យថា ភ័យនុ៎ះ ជាឈ្មោះនៃកាមទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា ទុក្ខ... រោគ... គណ្ឌ:... សង្គ:... បង្ក: នុ៎ះ ជាឈ្មោះនៃកាមទាំងឡាយ ព្រោះហេតុអ្វី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (ព្រោះថា) បុគ្គលដែលត្រេកអរដោយកាមនេះ រមែងជាប់ចំពាក់ដោយឆន្ទរាគ មិនរួចអំពីបង្ក:ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង មិនរួចអំពីបង្ក:ក្នុងបរលោកផង ហេតុនោះបានជា ពាក្យថា បង្ក:នុ៎ះ ទើបជាឈ្មោះនៃកាមទាំងឡាយ ។

កាមទាំងឡាយ ដែលជាទីជាប់នៅរបស់បុថុជ្ជននុ៎ះ លោកតែងហៅថា
ភ័យផង ទុក្ខផង រោគផង និងធម្មជាតទាំង ២ គឺសង្គ:ផង បង្ក:ផង ។

ឧបាទានេ ភយំ ទិស្វា ជាតិមរណសម្ភវេ
អនុបាទា វិមុច្ចន្តិ ជាតិមរណសង្ខយេ ។
តេ ខេមប្បត្តា សុខិនោ ទិដ្ឋធម្មាភិនិព្វុតា
សព្វេ វេរភយាតីតា សព្វទុក្ខំ ឧបច្ចគុន្តិ ។

[២៤] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ហិមវន្តំ បព្វតរាជំ បទាលេយ្យ កោ បន វាទោ ឆវាយ អវិជ្ជាយ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សមាធិស្ស សមាបត្តិកុសលោ ហោតិ សមាធិស្ស ឋិតិកុសលោ ហោតិ សមាធិស្ស វុដ្ឋានកុសលោ ហោតិ សមាធិស្ស កល្លិតាកុសលោ ហោតិ សមាធិស្ស គោចរកុសលោ ហោតិ សមាធិស្ស អភិនិហារកុសលោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ហិមវន្តំ បព្វតរាជំ បទាលេយ្យ កោ បន វាទោ ឆវាយ អវិជ្ជាយាតិ ។

អរិយសាវ័កទាំងឡាយ ឃើញភ័យ ក្នុងឧបាទានដែលជាហេតុឲ្យកើតជាតិនិងមរណៈ លុះមិនប្រកាន់ហើយ រមែងរួចស្រឡះ ព្រោះការអស់ជាតិនិងមរណៈ ។ អរិយសាវ័កនោះដល់នូវសេចក្តីក្សេមក្សាន្ត មានសេចក្តីសុខ រំលត់កិលេសក្នុងអត្តភាពនេះ ប្រព្រឹត្តកន្លងវេរានិងភ័យទាំងអស់ ហើយលះបង់នូវទុក្ខទាំងអស់បាន ។

[២៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង គប្បីទម្លាយភ្នំហិមពាន្តជាស្តេចភ្នំបាន មិនបាច់និយាយ (ដល់ការទម្លាយ) អវិជ្ជាដែលលាមកទេ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ឈ្លាសក្នុងការចូលសមាធិ ១ ឈ្លាសក្នុងការធ្វើសមាធិឲ្យតាំងនៅតាមកំណត់ ១ ឈ្លាសក្នុងការចេញចាកសមាធិ ១ ឈ្លាសក្នុងការបែងចំណែកសមាធិ ១ ឈ្លាសក្នុងគោចររបស់សមាធិ ១ ឈ្លាសក្នុងការសាងសន្សំនូវសមាធិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ទាំង ៦ នេះឯង គប្បីទម្លាយភ្នំហិមពាន្តជាស្តេចភ្នំបាន មិនបាច់និយាយដល់អវិជ្ជាដែលលាមកទេ ។

[២៩] ឆយិមានិ ភិក្ខវេ អនុស្សតិដ្ឋានានិ ។ កតមានិ ឆ ។ ឥធ ភិក្ខវេ អរិយស្សាវកោ តថាគតំ អនុស្សរតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ យស្មឹ ភិក្ខវេ សមយេ អរិយស្សាវកោ តថាគតំ អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ និក្ខន្តំ មុត្តំ វុដ្ឋិតំ គេធម្ហា គេធោតិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចន្នេតំ[១] កាមគុណានំ អធិវចនំ ។ ឥធម្បិ ខោ ភិក្ខវេ អារម្មណំ ករិត្វា ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា វិសុជ្ឈន្តិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ អរិយស្សាវកោ ធម្មំ អនុស្សរតិ ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ ។ បេ ។ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ យស្មឹ ភិក្ខវេ សមយេ អរិយស្សាវកោ ធម្មំ អនុស្សរតិ

---

១ បញ្ចន្នមេតន្តិ យុត្តតរំ ។

[៤៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនុស្សតិដ្ឋាន (ហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីរឭក) នេះមាន ៦ យ៉ាង ។ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ រឭកនូវព្រះតថាគតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជ្រាបច្បាស់នូវសច្ចៈទាំង ៤ លែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម័យណា អរិយសាវក កំពុងរឭកព្រះតថាគត សម័យនោះ អរិយសាវកនោះ មិនមានចិត្តដែលរាគៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលទោសៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលមោហៈគ្របសង្កត់ សម័យនោះ អរិយសាវកនោះ មានចិត្តប្រព្រឹត្តទៅត្រង់តែមួយយ៉ាង ជាចិត្តចេញរួចឃ្លាត អំពីគេធៈបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា គេធៈ នោះជាឈ្មោះនៃកាមគុណទាំង ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ តែងបរិសុទ្ធបានយ៉ាងនេះ ព្រោះធ្វើនូវពុទ្ធានុស្សតិកម្មដ្ឋាននេះ ឲ្យជាអារម្មណ៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវករឭកនូវព្រះធម៌ថា ព្រះធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសម្តែងល្អហើយ ។ បេ ។ ជាធម៌ដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយគប្បីដឹងច្បាស់ចំពោះខ្លួន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម័យណា អរិយសាវក កំពុងរឭកនូវព្រះធម៌

នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ និក្ខន្តំ មុត្តំ វុដ្ឋិតំ គេធម្ហា គេធោតិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចន្នេតំ កាមគុណានំ អធិវចនំ ។ ឥធម្បិ ខោ ភិក្ខវេ អារម្មណំ ករិត្វា ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា វិសុជ្ឈន្តិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ សង្ឃំ អនុស្សរតិ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ យស្មឹ ភិក្ខវេ សមយេ អរិយសាវកោ សង្ឃំ អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ និក្ខន្តំ មុត្តំ វុដ្ឋិតំ គេធម្ហា គេធោតិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចន្នេតំ កាមគុណានំ អធិវចនំ ។ ឥធម្បិ ខោ ភិក្ខវេ អារម្មណំ ករិត្វា ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា វិសុជ្ឈន្តិ ។

សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មិនមានចិត្តដែលរាគៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលទោសៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលមោហៈគ្របសង្កត់ទេ សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មានចិត្តប្រព្រឹត្តទៅត្រង់តែមួយយ៉ាង ជាចិត្តចេញរួចឃ្លាតអំពីគេធៈបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថាគេធៈនេះជាឈ្មោះនៃកាមគុណទាំង ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងសាសនានេះ តែងបរិសុទ្ធបានយ៉ាងនេះ ព្រោះធ្វើនូវធម្មានុស្សតិកម្មដ្ឋាននេះ ឲ្យជាអារម្មណ៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវ័ករឭកនូវព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃជាសាវ័ករបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិដោយប្រពៃ ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម័យណា អរិយសាវ័កកំពុងរឭកព្រះសង្ឃ សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មិនមានចិត្តដែលរាគៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលទោសៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលមោហៈគ្របសង្កត់ទេ សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មានចិត្តប្រព្រឹត្តទៅត្រង់តែមួយយ៉ាង ជាចិត្តចេញរួចឃ្លាតអំពីគេធៈបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា គេធៈនេះ ជាឈ្មោះនៃកាមគុណ ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ តែងបរិសុទ្ធបានយ៉ាងនេះ ព្រោះធ្វើនូវសង្ឃានុស្សតិកម្មដ្ឋាននេះ ឲ្យជាអារម្មណ៍ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ អរិយស្សាវកោ អត្តនោ សីលានិ អនុស្សរតិ អខណ្ឌានិ ។ បេ ។ សមាធិសំវត្តនិកានិ ។ យស្មឹ ភិក្ខវេ សមយេ អរិយស្សាវកោ សីលំ អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ និក្ខន្តំ មុត្តំ វុដ្ឋិតំ គេធម្ហា គេធោតិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចន្នេតំ កាមគុណានំ អធិវចនំ ។ ឥទម្បិ ខោ ភិក្ខវេ អារម្មណំ ករិត្វា ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា វិសុជ្ឈន្តិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ អរិយស្សាវកោ អត្តនោ ចាគំ អនុស្សរតិ លាភា វត មេ សុលទ្ធំ វត មេ យោហំ ។ បេ ។ យាចយោគោ ទានសំវិភាគរតោតិ ។ យស្មឹ ភិក្ខវេ សមយេ អរិយស្សាវកោ ចាគំ អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវ័ករឭកនូវសីលទាំងឡាយរបស់ខ្លួនជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម័យណា អរិយសាវ័ក កំពុងរឭកនូវសីល សម័យនោះ អរិយសាវ័ក មិនមានចិត្តដែលរាគៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលទោសៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលមោហៈគ្របសង្កត់ទេ សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មានចិត្តប្រព្រឹត្តទៅត្រង់តែមួយយ៉ាង ជាចិត្តចេញរួចឃ្លាតអំពីគេធៈបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា គេធៈនេះ ជាឈ្មោះនៃកាមគុណ ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ តែងបរិសុទ្ធបានយ៉ាងនេះ ព្រោះធ្វើសីលានុស្សតិកម្មដ្ឋាននេះ ឲ្យជាអារម្មណ៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវ័ក រឭកនូវចាគៈរបស់ខ្លួនថា ជាលាភរបស់អញហើយ អញឈ្មោះថាបានស្រួលហើយ ព្រោះអាត្មាអញ ។ បេ ។ គួរគេសូមបាន ត្រេកអរក្នុងការឲ្យ និងការចែករលែក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម័យណា អរិយសាវ័ក កំពុងរឭកនូវចាគៈ សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មិនមានចិត្តដែលរាគៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលទោសៈគ្របសង្កត់

ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ និក្ខន្តំ មុត្តំ វុដ្ឋិតំ គេធម្ហា គេធោតិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចន្នេតំ កាមគុណានំ អធិវចនំ ។ ឥធម្បិ ខោ ភិក្ខវេ អារម្មណំ ករិត្វា ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា វិសុជ្ឈន្តិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ទេវតា អនុស្សរតិ សន្តិ ទេវា ចាតុម្ម-ហារាជិកា សន្តិ ទេវា តាវតឹសា សន្តិ ទេវា យាមា សន្តិ ទេវា តុសិតា សន្តិ ទេវា និម្មានរតិនោ សន្តិ ទេវា បរ-និម្មិតវសវត្តិនោ សន្តិ ទេវា ព្រហ្មកាយិកា សន្តិ ទេវា តទុត្តរិ យថារូបាយ សទ្ធាយ សមន្នាគតា តា ទេវតា ឥតោ ចុតា តត្ថ ឧបបន្នា មយ្ហម្បិ តថារូបា សទ្ធា សំវិជ្ជតិ យថារូបេន សីលេន សុតេន ចាគេន បញ្ញាយ សមន្នាគតា តា ទេវតា ឥតោ ចុតា តត្ថ ឧបបន្នា មយ្ហម្បិ តថារូបា បញ្ញា សំវិជ្ជតីតិ ។ យស្មឹ ភិក្ខវេ សមយេ អរិយសាវកោ អត្តនោ ច តាសញ្ច ទេវតានំ សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ

មិនមានចិត្តដែលមោហៈគ្របសង្កត់ទេ សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មានចិត្តប្រព្រឹត្តទៅត្រង់តែមួយយ៉ាង ជាចិត្តចេញរួចឃ្លាតអំពីគេធៈបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា គេធៈនេះ ជាឈ្មោះនៃកាមគុណ ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ តែងបរិសុទ្ធបាន យ៉ាងនេះ ព្រោះធ្វើនូវចាគានុស្សតិកម្មដ្ឋាន ឲ្យជាអារម្មណ៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវ័ក រឭកនូវពួកទេវតាថា មានពួកទេវតាជាន់ចាតុម្មហារាជិកៈ ទេវតាជាន់តាវត្តិង្ស ទេវតាជាន់យាមៈ ទេវតាជាន់តុសិតៈ ទេវតាជាន់និម្មានរតី ទេវតាជាន់បរនិម្មិត-វសវត្តី មានទេវតាជាពួករបស់ព្រហ្ម មានទេវតាជាន់ខ្ពស់ជាងនោះទៀត ទេវតាទាំងនោះ ដែលប្រកបដោយសទ្ធាយ៉ាងណា ច្យុតអំពីទីនេះហើយ ទៅកើតក្នុងទីនោះ យើងសោតក៏មានសទ្ធាដូច្នោះដែរ ទេវតាទាំងនោះ ប្រកបដោយសីលៈ សុតៈ ចាគៈ បញ្ញា យ៉ាងណា ច្យុតអំពីទីនេះ ហើយ ទៅកើតក្នុងទីនោះ យើងសោតក៏មានបញ្ញាដូច្នោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម័យណា អរិយសាវ័ក កំពុងរឭកនូវសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈនិងបញ្ញារបស់ខ្លួនផង របស់ទេវតាទាំងនោះផង សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មិនមានចិត្តដែលរាគៈ គ្របសង្កត់

ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ និក្ខន្តំ មុត្តំ វុដ្ឋិតំ គេធម្ហា គេធោតិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចន្នេតំ កាមគុណានំ អធិវចនំ ។ ឥធម្បិ ខោ ភិក្ខវេ អារម្មណំ ករិត្វា ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា វិសុជ្ឈន្តិ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ឆ អនុស្សតិដ្ឋានានីតិ ។

[២៦] តត្រ ខោ អាយស្មា មហាកច្ចានោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អាវុសោ ភិក្ខវោតិ ។ អាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ មហាកច្ចានស្ស បច្ចស្សោសុំ ។ អាយស្មា មហាកច្ចានោ ឯតទវោច អច្ឆរិយំ អាវុសោ អព្ភុតំ អាវុសោ យាវញ្ចិទំ តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន សម្ពាធេ ឱកាសាធិគមោ អនុពុទ្ធោ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សោកបរិទេវានំ សមតិក្កមាយ ទុក្ខទោមនស្សានំ អត្ថង្គមាយ ញាយស្ស អធិគមាយ និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយ យទិទំ ឆ អនុស្សតិដ្ឋានានិ ។

មិនមានចិត្តដែលទោសៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលមោហៈគ្របសង្កត់ទេ សម័យនោះ អរិយសាវកនោះ មានចិត្តប្រព្រឹត្តទៅត្រង់តែមួយយ៉ាង ជាចិត្តចេញរួចឃ្លាតអំពីគេធៈបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថាគេធៈនេះ ជាឈ្មោះរបស់កាមគុណ ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ តែងបរិសុទ្ធបានយ៉ាងនេះ ព្រោះធ្វើនូវទេវតានុស្សតិកម្មដ្ឋាននេះឲ្យជាអារម្មណ៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងអនុស្សតិដ្ឋានទាំង ៦ ។

[២៦] ក្នុងទីនោះឯង ព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុ បានហៅពួកភិក្ខុថា ម្នាលអាវុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ បានទទួលស្តាប់ព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុថា អាវុសោដូច្នេះ ។ ទើបព្រះមហា-កច្ចានៈដ៏មានអាយុ បាននិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ហេតុគួរឲ្យអស្ចារ្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ហេតុមិនធ្លាប់កើត ក៏កើតឡើងបាន ព្រោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ទ្រង់ជ្រាប ទ្រង់ឃើញ បានត្រាស់ដឹងនូវការបានឱកាសក្នុងទីដ៏ចង្អៀត ដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធដល់សត្វ ដើម្បីប្រព្រឹត្តកន្លងនូវសេចក្តីសោកនិងខ្សឹកខ្សួល ដើម្បីឲ្យអស់ទៅនៃទុក្ខនិងទោមនស្ស ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវមគ្គ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន ការត្រាស់ដឹងនេះ គឺអនុស្សតិដ្ឋានទាំង ៦ ។

៧៣

កតមានិ ឆ ។ ឥធាវុសោ អរិយសាវកោ តថាគតំ អនុស្សរតិ ឥតិបិ សោ ភគវា ។ បេ ។ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ យស្មឹ អាវុសោ សមយេ អរិយសាវកោ តថាគតំ អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ និក្ខន្តំ មុត្តំ វុដ្ឋិតំ គេធម្ហា គេធោតិ ខោ អាវុសោ បញ្ចន្នេតំ កាមគុណានំ អធិវចនំ ។ សខោសោ អាវុសោ អរិយសាវកោ សព្វសោ អាកាសសមេន ចេតសា វិហរតិ វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ជេន ។ ឥធម្បិ ខោ អាវុសោ អារម្មណំ ករិត្វា ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា វិសុទ្ធិធម្មា ភវន្តិ ។ បុន ចបរំ អាវុសោ អរិយសាវកោ ធម្មំ អនុស្សរតិ ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ ។ បេ ។ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។

អនុស្សតិដ្ឋានទាំង ៦ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អរិយសាវ័ក ក្នុងសាសនានេះ រឭកនូវព្រះតថាគតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ បេ ។ ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវសច្ចៈទាំង ៤ ទ្រង់លែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សម័យណា អរិយសាវ័ក កំពុងរឭកនូវព្រះតថាគត សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មិនមានចិត្តដែលរាគៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលទោសៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលមោហៈគ្របសង្កត់ទេ សម័យនោះអរិយសាវ័កនោះ មានចិត្តប្រព្រឹត្តទៅត្រង់តែមួយយ៉ាង ជាចិត្តចេញរួចឃ្លាតអំពីគេធៈបាន ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថាគេធៈនេះ ជាឈ្មោះនៃកាមគុណ ៥ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អរិយសាវ័កនោះ មានចិត្តស្មើដោយអាកាសទាំងមូល ជាចិត្តដ៏ទូលាយ ធំ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរមិនមានព្យាបាទ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ មានសេចក្តីបរិសុទ្ធជាធម្មតាបានយ៉ាងនេះ ព្រោះធ្វើនូវពុទ្ធានុស្សតិកម្មដ្ឋាននេះ ឲ្យជាអារម្មណ៍ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវ័ក រឭកនូវព្រះធម៌ថា ព្រះធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងហើយដោយល្អ ។ បេ ។ ជាធម៌ដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ គប្បីដឹងចំពោះខ្លួន ។

យស្មឹ អាវុសោ សមយេ អរិយសាវកោ ធម្មំ អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ និក្ខន្តំ មុត្តំ វុដ្ឋិតំ គេធម្ហា គេធោតិ ខោ អាវុសោ បញ្ចន្នេតំ កាមគុណានំ អធិវចនំ ។ សខោសោ អាវុសោ អរិយសាវកោ សព្វសោ អាកាសសមេន ចេតសា វិហរតិ វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ជេន ។ ឥទម្បិ ខោ អាវុសោ អារម្មណំ ករិត្វា ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា វិសុទ្ធិធម្មា ភវន្តិ ។ បុន ចបរំ អាវុសោ អរិយសាវកោ សង្ឃំ អនុស្សរតិ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោក-ស្សាតិ ។ យស្មឹ អាវុសោ សមយេ អរិយសាវកោ សង្ឃំ អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សម័យណា អរិយសាវ័ក កំពុងរឭកនូវព្រះធម៌ សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មិនមានចិត្តដែលរាគៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលទោសៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលមោហៈគ្របសង្កត់ទេ សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មានចិត្តប្រព្រឹត្តទៅត្រង់តែមួយយ៉ាង ជាចិត្តចេញរួចឃ្លាតអំពីគេធៈបាន ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា គេធៈនេះ ជាឈ្មោះនៃកាមគុណ ៥ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អរិយ-សាវ័កនោះ មានចិត្តស្មើដោយអាកាសទាំងមូល ជាចិត្តដ៏ទូលាយ ធំប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ មានសេចក្តីបរិសុទ្ធជាធម្មតាបានយ៉ាងនេះ ព្រោះធ្វើនូវធម្មានុស្សតិកម្មដ្ឋាននេះ ឲ្យជាអារម្មណ៍ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវ័ក រឭកនូវព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃជាសាវ័ករបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិហើយដោយល្អ ។ បេ ។ លោកជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរបំផុតរបស់សត្វលោក ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សម័យណា អរិយសាវ័ក កំពុងរឭកនូវព្រះសង្ឃ សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មិនមានចិត្តដែលរាគៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលទោសៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលមោហៈគ្របសង្កត់ទេ

ឧជុកតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ និក្ខន្តំ មុត្តំ វុដ្ឋិតំ គេធម្ហា គេធោតិ ខោ អាវុសោ បញ្ចន្នេតំ កាមគុណានំ អធិវចនំ ។ សេខោសោ អាវុសោ អរិយសាវកោ សព្វសោ អាកាសសមេន ចេតសា វិហរតិ វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ឈេន ។ ឥទម្បិ ខោ អាវុសោ អារម្មណំ ករិត្វា ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា វិសុទ្ធិធម្មា ភវន្តិ ។ បុន ចបរំ អាវុសោ អរិយសាវកោ អត្តនោ សីលានិ អនុស្សរតិ អខណ្ឌានិ ។ បេ ។ សមាធិ-សំវត្តនិកានិ ។ យស្មឹ អាវុសោ សមយេ អរិយសាវកោ សីលំ អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុកតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ និក្ខន្តំ មុត្តំ វុដ្ឋិតំ គេធម្ហា គេធោតិ ខោ អាវុសោ បញ្ចន្នេតំ កាមគុណានំ អធិវចនំ ។

សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មានចិត្តប្រព្រឹត្តទៅត្រង់តែមួយយ៉ាង ជាចិត្តចេញរួចឃ្លាតអំពីគេធៈបាន ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថាគេធៈនេះ ជាឈ្មោះនៃកាមគុណ ៥ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អរិយសាវ័កនោះ មានចិត្តស្មើដោយអាកាសទាំងមូល ជាចិត្តដ៏ទូលាយ ធំ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ មានសេចក្តីបរិសុទ្ធជាធម្មតាបានយ៉ាងនេះ ព្រោះធ្វើនូវសង្ឃានុស្សតិកម្មដ្ឋាននេះ ឲ្យជាអារម្មណ៍ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវ័ក រឭកនូវសីលរបស់ខ្លួន ជាសីលមិនដាច់ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបាននូវសមាធិ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សម័យណា អរិយសាវ័ក កំពុងរឭកនូវសីល សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មិនមានចិត្តដែលរាគៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលទោសៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលមោហៈគ្របសង្កត់ទេ សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មានចិត្តប្រព្រឹត្តទៅត្រង់តែមួយយ៉ាង ជាចិត្តចេញរួចឃ្លាតអំពីគេធៈបាន ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា គេធៈនេះ ជាឈ្មោះនៃកាមគុណ ៥ ។

សខោសោ អាវុសោ អរិយសាវកោ សព្វសោ អាកាសសមេន ចេតសា វិហរតិ វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ឈេន ។ ឥទម្បិ ខោ អាវុសោ អារម្មណំ ករិត្វា ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា វិសុទ្ធិធម្មា ភវន្តិ ។ បុន ចបរំ អាវុសោ អរិយសាវកោ អត្តនោ ចាគំ អនុស្សរតិ លាភា វត មេ សុលទ្ធំ វត មេ យោហំ ។ បេ ។ យាចយោគោ ទានសំវិភាគរតោតិ ។ យស្មឹ អាវុសោ សមយេ អរិយសាវកោ ចាគំ អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ និក្ខន្តំ មុត្តំ វុដ្ឋិតំ គេធម្ហា គេធោតិ ខោ អាវុសោ បញ្ចន្នេតំ កាមគុណានំ អធិវចនំ ។ សខោសោ អាវុសោ អរិយសាវកោ សព្វសោ អាកាសសមេន ចេតសា វិហរតិ វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ឈេន ។ ឥទម្បិ ខោ អាវុសោ អារម្មណំ ករិត្វា ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា វិសុទ្ធិធម្មា ភវន្តិ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អរិយសាវ័កនោះ មានចិត្តស្មើដោយអាកាស ទាំងមូល ជាចិត្តដ៏ទូលាយ ធំ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមាន ព្យាបាទ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ មាន សេចក្តីបរិសុទ្ធជាធម្មតាបានយ៉ាងនេះ ព្រោះធ្វើនូវសីលានុស្សតិកម្មដ្ឋាន នេះ ឲ្យជាអារម្មណ៍ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវ័ក រឭកនូវចាគៈរបស់ខ្លួនថា ជាលាភរបស់អញហើយ អញឈ្មោះថាបាន ស្រួលហើយ ព្រោះអាត្មាអញ ។ បេ ។ គួរគេសូមបាន ត្រេកអរក្នុងការឲ្យ និងការចែករំលែក ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សម័យណា អរិយសាវ័ក កំពុងរឭកនូវចាគៈ សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មិនមានចិត្តដែលរាគៈ គ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលទោសៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលមោហៈ គ្របសង្កត់ទេ សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មានចិត្តប្រព្រឹត្តទៅត្រង់ តែមួយយ៉ាង ជាចិត្តចេញរួចឃ្លាតអំពីគេធៈបាន ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថាគេធៈនេះ ជាឈ្មោះនៃកាមគុណ ៥ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អរិយសាវ័កនោះ មានចិត្តស្មើដោយអាកាសទាំងមូល ជាចិត្តដ៏ទូលាយ ធំ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ។ ម្នាលអាវុសោ ទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ មានសេចក្តីបរិសុទ្ធជាធម្មតា បានយ៉ាងនេះ ព្រោះធ្វើនូវចាគានុស្សតិកម្មដ្ឋាននេះ ឲ្យជាអារម្មណ៍ ។

៧៧

បឋមបណ្ណាសកេ អនុត្តរិយវគ្គោ

បុន ចបរំ អាវុសោ អរិយសាវកោ ទេវតា អនុស្សរតិ សន្តិ ទេវា ចាតុម្មហារាជិកា ។ បេ ។ សន្តិ ទេវា តទុត្តរិ យថារូបាយ សទ្ធាយ សមន្នាគតា តា ទេវតា ឥតោ ចុតា តត្ថ ឧបបន្នា មយ្ហម្បិ តថារូបា សទ្ធា សំវិជ្ជតិ យថារូបេន សីលេន ។ បេ ។ សុតេន ចាគេន បញ្ញាយ សមន្នាគតា តា ទេវតា ឥតោ ចុតា តត្ថ ឧបបន្នា មយ្ហម្បិ តថារូបា បញ្ញា សំវិជ្ជតីតិ ។ យស្មឹ អាវុសោ សមយេ អរិយសាវកោ អត្តនោ ច តាសញ្ច ទេវតានំ សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរតិ នេវស្ស តស្មឹ សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុគតមេវស្ស តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ និក្ខន្តំ មុត្តំ វុដ្ឋិតំ គេធម្ហា គេធោតិ ខោ អាវុសោ បញ្ចន្នេតំ កាមគុណានំ អធិវចនំ ។ សខោសោ អាវុសោ អរិយសាវកោ សព្វសោ អាកាសសមេន ចេតសា វិហរតិ វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវ័ក រឭកនូវពួកទេវតាថា ទេវតាជាន់ចាតុម្មហារាជិកៈក៏មាន ។ បេ ។ ទេវតាជាន់ខ្ពស់ជាងនោះទៀតក៏មាន ទេវតាទាំងនោះប្រកបដោយសទ្ធាយ៉ាងណា ច្យុតអំពីទីនេះហើយទៅកើតក្នុងទីនោះ អាត្មាអញតែងមានសទ្ធាដូច្នោះដែរ ទេវតាទាំងនោះប្រកបដោយសីលយ៉ាងណា ។ បេ ។ ដោយសុតៈ ចាគៈ បញ្ញា ច្យុតអំពីទីនេះហើយ ទៅកើតក្នុងទីនោះ អាត្មាអញតែងមានបញ្ញាដូច្នោះដែរ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សម័យណា អរិយសាវ័ក កំពុងរឭកនូវគុណគឺសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ បញ្ញា របស់ខ្លួនផង របស់ទេវតាទាំងនោះផង សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មិនមានចិត្តដែលរាគៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលទោសៈគ្របសង្កត់ មិនមានចិត្តដែលមោហៈគ្របសង្កត់ទេ សម័យនោះ អរិយសាវ័កនោះ មានចិត្តប្រព្រឹត្តទៅត្រង់តែមួយយ៉ាង ជាចិត្តចេញរួចឃ្លាតអំពីគេធៈបាន ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា គេធៈនេះជាឈ្មោះនៃកាមគុណ ៥ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អរិយសាវ័កនោះមានចិត្តស្មើដោយអាកាសទាំងមូល ជាចិត្តដ៏ទូលាយ ធំ ប្រមាណមិនបាន

អវេរេន អព្យាបជ្ឈេន ។ ឥទម្បិ ខោ អាវុសោ អារម្មណំ ករិត្វា ឯវមិធេកច្ចេ សត្តា វិសុទ្ធិធម្មា ភវន្តិ ។ អច្ឆរិយំ អាវុសោ អព្ភុតំ អាវុសោ យាវញ្ចិទំ តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន សម្ពាធេ ឱកាសាធិគមោ អនុពុទ្ធោ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សោកបរិទេវានំ សមតិក្កមាយ ទុក្ខ-ទោមនស្សានំ អត្ថង្គមាយ ញាយស្ស អធិគមាយ និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយ យទិទំ ឥមានិ ឆ អនុស្សតិដ្ឋានានីតិ ។

[២៧] អថខោ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច កតិ នុ ខោ ភន្តេ សមយា មនោភាវនីយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុន្តិ ។ ឆយិមេ ភិក្ខុ សមយា មនោភាវនីយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។

មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សត្វពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ មានសេចក្តីបរិសុទ្ធជាធម្មតាបានយ៉ាងនេះ ព្រោះធ្វើនូវទេវតានុស្សតិកម្មដ្ឋាននេះ ឲ្យជាអារម្មណ៍ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ហេតុគួរឲ្យអស្ចារ្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ហេតុមិនធ្លាប់កើតក៏កើតឡើងបាន ត្រង់ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ទ្រង់ជ្រាប ទ្រង់ឃើញ បានត្រាស់ដឹងនូវការបានឱកាស ក្នុងទីចង្អៀតនេះ ដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធដល់ពួកសត្វ ដើម្បីប្រព្រឹត្តកន្លងនូវសេចក្តីសោកនិងខ្សឹកខ្សួលទាំងឡាយ ដើម្បីឲ្យអស់ទៅនៃទុក្ខនិងទោមនស្ស ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវមគ្គ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន ការត្រាស់ដឹងនេះ គឺអនុស្សតិដ្ឋានទាំង ៦ នេះ ។

[២៧] គ្រានោះ ភិក្ខុ ១ រូប ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុនោះអង្គុយក្នុងទីសមគួរស៊ប់ហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សម័យដែលគួរចូលទៅឃើញ ភិក្ខុជាអ្នកមានចិត្តចម្រើនហើយ តើមានប៉ុន្មាន ។ ម្នាលភិក្ខុ សម័យដែលគួរចូលទៅឃើញភិក្ខុមានចិត្តចម្រើនហើយ នេះមាន ៦ យ៉ាង ។

៧៩

កតមេ ឆ ។ ឥធ ភិក្ខវេ យស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ កាមរាគបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ កាមរាគបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច កាមរាគស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាតិ តស្មឹ សមយេ មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ ឧបសង្កមិត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ខោ អាវុសោ កាមរាគបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរាមិ កាមរាគបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច កាមរាគស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាមិ សាធុ វត មេ អាយស្មា កាមរាគស្ស បហានាយ ធម្មំ ទេសេតូតិ តស្ស មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ កាមរាគស្ស បហានាយ ធម្មំ ទេសេតិ ។ អយំ ភិក្ខុ បឋមោ សមយោ មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុ យស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ ព្យាបាទបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ ព្យាបាទបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច ព្យាបាទស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាតិ តស្មឹ សមយេ មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ ឧបសង្កមិត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ

៦ តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុ សម័យណា ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្ត ដែលកាមរាគគ្របសង្កត់ហើយ រវើរវាយ ដោយកាមរាគ ទាំងមិនដឹងនូវ ការលះកាមរាគ ដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យពិតប្រាកដបាន សម័យនោះ ត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុជាអ្នកមានចិត្តចម្រើនហើយ និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាល អាវុសោ ខ្ញុំមានចិត្តត្រូវកាមរាគគ្របសង្កត់ហើយ រវើរវាយដោយកាម-រាគ ទាំងមិនដឹងនូវការលះកាមរាគ ដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យពិត ប្រាកដបានទេ សូមលោកដ៏មានអាយុ អាណិតសម្ដែងធម៌ ដើម្បីលះកាម-រាគដល់ខ្ញុំ ភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន គង់នឹងសម្ដែងធម៌ ដើម្បីលះកាមរាគ ដល់ភិក្ខុនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុ នេះជាសម័យដែលគួរចូលទៅ ឃើញភិក្ខុ ដែលមានចិត្តចម្រើនទី ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ មួយទៀត សម័យណា បើភិក្ខុមាន ចិត្ត ត្រូវព្យាបាទគ្របសង្កត់ហើយ រវើរវាយ ដោយព្យាបាទ ទាំងមិនដឹង នូវការលះព្យាបាទ ដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យពិតប្រាកដ សម័យនោះ ទើបត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុ ដែលមានចិត្តចម្រើនហើយ និយាយយ៉ាងនេះថា

៨០

អហំ ខោ អាវុសោ ព្យាបាទបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរាមិ ព្យាបាទបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច ព្យាបាទស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាមិ សាធុ វត មេ អាយស្មា ព្យាបាទស្ស បហានាយ ធម្មំ ទេសេតូតិ តស្ស មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ ព្យាបាទស្ស បហានាយ ធម្មំ ទេសេតិ ។ អយំ ភិក្ខុ ទុតិយោ សមយោ មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុ យស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ ថីនមិទ្ធ-បរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ ថីនមិទ្ធបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច ថីនមិទ្ធស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាតិ តស្មឹ សមយេ មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ ឧបសង្កមិត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ខោ អាវុសោ ថីនមិទ្ធបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរាមិ ថីនមិទ្ធបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច ថីនមិទ្ធស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាមិ សាធុ វត មេ អាយស្មា ថីនមិទ្ធស្ស បហានាយ ធម្មំ ទេសេតូតិ តស្ស មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ ថីនមិទ្ធស្ស បហានាយ ធម្មំ ទេសេតិ ។

ថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមានចិត្តត្រូវព្យាបាទគ្របសង្កត់ហើយ រេរីរវាយដោយព្យាបាទ ទាំងមិនដឹងនូវការលះព្យាបាទ ដែលកើតឡើងហើយឲ្យពិតប្រាកដទេ សូមលោកដ៏មានអាយុ អាណិតសម្តែងធម៌ ដើម្បីលះព្យាបាទដល់ខ្ញុំ ។ ភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន គង់នឹងសម្តែងធម៌ ដើម្បីលះព្យាបាទដល់ភិក្ខុនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុ នេះជាសម័យ ដែលគួរចូលទៅឃើញភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើនទី ២ ។ ម្នាលភិក្ខុ មួយទៀត សម័យណា ភិក្ខុមានចិត្តត្រូវថីនមិទ្ធៈគ្របសង្កត់ រេរីរវាយដោយថីនមិទ្ធៈ ទាំងមិនដឹងនូវការលះថីនមិទ្ធៈ ដែលកើតឡើងឲ្យពិតប្រាកដ សម័យនោះ ត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមានចិត្តត្រូវថីនមិទ្ធៈគ្របសង្កត់ ហើយរេរីរវាយដោយថីនមិទ្ធៈ ទាំងមិនដឹងនូវការលះថីនមិទ្ធៈ ដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យពិតប្រាកដទេ សូមលោកដ៏មានអាយុ អាណិតសម្តែងធម៌ ដើម្បីលះថីនមិទ្ធៈដល់ខ្ញុំ ភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន គង់នឹងសម្តែងធម៌ដើម្បីលះថីនមិទ្ធៈ ដល់ភិក្ខុនោះ ។

៨១

អយំ ភិក្ខុ តតិយោ សមយោ មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុ យស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាតិ តស្មឹ សមយេ មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ ឧបសង្កមិត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ខោ អាវុសោ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរាមិ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាមិ សាធុ វត មេ អាយស្មា ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចស្ស បហានាយ ធម្មំ ទេសេតូតិ តស្ស មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចស្ស បហានាយ ធម្មំ ទេសេតិ ។ អយំ ភិក្ខុ ចតុត្ថោ សមយោ មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុ យស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ វិចិកិច្ឆាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ វិចិកិច្ឆាបរេតេន ឧប្បន្នាយ ច វិចិកិច្ឆាយ និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាតិ

ម្នាលភិក្ខុ នេះជាសម័យ ដែលគួរចូលទៅឃើញ ភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ទី ៣ ។ ម្នាលភិក្ខុ មួយទៀត សម័យណា ភិក្ខុមានចិត្តត្រូវឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈគ្របសង្កត់ រេរីរវាយដោយឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈ ទាំងមិនដឹងនូវការលះឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈដែលកើតឡើងហើយឲ្យពិតប្រាកដទេ សម័យនោះ ត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុមានចិត្តចម្រើន ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមានចិត្តត្រូវឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈគ្របសង្កត់ហើយ រេរីរវាយដោយឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈ ទាំងមិនដឹងនូវការលះឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈ ដែលកើតឡើងហើយឲ្យពិតប្រាកដទេ សូមលោកដ៏មានអាយុ អាណិតសម្តែងធម៌ដល់ខ្ញុំ ដើម្បីលះនូវឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈភិក្ខុជាអ្នកមានចិត្តចម្រើន គង់នឹងសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុនោះ ដើម្បីលះឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈ ។ ម្នាលភិក្ខុ នេះជាសម័យ ដែលគួរចូលទៅឃើញ ភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើនទី ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុ មួយទៀត សម័យណា ភិក្ខុមានចិត្ត ត្រូវវិចិកិច្ឆាគ្របសង្កត់ រេរីរវាយដោយវិចិកិច្ឆា ទាំងមិនដឹងនូវការលះវិចិកិច្ឆា ដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យពិតប្រាកដទេ

៨២

តស្មឹ សមយេ មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ ឧបសង្កមិត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ខោ អាវុសោ វិចិកិច្ឆាប-រិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរាមិ វិចិកិច្ឆាបរេតេន ឧប្បន្នាយ ច វិចិកិច្ឆាយ និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាមិ សាធុ វត មេ អាយស្មា វិចិកិច្ឆាយ បហានាយ ធម្មំ ទេសេតូតិ តស្ស មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ វិចិកិច្ឆាយ បហានាយ ធម្មំ ទេសេតិ ។ អយំ ភិក្ខុ បញ្ចមោ សមយោ មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុ យស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ យំ និមិត្តំ អាគម្ម យំ និមិត្តំ មនសិករោតោ អនន្តរា អាសវានំ ខយោ ហោតិ តំ និមិត្តំ ន ជានាតិ ន បស្សតិ តស្មឹ សមយេ មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ ឧបសង្ក-មិត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ខោ អាវុសោ យំ និមិត្តំ អាគម្ម យំ និមិត្តំ មនសិករោតោ អនន្តរា អាសវានំ ខយោ ហោតិ តំ និមិត្តំ ន ជានាមិ ន បស្សាមិ សាធុ វត មេ អាយស្មា អាសវានំ ខយាយ ធម្មំ ទេសេតូតិ តស្ស មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយាយ ធម្មំ ទេសេតិ ។

សម័យនោះ ត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមានចិត្តត្រូវវិចិកិច្ឆាគ្របសង្កត់ហើយ រើរវាយដោយវិចិកិច្ឆា ទាំងមិនដឹងនូវការលះវិចិកិច្ឆា ដែលកើតឡើងហើយឲ្យពិតប្រាកដទេ សូមលោកដ៏មានអាយុ អាណិតសម្ដែងធម៌ដល់ខ្ញុំ ដើម្បីលះវិចិកិច្ឆា ភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន គង់នឹងសម្ដែងធម៌ដល់ភិក្ខុនោះ ដើម្បីលះនូវវិចិកិច្ឆា ។ ម្នាលភិក្ខុ នេះជាសម័យដែលគួរចូលទៅឃើញភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើនទី ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុ មួយទៀត សម័យណាភិក្ខុមិនដឹង មិនឃើញនូវនិមិត្ត ដែលខ្លួនអាស្រ័យនិមិត្តណា ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនិមិត្តណា ហើយអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយឥតអន្តរាយនោះ សម័យនោះ ត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនដឹង មិនឃើញនូវនិមិត្ត (ដែលខ្ញុំ) អាស្រ័យនិមិត្តណា ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនិមិត្តណា ហើយអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយឥតអន្តរាយនោះ សូមលោកដ៏មានអាយុ អាណិតសម្ដែងធម៌ដល់ខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យអស់អាសវៈទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន គង់នឹងសម្ដែងធម៌ដល់ភិក្ខុនោះ ដើម្បីឲ្យអស់អាសវៈទាំងឡាយ ។

អយំ ភិក្ខុ ឆដ្ឋោ សមយោ មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុ ឆ សមយា មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុន្តិ ។

[២៨] ឯកំ សមយំ សម្ពហុលា ថេរា ភិក្ខូ ពារាណសិយំ វិហរន្តិ ឥសិបតនេ មិគទាយេ ។ អថខោ តេសំ ថេរានំ ភិក្ខូនំ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្ប-ដិក្កន្តានំ មណ្ឌលមាឡេ សន្និសិន្នានំ សន្និបតិតានំ អយមន្តរា កថា ឧទបាទិ កោ នុ ខោ អាវុសោ សមយោ មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ថេរេ ភិក្ខូ ឯតទវោច យស្មឹ អាវុសោ សមយេ មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តោ បាទេ បក្ខាលេត្វា និសិន្នោ ហោតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា សោ សមយោ មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច

ម្នាលភិក្ខុ នេះជាសម័យ ដែលគួរចូលទៅឃើញនូវភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើនទី ៦ ។ ម្នាលភិក្ខុ នេះឯងជាសម័យទាំង ៦ ដែលគួរចូលទៅឃើញភិក្ខុមានចិត្តចម្រើន ។

[២៨] សម័យមួយ ភិក្ខុជាថេរៈច្រើនអង្គ នៅក្នុងឥសិបតនមិគទាយវ័ន ជិតក្រុងពារាណសី ។ គ្រានោះ ភិក្ខុជាថេរៈអម្បាលនោះ ផុតកិច្ចដោយបិណ្ឌបាត ក្នុងកាលជាខាងក្រោយពេលចង្ហាន់ហើយ បានអង្គុយប្រជុំគ្នា ក្នុងរោងនៅក្នុងមណ្ឌលទី (ភោជនសាលា) ហើយនិយាយឡើងក្នុងចន្លោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សម័យដែលគួរចូលទៅឃើញ ភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន តើសម័យណា ។ កាលបើពួកព្រះថេរៈនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុ ១ រូប បាននិយាយនឹងពួកភិក្ខុជាថេរៈយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សម័យណា ភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ផុតកិច្ចដោយបិណ្ឌបាត ក្នុងកាលជាខាងក្រោយពេលចង្ហាន់ លោកលាងជើងហើយអង្គុយផ្គត់ភ្នែន តម្រង់កាយឲ្យត្រង់ តាំងសតិចំពោះមុខ សម័យនោះ ទើបគួរចូលទៅឃើញភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ។ កាលបើភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុ ១ រូបទៀត និយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា

៨៤

ន ខោ អាវុសោ សមយោ មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ យស្មឹ អាវុសោ សមយេ មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តោ បាទេ បក្ខាលេត្វា និសិន្នោ ហោតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ចារិត្តកិលមថោបិស្ស តស្មឹ សមយេ អប្បដិប្បស្សទ្ធោ ហោតិ ភត្តកិលមថោបិស្ស តស្មឹ សមយេ អប្ប-ដិប្បស្សទ្ធោ ហោតិ តស្មា សោ អសមយោ មនោ-ភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ យស្មឹ អាវុសោ សមយេ មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ វិហារបច្ឆាយាយំ និសិន្នោ ហោតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា សោ សមយោ មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច ន ខោ អាវុសោ សមយោ មនោភាវនិ-យស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។

ម្នាលអាវុសោ មិនមែនជាសម័យ គួរចូលទៅឃើញភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើនទេ ។ ម្នាលអាវុសោ ព្រោះថា សម័យណា ភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ផុតកិច្ចដោយបិណ្ឌបាត ក្នុងកាលក្រោយពេលចង្ហាន់ លោកលាងជើង ហើយអង្គុយផ្គត់ភ្នែន តម្រង់កាយឲ្យត្រង់ តាំងសតិចំពោះមុខ លោកកំពុងមានសេចក្ដីលំបាកនឹងការត្រេចទៅ (បិណ្ឌបាត) មិនទាន់ស្ងប់រម្ងាប់ ក្នុងសម័យនោះនៅឡើយ សូម្បីសេចក្ដីលំបាកព្រោះភត្ត ក៏មិនទាន់ស្ងប់រម្ងាប់ ក្នុងសម័យនោះនៅឡើយដែរ ហេតុនោះបានជាសម័យនោះ មិនមែនជាសម័យ គួរចូលទៅឃើញភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើនទេ ។ ម្នាលអាវុសោ សម័យណា ភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ចេញអំពីទីសម្ងំ ក្នុងសាយណ្ហសម័យ ហើយអង្គុយក្នុងម្លប់ខាងក្រោយវិហារ ផ្គត់ភ្នែន តម្រង់កាយឲ្យត្រង់ តាំងសតិចំពោះមុខ សម័យនោះ ទើបជាសម័យ គួរចូលទៅឃើញភិក្ខុ ដែលមានចិត្តចម្រើនបាន ។ កាលបើភិក្ខុនោះ និយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុដទៃទៀត និយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ មិនមែនជាសម័យ ដែលគួរចូលទៅឃើញភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន (នោះទេ) ។

៨៤

យស្មឹ អាវុសោ សមយេ មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ វិហារបច្ឆាយាយំ និសិន្នោ ហោតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា យទេវស្ស ទិវា សមាធិនិមិត្តំ មនសិកតំ ហោតិ តទេវស្ស តស្មឹ សមយេ សមុទាចរតិ ។ តស្មា សោ អសមយោ មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ យស្មឹ អាវុសោ សមយេ មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ និសិន្នោ ហោតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា សោ សមយោ មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច ន ខោ អាវុសោ សមយោ មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ យស្មឹ អាវុសោ សមយេ មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ និសិន្នោ ហោតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ

ម្នាលអាវុសោ ព្រោះថា សម័យណា ភិក្ខុមានចិត្តចម្រើនចេញអំពីទីសម្ងំក្នុងសាយណ្ហសម័យ អង្គុយក្នុងម្លប់ខាងក្រោយវិហារ ផ្គត់ភ្នែន តម្រង់កាយឲ្យត្រង់ តាំងសតិចំពោះមុខ ហើយធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវសមាធិនិមិត្តណាក្នុងវេលាថ្ងៃ សមាធិនិមិត្តរបស់លោកនោះឯង រមែងកម្រើក (ក្នុងមនោទ្វារ) ក្នុងសម័យនោះ ។ ហេតុនោះ បានជាសម័យនោះ មិនមែនជាសម័យ ដែលគួរចូលទៅឃើញភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើនទេ ។ ម្នាលអាវុសោ លុះតែសម័យណា ភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ក្រោកឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រី ហើយអង្គុយផ្គត់ភ្នែន តម្រង់កាយឲ្យត្រង់ តាំងសតិចំពោះមុខសម័យនោះ ទើបគួរចូលទៅឃើញភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ។ កាលបើភិក្ខុនោះ និយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុឯទៀត និយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ មិនមែនជាសម័យ ដែលគួរចូលទៅឃើញភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើនទេ ។ ម្នាលអាវុសោ លុះតែសម័យណា ភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើនក្រោកឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រីហើយអង្គុយផ្គត់ភ្នែន តម្រង់ កាយឲ្យត្រង់

បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ឱជដ្ឋាយិស្ស តស្មឹ សមយេ កាយោ ហោតិ ផាសុកស្ស ហោតិ ពុទ្ធានំ សាសនំ មនសិកាតុំ ។ តស្មា សោ សមយោ មនោភាវ-និយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា មហាកច្ចានោ ថេរេ ភិក្ខូ ឯតទវោច សម្មុខា មេ តំ អាវុសោ ភគវតោ សុតំ សម្មុខា បដិគ្គហិតំ ឆយិមេ ភិក្ខុ សមយា មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ កតមេ ឆ ។ ឥធ ភិក្ខវេ យស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ កាមរាគបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ កាមរាគបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច កាមរាគស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាតិ តស្មឹ សមយេ មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ ឧបសង្កមិត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ខោ អាវុសោ កាមរាគបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរាមិ កាមរាគបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច កាម-រាគស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាមិ សាធុ វត មេ អាយស្មា កាមរាគស្ស បហានាយ ធម្មំ ទេសេតូតិ

តាំងសតិចំពោះមុខ សម័យនោះ កាយរបស់លោក កំពុងតាំងនៅក្នុងឱជារស (អាហារ) លោកកំពុងសប្បាយនឹងធ្វើតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះពុទ្ធ ។ ព្រោះហេតុនោះ សម័យនោះ ទើបជាសម័យគួរចូលទៅឃើញភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ។ កាលបើភិក្ខុនោះ និយាយយ៉ាងនេះហើយ ទើបព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុ បាននិយាយនឹងពួកភិក្ខុជាថេរៈយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ការនោះ ខ្ញុំបានស្តាប់ចំពោះព្រះភក្ត្រ ខ្ញុំបានរៀនចំពោះព្រះភក្ត្រ នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុ សម័យដែលគួរចូលទៅឃើញភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើននេះមាន ៦ ។ ៦ តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុ សម័យណា ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះមានចិត្តត្រូវកាមរាគគ្របសង្កត់ហើយ រេីររាយដោយកាមរាគ ទាំងមិនដឹងនូវការលះកាមរាគដែលកើតឡើងហើយឲ្យពិតប្រាកដទេ សម័យនោះត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមានចិត្តត្រូវកាមរាគគ្របសង្កត់ហើយ រេីររាយ ដោយកាម-រាគ ទាំងមិនដឹងនូវការលះកាមរាគដែលកើតឡើងហើយឲ្យពិតប្រាកដទេ សូមលោកដ៏មានអាយុ អាណិតសម្តែងធម៌ដល់ខ្ញុំ ដើម្បីលះកាមរាគ

តស្ស មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ កាមរាគស្ស បហានាយ ធម្មំ ទេសេតិ ។ អយំ ភិក្ខុ បឋមោ សមយោ មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុ យស្មឹ សមយេ ភិក្ខុ ព្យាបាទបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ ។ បេ ។ ថីនមិទ្ធបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ វិចិកិច្ឆាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ ។ បេ ។ យំ និមិត្តំ អាគម្ម យំ និមិត្តំ មនសិករោតោ អនន្តរា អាសវានំ ខយោ ហោតិ តំ និមិត្តំ ន ជានាតិ ន បស្សតិ តស្មឹ សមយេ មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ ឧបសង្កមិត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ខោ អាវុសោ យំ និមិត្តំ អាគម្ម យំ និមិត្តំ មនសិករោតោ អនន្តរា អាសវានំ ខយោ ហោតិ តំ និមិត្តំ ន ជានាមិ ន បស្សាមិ សាធុ វត មេ អាយស្មា អាសវានំ ខយាយ ធម្មំ ទេសេតូតិ តស្ស មនោភាវនិយោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយាយ ធម្មំ ទេសេតិ ។

ភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន គង់នឹងសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុនោះ ដើម្បីលះកាមរាគ ។ ម្នាលភិក្ខុ នេះជាសម័យ ដែលគួរចូលទៅឃើញភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ទី ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ មួយទៀត សម័យណា ភិក្ខុមានចិត្តត្រូវព្យាបាទគ្របសង្កត់ ។ បេ ។ មានចិត្តត្រូវថីនមិទ្ធគ្របសង្កត់ មានចិត្តត្រូវឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈគ្របសង្កត់ មានចិត្តត្រូវវិចិកិច្ឆាគ្របសង្កត់ ។ បេ ។ មិនដឹង មិនឃើញនូវនិមិត្តដែលខ្លួនអាស្រ័យនិមិត្តណា ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនិមិត្តណា ហើយអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយឥតអន្តរាយនោះ សម័យនោះ ទើបជាសម័យគួរចូលទៅរកភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ហើយនិយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនដឹង មិនឃើញនិមិត្ត (ដែលខ្ញុំ) អាស្រ័យនិមិត្តណា ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនិមិត្តណា ហើយអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយឥតអន្តរាយនោះ សូមលោកដ៏មានអាយុ អាណិតសម្តែងធម៌ដល់ខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យអស់អាសវៈទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន គង់នឹងសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុនោះ ដើម្បីធ្វើឲ្យអស់អាសវៈទាំងឡាយ ។

អយំ ភិក្ខុ ឆដ្ឋោ សមយោ មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ សម្មុខា មេ តំ អាវុសោ ភគវតោ សុតំ សម្មុខា បដិគ្គហិតំ ឥមេ ខោ ភិក្ខុ ឆ សមយា មនោភាវនិយស្ស ភិក្ខុនោ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុន្តិ ។

[២៩] អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អាមន្តេសិ កតិ នុ ខោ ឧទាយិ អនុស្សតិដ្ឋានានីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា ឧទាយិ តុណ្ហី អហោសិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ភគវា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អាមន្តេសិ កតិ នុ ខោ ឧទាយិ អនុស្សតិដ្ឋានានីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា ឧទាយិ តុណ្ហី អហោសិ ។ តតិយម្បិ ខោ ភគវា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អាមន្តេសិ កតិ នុ ខោ ឧទាយិ អនុស្សតិដ្ឋានានីតិ ។ តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា ឧទាយិ តុណ្ហី អហោសិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោច សត្ថា តំ អាវុសោ ឧទាយិ អាមន្តេតីតិ ។ សុណាមហំ អាវុសោ អានន្ទ

ម្នាលភិក្ខុ នេះជាសម័យ ដែលគួរចូលទៅឃើញភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ទី ៦ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ការនោះ ខ្ញុំបានស្តាប់ចំពោះព្រះភក្ត្រ ខ្ញុំបានរៀនហើយចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ម្នាលភិក្ខុ នេះឯង ជាសម័យទាំង ៦ នេះ ដែលគួរចូលទៅឃើញភិក្ខុដែលមានចិត្តចម្រើន ។

[២៩] គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ហៅព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុថា ម្នាលឧទាយិ អនុស្សតិដ្ឋាន តើមានប៉ុន្មានយ៉ាង ។ កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ ក៏នៅស្ងៀម ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុអស់វារៈពីរដងថា ម្នាលឧទាយិ អនុស្សតិដ្ឋាន តើមានប៉ុន្មានយ៉ាង ។ កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ ក៏នៅស្ងៀមទៀត ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់នឹងព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ ជាគម្រប់ ៣ ដងថា ម្នាលឧទាយិ អនុស្សតិដ្ឋាន តើមានប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ ក៏នៅស្ងៀមអស់វារៈ ៣ ដងទៀត ។ គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បាននិយាយនឹងព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោឧទាយិ ព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់ហៅអ្នក ។ ម្នាលអាវុសោ អានន្ទ ខ្ញុំបានឮ ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ

៨៩

ភគវតោ ឥធ ភន្តេ ភិក្ខុ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ឥទំ ភន្តេ អនុស្សតិដ្ឋានន្តិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ អញ្ញាសិ ខោ អហំ អានន្ទ នេវាយំ ឧទាយិ មោឃបុរិសោ អធិចិត្តមនុយុត្តោ វិហរតីតិ ។ កតិ នុ ខោ អានន្ទ អនុស្សតិដ្ឋានានីតិ ។ បញ្ច ភន្តេ អនុស្សតិដ្ឋានានិ ។ កតមានិ បញ្ច ។ ឥធ ភន្តេ ភិក្ខុ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទំ ភន្តេ អនុស្សតិដ្ឋានំ ឯវំ ភាវិតំ ឯវំ ពហុលីកតំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ភិក្ខុ អាលោកសញ្ញំ មនសិករោតិ ទិវាសញ្ញំ អធិដ្ឋាតិ យថា ទិវា តថា រត្តឹ យថា រត្តឹ តថា ទិវា ឥតិ វិវដេន ចេតសា អបរិយោនទ្ធេន សប្បភាសំ ចិត្តំ ភាវេតិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ រឭកឃើញនូវបុព្វេនិវាសបាន ច្រើនប្រការគឺ ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។ រឭកឃើញនូវបុព្វេនិវាស បានច្រើនប្រការព្រមទាំងអាការៈ ព្រមទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នេះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ការរឭកឃើញជាតិនេះឈ្មោះថាអនុស្សតិដ្ឋាន ។ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា ម្នាល អានន្ទ តថាគតដឹងច្បាស់ថា ឧទាយិនេះ ជាមោឃបុរស មិនមែនជា ប្រកបរឿយ ៗ នូវអធិចិត្ត (សមាធិវិបស្សនា) ទេ ។ ម្នាលអានន្ទ អនុ-ស្សតិដ្ឋាន តើមានប៉ុន្មានយ៉ាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន អនុស្សតិដ្ឋាន មាន ៥ ។ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ស្រឡះចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ ចូលតតិយជ្ឈាន ។ បពិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន នេះជាអនុស្សតិដ្ឋាន ដែលភិក្ខុចម្រើនយ៉ាងនេះហើយ បានធ្វើរឿយ ៗ យ៉ាងនេះហើយ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីជាសុខក្នុង បច្ចុប្បន្ន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ភិក្ខុធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវសេចក្តី សម្គាល់នូវពន្លឺ អធិដ្ឋាននូវសេចក្តីសម្គាល់ថាថ្ងៃ គឺតាំងចិត្តក្នុងវេលាថ្ងៃ យ៉ាងណា ក្នុងវេលាយប់ក៏យ៉ាងនោះ ក្នុងវេលាយប់យ៉ាងណា ក្នុង វេលាថ្ងៃក៏យ៉ាងនោះ ជាបុគ្គលមានចិត្តជាប្រក្រតី ដែលនីវរណៈរួបរឹត មិនបាន តែងចម្រើនចិត្តប្រកបដោយពន្លឺ (ដើម្បីបានទិព្វចក្ខុ) ។

ឥទំ ភន្តេ អនុស្សតិដ្ឋានំ ឯវំ ភាវិតំ ឯវំ ពហុលីកតំ ញាណទស្សនប្បដិលាភាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ភិក្ខុ ឥមមេវ កាយំ ឧទ្ធំ បាទតលា អធោ កេសមត្ថកា តចបរិយន្តំ បូរន្នានប្បការស្ស អសុចិនោ បច្ចវេក្ខតិ អត្ថិ ឥមស្មឹ កាយេ កេសា លោមា នខា ទន្តា តចោ មំសំ នហារូ អដ្ឋី អដ្ឋិមិញ្ជំ វក្កំ ហទយំ យកនំ កិលោមកំ បិហកំ បប្ផាសំ អន្តំ អន្តគុណំ ឧទរិយំ ករីសំ បិត្តំ សេម្ហំ បុព្វោ លោហិតំ សេទោ មេទោ អស្សុ វសា ខេលោ សិង្ឃាណិកា លសិកា មុត្តន្តិ ។ ឥទំ ភន្តេ អនុស្សតិដ្ឋានំ ឯវំ ភាវិតំ ឯវំ ពហុលីកតំ កាមរាគស្ស បហានាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ភិក្ខុ សេយ្យថាបិ បស្សេយ្យ សរីរំ សីវថិកាយ ឆឌ្ឌិតំ ឯកាហមតំ វា ទ្វីហមតំ វា តីហមតំ វា ឧទ្ធុមាតកំ វិនីលកំ វិបុព្វកជាតំ សោ ឥមមេវ កាយំ ឧបសំហរតិ អយម្បិ ខោ កាយោ ឯវំធម្មោ ឯវំភាវី ឯវំអនតីតោតិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន នេះជាអនុស្សតិដ្ឋានដែលភិក្ខុបានចម្រើនយ៉ាងនេះហើយ បានធ្វើរឿយ ៗ យ៉ាងនេះហើយ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបានញាណទស្សនៈ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ភិក្ខុពិចារណាឃើញច្បាស់នូវកាយនេះ ខាងលើតាំងអំពីបាទដើង ខាងក្រោមតាំងអំពីចុងសក់ ទីបំផុតជុំវិញអំពីត្រឹមស្បែក ដែលពេញដោយវត្ថុមិនស្អាតមានប្រការផ្សេង ៗ ដូច្នេះថា ក្នុងកាយនេះមានសក់ រោម ក្រចក ធ្មេញ ស្បែក សាច់ សរសៃ ឆ្អឹង ខួរក្នុងឆ្អឹង តម្រងបស្សាវៈ បេះដូង ថ្លើម វាវ ក្រពះ[១] សួត ពោះវៀនធំ ពោះវៀនតូច អាហារថ្មី អាហារចាស់ ប្រមាត់ ស្លេស្ម ខ្ទុះ ឈាម ញើស ខ្លាញ់ខាប់ ទឹកភ្នែក ខ្លាញ់រាវ ទឹកមាត់ ទឹកសម្បោរ ទឹករំអិល ទឹកមូត្រ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន នេះជាអនុស្សតិដ្ឋាន ដែលភិក្ខុបានចម្រើនយ៉ាងនេះហើយ បានធ្វើរឿយ ៗ យ៉ាងនេះហើយ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីលះនូវកាមរាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ដូចភិក្ខុណា ឃើញនូវសរីរៈ ដែលគេចោលទៅក្នុងព្រៃស្មសាន ទោះស្លាប់ ១ ថ្ងៃក្តី ស្លាប់ ២ ថ្ងៃក្តី ស្លាប់ ៣ ថ្ងៃក្តី ជាសាកសពហើមប៉ោងមានសម្បុរខៀវដោយច្រើន មានខ្ទុះចេញតាមទ្វារផ្សេង ៗ ភិក្ខុនោះប្រៀបផ្ទឹមនឹងកាយ (ខ្លួន) នេះ យ៉ាងនេះថា សូម្បីកាយនេះសោតក៏មានសភាពដូច្នោះ គង់នឹងក្លាយទៅដូច្នោះ កន្លងមិនផុតដូច្នោះដែរ ។

១. ខ្លះថា តម្រងបស្សាវៈ ២ ថា សន្ទះខ្យល់ខ្លះ ។

សេយ្យថាបិ បន បស្សេយ្យ សរីរំ សីវថិកាយ ឆឌ្ឌិតំ កាកេហិ វា ខជ្ជមានំ កុលលេហិ វា ខជ្ជមានំ គិជ្ឈេហិ វា ខជ្ជមានំ សុវានេហិ វា ខជ្ជមានំ សិង្គាលេហិ វា ខជ្ជមានំ វិវិធេហិ វា បាណកជាតេហិ ខជ្ជមានំ សោ ឥមមេវ កាយំ ឯវំ ឧបសំហរតិ អយម្បិ ខោ កាយោ ឯវំធម្មោ ឯវំភាវី ឯវំអនតីតោតិ ។ សេយ្យថាបិ បន បស្សេយ្យ សរីរំ សីវថិកាយ ឆឌ្ឌិតំ អដ្ឋិកសង្ខលិកំ សមំសលោហិតំ នហារុសម្ពន្ធំ អដ្ឋិកសង្ខលិកំ និម្មំ-សលោហិតមក្ខិតំ នហារុសម្ពន្ធំ អដ្ឋិកសង្ខលិកំ អបគតមំសលោហិតំ នហារុសម្ពន្ធំ អដ្ឋិកានិ អបគ-តសម្ពន្ធានិ ទិសា វិទិសា វិក្ខិត្តានិ អញ្ញេន ហត្ថដ្ឋិកំ អញ្ញេន បាទដ្ឋិកំ អញ្ញេន ជង្ឃដ្ឋិកំ អញ្ញេន ឩរុដ្ឋិកំ អញ្ញេន កដិដ្ឋិកំ អញ្ញេន បិដ្ឋិកណ្ដកដ្ឋិកំ អញ្ញេន សីសកដាហំ សោ ឥមមេវ កាយំ ឯវំ ឧបសំហរតិ អយម្បិ ខោ កាយោ ឯវំធម្មោ ឯវំភាវី ឯវំអនតីតោតិ

ពុំនោះសោតដូចភិក្ខុណា ឃើញសរីរៈដែលគេចោលនៅក្នុងព្រៃស្មសាន ត្រូវពួកក្អែកជញ្ជែងក្ដី ពួកត្រដក់គម្រង់ជញ្ជែងក្ដី ពួកត្មាតជញ្ជែងក្ដី ពួកស្វានជញ្ជែងក្ដី ពួកចចកកកេរស៊ីក្ដី បាណកជាតិ (ពួកដង្កូវ) ផ្សេង ៗ រុងជញ្ជក់ស៊ីក្ដី ភិក្ខុនោះ ប្រៀបផ្ទឹមនឹងកាយនេះយ៉ាងនេះថា ទោះកាយនេះសោត ក៏មានសភាពដូច្នោះ គង់នឹងក្លាយទៅដូច្នោះ មិនកន្លងយ៉ាងនោះទៅបានឡើយ ។ ឬថា ដូចភិក្ខុឃើញសរីរៈ ដែលគេចោលក្នុងព្រៃស្មសានជារាងឆ្អឹង ប្រកបដោយសាច់និងឈាម មានសរសៃជាគ្រឿងចងរាងឆ្អឹងឥតមានសាច់ គ្រាន់តែនៅប្រឡាក់ដោយឈាម ដែលជាប់គ្នាដោយសរសៃ រាងឆ្អឹងឥតមានសាច់និងឈាមជាប់គ្នា ដោយសរសៃជាគ្រឿងចងឆ្អឹងដែលដាច់ចេញហើយ ខ្ចាត់ខ្ចាយរាត់រាយ ទៅក្នុងទិសតូចនិងទិសធំ គឺឆ្អឹងដៃទៅដោយឡែក ឆ្អឹងជើងទៅដោយឡែក ឆ្អឹងស្មងទៅដោយឡែក ឆ្អឹងភ្លៅទៅដោយឡែក ឆ្អឹងចង្កេះទៅដោយឡែក ឆ្អឹងទ្រនុងខ្នងទៅដោយឡែក រលាក្បាលទៅដោយឡែក ភិក្ខុនោះប្រៀបផ្ទឹមនឹងកាយនេះយ៉ាងនេះថា កាយនេះសោត ក៏មានសភាពដូច្នោះ គង់នឹងក្លាយទៅដូច្នោះ នឹងកន្លងនូវភាវៈដូច្នោះពុំបានឡើយ

សេយ្យថា វា បន បស្សេយ្យ សរីរំ សីវថិកាយ ឆឌ្ឌិតំ អដ្ឋិកានិ សេតានិ សង្ខវណ្ណូបនិភានិ អដ្ឋិកានិ បុញ្ជកិតានិ តេរោវស្សិកានិ បូតីនិ ចុណ្ណកជាតានិ សោ ឥមមេវ កាយំ ឯវំ ឧបសំហរតិ អយម្បិ ខោ កាយោ ឯវំធម្មោ ឯវំភាវី ឯវំអនតីតោតិ ។ ឥទំ ភន្តេ អនុស្សតិដ្ឋានំ ឯវំ ភាវិតំ ឯវំ ពហុលីកតំ អស្មិមានសមុគ្ឃាតាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ភិក្ខុ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទំ ភន្តេ អនុស្សតិដ្ឋានំ ឯវំ ភាវិតំ ឯវំ ពហុលីកតំ អនេកធាតុប្បដិវេធាយ សំវត្តតិ ។ ឥមានិ ខោ ភន្តេ បញ្ច អនុស្សតិដ្ឋានានីតិ ។ សាធុ សាធុ អានន្ទ តេនហិ ត្វំ អានន្ទ ឥទម្បិ ឆដ្ឋំ អនុស្សតិដ្ឋានំ ធារេហិ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ សតោវ អភិក្កមតិ សតោវ បដិក្កមតិ សតោវ តិដ្ឋតិ សតោវ និសីទតិ សតោវ សេយ្យំ កប្បេតិ សតោវ កម្មំ អធិដ្ឋាតិ ។ ឥទំ អានន្ទ អនុស្សតិដ្ឋានំ ឯវំ ភាវិតំ ឯវំ ពហុលីកតំ សតិសម្បជញ្ញាយ សំវត្តតីតិ ។

មួយទៀត ឬថា ដូចភិក្ខុឃើញនូវសរីរៈដែលគេចោលក្នុងព្រៃស្មសាន សល់នៅតែឆ្អឹងទទេ មានសម្បុរសដូចសង្ខ រាងឆ្អឹងដែលគរជាពំនូក កន្លងហួស ១ ឆ្នាំហើយ ពុកផុយខ្ទេចខ្ទីជាកម្ទេច ភិក្ខុនោះ ប្រៀបផ្ទឹមនឹងកាយនេះយ៉ាងនេះថា ទោះជាកាយនេះក៏ដោយ ក៏មានសភាពយ៉ាងដូច្នោះ គង់នឹងក្លាយទៅដូច្នោះ នឹងកន្លងនូវភាវៈដូច្នោះពុំបានឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន នេះជាអនុស្សតិដ្ឋាន ដែលភិក្ខុបានចម្រើនយ៉ាងនេះ បានធ្វើរឿយ ៗ យ៉ាងនេះហើយ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីដកចោលនូវអស្មិមានះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ភិក្ខុលះបង់សេចក្តីសុខផង ។ បេ ។ ចូលចតុត្ថជ្ឈាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន នេះជាអនុស្សតិដ្ឋាន ដែលភិក្ខុបានចម្រើនយ៉ាងនេះ បានធ្វើរឿយ ៗ យ៉ាងនេះហើយ តែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវធាតុច្រើនប្រការ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន នេះឯងជាអនុស្សតិដ្ឋានទាំង ៥ ។ ម្នាលអានន្ទ ត្រូវហើយ ៗ ម្នាលអានន្ទ បើដូច្នោះ អ្នកចូរចាំនូវអនុស្សតិដ្ឋានទី ៦ នេះថែមទៀតចុះ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប្រុងស្មារតីឈានដើរទៅមុខ ប្រុងស្មារតីត្រឡប់មកវិញ ប្រុងស្មារតីឈរ ប្រុងស្មារតីដេក ប្រុងស្មារតីអធិដ្ឋានការងារ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជាអនុស្សតិដ្ឋាន ដែលភិក្ខុបានចម្រើនយ៉ាងនេះ បានធ្វើរឿយ ៗ យ៉ាងនេះ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបាននូវសតិសម្បជញ្ញៈ ។

[៣០] ឆយិមានិ ភិក្ខវេ អនុត្តរិយានិ ។ កតមានិ ឆ ។ ទស្សនានុត្តរិយំ សវនានុត្តរិយំ លាភានុត្តរិយំ សិក្ខានុត្តរិយំ បារិចរិយានុត្តរិយំ អនុស្សតានុត្តរិយំ ។ កតមញ្ច ភិក្ខវេ ទស្សនានុត្ត-រិយំ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ ហត្ថិរតនម្បិ ទស្សនាយ គច្ឆតិ អស្សរតនម្បិ ទស្សនាយ គច្ឆតិ មណិរតនម្បិ ទស្សនាយ គច្ឆតិ ឧច្ចាវចំ វា បន ទស្សនាយ គច្ឆតិ សមណំ វា ព្រាហ្មណំ វា មិច្ឆាទិដ្ឋិកំ មិច្ឆាបដិបន្នំ ទស្សនាយ គច្ឆតិ អត្ថេតំ ភិក្ខវេ ទស្សនំ នេតំ នត្ថីតិ វទាមិ តញ្ច ខោ ឯតំ ភិក្ខវេ ទស្សនំ ហីនំ គម្មំ បោថុជ្ជនិកំ អនរិយំ អនត្ថសញ្ហិតំ ន និព្វិទាយ ន វិរាគាយ ន និរោធាយ ន ឧបសមាយ ន អភិញ្ញាយ ន សម្ពោធាយ ន និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ យោ ច ខោ ភិក្ខវេ តថាគតំ វា តថាគតសាវកំ វា ទស្សនាយ គច្ឆតិ

បឋមបណ្ណាសក អនុត្តរិយវគ្គ

[៣០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនុត្តរិយៈ (ធម្មជាតប្រសើរបំផុត) នេះមាន ៦ ។ ៦ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺទស្សនានុត្តរិយៈ (ការឃើញដ៏ប្រសើរបំផុត) ១ សវនានុត្តរិយៈ (ការស្តាប់ប្រសើរបំផុត) ១ លាភានុត្តរិយៈ (ការបាន ប្រសើរបំផុត) ១ សិក្ខានុត្តរិយៈ (ការសិក្សាប្រសើរបំផុត) ១ បារិចរិយា-នុត្តរិយៈ (ការបម្រើប្រសើរបំផុត) ១ អនុស្សតានុត្តរិយៈ (ការរឭក ប្រសើរបំផុត) ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទស្សនានុត្តរិយៈ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ទៅមើលដំរីរតន៍ក្តី ទៅ មើលសេះរតន៍ក្តី ទៅមើលមណិរតន៍ក្តី ឬក៏ទៅមើលរបស់ធំ តូចណា មួយក្តី ទៅមើលសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ អ្នកប្រតិបត្តិខុសក្តី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការឃើញនុ៎ះ ឈ្មោះថាឃើញ ហើយ ការឃើញនុ៎ះមិនមែនជាមិនឃើញទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែ ថា ការឃើញនុ៎ះ ជារបស់ថោក សម្រាប់អ្នកស្រុក ជារបស់បុថុជ្ជន មិនប្រសើរ ឥតប្រយោជន៍ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនឿយណាយទេ ដើម្បី ប្រាសចាកតម្រេកទេ ដើម្បីរលត់កិលេសទេ ដើម្បីស្ងប់ទុក្ខទេ ដើម្បី ដឹងប្រសើរទេ ដើម្បីត្រាស់ដឹងទេ ដើម្បីនិព្វានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ លុះតែបុគ្គលណា ទៅឃើញតថាគត ឬសាវ័កនៃតថាគត

៩៤

និវិដ្ឋសទ្ធោ និវិដ្ឋបេមោ ឯកន្តគតោ អភិប្បសន្នោ ឯតទានុត្តរិយំ ភិក្ខវេ ទស្សនានំ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សោកបរិទេវានំ សមតិក្កមាយ ទុក្ខទោមនស្សានំ អត្ថង្គមាយ ញាយស្ស អធិគមាយ និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយ យទិទំ តថាគតំ វា តថាគតសាវកំ វា ទស្សនាយ គច្ឆតិ និវិដ្ឋសទ្ធោ និវិដ្ឋបេមោ ឯកន្ត-គតោ អភិប្បសន្នោ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ទស្សនា-នុត្តរិយំ ។ ឥតិ ទស្សនានុត្តរិយំ ។ សវនានុត្តរិយញ្ច កថំ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ ភេរិសទ្ទម្បិ សវនាយ គច្ឆតិ វីណាសទ្ទម្បិ សវនាយ គច្ឆតិ គីតសទ្ទម្បិ សវនាយ គច្ឆតិ ឧច្ចាវចំ វា បន សវនាយ គច្ឆតិ សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស វា មិច្ឆាទិដ្ឋិកស្ស មិច្ឆាបដិបន្នស្ស ធម្មស្សវនាយ គច្ឆតិ អត្ថេតំ ភិក្ខវេ សវនំ នេតំ នត្ថីតិ វទាមិ តញ្ច ខោ ឯតំ ភិក្ខវេ សវនំ ហីនំ គម្មំ បោថុជ្ជនិកំ អនរិយំ អនត្ថសញ្ហិតំ

ជាអ្នកមានសទ្ធាខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តស្រឡាញ់មាំ ជឿស៊ប់ជ្រះថ្លាខ្លាំង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការឃើញនុ៎ះ ទើបប្រសើរបំផុតជាងការឃើញទាំងឡាយ (ព្រោះប្រព្រឹត្តទៅ) ដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធដល់សត្វទាំងឡាយ ដើម្បីកន្លងបង់នូវសេចក្តីសោកនិងខ្សឹកខ្សួល ដើម្បីឲ្យអស់ទៅនៃទុក្ខនិងទោមនស្ស ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវមគ្គ ដើម្បីធ្វើឲ្យច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន គឺនៅត្រង់បុគ្គលទៅឃើញតថាគត ឬ សាវ័កនៃតថាគត ហើយជាអ្នកមានសទ្ធាខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តស្រឡាញ់មាំ ជឿស៊ប់ជ្រះថ្លាខ្លាំង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការឃើញនេះ ទើបតថាគតឲ្យឈ្មោះថា ការឃើញប្រសើរបំផុត ។ ទស្សនានុត្តរិយៈ ដូច្នេះឯង ។ ចំណែកសវនានុត្តរិយៈ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ទៅស្តាប់សំឡេងស្គរក្តី ទៅស្តាប់សំឡេងពិណក្តី ទៅស្តាប់សំឡេងច្រៀងក្តី ឬក៏ទៅស្តាប់សំឡេងធំតូចណាមួយក្តី ទៅស្តាប់ធម៌របស់សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ អ្នកប្រតិបត្តិខុសក្តី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការស្តាប់នុ៎ះ ក៏ឈ្មោះថាស្តាប់ដែរ ការស្តាប់នុ៎ះ មិនមែនថាមិនស្តាប់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែថាការស្តាប់នុ៎ះ ជារបស់ថោក សម្រាប់អ្នកស្រុក ជារបស់បុថុជ្ជន មិនប្រសើរ ឥតប្រយោជន៍

ន និព្ពិទាយ ន វិរាគាយ ន និរោធាយ ន ឧបសមាយ ន អភិញ្ញាយ ន សម្ពោធាយ ន និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ យោ ច ខោ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស វា តថាគតស្សាវ-កស្ស វា ធម្មស្សវនាយ គច្ឆតិ និវិដ្ឋស្សទ្ធោ និវិដ្ឋបេមោ ឯកន្តគតោ អភិប្បសន្នោ ឯតទានុត្តរិយំ ភិក្ខវេ សវនានំ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សោកបរិទេវានំ សមតិក្កមាយ ទុក្ខទោមនស្សានំ អត្ថង្គមាយ ញាយស្ស អធិគមាយ និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយ យទិទំ តថាគតស្ស វា តថាគតស្សាវកស្ស វា ធម្មស្សវនាយ គច្ឆតិ និវិដ្ឋស្សទ្ធោ និវិដ្ឋបេមោ ឯកន្តគតោ អភិប្បសន្នោ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ សវនានុត្តរិយំ ។ ឥតិ ទស្សនានុត្តរិយំ សវនានុត្តរិយំ ។ លាភានុត្តរិយញ្ច កថំ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុត្តលាភម្បិ លភតិ ទារលាភម្បិ លភតិ ធនលាភម្បិ លភតិ ឧច្ចាវចំ វា បន លាភំ លភតិ សមណេ វា ព្រាហ្មណេ វា មិច្ឆាទិដ្ឋិកេ មិច្ឆាបដិបន្នេ សទ្ធំ បដិលភតិ

មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីនឿយណាយទេ ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេកទេ ដើម្បីរលត់កិលេសទេ ដើម្បីស្ងប់ទុក្ខទេ ដើម្បីដឹងប្រសើរទេ ដើម្បីត្រាស់ដឹងទេ ដើម្បីនិព្វានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះតែបុគ្គលណាទៅស្តាប់ធម៌តថាគត ឬសាវ័កនៃតថាគត ជាអ្នកមានសទ្ធាខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តស្រឡាញ់មាំជឿស៊ប់ ជ្រះថ្លាខ្លាំង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការស្តាប់នុ៎ះ ទើបប្រសើរបំផុតជាងការស្តាប់ទាំងឡាយ ព្រោះប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធដល់សត្វទាំងឡាយ ដើម្បីកន្លងបង់នូវសោកនិងខ្សឹកខ្សួល ដើម្បីឲ្យអស់ទៅនៃទុក្ខនិងទោមនស្ស ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវមគ្គ ដើម្បីធ្វើឲ្យច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន គឺនៅត្រង់បុគ្គលទៅស្តាប់ធម៌តថាគត ឬសាវ័កនៃតថាគត ហើយជាអ្នកមានសទ្ធាខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តស្រឡាញ់មាំ ជឿស៊ប់ជ្រះថ្លាខ្លាំង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការស្តាប់នេះ ទើបតថាគតឲ្យឈ្មោះថា ការស្តាប់ប្រសើរបំផុត ។ ទស្សនានុត្តរិយៈ សវនានុត្តរិយៈ ដូច្នេះឯង ។ ឯលាភានុត្តរិយៈតើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ បានលាភគឺកូនក្តី បានលាភគឺប្រពន្ធក្តី បានលាភគឺទ្រព្យក្តី ឬក៏បានលាភធំតូចណាមួយក្តី បានសេចក្តីជឿក្នុងសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ អ្នកប្រតិបត្តិខុសក្តី

អត្ថេសោ ភិក្ខវេ លាភោ នេសោ នត្ថីតិ វទាមិ សោ ច ខោ ឯសោ ភិក្ខវេ លាភោ ហីនោ គម្មោ បោថុជ្ជនិកោ អនរិយោ អនត្ថសញ្ហិតោ ន និព្វិទាយ ន វិរាគាយ ន និរោធាយ ន ឧបសមាយ ន អភិញ្ញាយ ន សម្ពោធាយ ន និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ យោ ច ខោ ភិក្ខវេ តថាគតេ វា តថាគតសាវកេ វា សទ្ធំ បដិលភតិ និវិដ្ឋសទ្ធោ និវិដ្ឋបេមោ ឯកន្តគតោ អភិប្បសន្នោ ឯតទានុត្តរិយំ ភិក្ខវេ លាភានំ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សោកបរិទេវានំ សមតិក្កមាយ ទុក្ខទោមនស្សានំ អត្ថង្គមាយ ញាយស្ស អធិគមាយ និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយ យទិទំ តថាគតេ វា តថាគតសាវកេ វា សទ្ធំ បដិលភតិ និវិដ្ឋសទ្ធោ និវិដ្ឋបេមោ ឯកន្តគតោ អភិប្បសន្នោ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ លាភានុត្តរិយំ ។ ឥតិ ទស្សនានុត្តរិយំ សវនានុត្តរិយំ លាភានុត្តរិយំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា លាភន៎ុះ ក៏ជាលាភដែរហើយ មិនមែនឥតលាភទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែថាលាភន៎ុះ ជារបស់ថោក សម្រាប់អ្នកស្រុក ជារបស់បុថុជ្ជន មិនប្រសើរ ឥតប្រយោជន៍ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនឿយណាយទេ ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេកទេ ដើម្បីរលត់កិលេសទេ ដើម្បីស្ងប់ទុក្ខទេ ដើម្បីដឹងប្រសើរទេ ដើម្បីត្រាស់ដឹងទេ ដើម្បីនិព្វានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះតែបុគ្គលណាបានសេចក្តីជឿក្នុងតថាគត ឬក្នុងសាវ័ករបស់តថាគត ហើយជាអ្នកមានសទ្ធាខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តស្រឡាញ់មាំ ជឿស៊ប់ ជ្រះថ្លាខ្លាំង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការបានន៎ុះប្រសើរបំផុតជាងលាភទាំងឡាយ ព្រោះប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធដល់សត្វទាំងឡាយ ដើម្បីកន្លងបង់នូវសោកនិងខ្សឹកខ្សួល ដើម្បីឲ្យអស់ទៅនៃទុក្ខនិងទោមនស្ស ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវមគ្គ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន គឺនៅត្រង់បុគ្គលបានសេចក្តីជឿក្នុងតថាគត ឬក្នុងសាវ័ករបស់តថាគត ហើយជាអ្នកមានសទ្ធាខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តស្រឡាញ់មាំ ជឿស៊ប់ជ្រះថ្លាខ្លាំង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការបាននេះ ទើបតថាគតឲ្យឈ្មោះថា ជាលាភប្រសើរបំផុត ។ ទស្សនានុត្តរិយៈ សវនានុត្តរិយៈ លាភានុត្តរិយៈដូច្នេះឯង ។

៩៧

សិក្ខានុត្តរិយញ្ច កថំ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ ហត្ថិស្មិម្បិ សិក្ខតិ អស្សស្មិម្បិ សិក្ខតិ រថស្មិម្បិ សិក្ខតិ ធនុស្មិម្បិ សិក្ខតិ ថរុស្មិម្បិ សិក្ខតិ ឧច្ចាវចំ វា បន សិក្ខតិ សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស វា មិច្ឆាទិដ្ឋិកស្ស មិច្ឆាបដិបន្នស្ស សិក្ខតិ អត្ថេសា ភិក្ខវេ សិក្ខា នេសា នត្ថីតិ វទាមិ សា ច ខោ ឯសា ភិក្ខវេ សិក្ខា ហីនា គម្មា បោថុជ្ជនិកា អនរិយា អនត្ថសញ្ហិតា ន និព្វិទាយ ន វិរាគាយ ន និរោធាយ ន ឧបសមាយ ន អភិញ្ញាយ ន សម្ពោធាយ ន និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ យោ ច ខោ ភិក្ខវេ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អធិសីលម្បិ សិក្ខតិ អធិចិត្តម្បិ សិក្ខតិ អធិប្បញ្ញម្បិ សិក្ខតិ និវិដ្ឋសទ្ធោ និវិដ្ឋបេម្មោ ឯកន្តគតោ អភិប្បសន្នោ ឯតទានុត្តរិយំ ភិក្ខវេ សិក្ខានំ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សោកបរិទេវានំ សមតិក្កមាយ ទុក្ខទោមនស្សានំ អត្ថង្គមាយ

ចំណែកខាងសិក្ខានុត្តរិយៈ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ សិក្សាវិជ្ជាដំរីក្ដី សិក្សាវិជ្ជាសេះក្ដី សិក្សាវិជ្ជារថក្ដី សិក្សាវិជ្ជាធ្នូក្ដី សិក្សាវិជ្ជាដងដាវក្ដី ឬក៏សិក្សាវិជ្ជាខ្ពស់ទាបក្ដី សិក្សា (វិជ្ជា) របស់សមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ អ្នកប្រតិបត្តិខុសក្ដី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការសិក្សានុ៎ះ ក៏ជាការសិក្សាហើយ មិនមែនមិនសិក្សាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែថា ការសិក្សានុ៎ះ ជារបស់ថោក សម្រាប់អ្នកស្រុក ជារបស់បុថុជ្ជន មិនប្រសើរ ឥតប្រយោជន៍ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីនឿយណាយទេ ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេកទេ ដើម្បីរលត់កិលេសទេ ដើម្បីរម្ងាប់ទុក្ខទេ ដើម្បីដឹងប្រសើរទេ ដើម្បីត្រាស់ដឹងទេ ដើម្បីនិព្វានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះតែបុគ្គលណា សិក្សានូវអធិសីល សិក្សានូវអធិចិត្ត សិក្សានូវអធិប្បញ្ញា ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតសម្ដែងហើយ ជាអ្នកមានសទ្ធាខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តស្រឡាញ់មាំ ជឿស៊ប់ ជ្រះថ្លាខ្លាំង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការសិក្សានុ៎ះ ប្រសើរបំផុតជាងការសិក្សាទាំងឡាយ ព្រោះប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីបរិសុទ្ធ ដល់សត្វទាំងឡាយ ដើម្បីកន្លងបង់នូវសោកនិងខ្សឹកខ្សួល ដើម្បីឲ្យអស់ទៅនៃទុក្ខនិងទោមនស្ស

ញាយស្ស អធិគមាយ និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយ យថិទំ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អធិសីលម្បិ សិក្ខតិ អធិចិត្តម្បិ សិក្ខតិ អធិប្បញ្ញម្បិ សិក្ខតិ និវិដ្ឋសទ្ធោ និវិដ្ឋបេមោ ឯកន្តគតោ អភិប្បសន្នោ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ សិក្ខានុត្តរិយំ ។ ឥតិ ទស្សនានុត្តរិយំ សវនានុត្តរិយំ លាភានុត្តរិយំ សិក្ខានុត្តរិយំ ។ បារិចរិយានុត្តរិយញ្ច កថំ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ ខត្តិយម្បិ បរិចរតិ ព្រាហ្មណម្បិ បរិចរតិ គហបតិម្បិ បរិចរតិ ឧច្ចាវចំ វា បន បរិចរតិ សមណំ វា ព្រាហ្មណំ វា មិច្ឆាទិដ្ឋិកំ មិច្ឆាបដិបន្នំ បរិចរតិ អត្ថេសា ភិក្ខវេ បារិចរិយា នេសា នត្ថីតិ វទាមិ សា ច ខោ ឯសា ភិក្ខវេ បារិចរិយា ហីនា គម្មា បោថុជ្ជនិកា អនរិយា អនត្ថសញ្ហិតា ន និព្វិទាយ ។ បេ ។ ន និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ យោ ច ខោ ភិក្ខវេ តថាគតំ វា តថាគតសាវកំ វា បរិចរតិ និវិដ្ឋសទ្ធោ និវិដ្ឋបេមោ ឯកន្តគតោ អភិប្បសន្នោ

ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវមគ្គ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន គឺនៅត្រង់បុគ្គលសិក្សានូវអធិសីលក្តី សិក្សានូវអធិចិត្តក្តី សិក្សានូវអធិប្បញ្ញាក្តី ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតសម្តែងហើយ ជាអ្នកមានសទ្ធាខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តស្រឡាញ់មាំ ជឿស៊ប់ ជ្រះថ្លាខ្លាំង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការសិក្សានេះ ទើបតថាគតហៅថា សិក្សាប្រសើរបំផុត ។ ទស្សនានុត្តរិយៈ សវនានុត្តរិយៈ លាភានុត្តរិយៈ សិក្ខានុត្តរិយៈ ដូច្នេះឯង ។ ឯបារិចរិយានុត្តរិយៈ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ បម្រើក្សត្រិយ៍ក្តី បម្រើព្រាហ្មណ៍ក្តី បម្រើគហបតីក្តី ឬបម្រើបុគ្គលធំតូចណាមួយក្តី បម្រើសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ អ្នកប្រតិបត្តិខុសក្តី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការបម្រើនុ៎ះ ក៏ជាការបម្រើហើយ មិនមែនមិនបម្រើទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែថា ការបម្រើនុ៎ះ ជារបស់ថោក សម្រាប់អ្នកស្រុក ជារបស់បុថុជ្ជន មិនប្រសើរ ឥតប្រយោជន៍ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនឿយណាយទេ ។ បេ ។ ដើម្បីនិព្វានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះតែបុគ្គលណា បម្រើតថាគត ឬសាវ័ករបស់តថាគត ហើយជាអ្នកមានសទ្ធាខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តស្រឡាញ់មាំ ជឿស៊ប់ ជ្រះថ្លាខ្លាំង

៩៩

ឯតទានុត្តរិយំ ភិក្ខវេ ចារិចរិយានំ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សោកបរិទេវានំ សមតិក្កមាយ ទុក្ខទោមនស្សានំ អត្ថង្គមាយ ញាយស្ស អធិគមាយ និព្វានស្ស សច្ឆិ-កិរិយាយ យទិទំ តថាគតំ វា តថាគតស្សាវកំ វា បរិចរតិ និវិដ្ឋស្សទ្ធោ និវិដ្ឋប្បេមោ ឯកន្តគតោ អភិប្ប-សន្នោ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ចារិចរិយានុត្តរិយំ ។ ឥតិ ទស្សនានុត្តរិយំ សវនានុត្តរិយំ លាភានុត្តរិយំ សិក្ខា-នុត្តរិយំ ចារិចរិយានុត្តរិយំ ។ អនុស្សតានុត្តរិយញ្ច កថំ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុត្តលាភម្បិ អនុស្សរតិ ទារលាភម្បិ អនុស្សរតិ ធនលាភម្បិ អនុស្សរតិ ឧច្ចាវចំ វា បន លាភំ អនុស្សរតិ សមណំ វា ព្រាហ្មណំ វា មិច្ឆាទិដ្ឋិកំ មិច្ឆាបដិបន្នំ អនុស្សរតិ អត្ថេសា ភិក្ខវេ អនុស្សតិ នេសា នត្ថីតិ វទាមិ សា ច ខោ ឯសា ភិក្ខវេ អនុស្សតិ ហីនា គម្មា ចោថុជ្ជនិកា អនរិយា

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការបម្រើនុ៎ះ ប្រសើរបំផុតជាងការបម្រើទាំងឡាយ ព្រោះប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធ ដល់សត្វទាំងឡាយ ដើម្បីកន្លងបង់នូវសោកនិងខ្សឹកខ្សួល ដើម្បីឲ្យអស់ទៅនៃទុក្ខនិងទោមនស្ស ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវមគ្គ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន គឺនៅត្រង់បុគ្គលបម្រើតថាគត ឬសាវ័ករបស់តថាគត ហើយជាអ្នកមានសទ្ធាខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តស្រឡាញ់មាំ ជឿស៊ប់ ជ្រះថ្លាខ្លាំង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការបម្រើនេះ ទើបតថាគតហៅថា ការបម្រើប្រសើរបំផុត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទស្សនានុត្តរិយៈ សវនានុត្តរិយៈ លាភានុត្តរិយៈ សិក្ខានុត្តរិយៈ បារិចរិយានុត្តរិយៈ ដូច្នេះឯង ។ ចំណែកអនុស្សតានុត្តរិយៈ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ រឭកនូវការបានកូនក្តី រឭកនូវការបានប្រពន្ធក្តី រឭកនូវការបានទ្រព្យក្តី ឬក៏រឭកនូវការបានរបស់តូចធំក្តី រឭកនូវសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ អ្នកប្រតិបត្តិខុសក្តី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការរឭកនុ៎ះ ក៏ឈ្មោះថា រឭកដែរ មិនមែនមិនរឭកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែថាការរឭកនុ៎ះ ជារបស់ថោក សម្រាប់អ្នកស្រុក ជារបស់បុថុជ្ជន មិនប្រសើរ

១០០

អនត្ថសញ្ហិតា ន និព្ពិទាយ ន វិរាគាយ ន និរោធាយ ន ឧបសមាយ ន អភិញ្ញាយ ន សម្ពោធាយ ន និព្វានាយ សំវត្តតិ ។ យោ ច ខោ ភិក្ខវេ តថាគតំ វា តថាគតសាវកំ វា អនុស្សរតិ និវិដ្ឋសទ្ធោ និវិដ្ឋបេមោ ឯកគ្គតោ អភិប្បសន្នោ ឯតទានុត្តរិយំ ភិក្ខវេ អនុស្សតីនំ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សោកបរិ-ទេវានំ សមតិក្កមាយ ទុក្ខទោមនស្សានំ អត្ថង្គមាយ ញាយស្ស អធិគមាយ និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយ យទិទំ តថាគតំ វា តថាគតសាវកំ វា អនុស្សរតិ និវិដ្ឋសទ្ធោ និវិដ្ឋបេមោ ឯកគ្គតោ អភិប្បសន្នោ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អនុស្សតានុត្តរិយំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ឆ អនុត្តរិយានីតិ ។

ទស្សនានុត្តរិយំ លទ្ធា សវនញ្ច អនុត្តរំ
លាភានុត្តរិយំ លទ្ធា សិក្ខានុត្តរិយេ រតា

ឥតប្រយោជន៍ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនឿយណាយទេ ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេកទេ ដើម្បីរលត់កិលេសទេ ដើម្បីរម្ងាប់ទុក្ខទេ ដើម្បីដឹងប្រសើរទេ ដើម្បីត្រាស់ដឹងទេ ដើម្បីនិព្វានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះតែបុគ្គលណា រឭកនូវតថាគត ឬសាវ័ករបស់តថាគត ហើយជាអ្នកមានសទ្ធាខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តស្រឡាញ់មាំ ជឿស៊ប់ ជ្រះថ្លាខ្លាំង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីរឭកនុ៎ះ ប្រសើរបំផុតជាងសេចក្តីរលឹកទាំងឡាយ ព្រោះប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធ ដល់សត្វទាំងឡាយ ដើម្បីកន្លងបង់នូវសោកនិងខ្សឹកខ្សួល ដើម្បីឲ្យអស់ទៅនៃទុក្ខនិងទោមនស្ស ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវមគ្គ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិព្វាន គឺនៅត្រង់បុគ្គលរឭកនូវតថាគត ឬសាវ័ករបស់តថាគត ជាអ្នកមានសទ្ធាខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តស្រឡាញ់មាំ ជឿស៊ប់ ជ្រះថ្លាខ្លាំង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការរឭកនេះទើបតថាគតហៅថា ការរឭកប្រសើរបំផុត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងអនុត្តរិយៈទាំង ៦ យ៉ាង ។

ពួកជនណាបាន នូវទស្សនានុត្តរិយៈផង នូវសវនានុត្តរិយៈផង បាននូវលាភានុត្តរិយៈផង ត្រេកអរក្នុងសិក្ខានុត្តរិយៈផង

១០១

ឧបដ្ឋិតា ចារិចរិយេ   ភាវយន្តិ អនុស្សតី
វិវេកបដិសញ្ញុត្តំ   ខេមំ អមតគាមិនី
អប្បមាទេ បមុទិតា   និបកា សីលសំវុតា
តេ វេ កាលេន បច្ចន្តិ   យត្ថ ទុក្ខំ និរុជ្ឈតីតិ ។

អនុត្តរិយវគ្គោ តតិយោ ។

តស្សុទ្ទានំ

សាមកោ   អប្បរិហានិយោ
ភយំ   ហិមវំ   សុជ្ឈតិ(១)
កច្ចានោ   ទ្វេ   ច   សមយា
ឧទាយិ   អនុត្តរិយេនាតិ   ។

១- ឱ. ម. ហោមវានុស្សតិ ។

តាំងនៅក្នុងបារិចរិយានុត្តរិយៈ ចម្រើននូវអនុស្សតានុត្តរិយៈ ដែលប្រកបដោយវិវេក ដ៏ក្សេមជាគ្រឿងឲ្យដល់និព្វាន ផង ពួកជននោះ រីករាយក្នុងសេចក្ដីមិនប្រហែស មានបញ្ញាចាស់ សង្រួមហើយក្នុងសីល រមែងដឹងនូវអមតនិព្វាន ដែលជាទីរលត់ទុក្ខ តាមកាលដ៏គួរ ។

ចប់ អនុត្តរិយវគ្គ ទី ៣ ។

ឧទ្ទាននៃអនុត្តរិយវគ្គនោះគឺ

ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ជិតសាមគ្រាម ១ សូត្រ អបរិហានិយធម៌ ១ សូត្រ ភ័យជាឈ្មោះរបស់កាមជាដើម ១ សូត្រ ភិក្ខុអាចទម្លាយភ្នំហិមពាន្ត ១ សូត្រ ភិក្ខុរមែងស្អាត ១ សូត្រ ព្រះមហាកច្ចានៈ ១ សូត្រ សម័យ ២ សូត្រ ឧទាយិត្ថេរ ១ សូត្រ អនុត្តរិយៈ ១ សូត្រ ។

សេក្ខបរិហានិយវគ្គោ

[៣១] ឆយិមេ ភិក្ខវេ ធម្មា សេក្ខស្ស ភិក្ខុនោ បរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ ឆ ។ កម្មារាមតា ភស្សារាមតា និទ្ទារាមតា សង្គណិ-ការាមតា ឥន្ទ្រិយេសុ អគុត្តទ្វារតា ភោជនេ អមត្តញ្ញុតា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មា សេក្ខស្ស ភិក្ខុនោ បរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ ឆយិមេ ភិក្ខវេ ធម្មា សេក្ខស្ស ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ ឆ ។ ន កម្មារាមតា ន ភស្សារាមតា ន និទ្ទារាមតា ន សង្គណិការាមតា ឥន្ទ្រិយេសុ គុត្តទ្វារតា ភោជនេ មត្តញ្ញុតា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មា សេក្ខស្ស ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តីតិ ។

[៣២] អថខោ អញ្ញតរា ទេវតា អភិក្កន្តាយ រត្តិយា អភិក្កន្តវណ្ណា កេវលកប្បំ ជេតវនំ ឱភាសេត្វា

សេក្ខបរិហានិយវគ្គ

[៣១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ (ចាកគុណវិសេសខាងលើ) ដល់ភិក្ខុជាសេក្ខៈ (ទាំង ៧ ពួក) ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការងារ ១ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងការចរចា ១ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងការដេក ១ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងពួកគណៈ ១ មិនមានសេចក្តីគ្រប់គ្រងទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ១ មិនដឹងប្រមាណក្នុងភោជន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ ដល់ភិក្ខុជាសេក្ខៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ដល់ភិក្ខុជាសេក្ខៈ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺសេចក្តីមិនត្រេកអរក្នុងការងារ ១ សេចក្តីមិនត្រេកអរក្នុងការចរចា ១ សេចក្តីមិនត្រេកអរក្នុងការដេក ១ សេចក្តីមិនត្រេកអរក្នុងពួកគណៈ ១ គ្រប់គ្រងទ្វារក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ១ ដឹងប្រមាណក្នុងភោជន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ដល់ភិក្ខុជាសេក្ខៈ ។

[៣២] គ្រានោះ មានទេវតា ១ អង្គ កាលរាត្រីបឋមយាមកន្លងហើយ មានរស្មីដ៏រុងរឿង ញុំាំងវត្តជេតពនទាំងអស់ឲ្យភ្លឺស្វាង

យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ សា ទេវតា ភគវន្តំ ឯតទវោច ឆយិមេ ភន្តេ ធម្មា ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ ឆ ។ សត្ថុគារវតា ធម្មគារវតា សង្ឃគារវតា សិក្ខាគារវតា អប្បមាទគារវតា បដិសន្ថារគារវតា ។ ឥមេ ខោ ភន្តេ ឆ ធម្មា ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តីតិ ។ ឥទមវោច សា ទេវតា ។ សមនុញ្ញោ សត្ថា អហោសិ ។ អថខោ សា ទេវតា សមនុញ្ញោ មេ សត្ថាតិ ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា តត្ថេវន្តរធាយិ ។ អថខោ ភគវា តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឥមំ ភិក្ខវេ រត្តឹ អញ្ញតរា ទេវតា អភិក្កន្តាយ រត្តិយា អភិក្កន្តវណ្ណា កេវលកប្បំ ជេតវនំ ឱភាសេត្វា យេនាហំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។

ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះទេវតានោះ ឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីមិនសាបសូន្យដល់ភិក្ខុ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺសេចក្តីគោរពក្នុងព្រះសាស្តា ១ សេចក្តីគោរពក្នុងព្រះធម៌ ១ សេចក្តីគោរពក្នុងព្រះសង្ឃ ១ សេចក្តីគោរពក្នុងសិក្ខា ១ សេចក្តីគោរពក្នុងអប្បមាទធម៌ ១ សេចក្តីគោរពក្នុងបដិសន្ថារៈ ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីមិនសាបសូន្យដល់ភិក្ខុ ។ ទេវតានោះ បានក្រាបទូលដូច្នេះហើយ ។ ព្រះសាស្តាក៏មានព្រះហឫទ័យរីករាយ ។ លុះទេវតានោះដឹងថា ព្រះសាស្តាមានព្រះហឫទ័យរីករាយនឹងអាត្មាហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគធ្វើបទក្សិណ ហើយក៏បាត់ក្នុងទីនោះឯង ។ លុះដល់រាត្រី បឋមយាមនោះ កន្លងហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក៏ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ យប់មិញនេះ មានទេវតា ១ រូប កាលរាត្រី បឋមយាមកន្លងហើយ មានរស្មីដ៏រុងរឿង ញ៉ាំងវត្តជេតពនទាំងអស់ឲ្យភ្លឺស្វាង ចូលមករកតថាគត លុះចូលមកដល់ថ្វាយបង្គំតថាគត ហើយឋិតនៅ ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។

ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ ភិក្ខវេ សា ទេវតា មំ ឯតទវោច ឆយិមេ ភន្តេ ធម្មា ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ ឆ ។ សត្ថុគារវតា ធម្មគារវតា សង្ឃគារវតា សិក្ខាគារវតា អប្បមាទគារវតា បដិសន្ថារគារវតា ។ ឥមេ ខោ ភន្តេ ឆ ធម្មា ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តីតិ ។ ឥទមវោច ភិក្ខវេ សា ទេវតា ឥទំ វត្វា មំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា តត្ថេវន្តរធាយីតិ ។

សត្ថុគរុ ធម្មគរុ សង្ឃេ ច តិព្វគារវោ
អប្បមាទគរុ ភិក្ខុ បដិសន្ថារគារវោ
អភព្វោ បរិហានាយ និព្វានស្សេវ សន្តិកេតិ ។

[៣៣] ឥមំ ភិក្ខវេ រត្តឹ អញ្ញតរា ទេវតា អភិក្កន្តាយ រត្តិយា អភិក្កន្តវណ្ណា កេវលកប្បំ ជេតវនំ ឱភាសេត្វា យេនាហំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះទេវតានោះ ឋិតនៅក្នុងទីសមគួរហើយ បាននិយាយនឹងតថាគតយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីមិនសាបសូន្យដល់ភិក្ខុ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺសេចក្តីគោរពក្នុងព្រះសាស្តា ១ សេចក្តីគោរពក្នុងព្រះធម៌ ១ សេចក្តីគោរពក្នុងព្រះសង្ឃ ១ សេចក្តីគោរពក្នុងសិក្ខា ១ សេចក្តីគោរពក្នុងអប្បមាទធម៌ ១ សេចក្តីគោរពក្នុងបដិសន្ថារៈ ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីមិនសាបសូន្យដល់ភិក្ខុ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទេវតានោះបាននិយាយដូច្នេះ លុះនិយាយដូច្នេះហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំតថាគតធ្វើប្រទក្សិណ ហើយបាត់ក្នុងទីនោះឯង ។

ភិក្ខុអ្នកគោរពក្នុងព្រះសាស្តា គោរពក្នុងព្រះធម៌ គោរពដ៏ក្រៀវក្រាក្នុងព្រះសង្ឃ (គោរពក្នុងសិក្ខា) គោរពក្នុងសេចក្តីមិនប្រមាទ គោរពក្នុងបដិសន្ថារៈហើយ មិនគួរ ដើម្បីសាបសូន្យ រមែងតាំងនៅ ក្នុងទីជិតនៃព្រះនិព្វាន ។

[៣៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ យប់មិញនេះ មានទេវតា ១ រូប កាលរាត្រី បឋមយាមកន្លងហើយ មានរស្មីដ៏រុងរឿង ញុំាងវត្តជេតពនទាំងអស់ឲ្យភ្លឺស្វាង ចូលមករកតថាគត លុះចូលមកដល់ថ្វាយបង្គំតថាគត

អជ្ឈាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ ភិក្ខវេ សា ទេវតា មំ ឯតទវោច ឆយិមេ ភន្តេ ធម្មា ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ ឆ ។ សត្ថុគារវតា ធម្មគារវតា សង្ឃគារវតា សិក្ខាគារវតា ហិរិគារវតា ឱត្តប្ប-គារវតា ។ ឥមេ ខោ ភន្តេ ឆ ធម្មា ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តីតិ ។ ឥទមវោច ភិក្ខវេ សា ទេវតា ឥទំ វត្វា មំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា តត្ថេវន្តរធាយីតិ ។

សត្ថុគរុ ធម្មគរុ សង្ឃេ ច តិព្វគារវោ
ហិរិឱត្តប្បសម្បន្នោ សប្បតិស្សោ សគារវោ
អភព្វោ បរិហានាយ និព្វានស្សេវ សន្តិកេតិ ។

[៣៤] ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ អាយស្មតោ មហាមោគ្គល្លានស្ស រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស

ហើយឋិតក្នុងទីសមគួរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះទេវតានោះឋិតក្នុងទីសមគួរហើយ បាននិយាយនឹងតថាគតយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីមិនសាបសូន្យដល់ភិក្ខុ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺសេចក្តីគោរពក្នុងព្រះសាស្តា ១ សេចក្តីគោរពក្នុងព្រះធម៌ ១ សេចក្តីគោរពក្នុងព្រះសង្ឃ ១ សេចក្តីគោរពក្នុងសិក្ខា ១ សេចក្តីគោរពក្នុងការខ្មាសបាប ១ សេចក្តីគោរពក្នុងការខ្លាចបាប ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីមិនសាបសូន្យដល់ភិក្ខុ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទេវតានោះបាននិយាយដូច្នេះ លុះបាននិយាយដូច្នេះហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំតថាគតធ្វើប្រទក្សិណ ហើយបាត់ក្នុងទីនោះឯង ។

ភិក្ខុអ្នកគោរពក្នុងព្រះសាស្តា គោរពក្នុងព្រះធម៌ គោរពដ៏ក្រៀវក្លាក្នុងព្រះសង្ឃ (គោរពក្នុងសិក្ខា) បរិបូណ៌ដោយហិរិនិងឱត្តប្បៈ ប្រកបដោយសេចក្តីឱនលំទោនដ៏ទន់ភ្លន់ មិនគួរដើម្បីសាបសូន្យ រមែងតាំងនៅ ក្នុងទីជិតនៃព្រះនិព្វាន ។

[៣៤] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ចូលទៅកាន់ទីស្ងាត់ ពួនសម្ងំ

ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ កតមេសានំ ទេវានំ ឯវំ ញាណំ ហោតិ សោតាបន្នាម្ហ[១] អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន តិស្សោ នាម ភិក្ខុ អធុនា កាលកតោ អញ្ញតរំ ព្រហ្មលោកំ ឧបបន្នោ ហោតិ ។ តត្របិ នំ ឯវំ ជានន្តិ តិស្សោ ព្រហ្មា មហិទ្ធិកោ មហានុភាវោតិ ។ អថខោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ជិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ជេយ្យ ឯវមេវ ជេតវនេ អន្តរហិតោ តស្មឹ ព្រហ្មលោកេ បាតុរហោសិ ។ អទ្ទសា ខោ តិស្សោ ព្រហ្មា អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ ឯតទវោច ឯហិ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ស្វាគតំ មារិស មោគ្គល្លាន ចិរស្សំ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ឥមំ បរិយាយមកាសិ យទិទំ ឥធាគមនាយ និសីទ មារិស មោគ្គល្លាន ឥទមាសនំ បញ្ញត្តន្តិ ។

១ ឱ. ម. សោតាបន្នានាម ។

ហើយមានសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងចិត្ត កើតឡើងយ៉ាងនេះថា ពួកទេវតាណា មានសេចក្តីដឹងថា យើងទាំងឡាយ ជាអ្នកដល់សោតៈ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គលទៀង បានត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ យ៉ាងនេះដែរឬទេ ។ សម័យនោះ មានភិក្ខុឈ្មោះតិស្សៈ ធ្វើមរណកាលថ្មី ៗ បានទៅកើតក្នុងព្រហ្មលោកណាមួយ ។ ឯពួកព្រហ្ម ក្នុងព្រហ្មលោកនោះ ក៏ស្គាល់ព្រហ្មនោះ យ៉ាងនេះថា នេះជាព្រហ្មឈ្មោះតិស្សៈ មានឫទ្ធិច្រើន មានអានុភាពច្រើន ។ គ្រានោះ ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ បាត់អំពីវត្តជេតពន ទៅប្រាកដ ឯព្រហ្មលោកនោះ ដូចជាបុរសដ៏មានកម្លាំង លាដៃដែលខ្លួនបត់ ឬបត់ដៃដែលខ្លួនលា ដូច្នោះឯង ។ តិស្សព្រហ្ម បានឃើញព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ កំពុងនិមន្តមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយ ក៏បាននិយាយ នឹងព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានជាម្ចាស់ សូមលោកនិមន្តចូលមកចុះ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានជាម្ចាស់ លោកនិមន្តមកស្រួលហើយ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានជាម្ចាស់ លោកបានធ្វើបរិយាយនេះ ដើម្បីមកក្នុងទីនេះ អស់កាលយូរណាស់ហើយហ្ន៎ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានជាម្ចាស់ សូមលោកគង់ចុះ នេះជាអាសនៈដែលខ្ញុំក្រាលប្រគេន ។

និសីទិ ខោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ បញ្ញត្តេ អាសនេ ។ តិស្សោបិ ព្រហ្មា អាយស្មន្តំ មហា-មោគ្គល្លានំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ តិស្សំ ព្រហ្មានំ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ឯតទវោច កតមេសានំ ខោ តិស្ស ទេវានំ ឯវំ ញាណំ ហោតិ សោតាបន្នាម្ហ អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយនាតិ ។ ចាតុម្មហារាជិកានំ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ទេវានំ ឯវំ ញាណំ ហោតិ សោតាបន្នាម្ហ អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយនាតិ ។ សព្វេសញ្ញេវ នុ ខោ តិស្ស ចាតុម្មហារាជិកានំ ទេវានំ ឯវំ ញាណំ ហោតិ សោតាបន្នាម្ហ អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិប-រាយនាតិ ។ ន ខោ មារិស មោគ្គល្លាន សព្វេសំ ចាតុម្មហារាជិកានំ ទេវានំ ឯវំ ញាណំ ហោតិ សោតា-បន្នាម្ហ អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយនាតិ ។

ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ គង់លើអាសនៈ ដែលតិស្សព្រហ្ម ក្រាលប្រគេន ។ ឯតិស្សព្រហ្ម ថ្វាយបង្គំព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុហើយ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះតិស្សព្រហ្ម អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះមហា-មោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ មានថេរវាចាយ៉ាងនេះថា ម្នាលតិស្សៈ ពួកទេវតាណាហ្ន៎ មានសេចក្តីដឹងថា យើងជាអ្នកដល់សោ្រតៈ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គលទៀង បានត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ យ៉ាងនេះដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានជាម្ចាស់ ពួកទេវតា ជាន់ចាតុម្មហារាជិកៈ មានសេចក្តីដឹងថា យើងជាអ្នកដល់សោ្រតៈ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គលទៀង នឹងបានត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ យ៉ាងនេះដែរ ។ ម្នាលតិស្សៈ ពួកទេវតា ជាន់ចាតុម្មហារាជិកៈទាំងអស់ មានសេចក្តីដឹងថា យើងជាអ្នកដល់សោ្រតៈ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គលទៀង នឹងមានសេចក្តីត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ យ៉ាងនេះដែរ ឬដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានជាម្ចាស់ ពួកទេវតា ជាន់ចាតុម្មហារាជិកៈ មិនមានសេចក្តីដឹងថា យើងជាអ្នកដល់សោ្រតៈ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គលទៀង នឹងមានសេចក្តីត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខយ៉ាងនេះ ទាំងអស់គ្នាទេ ។

យេ ខោ តេ មារិស មោគ្គល្លាន ចាតុម្មហារាជិកា ទេវា ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន អសមន្នាគតា ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន អសមន្នាគតា សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន អសមន្នាគតា អរិយកន្តេហិ សីលេហិ អសមន្នាគតា តេសំ ន ឯវំ ញាណំ ហោតិ សោតាបន្នាម្ហ អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណាតិ ។ យេ ច ខោ តេ មារិស មោគ្គល្លាន ចាតុម្មហារាជិកា ទេវា ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតា ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតា សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតា អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតា តេសំ ឯវំ ញាណំ ហោតិ សោតាបន្នាម្ហ អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណាតិ ។ ចាតុម្មហារាជិ-កានញ្ញេវ នុ ខោ តិស្ស ទេវានំ ឯវំ ញាណំ ហោតិ សោតាបន្នាម្ហ អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិ-បរាយណាតិ ឧទាហុ តាវត្តឹសានំបិ ទេវានំ ។ បេ ។ យាមានម្បិ ទេវានំ តុសិតានម្បិ ទេវានំ និម្មានរតីនម្បិ ទេវានំ បរនិម្មិតវសវត្តីនម្បិ ទេវានំ ឯវំ ញាណំ ហោតិ

បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ពួកចាតុម្មហារាជិកទេវតាណា មិនប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមាំទាំ ក្នុងព្រះពុទ្ធ មិនប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមាំទាំក្នុងព្រះធម៌ មិនប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមាំទាំ ក្នុងព្រះសង្ឃ មិនប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ដែលព្រះអរិយៈត្រេកអរហើយ ពួកចាតុម្មហារាជិក-ទេវតានោះ មិនមានសេចក្តីដឹងថា យើងជាអ្នកដល់ស្រោតៈ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គលទៀង នឹងមានសេចក្តីត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខយ៉ាងនេះទេ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ពួកចាតុម្មហារាជិកទេវតាណា ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមាំទាំ ក្នុងព្រះពុទ្ធ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមាំទាំ ក្នុងព្រះធម៌ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមាំទាំ ក្នុងព្រះសង្ឃ ប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ដែលព្រះអរិយៈត្រេកអរហើយ ទើបពួកចាតុម្មហារាជិកទេវតានោះ មានសេចក្តីដឹងថា យើងជាអ្នកដល់ស្រោតៈ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គលទៀង នឹងមានសេចក្តីត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ យ៉ាងនេះបាន ។ ម្នាលតិស្សៈ ចុះមានតែពួកចាតុម្មហារាជិក-ទេវតា មានសេចក្តីដឹងថា យើងជាអ្នកដល់ស្រោតៈ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គលទៀង នឹងមានសេចក្តីត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខប៉ុណ្ណោះឬ ឬក៏ពួកតាវត្តិង្សទេវតាក្តី ។ បេ ។ ពួកយាមទេវតាក្តី ពួកតុសិតទេវតាក្តី ពួកនិម្មានរតីទេវតាក្តី ពួកបរនិម្មិតវសវត្តីទេវតាក្តី មានសេចក្តីដឹងថា

១០៩

សោតាបន្នាម្ហា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណាតិ ។ បរនិម្មិតវសវត្តីនម្បិ ខោ មារិស មោគ្គល្លាន ទេវានំ ឯវំ ញាណំ ហោតិ សោតាបន្នាម្ហា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណាតិ ។ សព្វេសញ្ញេវ នុ ខោ តិស្ស បរនិម្មិតវសវត្តីនំ ទេវានំ ឯវំ ញាណំ ហោតិ សោតាបន្នាម្ហា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណាតិ ។ ន ខោ មារិស មោគ្គល្លាន សព្វេសញ្ញេវ បរនិម្មិតវសវត្តីនំ ទេវានំ ឯវំ ញាណំ ហោតិ សោតាបន្នាម្ហា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណាតិ ។ យេ ខោ តេ មារិស មោគ្គល្លាន បរនិម្មិតវសវត្តិនោ ទេវា ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន អសមន្នាគតា ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន អសមន្នាគតា សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន អសមន្នាគតា អរិយកន្តេហិ សីលេហិ អសមន្នាគតា ន តេសំ ទេវានំ ឯវំ ញាណំ ហោតិ សោតាបន្នាម្ហា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណាតិ ។

យើងជាអ្នកដល់ស្រោតៈ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គលទៀង នឹងមានសេចក្តីត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ យ៉ាងនេះដែរ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គ-ល្លានជាម្ចាស់ ពួកបរនិម្មិតវសវត្តីទេវតា មានសេចក្តីដឹងថា យើងជាអ្នកដល់ស្រោតៈ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គលទៀង នឹងមានសេចក្តីត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខយ៉ាងនេះបាន ។ ម្នាលតិស្សៈ ពួកបរនិម្មិត-វសវត្តីទេវតា មានសេចក្តីដឹងថា យើងជាអ្នកដល់ស្រោតៈ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គលទៀង នឹងមានសេចក្តីត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខយ៉ាងនេះ ទាំងអស់គ្នា ឬដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានជាម្ចាស់ ពួកបរនិម្មិតវសវត្តីទេវតា មិនមានសេចក្តីដឹងថា យើងជាអ្នកដល់ស្រោតៈ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គលទៀង នឹងមានសេចក្តីត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខយ៉ាងនេះ ទាំងអស់គ្នាទេ ។ បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានជាម្ចាស់ ពួកបរនិម្មិតវសវត្តីទេវតាណា មិនប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមាំទាំ ក្នុងព្រះពុទ្ធ មិនប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមាំទាំ ក្នុងព្រះធម៌ មិនប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមាំទាំ ក្នុងព្រះសង្ឃ មិនប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ដែលព្រះអរិយៈត្រេកអរហើយ ពួកបរនិម្មិតវសវត្តីទេវតាទាំងនោះ មិនមានសេចក្តីដឹងថា យើងជាអ្នកដល់ស្រោតៈ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គលទៀង នឹងមានសេចក្តីត្រាស់ដឹង ទៅខាងមុខយ៉ាងនេះទេ ។

យេ ច ខោ តេ មារិស មោគ្គល្លាន បរនិម្មិតវសវត្តិនោ ទេវា ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតា ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតា សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតា អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតា តេសំ ឯវំ ញាណំ ហោតិ សោតាបន្នាម្ហ អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយនាតិ ។ អថខោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ តិស្សស្ស ព្រហ្មុនោ ភាសិតំ អភិនន្ទិត្វា អនុមោទិត្វា សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ជិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ជេយ្យ ឯវមេវ ព្រហ្មលោកេ អន្តរហិតោ ជេតវនេ ចាតុរហោសីតិ ។

[៣៨] ឆយិមេ ភិក្ខវេ ធម្មា វិជ្ជាភាគិយា ។ កតមេ ឆ ។ អនិច្ចសញ្ញា អនិច្ចេ ទុក្ខសញ្ញា ទុក្ខេ អនត្តសញ្ញា បហានសញ្ញា វិរាគសញ្ញា

បពិត្រព្រះមោគ្គល្លានជាម្ចាស់ លុះតែពួកបរនិម្មិតវសវត្តីទេវតាណា ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមាំទាំ ក្នុងព្រះពុទ្ធ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមាំទាំ ក្នុងព្រះធម៌ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមាំទាំ ក្នុងព្រះសង្ឃ ប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ដែលព្រះអរិយៈត្រេកអរហើយ ទើបបាន ពួកបរនិម្មិតវសវត្តីទេវតាទាំងនោះ មានសេចក្តីដឹងថា យើងជាអ្នកដល់ស្រោតៈ មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គលទៀង នឹងមានសេចក្តីត្រាស់ដឹង ទៅខាងមុខយ៉ាងនេះបាន ។ គ្រានោះ ព្រះមហា-មោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ត្រេកអរអនុមោទនាភាសិត របស់តិស្សព្រហ្ម ហើយក៏បាត់ពីព្រហ្មលោក មកប្រាកដឯវត្តជេតពនវិញ ដូចជាបុរសមានកម្លាំងលាដៃដែលខ្ជួនបត់ ឬបត់ដៃដែលខ្ជួនលា ដូច្នោះឯង ។

[៣៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកធម៌ ជាចំណែកនៃវិជ្ជានេះ មាន ៦ យ៉ាង ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺសេចក្តីសម្គាល់ (ដែលកើតឡើង) ក្នុងអនិច្ចានុបស្សនាញាណ ១ សេចក្តីសម្គាល់ (ដែលកើតឡើង) ក្នុងទុក្ខានុបស្សនាញាណ ១ សេចក្តីសម្គាល់ (ដែលកើតឡើង) ក្នុងអនត្តានុបស្សនាញាណ ១ សេចក្តីសម្គាល់ (ដែលកើតឡើង) ក្នុងបហានានុបស្សនាញាណ ១ សេចក្តីសម្គាល់ (ដែលកើតឡើង) ក្នុងវិរាគានុបស្សនាញាណ ១

និរោធសញ្ញា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ធ ធម្មា វិជ្ជាភាគិយាតិ ។

[៣៦] ធយិមានិ ភិក្ខវេ វិវាទមូលានិ ។ កាតមានិ ធ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កោធនោ ហោតិ ឧបនាហី ។ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កោធនោ ហោតិ ឧបនាហី សោ សត្ថរិបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សង្ឃេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សិក្ខាយបិ ន បរិបូរការី ហោតិ ។ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សត្ថរិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេ អគារវោ វិហរតិ អប្ប-តិស្សោ សង្ឃេ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សិក្ខាយ ន បរិបូរការី សោ សង្ឃេ វិវាទំ ជនេតិ យោ ហោតិ វិវាទោ ពហុជនាហិតាយ ពហុជនាសុខាយ ពហុនោ ជនស្ស អនត្ថាយ អហិតាយ ទុក្ខាយ ទេវមនុស្សានំ ។

សេចក្តីសម្គាល់ (ដែលកើតឡើង) ក្នុងនិរោធានុបស្សនាញាណ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ ដែលជាចំណែកនៃវិជ្ជា ៦ យ៉ាង ។

[៣៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មូលហេតុនៃសេចក្តីវិវាទនេះ មាន ៦ យ៉ាង ។ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានសេចក្តីក្រោធ ចងសេចក្តីក្រោធទុក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា មានសេចក្តីក្រោធ ចងសេចក្តីក្រោធទុក ភិក្ខុនោះមិនមានសេចក្តីគោរព មិនមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង មិនមានសេចក្តីគោរព មិនមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះធម៌ផង មិនមានសេចក្តីគោរព មិនមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឃផង ជាអ្នកមិនធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ ក្នុងសិក្ខាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា មិនមានសេចក្តីគោរព មិនមានសេចក្តីកោតក្រែងក្នុងព្រះសាស្តា មិនមានសេចក្តីគោរព មិនមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះធម៌ មិនមានសេចក្តីគោរព មិនមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឃ ជាអ្នកមិនធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ ក្នុងសិក្ខាទេ ភិក្ខុនោះ រមែងបង្កវិវាទក្នុងសង្ឃ ដែលជាវិវាទប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនជាសុខ ដល់ជនច្រើន មិនចម្រើនដល់ជនច្រើន មិនជាប្រយោជន៍ ជាទុក្ខដល់ទេវតា និងមនុស្សទាំងឡាយ ។

ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ ភិក្ខវេ វិវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ តុម្ហេ ភិក្ខវេ តស្សេវ បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស បហានាយ វាយមេយ្យាថ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ ភិក្ខវេ វិវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ន សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ តុម្ហេ ភិក្ខវេ តស្សេវ បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស អាយតឹ អនវស្សវាយ បដិបជ្ជេយ្យាថ ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស បហានំ ហោតិ ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស អាយតឹ អនវស្សវោ ហោតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ មក្ខី ហោតិ បឡាសី ។ បេ ។ ឥស្សុកី ហោតិ មច្ឆរី សឋោ ហោតិ មាយាវី បាបិច្ឆោ ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ សន្ទិដ្ឋិបរាមាសី ហោតិ អាធានគ្គាហី ទុប្បដិនិស្សគ្គី ។ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សន្ទិដ្ឋិបរាមាសី ហោតិ អាធានគ្គាហី ទុប្បដិនិស្សគ្គី សោ សត្ថរិបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សង្ឃេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សិក្ខាយបិ ន បរិបូរការី ហោតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយ បានឃើញមូលហេតុនៃវិវាទ មានសភាពយ៉ាងនេះ ជាខាងក្នុង ឬជាខាងក្រៅហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងរឿងនោះ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវព្យាយាម ដើម្បីលះមូលហេតុនៃវិវាទដ៏លាមកនោះចេញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយ មិនឃើញមូលហេតុនៃវិវាទ មានសភាពយ៉ាងនេះ ជាខាងក្នុង ឬជាខាងក្រៅទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងរឿងនោះ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវប្រតិបត្តិ ដើម្បីមិនឲ្យមូលហេតុ នៃវិវាទដ៏លាមកនោះ ជាប់តាមតទៅទៀតបាន ។ យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថា ការលះមូលហេតុ នៃវិវាទដ៏លាមកនុ៎ះចេញ ។ យ៉ាងនេះឈ្មោះថា មិនមានមូលហេតុ នៃវិវាទដ៏លាមកនុ៎ះ ជាប់តាមតទៅទៀត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកលុបគុណ និងវាយឫកស្មើ ១ ។ បេ ។ ជាអ្នកមានសេចក្តីឫស្យា មានសេចក្តីកំណាញ់ ១ ជាអ្នកអួតអាង មានពុតត្បុត ១ ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏លាមក មានសេចក្តីយល់ខុស ១ ជាអ្នកស្ទាបអង្អែល តាមសេចក្តីយល់របស់ខ្លួន ប្រកាន់មាំ លះបង់បានដោយក្រ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ស្ទាបអង្អែល តាមសេចក្តីយល់របស់ខ្លួន ប្រកាន់មាំ លះបង់បានដោយក្រ ភិក្ខុនោះមិនគោរព មិនកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង មិនគោរពមិនកោតក្រែង ក្នុងព្រះធម៌ផង មិនគោរពមិនកោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឃផង មិនធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសិក្ខាផង ។

១១៣

បឋមបណ្ណាសកេ សេក្ខបរិហានិយវគ្គោ

យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សត្ថរិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ។ បេ ។ សិក្ខាយ ន បរិបូរការី សោ សង្ឃេ វិវាទំ ជនេតិ យោ ហោតិ វិវាទោ ពហុជនាហិតាយ ពហុជនាសុខាយ ពហុនោ ជនស្ស អនត្ថាយ អហិតាយ ទុក្ខាយ ទេវមនុស្សានំ ។ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ ភិក្ខវេ វិវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ តុម្ហេ ភិក្ខវេ តស្សេវ បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស បហានាយ វាយមេយ្យាថ ។ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ ភិក្ខវេ វិវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ន សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ តុម្ហេ ភិក្ខវេ តស្សេវ បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស អាយតឹ អន្វាស្សវាយ បដិបជ្ជេយ្យាថ ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស បហានំ ហោតិ ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស អាយតឹ អន្វាស្សវោ ហោតិ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ឆ វិវាទមូលានីតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា មិនគោរព មិនកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តា ។ បេ ។ មិនធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសិក្ខាទេ ភិក្ខុនោះរមែងបង្កវិវាទ ឲ្យកើតឡើងក្នុងព្រះសង្ឃ ដែលជាវិវាទប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនជាសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនចម្រើនដល់ជនច្រើន មិនជាប្រយោជន៍ ជាទុក្ខ ដល់ទេវតា និងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយ ពិចារណាឃើញមូលហេតុនៃវិវាទមានសភាពយ៉ាងនេះ ជាខាងក្នុង ឬជាខាងក្រៅហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងរឿងនោះ អ្នកទាំងឡាយត្រូវព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវវិវាទ-មូលដ៏លាមកនោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយ មិនពិចារណាឃើញនូវវិវាទមូល មានសភាពយ៉ាងនេះ ទាំងខាងក្នុង ទាំងខាងក្រៅទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងរឿងនោះ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវប្រតិបត្តិ ដើម្បីមិនឲ្យវិវាទមូលដ៏លាមកនុ៎ះជាប់តាម តទៅទៀតបាន ។ យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថា ការលះបង់ចោលនូវវិវាទមូល ដ៏លាមកនោះ ។ យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថា មិនមានវិវាទមូល ដ៏លាមកនុ៎ះ ជាប់តាមតទៅទៀត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហើយ ជាវិវាទមូល ៦ យ៉ាង ។

[៣៧] ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន វេឡុកណ្ដកី នន្ទមាតា ឧបាសិកា សារីបុត្តមោគ្គល្លានប្បមុខេ ភិក្ខុសង្ឃេ ឆឡង្គសមន្នាគតំ ទក្ខិណំ បតិដ្ឋាបេតិ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន វេឡុកណ្ដកិំ នន្ទមាតរំ ឧបាសិកំ សារីបុត្តមោគ្គល្លានប្បមុខេ ភិក្ខុសង្ឃេ ឆឡង្គសមន្នាគតំ ទក្ខិណំ បតិដ្ឋាបេន្តឹ ទិស្វាន ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឯសា ភិក្ខវេ វេឡុកណ្ដកី នន្ទមាតា ឧបាសិកា សារីបុត្តមោគ្គល្លានប្បមុខេ ភិក្ខុសង្ឃេ ឆឡង្គសមន្នាគតំ ទក្ខិណំ បតិដ្ឋាបេតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ឆឡង្គសមន្នាគតា ទក្ខិណា ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ទាយកស្ស តីណង្គានិ ហោន្តិ បដិគ្គាហកានំ តីណង្គានិ ។

[៣៧] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧបាសិកា ជាមាតាព្រះនន្ទ អ្នកនៅក្នុងក្រុងវេឡុកណ្ឌកៈ តម្កល់ទាន ប្រកបដោយអង្គ ៦ ចំពោះភិក្ខុសង្ឃ មានព្រះសារីបុត្រនិងព្រះមោគ្គល្លាន ជាប្រធាន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានទតឃើញនន្ទមាតា ឧបាសិកា អ្នកនៅក្នុងក្រុងវេឡុកណ្ឌកៈ ដោយទិព្វចក្ខុ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ដែលកំពុងតម្កល់ទាន ប្រកបដោយអង្គ ៦ ចំពោះភិក្ខុ-សង្ឃ មានព្រះសារីបុត្រនិងព្រះមោគ្គល្លាន ជាប្រធាន លុះទតឃើញហើយ ក៏ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នន្ទមាតា ឧបាសិកា អ្នកនៅក្នុងក្រុងវេឡុកណ្ឌកៈនោះ កំពុងតម្កល់ទាន ប្រកបដោយអង្គ ៦ ចំពោះភិក្ខុសង្ឃ មានព្រះសារីបុត្រនិងព្រះមោគ្គល្លាន ជាប្រធាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះទាន ប្រកបដោយអង្គ ៦ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ អង្គរបស់ទាយកមាន ៣ អង្គរបស់បដិគ្គាហកៈទាំងឡាយ មាន ៣ ។

កតមានិ ទាយកស្ស តីណង្គានិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ទាយកោ បុព្វេវ ទានា សុមនោ ហោតិ ទទំ ចិត្តំ បសាទេតិ ទត្វា អត្តមនោ ហោតិ ។ ឥមានិ ទាយកស្ស តីណង្គានិ ។ កតមានិ បដិគ្គាហកានំ តីណង្គានិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ បដិគ្គាហកា វីតរាគា វា ហោន្តិ រាគវិនយាយ វា បដិបន្នា វីតទោសា វា ហោន្តិ ទោសវិនយាយ វា បដិបន្នា វីតមោហា វា ហោន្តិ មោហវិនយាយ វា បដិបន្នា ។ ឥមានិ បដិគ្គាហកានំ តីណង្គានិ ។ ឥតិ ទាយកស្ស តីណង្គានិ បដិគ្គាហកានំ តីណង្គានិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ឆឡង្គសមន្នាគតា ទក្ខិណា ហោតិ ។ ឯវំ ឆឡង្គសមន្នាគតាយ ភិក្ខវេ ទក្ខិណាយ ន សុករំ បុញ្ញស្ស បមាណំ គហេតុំ[១] ឯត្តកោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ សោវគ្គិកោ សុខវិបាកោ សគ្គសំវត្តនិកោ ឥដ្ឋាយ កន្តាយ មនាបាយ ហិតាយ សុខាយ សំវត្តតីតិ ។ អថខោ អសង្ខេយ្យោ អប្បមេយ្យោ មហាបុញ្ញក្ខន្ធោត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។

១ ម. កាតុំ ។

ចុះអង្គរបស់ទាយក ៣ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ទាយកជាអ្នកមានចិត្តត្រេកអរមុន អំពីកាលឲ្យ ១ កំពុងតែឲ្យ ធ្វើចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ១ លុះឲ្យហើយ មានចិត្តរីករាយ ១ ។ នេះជាអង្គទាយកមាន ៣ ។ អង្គរបស់បដិគ្គាហកៈទាំងឡាយ មាន ៣ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ពួកបដិគ្គាហកៈ ជាអ្នកប្រាសចាករាគៈឬប្រតិបត្តិ ដើម្បីបន្ទោបង់រាគៈ ១ ប្រាសចាកទោសៈ ឬប្រតិបត្តិដើម្បីបន្ទោបង់ទោសៈ ១ ប្រាសចាកមោហៈឬប្រតិបត្តិ ដើម្បីបន្ទោបង់មោហៈ ១ ។ នេះជាអង្គបដិគ្គាហកៈមាន ៣ ។ អង្គរបស់ទាយកមាន ៣ អង្គរបស់បដិគ្គាហកៈមាន ៣ ដូច្នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ យ៉ាងនេះឯង ជាទានប្រកបដោយអង្គ ៦ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនងាយកំណត់ នូវប្រមាណនៃបុណ្យ របស់ទាន ដែលប្រកបដោយអង្គ ៦ យ៉ាងនេះថា គំនរបុណ្យ គំនរកុសល ជាគ្រឿងនាំមកនូវសេចក្តីសុខ ឲ្យនូវអារម្មណ៍ដ៏ល្អ មានសុខជាវិបាក ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីស្ថានសួគ៌ប៉ុណ្ណោះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីប្រាថ្នា ត្រេកអរ គាប់ចិត្ត ជាប្រយោជន៍ ជាសុខបានឡើយ ។ ដោយពិតនោះថា រាប់មិនបាន ប្រមាណមិនកើត គ្រាន់តែរាប់ថា ជាគំនរបុណ្យច្រើនប៉ុណ្ណោះបាន ។

សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ មហាសមុទ្ទេ ន សុករំ ឧទកស្ស បមាណំ គហេតុំ ឯត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកានីតិ វា ឯត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកសតានីតិ វា ឯត្តកានិ ឧទកាឡ្ហកសហស្សានីតិ វា ឯត្ត-កានិ ឧទកាឡ្ហកសតសហស្សានីតិ វា ។ អថខោ អសង្ខ្យេយ្យោ អប្បមេយ្យោ មហាឧទកក្ខន្ធោត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ឯវំ ឆឡង្គសមន្នាគតាយ ទក្ខិណាយ ន សុករំ បុញ្ញស្ស បមាណំ គហេតុំ ឯត្តកោ បុញ្ញាភិសន្ទោ កុសលាភិសន្ទោ សុខស្សាហារោ សោវគ្គិកោ សុខវិបាកោ សគ្គសំវត្តនិកោ ឥដ្ឋាយ កន្តាយ មនាបាយ ហិតាយ សុខាយ សំវត្តតីតិ ។ អថខោ អសង្ខ្យេយ្យោ អប្បមេយ្យោ មហាបុញ្ញក្ខន្ធោត្វេវ សង្ខំ គច្ឆតីតិ ។

បុព្វេវ ទានា សុមនោ ទទំ ចិត្តំ បសាទយេ
ទត្វា អត្តមនោ ហោតិ ឯសា យញ្ញស្ស សម្បទា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចបុគ្គលដែលមិនងាយកំណត់ ប្រមាណនូវទឹកក្នុងមហាសមុទ្រថា ទឹកប៉ុណ្ណោះអាឡ្ហកៈក្តី ទឹកប៉ុណ្ណោះរយអាឡ្ហកៈក្តី ទឹកប៉ុណ្ណោះពាន់អាឡ្ហកៈក្តី ទឹកប៉ុណ្ណោះសែនអាឡ្ហកៈក្តី បានឡើយ ។ ដោយពិតនោះថា រាប់មិនបានប្រមាណមិនកើត គ្រាន់តែរាប់ថា គំនរទឹកដ៏ច្រើនប៉ុណ្ណោះបាន យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនងាយកំណត់ប្រមាណនូវបុណ្យនៃទានប្រកបដោយអង្គ ៦ យ៉ាង យ៉ាងនេះថា គំនរបុណ្យ គំនរកុសល ជាគ្រឿងនាំមកនូវសុខឲ្យនូវអារម្មណ៍ដ៏ល្អ មានសុខជាវិបាក ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីស្ថានសួគ៌ប៉ុណ្ណោះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីប្រាថ្នា ត្រេកអរ គាប់ចិត្ត ជាប្រយោជន៍ ជាសុខបានឡើយ ។ ដោយពិតនោះថា រាប់មិនបានប្រមាណមិនកើត គ្រាន់តែរាប់ថា ជាគំនរបុណ្យដ៏ច្រើនប៉ុណ្ណោះបាន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ទាយកមានចិត្តរីករាយ ក្នុងវេលាមុនអំពីកាលឲ្យ កំពុងឲ្យ ធ្វើចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា លុះឲ្យហើយក៏មានចិត្តត្រេកអរ (តាមក្រោយ) នេះជាសេចក្តីបរិបូណ៌របស់ទាន ។

វីតរាគោ វីតទោសោ វីតមោហោ អនាសវោ
ខេត្តំ យញ្ញស្ស សម្បន្នំ សញ្ញតា ព្រហ្មចារិនោ ។
សយំ អាចរយិត្វាន ទត្វា សកេហិ បាណិភិ
អត្តនោ បរតោ ចេសោ យញ្ញោ ហោតិ មហប្ផលោ ។
ឯវំ យជិត្វា មេធាវី សទ្ធោ មុត្តេន ចេតសា
អព្យាបជ្ឈំ សុខំ លោកំ បណ្ឌិតោ ឧបបជ្ជតីតិ ។

[៣៨] អថខោ អញ្ញតរោ ព្រាហ្មណោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ ព្រាហ្មណោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អហញ្ហិ ភោ គោតម ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋិ នត្ថិ អត្តការោ នត្ថិ បរការោតិ ។ មាហំ ព្រាហ្មណ ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋិ[១] អទ្ទសំ វា អស្សោសឹ វា កថំ ហិ នាម សយំ អភិក្កមន្តោ សយំ បដិក្កមន្តោ

---

១ ឱ. ម. ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋី ។

បុគ្គលអ្នកប្រាសចាករាគៈ ប្រាសចាកទោសៈ ប្រាសចាកមោហៈ មិនមានអាសវៈ ជាព្រហ្មចារី មានសេចក្តីសង្រួម ឈ្មោះថា ជាខេត្តនៃទានដ៏បរិបូណ៌ (ដោយគុណ) ។ បុគ្គលខ្វល់ខ្វាយដោយខ្លួនឯង ឲ្យទានដោយដៃរបស់ខ្លួន ។ ទាននុ៎ះ ជាទានមានផលច្រើន ព្រោះខ្លួនផង ព្រោះបុគ្គលដទៃផង ។ អ្នកប្រាជ្ញជាបណ្ឌិតអ្នកមានសទ្ធា មានចិត្តផុតស្រឡះ (ចាកសេចក្តីកំណាញ់) លុះឲ្យទានយ៉ាងនេះហើយ ក៏រមែងទៅកើត ក្នុងទេវលោកជាសុខ ឥតមានទុក្ខ ។

[៣៨] គ្រានោះ មានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ពោលរួសរាយជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យរួសរាយ និងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រាហ្មណ៍នោះ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គធ្លាប់និយាយយ៉ាងនេះ ធ្លាប់យល់យ៉ាងនេះថា មិនមានការធ្វើ (កម្ម) ដើម្បីខ្លួន មិនមានការធ្វើ (កម្ម)ដើម្បីបុគ្គលដទៃ បានឡើយ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ តថាគតមិនដែលចួប មិនដែលឮ មនុស្សនិយាយយ៉ាងនេះ យល់យ៉ាងនេះឡើយ ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សឈានដើរទៅមុខ ខ្លួនឯង ឈានដើរត្រឡប់មកខ្លួនឯង

ឯវំ វត្វាតិ ឧត្តិ អត្តកាពេ ឧត្តិ បរកាពេតិ ។ តំ កិម្មញ្ញសិ ព្រាហ្មណា អត្តិ អារព្ភធាតូតិ ។ ឯវំ ភោ ។ អារព្ភធាតុយា សតិ អារព្ភវន្តោ សត្តា បញ្ញាយន្តីតិ ។ ឯវំ ភោ ។ យំ ខោ ព្រាហ្មណា អារព្ភធាតុយា សតិ អារព្ភវន្តោ សត្តា បញ្ញាយន្តិ អយំ សត្តានំ អត្តកាពេ អយំ បរកាពេតិ ។ តំ កិម្មញ្ញសិ ព្រាហ្មណា អត្តិ និក្កមធាតូតិ ។ បេ ។ អត្តិ បរក្កមធាតុ អត្តិ ថាមធាតុ អត្តិ ឋិតិធាតុ អត្តិ ឧបក្កមធាតូតិ ។ ឯវំ ភោ ។ ឧបក្កមធាតុយា សតិ ឧបក្កមវន្តោ សត្តា បញ្ញាយន្តីតិ ។ ឯវំ ភោ ។ យំ ខោ ព្រាហ្មណា ឧបក្កមធាតុយា សតិ ឧបក្កមវន្តោ សត្តា បញ្ញាយន្តិ អយំ សត្តានំ អត្តកាពេ អយំ បរកាពេតិ

និយាយយ៉ាងនេះថា មិនមានការធ្វើ (កម្ម) ដើម្បីខ្លួន មិនមានការធ្វើ (កម្ម) ដើម្បីបុគ្គលដទៃ ដូច្នេះបាន ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អ្នកសម្គាល់ហេតុនោះដូចម្តេច ការផ្គងនូវសេចក្តីព្យាយាម មានដែរឬទេ ។ មានដែរព្រះអង្គ ។ កាលបើមានការផ្គងនូវសេចក្តីព្យាយាមហើយ សត្វទាំងឡាយ មានសេចក្តីប្រារព្ធ រមែងប្រាកដឡើងដែរឬទេ ។ មានដែរព្រះអង្គ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ កាលបើមានការផ្គងនូវសេចក្តីព្យាយាមហើយ សត្វទាំងឡាយ មានសេចក្តីប្រារព្ធ ប្រាកដដោយហេតុណា ហេតុនេះហើយ ជាការធ្វើ (កម្ម) ដើម្បីខ្លួន ជាការធ្វើ (កម្ម) ដើម្បីបុគ្គលដទៃរបស់សត្វទាំងឡាយ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អ្នកសម្គាល់ហេតុនោះដូចម្តេច សេចក្តីព្យាយាម មានសភាពចេញចាកការខ្ជិលច្រអូស មានដែរឬទេ ។ បេ ។ សេចក្តីប្រឹងប្រែងមានដែរឬទេ សេចក្តីរឹងប៉ឹងមានដែរឬទេ សេចក្តីមាំមួនមានដែរឬទេ សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយមានដែរឬទេ ។ មានដែរព្រះអង្គ ។ កាលបើមានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយហើយ សត្វទាំងឡាយ មានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ក៏រមែងប្រាកដឡើងដែរឬទេ ។ មានប្រាកដដែរព្រះអង្គ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ កាលបើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយមានហើយ សត្វទាំងឡាយ មានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ប្រាកដឡើងដោយហេតុណា ហេតុនេះជាការធ្វើ (កម្ម) ដើម្បីខ្លួន ជាការធ្វើ (កម្ម) ដើម្បីបុគ្គលដទៃ របស់សត្វទាំងឡាយ

នាហំ ព្រាហ្មណា ឯវំវាទី ឯវំទិដ្ឋិ អទ្ទសំ វា អស្សោសឹ វា កថញ្ហិ នាម សយំ អភិក្កមន្តោ សយំ បដិក្កមន្តោ ឯវំ វក្ខតិ នត្ថិ អត្តការោ នត្ថិ បរការោតិ ។ អភិក្កន្តំ ភោ គោតម ។ បេ ។ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។

[៣៩] តីណិមានិ ភិក្ខវេ និទានានិ កម្មានំ សមុទយាយ ។ កតមានិ តីណិ ។ លោភោ និទានំ កម្មានំ សមុទយាយ ទោសោ និទានំ កម្មានំ សមុទយាយ មោហោ និទានំ កម្មានំ សមុទយាយ ។ ន ភិក្ខវេ លោភា អលោភោ សមុទេតិ អថខោ ភិក្ខវេ លោភា លោភោវ សមុទេតិ ។ ន ភិក្ខវេ ទោសា អទោសោ សមុទេតិ អថខោ ភិក្ខវេ ទោសា ទោសោវ សមុទេតិ ។ ន ភិក្ខវេ មោហា អមោហោ សមុទេតិ អថខោ ភិក្ខវេ

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ តថាគតមិនដែលច្បប មិនដែលឮ មនុស្សនិយាយយ៉ាងនេះ យល់យ៉ាងនេះឡើយ ដូចម្តេចក៏មនុស្សឈានដើរទៅមុខខ្លួនឯង ឈានដើរត្រឡប់មកខ្លួនឯង មកនិយាយយ៉ាងនេះថា មិនមានការធ្វើ (កម្ម) ដើម្បីខ្លួន មិនមានការធ្វើ (កម្ម) ដើម្បីបុគ្គលដទៃសោះឡើយ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ពីរោះណាស់ ។ បេ ។ ចាប់ដើមតាំងពីថ្ងៃនេះទៅ ជាអ្នកដល់នូវព្រះអង្គជាទីពឹងស្មើដោយជីវិត ។

[៣៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុទាំងឡាយ ៣ យ៉ាងនេះ ដែលផ្តួចផ្តើមឲ្យកើត អកុសលកម្មទាំងឡាយ ។ ហេតុ ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺលោភៈ ជាហេតុផ្តួចផ្តើមឲ្យកើតអកុសលកម្មទាំងឡាយ ១ ទោសៈ ជាហេតុផ្តួចផ្តើមឲ្យកើតអកុសលកម្មទាំងឡាយ ១ មោហៈ ជាហេតុផ្តួចផ្តើមឲ្យកើតអកុសលកម្មទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អលោភៈ មិនកើតមកអំពីលោភៈទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើដូច្នោះ លោភៈប្រាកដជាកើតមកអំពីលោភៈដដែល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អទោសៈ មិនកើតមកអំពីទោសៈទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើដូច្នោះ ទោសៈប្រាកដជាកើតមកអំពីទោសៈដដែល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អមោហៈ មិនកើតមកអំពីមោហៈទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើដូច្នោះ

មោហា មោហោវ សមុទេតិ ។ ន ភិក្ខវេ លោភជេន កម្មេន ទោសជេន កម្មេន មោហជេន កម្មេន ទេវា បញ្ញាយន្តិ មនុស្សា បញ្ញាយន្តិ យា វាបនញ្ញាបិ កាចិ សុគតិ[១] អថខោ ភិក្ខវេ លោភជេន កម្មេន ទោសជេន កម្មេន មោហជេន កម្មេន និរយោ បញ្ញាយតិ តិរច្ឆានយោនិ បញ្ញាយតិ បិត្តិវិសយោ បញ្ញាយតិ យា វាបនញ្ញាបិ កាចិ ទុគ្គតិ[២] ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ តីណិ និទានានិ កម្មានំ សមុទយាយ ។ តីណីមានិ ភិក្ខវេ និទានានិ កម្មានំ សមុទយាយ ។ កតមានិ តីណិ ។ អលោភោ និទានំ កម្មានំ សមុទយាយ អទោសោ និទានំ កម្មានំ សមុទយាយ អមោហោ និទានំ កម្មានំ សមុទយាយ ។ ន ភិក្ខវេ អលោភា លោភោ សមុទេតិ អថខោ ភិក្ខវេ អលោភា អលោភោវ សមុទេតិ ។ ន ភិក្ខវេ អទោសា ទោសោ សមុទេតិ អថខោ ភិក្ខវេ អទោសា អទោសោវ សមុទេតិ ។ ន ភិក្ខវេ អមោហា មោហោ សមុទេតិ

១ ឱ. ម. សុគតិយោ ។ ២ ឱ. ម. ទុគ្គតិយោ ។

មោហៈប្រាកដជាកើតមកអំពីមោហៈដដែល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកទេវតាក្តី ពួកមនុស្សក្តី ឬសុគតិណាមួយឯទៀត មិនមែនបានប្រាកដមកអំពីកម្មដែលកើតអំពីលោភៈ កម្មដែលកើតអំពីទោសៈ កម្មដែលកើតអំពីមោហៈទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើដូច្នោះ នរកក្តី កំណើតតិរច្ឆានក្តី ប្រេតវិស័យក្តី ឬក៏ទុគ្គតិណាមួយឯទៀត រមែងកើតប្រាកដមកអំពីកម្ម ដែលកើតអំពីលោភៈ កម្មដែលកើតអំពីទោសៈ កម្មដែលកើតអំពីមោហៈជាប្រាកដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុ ៣ យ៉ាងនេះហើយ ដែលផ្តួចផ្តើមឲ្យកើតអកុសលកម្មទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុទាំង ៣ យ៉ាងនេះ ដែលផ្តួចផ្តើមឲ្យកើតកុសលកម្មទាំងឡាយ ។ ចុះហេតុ ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺអលោភៈជាហេតុផ្តួចផ្តើមឲ្យកើតកុសលកម្មទាំងឡាយ ១ អទោសៈជាហេតុផ្តួចផ្តើមឲ្យកើតកុសលកម្មទាំងឡាយ ១ អមោហៈជាហេតុផ្តួចផ្តើមឲ្យកើតកុសលកម្មទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លោភៈមិនមែនកើតមកអំពីអលោភៈទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើដូច្នោះ អលោភៈប្រាកដជាកើតមកអំពីអលោភៈដដែល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសៈមិនមែនកើតមកអំពីអទោសៈទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើដូច្នោះ អទោសៈប្រាកដជាកើតមកអំពីអទោសៈដដែល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មោហៈមិនមែនកើតមកអំពីអមោហៈទេ

អថខោ ភិក្ខវេ អមោហា អមោហោវ សមុទេតិ ។ ន ភិក្ខវេ អលោភជេន កម្មេន អទោសជេន កម្មេន អមោហជេន កម្មេន និរយោ បញ្ញាយតិ តិរច្ឆានយោនិ បញ្ញាយតិ បិត្តិវិសយោ បញ្ញាយតិ យា វាបនញ្ញាបិ កាចិ ទុគ្គតិ អថខោ ភិក្ខវេ អលោភជេន កម្មេន អទោសជេន កម្មេន អមោហជេន កម្មេន ទេវា បញ្ញាយន្តិ មនុស្សា បញ្ញាយន្តិ យា វាបនញ្ញាបិ កាចិ សុគតិ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ តីណិ និទានានិ កម្មានំ សមុទយាយាតិ ។

[៤០] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា កិមិលាយំ[១] វិហរតិ វេឡុវនេ ។ អថខោ អាយស្មា កិមិលោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា កិមិលោ ភគវន្តំ ឯតទវោច កោ នុ ខោ ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន តថាគតេ បរិនិព្វុតេ សទ្ធម្មោ ន ចិរដ្ឋិតិកោ ហោតីតិ ។

---

១ ឱ. កិម្ពិលាយំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើដូច្នោះ អមោហៈប្រាកដជាកើតមកអំពីអមោហៈដដែល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នរកក្តី កំណើតតិរច្ឆានក្តី ប្រេត-វិស័យក្តី ឬក៏ទុគ្គតិណាមួយឯទៀតមិនកើតប្រាកដមកអំពីកម្មដែលកើតពីអលោភៈ កម្មដែលកើតអំពីអទោសៈ កម្មដែលកើតអំពីអមោហៈទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើដូច្នោះ ពួកទេវតាក្តី ពួកមនុស្សក្តី ឬក៏សុគតិណាមួយឯទៀត តែងកើតប្រាកដមកអំពីកម្មដែលកើតអំពីអលោភៈ កម្មដែលកើតមកអំពីអទោសៈ កម្មដែលកើតមកអំពីអមោហៈជាប្រាកដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុទាំង ៣ យ៉ាងនេះហើយ ដែលផ្តួចផ្តើមឲ្យកើតកុសលកម្មទាំងឡាយ ។

[៤០] ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តវេឡុវ័ន ទៀបក្រុងកិមិលា ។ គ្រានោះ ព្រះកិមិលៈដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះកិមិលៈ ដ៏មានអាយុគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេចអេះ កាលបើព្រះតថាគត បរិនិព្វានហើយ ព្រះសទ្ធម្មមិនឋិតថេរនៅអស់កាលយូរបាន ។

ឥធ កិមិល តថាគតេ បរិនិព្វុតេ ភិក្ខូ ភិក្ខុនិយោ ឧបាសកា ឧបាសិកាយោ សត្ថរិ អគារវា វិហរន្តិ អប្បតិស្សា ធម្មេ អគារវា វិហរន្តិ អប្បតិស្សា សង្ឃេ អគារវា វិហរន្តិ អប្បតិស្សា សិក្ខាយ អគារវា វិហរន្តិ អប្បតិស្សា អប្បមាទេ អគារវា វិហរន្តិ អប្បតិស្សា បដិសន្ថារេ អគារវា វិហរន្តិ អប្បតិស្សា ។ អយំ ខោ កិមិល ហេតុ អយំ បច្ចយោ យេន តថាគតេ បរិនិព្វុតេ សទ្ធម្មោ ន ចិរដ្ឋិតិកោ ហោតីតិ ។ កោ បន ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន តថាគតេ បរិនិព្វុតេ សទ្ធម្មោ ចិរដ្ឋិតិកោ ហោតីតិ ។ ឥធ កិមិល តថាគតេ បរិនិព្វុតេ ភិក្ខូ ភិក្ខុនិយោ ឧបាសកា ឧបាសិកាយោ សត្ថរិ សគារវា វិហរន្តិ សប្បតិស្សា ធម្មេ សគារវា វិហរន្តិ សប្បតិស្សា សង្ឃេ សគារវា វិហរន្តិ សប្បតិស្សា សិក្ខាយ សគារវា វិហរន្តិ សប្បតិស្សា អប្បមាទេ សគារវា វិហរន្តិ សប្បតិស្សា បដិសន្ថារេ សគារវា វិហរន្តិ សប្បតិស្សា ។

ម្នាលកិមិលៈ ក្នុងសាសនានេះ កាលតថាគត បរិនិព្វានហើយ ពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសកឧបាសិកា ជាអ្នកមិនគោរព មិនកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តា មិនគោរព មិនកោតក្រែង ក្នុងព្រះធម៌ មិនគោរព មិនកោតក្រែង ក្នុងសង្ឃ មិនគោរព មិនកោតក្រែង ក្នុងសិក្ខា មិនគោរព មិនកោតក្រែង ក្នុងអប្បមាទ មិនគោរព មិនកោតក្រែងក្នុងបដិសន្ថារៈ ។ ម្នាលកិមិលៈ នេះជាហេតុ នេះជាបច្ច័យ កាលបើព្រះតថាគត បរិនិព្វានហើយ ព្រះសទ្ធម្មមិនឋិតថេរនៅអស់កាលយូរបាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេចអេះ កាលព្រះតថាគត បរិនិព្វានហើយ ព្រះសទ្ធម្មឋិតថេរនៅអស់កាលយូរបាន ។ ម្នាលកិមិលៈ ក្នុងសាសនានេះ កាលបើព្រះតថាគត បរិនិព្វានហើយ ពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសកឧបាសិកា ជាអ្នកគោរព កោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តា គោរព កោតក្រែង ក្នុងព្រះធម៌ គោរព កោតក្រែង ក្នុងសង្ឃ គោរព កោតក្រែង ក្នុងសិក្ខា គោរព កោតក្រែង ក្នុងអប្បមាទ គោរព កោតក្រែង ក្នុងបដិសន្ថារៈ ។

អយំ ខោ កិមិល ហេតុ អយំ បច្ចយោ យេន តថាគតេ បរិនិព្វុតេ សទ្ធម្មោ ចិរដ្ឋិតិកោ ហោតីតិ ។

[៤១] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ គិជ្ឈកូដេ បព្វតេ ។ អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ សម្ពហុលេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ គិជ្ឈកូដា បព្វតា ឱរោហន្តោ[១] អញ្ញតរស្មឹ បទេសេ មហន្តំ ទារុក្ខន្ធំ ទិស្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ បស្សថ នោ អាវុសោ តុម្ហេ អមុំ មហន្តំ ទារុក្ខន្ធន្តិ ។ ឯវមាវុសោតិ ។ អាកង្ខមានោ អាវុសោ ភិក្ខុ ឥទ្ធិមា ចេតោវសិប្បត្តោ អមុំ ទារុក្ខន្ធំ បឋវីត្វេវ អធិមុច្ចេយ្យ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អត្ថិ អាវុសោ អមុស្មឹ ទារុក្ខន្ធេ បឋវីធាតុ យំ និស្សាយ ភិក្ខុ ឥទ្ធិមា ចេតោវសិប្បត្តោ អមុំ ទារុក្ខន្ធំ បឋវីត្វេវ អធិមុច្ចេយ្យ ។ អាកង្ខមានោ អាវុសោ ភិក្ខុ ឥទ្ធិមា ចេតោវសិប្បត្តោ អមុំ ទារុក្ខន្ធំ អាបោត្វេវ អធិមុច្ចេយ្យ ។ បេ ។ តេជោត្វេវ អធិមុច្ចេយ្យ

១ ឱ. ម. ឯត្ថន្តរេ អទ្ទសាតិ អត្ថិ ។

ម្នាលកិមិលៈ នេះជាហេតុ នេះជាបច្ច័យ កាលបើព្រះតថាគត បរិនិព្វានហើយ ព្រះសទ្ធម្មឋិតថេរនៅអស់កាលយូរបាន ។

[៤១] ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅលើភ្នំគិជ្ឈកូដ ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះ ព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ ស្លៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ចុះអំពីភ្នំគិជ្ឈកូដជាមួយនឹងពួកភិក្ខុដ៏ច្រើន បានឃើញគំនរឈើដ៏ធំ ក្នុងប្រទេសមួយ ហើយប្រឹក្សានឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ឃើញគំនរឈើដ៏ធំឯណោះដែរឬទេ ។ ឃើញដែរអាវុសោ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុមានឫទ្ធិ ប្រាថ្នាដល់នូវសេចក្តីស្ទាត់ជំនាញក្នុងចិត្ត គប្បីកំណត់នូវគំនរឈើឯណោះ ថាជាបឋវីធាតុ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ព្រោះថា ភិក្ខុមានឫទ្ធិ ដល់នូវសេចក្តីស្ទាត់ជំនាញក្នុងចិត្ត អាស្រ័យ បឋវីធាតុ ក្នុងគំនរឈើឯណោះ ហើយគប្បីកំណត់នូវគំនរឈើឯណោះ ថាជាបឋវីធាតុ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុមានឫទ្ធិ ប្រាថ្នាដល់នូវសេចក្តីស្ទាត់ជំនាញក្នុងចិត្ត គប្បីកំណត់នូវគំនរឈើឯណោះ ថាជាអាបោធាតុ ។ បេ ។ គប្បីកំណត់ថាជាតេជោធាតុ

វាយោត្វេវ អភិមុច្ចេយ្យ សុភន្ត្វេវ អភិមុច្ចេយ្យ អសុភន្ត្វេវ អភិមុច្ចេយ្យ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អត្ថិ អាវុសោ អមុស្មឹ ទារុក្ខន្ធេ អសុភធាតុ យំ និស្សាយ ភិក្ខុ ឥទ្ធិមា ចេតោវសិប្បត្តោ អមុំ ទារុក្ខន្ធំ អសុភន្ត្វេវ អភិមុច្ចេយ្យាតិ ។

[៤២] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា កោសលេសុ ចារិកញ្ចរមានោ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ យេន ឥច្ឆានង្គលំ នាម កោសលានំ ព្រាហ្ម-ណគាមោ តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា ឥច្ឆានង្គលេ វិហរតិ ឥច្ឆានង្គលវនសណ្ឌេ ។ អស្សោសុំ ខោ ឥច្ឆា-នង្គលកា ព្រាហ្មណគហបតិកា សមណោ ខលុ ភោ គោតមោ សក្យបុត្តោ សក្យកុលា បព្វជិតោ ឥច្ឆានង្គលំ អនុប្បត្តោ ឥច្ឆានង្គលេ វិហរតិ ឥច្ឆានង្គ-លវនសណ្ឌេ ។ តំ ខោ បន ភវន្តំ គោតមំ ឯវំកល្យាណោ កិត្តិសទ្ទោ អព្ភុគ្គតោ ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ

គប្បីកំណត់ថាជាវាយោធាតុ គប្បីកំណត់ថាជាសុភធាតុ[១] គប្បីកំណត់ថាជាអសុភធាតុ[២] ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ព្រោះភិក្ខុមានឫទ្ធិ ដល់នូវសេចក្តីស្ទាត់ជំនាញ ក្នុងចិត្តអាស្រ័យអសុភធាតុ ក្នុងគំនរឈើឯណោះ គប្បីកំណត់នូវគំនរឈើឯណោះថាជាអសុភធាតុ ។

[៤២] ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ចារិក ក្នុងដែនកោសលជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃជាច្រើន ស្តេចទៅដល់ព្រាហ្មណគ្រាមឈ្មោះឥច្ឆានង្គលៈ របស់អ្នកដែនកោសលទាំងឡាយ ។ មានសេចក្តីដំណាលថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងដងព្រៃឥច្ឆានង្គលៈ ទៀបព្រាហ្មណគ្រាម ឈ្មោះឥច្ឆានង្គលៈនោះ ។ ពួកព្រាហ្មណ៍ និងគហបតី អ្នកស្រុកឥច្ឆានង្គលៈបានឮថា ព្រះសមណគោតមដ៏ចម្រើន ជាសក្យបុត្រចេញចាកសក្យត្រកូលទៅទ្រង់ព្រះផ្នួស ស្តេចមកដល់ស្រុកឥច្ឆានង្គលៈ ហើយគង់ក្នុងដងព្រៃឥច្ឆានង្គលៈ ទៀបស្រុកឥច្ឆា-នង្គលៈ ។ ឯព្រះគោតមដ៏ចម្រើននោះ មានកិត្តិស័ព្ទដ៏ពីរោះខ្ចរខ្ចាយទៅយ៉ាងនេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ព្រះអង្គឆ្ងាយចាកសឹកសត្រូវគឺកិលេស

---

១ ផ្កាឈូកក្នុងស្រះមានពណ៌ក្រហម ហៅថា សុភធាតុ ។ ២ កម្ទេចស្អុយក្តី ស្រាយនិងក្រមរទាំងឡាយដ៏ស្អុយក្តី ដែលមានពណ៌មិនជាទីគាប់ចិត្ត ហៅថា អសុភធាតុ ។ អដ្ឋកថា ។

១២៨

សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ ។ បេ ។ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ សោ ឥមំ លោកំ សទេវកំ សមារកំ ។ បេ ។ អរហតំ ឧស្សន្នំ ហោតីតិ ។ អថខោ ឥច្ឆានង្គលកា ព្រាហ្មណគហបតិកា តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បហូតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ អាទាយ យេន ឥច្ឆានង្គល-វនសណ្ឌោ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ពហិទ្វារ-កោដ្ឋកេ អដ្ឋំសុ ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទា ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា នាគិតោ ភគវតោ ឧបដ្ឋាកោ ហោតិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ នាគិតំ អាមន្តេសិ កេ បន តេ នាគិត ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទា កេវដ្ដា មញ្ញេ មច្ឆេ វិលោបេន្តីតិ ។ ឯតេ ភន្តេ ឥច្ឆានង្គលកា ព្រាហ្មណគហបតិកា បហូតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ អាទាយ ពហិទ្វារ-កោដ្ឋកេ ឋិតា ភគវន្តញ្ចេវ ឧទ្ទិស្ស ភិក្ខុសង្ឃញ្ចាតិ ។

ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវញេយ្យធម៌ដោយព្រះអង្គឯង បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ។ បេ ។ ត្រាស់ដឹងអរិយសច្ចទាំង ៤ ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ទ្រង់ញុំាងលោកនេះ ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ។ បេ ។ ការបានចួបប្រទះព្រះអរហន្តទាំងឡាយ ។ គ្រាកាលរាត្រីនោះ កន្លងទៅហើយ ពួកព្រាហ្មណ៍និងគហបតី អ្នកស្រុកឥច្ឆានង្គលៈ កាន់ខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ច្រើន ចូលទៅក្នុងដងព្រៃឥច្ឆានង្គលៈ លុះចូលទៅដល់ហើយ ឋិតនៅខាងក្រៅខ្លោងទ្វារ រួចមានសំឡេងគឹកកងយ៉ាងខ្លាំង ។ សម័យនោះ ព្រះនាគិតៈដ៏មានអាយុជាអ្នកត្រូវវេនបម្រើព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរព្រះនាគិតៈដ៏មានអាយុថា នែនាគិតៈ ពួកជនណាស្រែកហ៊ោគឹកកង ទំនងដូចជាព្រានសំណាញ់ ដណ្តើមត្រីគ្នា ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកព្រាហ្មណ៍គហបតី អ្នកស្រុកឥច្ឆានង្គលៈនុ៎ះនាំយកខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ច្រើនមុខ ហើយឈរខាងក្រៅខ្លោងទ្វារ ឧទ្ទិសចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគផង ភិក្ខុសង្ឃផង ។

១២៦

មាហំ នាគិត យសេន សមាគមំ មា ច មយា យសោ ។ យោ ខោ នាគិត នយិមស្ស នេក្ខម្មសុខស្ស បវិវេកសុខស្ស ឧបសមសុខស្ស សម្ពោធសុខស្ស និកាមលាភី អស្ស អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី យស្សាហំ នេក្ខម្មសុខស្ស បវិវេកសុខស្ស ឧបសមសុខស្ស សម្ពោធសុខស្ស និកាមលាភី អស្សំ អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី សោ តំ មិឡ្ហសុខំ មិទ្ធសុខំ លាភសក្ការសិលោកសុខំ សាទិយេយ្យាតិ ។ អធិវាសេតុទានិ ភន្តេ ភគវា អធិវាសេតុ សុគតោ អធិវាសនកាលោទានិ ភន្តេ ភគវតោ អធិវាសនកាលោទានិ ភន្តេ ភគវតោ ។ យេន យេនេវទានិ ភន្តេ ភគវា គមិស្សតិ តំនិន្នាវ ភវិស្សន្តិ ព្រាហ្មណគហបតិកា នេគមា ចេវ ជានបទា ច ។

ម្នាលនាគិត: តថាគតសុំកុំចួបប្រសប់នឹងយសបរិវារ ឯយសក៏កុំចួបប្រសប់នឹងតថាគតយ៉ាងនេះឡើយ ។ ម្នាលនាគិត: តថាគតជាអ្នកបានសមតាមប្រាថ្នា បានងាយ បានស្រួល នូវនេក្ខម្មសុខ (សុខកើតអំពីកិរិយាចេញបួស) បវិវេកសុខ (សុខកើតអំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់) ឧបសមសុខ (សុខកើតអំពីសេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់) សម្ពោធសុខ (សុខកើតអំពីសេចក្តីត្រាស់ដឹង) បុគ្គលណា ជាអ្នកមិនបានសមតាមប្រាថ្នា មិនបានងាយ មិនបានស្រួល នូវនេក្ខម្មសុខ បវិវេកសុខ ឧបសមសុខ សម្ពោធសុខទេ បុគ្គលនោះ គប្បីត្រេកអរនឹងសុខកខ្វក់ សុខងុយដេក សុខប្រកបដោយលាភសក្ការៈ និងសេចក្តីសរសើរនោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ទទួលនិមន្តន៍ សូមព្រះសុគត ទ្រង់ទទួលនិមន្តន៍ឥឡូវ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលនេះគួរព្រះដ៏មានព្រះភាគទទួលនិមន្តន៍ណាស់ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ស្តេចនឹងយាងទៅក្នុងទីណា ៗ ពួកព្រាហ្មណ៍គហបតីអ្នកនិគម ជនបទ នឹងបាក់បបទៅតាមព្រះដ៏មានព្រះភាគក្នុងទីនោះ ៗ ដែរ ។

សេយ្យថាបិ ភន្តេ ថុល្លផុសិតកេ ទេវេ វស្សន្តេ យថានិន្នំ ឧទកានិ បវត្តន្តិ ។ ឯវមេវ ខោ ភន្តេ យេន យេនេវ ភគវា គមិស្សតិ តំនិន្នាវ ភវិស្សន្តិ ព្រាហ្មណគហបតិកា នេគមា ចេវ ជានបទា ច ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថា ហិ ភន្តេ ភគវតោ សីល-ប្បញ្ញាណន្តិ ។ មាហំ នាគិត យសេន សមាគមំ មា ច មយា យសោ ។ យោ ខោ នាគិត នយិមស្ស នេក្ខម្ម-សុខស្ស បវិវេកសុខស្ស ឧបសមសុខស្ស សម្ពោធ-សុខស្ស និកាមលាភី អស្ស អកិច្ឆលាភី អកសិរ-លាភី យស្សាហំ នេក្ខម្មសុខស្ស បវិវេកសុខស្ស ឧបសមសុខស្ស សម្ពោធសុខស្ស និកាមលាភី អស្សំ អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី សោ តំ មិឡ្ហសុខំ មិទ្ធសុខំ លាភសក្ការសិលោកសុខំ សាទិយេយ្យ ។ ឥធាហំ នាគិត ភិក្ខុំ បស្សាមិ គាមន្តវិហារិំ សមាហិតំ និសិន្នំ តស្ស មយ្ហំ នាគិត ឯវំ ហោតិ ឥទានិ មំ អាយស្មន្តំ អារាមិកោ តំ កឹ ឃដេស្សតិ សមណុទ្ទេសោ វា សមាធិម្ហា តំ ចាវេស្សតីតិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដូចជាភ្លៀងមានតំណក់ទឹកធំ ៗ បង្អុរចុះ ទឹករមែងហូរទៅកាន់ទីទំនាប យ៉ាងណាមិញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ នឹងស្តេចទៅក្នុងទីណា ៗ ពួកព្រាហ្មណ៍ គហបតី អ្នកនិគម ជនបទ នឹងបាក់បបទៅតាមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក្នុងទីនោះ ៗ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះថាព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានសីលនិងបញ្ញា ។ ម្នាលនាគិតៈ តថាគតសុំកុំចួបនឹងយសបរិវារ ឯយសក៏កុំចួបប្រសប់នឹងតថាគត (យ៉ាងនេះ) ឡើយ ។ ម្នាលនាគិតៈ តថាគតជាអ្នកបានសមតាមប្រាថ្នា បានងាយ បានស្រួល នូវនេក្ខម្មសុខ បវិវេកសុខ ឧបសមសុខ សម្ពោធសុខ បុគ្គលណាមិនបានសមតាមប្រាថ្នា មិនបានងាយ មិនបានស្រួលនូវនេក្ខម្មសុខ បវិវេកសុខ ឧបសមសុខ សម្ពោធ-សុខនេះទេ បុគ្គលនោះ គប្បីត្រេកអរនឹងសុខកខ្វក់ សុខផ្អុយស្អោក សុខប្រកបដោយលាភសក្ការៈ និងសេចក្តីសរសើរនោះ ។ ម្នាលនាគិតៈ ក្នុងទីឯណោះ តថាគតឃើញភិក្ខុ នៅក្នុងសេនាសនៈ នាចន្លោះស្រុក កំពុងអង្គុយចម្រើនសមាធិ ម្នាលនាគិតៈ តថាគតនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឥឡូវនេះ ជនជាម្ចាស់អារាម នឹងបៀតបៀននូវលោកដ៏មានអាយុនេះ ឬក៏សាមណេរ មុខជាញុំាងភិក្ខុនោះឲ្យឃ្លាតចាកសមាធិដែរឬទេ ។

តេនាហំ នាគិត តស្ស ភិក្ខុនោ ន អត្តមនោ ហោមិ គាមន្តវិហារេន ។ ឥធ បនាហំ នាគិត ភិក្ខុំ បស្សាមិ អារញ្ញិកំ អរញ្ញេ បចលាយមានំ និសិន្នំ តស្ស មយ្ហំ នាគិត ឯវំ ហោតិ ឥទានិ អយមាយស្មា ឥមំ និទ្ទាកិលមថំ បដិវិនោទេត្វា អរញ្ញសញ្ញំយេវ មនសិការិស្សតិ ឯកត្តន្តិ ។ តេនាហំ នាគិត តស្ស ភិក្ខុនោ អត្តមនោ ហោមិ អរញ្ញវិហារេន ។ ឥធ បនាហំ នាគិត ភិក្ខុំ បស្សាមិ អារញ្ញិកំ អរញ្ញេ អសមាហិតំ និសិន្នំ តស្ស មយ្ហំ នាគិត ឯវំ ហោតិ ឥទានិ អយមាយស្មា អសមាហិតំ វា ចិត្តំ សមាទហិស្សតិ សមាហិតំ វា ចិត្តំ អនុរក្ខិស្សតីតិ ។ តេនាហំ នាគិត តស្ស ភិក្ខុនោ អត្តមនោ ហោមិ អរញ្ញវិហារេន ។ ឥធ បនាហំ នាគិត ភិក្ខុំ បស្សាមិ អារញ្ញិកំ អរញ្ញេ សមាហិតំ និសិន្នំ តស្ស មយ្ហំ នាគិត ឯវំ ហោតិ ឥទានិ អយមាយស្មា អវិមុត្តំ វា ចិត្តំ វិមោចេស្សតិ វិមុត្តំ វា ចិត្តំ អនុរក្ខិស្សតីតិ ។

ម្នាលនាគិត: ហេតុនោះ តថាគតមិនពេញចិត្តនឹងភិក្ខុនោះ ព្រោះតែនៅក្នុងសេនាសនៈនាចន្លោះស្រុក ។ ម្នាលនាគិត: មួយទៀត ក្នុងទីឯណោះ តថាគតឃើញភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងព្រៃ កំពុងអង្គុយលក់ក្នុងព្រៃ ម្នាលនាគិត: តថាគតនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឥឡូវនេះ លោកនេះបន្ទោបង់នូវសេចក្តីលំបាក ក្នុងកិរិយាដេកលក់នេះ ហើយធ្វើមនសិការៈនូវអរញ្ញសញ្ញាឲ្យប្រសើរឯក ។ ម្នាលនាគិត: ហេតុនោះបានជាតថាគតពេញចិត្តនឹងភិក្ខុនោះ ព្រោះតែនៅក្នុងព្រៃ ។ ម្នាលនាគិត: មួយទៀត ក្នុងទីឯណោះ តថាគតឃើញភិក្ខុ អ្នកនៅក្នុងព្រៃ មិនអង្គុយចម្រើនសមាធិក្នុងព្រៃទេ ម្នាលនាគិត: តថាគតនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឥឡូវនេះ លោកនេះនឹងតាំងចិត្ត ដែលមិនទាន់ដល់សមាធិផង រក្សាចិត្តដែលបានដល់សមាធិហើយផង ។ ម្នាលនាគិត: ហេតុនេះ បានជាតថាគតពេញចិត្តនឹងភិក្ខុនោះ ព្រោះតែនៅក្នុងព្រៃ ។ ម្នាលនាគិត: មួយទៀត ក្នុងទីឯណោះ តថាគតឃើញ ភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងព្រៃ បានដល់សមាធិ ហើយអង្គុយក្នុងព្រៃ ម្នាលនាគិត: តថាគតនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឥឡូវនេះ លោកនេះ ញុំាងចិត្តដែលមិនទាន់រួចស្រឡះ ឲ្យរួចស្រឡះផង រក្សាទុកនូវចិត្តដែលរួចស្រឡះហើយផង ។

តេនាហំ នាគិត តស្ស ភិក្ខុនោ អត្តមនោ ហោមិ អរញ្ញវិហារេន ។ ឥធ បនាហំ នាគិត ភិក្ខុំ បស្សាមិ គាមន្តវិហារឹ លាភឹ ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារានំ សោ តំ លាភសក្ការសិលោកំ និកាមយមានោ រិញ្ចតិ បដិសល្លានំ រិញ្ចតិ អរញ្ញវនបត្ថានិ បន្តានិ សេនាសនានិ គាមនិគមរាជធានឹ ឱសរិត្វា វាសំ កប្បេតិ ។ តេនាហំ នាគិត តស្ស ភិក្ខុនោ ន អត្តមនោ ហោមិ គាមន្តវិហារេន ។ ឥធ បនាហំ នាគិត ភិក្ខុំ បស្សាមិ អារញ្ញិកំ លាភឹ ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារានំ សោ តំ លាភសក្ការសិលោកំ បដិប្បណាមេត្វា ន រិញ្ចតិ បដិសល្លានំ ន រិញ្ចតិ អរញ្ញវនបត្ថានិ បន្តានិ សេនាសនានិ ។ តេនាហំ នាគិត តស្ស ភិក្ខុនោ អត្តមនោ ហោមិ អរញ្ញវិហារេន ។ យស្មឹ បនាហំ នាគិត

ម្នាលនាគិត: ហេតុនោះបានជា តថាគតពេញចិត្តនឹងភិក្ខុនោះ ព្រោះតែនៅក្នុងព្រៃ ។ ម្នាលនាគិត: មួយទៀត ក្នុងទីឯណោះ តថាគតឃើញភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងសេនាសនៈ នាចន្លោះស្រុក ធ្លាប់បានទូវចីវរបិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ កាលបើភិក្ខុនោះចង់បានលាភសក្ការៈ សេចក្តីសរសើរនោះហើយ រមែងលះបង់នូវទីសម្ងំ លះបង់នូវសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ គឺព្រៃនិងដងព្រៃ ក៏ជ្រកនៅតែក្នុងស្រុកនិគម រាជធានី ។ ម្នាលនាគិត: ហេតុនោះបានជា តថាគតមិនពេញចិត្តនឹងភិក្ខុនោះ ព្រោះតែនៅក្នុងសេនាសនៈ នាចន្លោះស្រុក ។ ម្នាលនាគិត: មួយទៀត ក្នុងទីឯណោះ តថាគតឃើញភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងព្រៃ ធ្លាប់បានចីវរបិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ ភិក្ខុនោះបន្ទោបង់នូវលាភសក្ការៈ សេចក្តីសរសើរនោះ ហើយមិនលះបង់ទីសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ គឺព្រៃនិងដងព្រៃ ។ ម្នាលនាគិត: ហេតុនោះបានជាតថាគតពេញចិត្តនឹងភិក្ខុនោះ ព្រោះតែនៅក្នុងព្រៃ ។ ម្នាលនាគិត: ពេលណា

សមយេ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នោ ន កញ្ចិ បស្សាមិ បុរតោ វា បច្ឆតោ វា ផាសុ មេ ឆាតិត តស្មឹ សមយេ ហោតិ អត្តមសោ ឧច្ចារប្បស្សាវកម្មាយាតិ ។

សេក្ខបរិហានិយវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

តស្សុទ្ទានំ

សេក្ខា ទ្វេ អបរិហានិ
មោគ្គល្លានវិជ្ជាភាគិយា
វិវាទជានត្តការី និជានំ
កិមិលទារុក្ខន្ធេន ឆាតិតោតិ ។

តថាគតដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ មិនបានឃើញបុគ្គលណាមួយ ខាងមុខឬខាងក្រោយ ម្នាលនាគិតៈ ពេលនោះ តថាគតមានសេចក្ដីសុខសប្បាយដោយហោចទៅ (សូម្បីគ្រាន់តែ) ធ្វើឧច្ចារៈបស្សាវៈក៏ស្រួលដែរ ។

ចប់ សេក្ខបរិហានិយវគ្គទី ៤ ។

ឧទ្ទាននៃសេក្ខបរិហានិយវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីសេក្ខបរិហានិយធម៌ ១ សេក្ខអបរិហានិយ-ធម៌ ២ លើក សេចក្ដីត្រិះរិះនៃព្រះមហាមោគ្គល្លាន ១ ធម៌ជាចំណែកនៃវិជ្ជា ១ មូលហេតុនៃវិវាទ ១ ការឲ្យទាន ១ មិនមានការធ្វើ (កម្ម) ដើម្បីខ្លួន ១ ហេតុឲ្យកើតកម្មទាំងឡាយ ១ ព្រះកិមិលៈទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគ ១ ព្រះសារីបុត្របង្ហាញគំនរឈើដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ១ នាគិតត្ថេរអ្នកបម្រើព្រះដ៏មានព្រះភាគ ១ ។

ធម្មិកវគ្គោ

[៤៣] ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថ ខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ សាវត្ថិយំ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។ សាវត្ថិយំ បិណ្ឌាយ ចរិត្វា បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តោ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ អាយាមានន្ទ យេន បុព្វារាមោ មិគារមាតុប្បាសាទោ តេនុបសង្កមិស្សាម ទិវា វិហារាយាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។ អថ ខោ ភគវា អាយស្មតា អានន្ទេន សទ្ធឹ យេន បុព្វារាមោ មិគារមាតុប្បាសាទោ តេនុបសង្កមិ ។ អថ ខោ ភគវា សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ អាយាមានន្ទ យេន បុព្វកោដ្ឋកោ តេនុបសង្កមិស្សាម គត្តានិ បរិសិញ្ចិតុន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។ អថ ខោ ភគវា អាយស្មតា អានន្ទេន សទ្ធឹ យេន បុព្វកោដ្ឋកោ តេនុបសង្កមិ គត្តានិ បរិសិញ្ចិតុំ ។ បុព្វកោដ្ឋកេ គត្តានិ បរិសិញ្ចិត្វា

ធម្មិកវគ្គ

[៤៣] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តជេតពនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ហើយចូលទៅបិណ្ឌបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ លុះព្រះអង្គចូលទៅបិណ្ឌបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថីរួចហើយត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាខាងក្រោយនៃភត្ត ទ្រង់ត្រាស់នឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា ម្នាលអានន្ទ មកយើងនឹងចូលទៅបុព្វារាម ជាមិគារមាតុប្រាសាទ ដើម្បីសម្រាកក្នុងវេលាថ្ងៃ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុទទួល ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចូលទៅបុព្វារាមជាមិគារមាតុប្រាសាទ ជាមួយនឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ចេញអំពីទីសម្ងំក្នុងសាយណ្ហសម័យ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលនឹងអានន្ទដ៏មានអាយុថា ម្នាលអានន្ទ មកយើងនឹងចូលទៅឯស្រះឈ្មោះបុព្វកោដ្ឋកៈ ដើម្បីស្រោចស្រប់ខ្លួន ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ទទួលព្រះពុទ្ធដីកានៃព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ វេលានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចូលទៅឯស្រះបុព្វកោដ្ឋកៈ ជាមួយនឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ដើម្បីស្រោចស្រប់ព្រះអង្គ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ស្រោចស្រប់ព្រះអង្គក្នុងស្រះបុព្វកោដ្ឋកៈរួចហើយ

បច្ចុត្តរិត្វា ឯកចីវរោ អជ្ឈាសិ គត្តានិ បុព្វសទិសានិ កុរុមានោ[១] ។ តេន ខោ បន សមយេន រញ្ញោ បស្សេន-ទិស្ស កោសលស្ស សេតោ នាម នាគោ មហា-តុរិយតាឡិតវាទិតេន បុព្វកោដ្ឋកា បច្ចុត្តរតិ ។ អបិស្សុ តំ ជនោ ទិស្វា ឯវមាហ អភិរូបោ វត ភោ រញ្ញោ នាគោ ទស្សនីយោ វត ភោ រញ្ញោ នាគោ ចាសាទិកោ វត ភោ រញ្ញោ នាគោ កាយុបបន្នោ វត ភោ រញ្ញោ[២] នាគោតិ ។ ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា ឧទាយិ ភគវន្តំ ឯតទវោច ហត្ថិមេវ នុ ខោ ភន្តេ មហន្តំ ព្រហន្តំ[៣] កាយុបបន្នំ ជនោ ទិស្វា ឯវមាហ នាគោ វត ភោ នាគោ ឧទាហុ អញ្ញម្បិ កញ្ចិ មហន្តំ ព្រហន្តំ កាយុបបន្នំ ជនោ ទិស្វា ឯវមាហ នាគោ វត ភោ នាគោតិ ។ ហត្ថិម្បិ ខោ ឧទាយិ មហន្តំ ព្រហន្តំ កាយុបបន្នំ ជនោ ទិស្វា ឯវមាហ នាគោ វត ភោ នាគោតិ ។ អស្សម្បិ ខោ ឧទាយិ មហន្តំ ព្រហន្តំ គោណម្បិ ខោ ឧទាយិ មហន្តំ ព្រហន្តំ

---

១ ឱ. ម. បុព្វាបយមានោ ។ ២ ឱ. ឯត្ថន្តរេ នាគោ នាគោ វត ភោតិ ទិស្សតិ ។ ៣ ម. មហត្តំ ព្រហ្មត្តំ ។

ទ្រង់ត្រឡប់ឡើងមក មានចីវរតែមួយ ទ្រង់ឈរធ្វើព្រះអង្គឲ្យប្រាកដ ដូចជាកាលមុន ។ សម័យនោះឯង ដំរីឈ្មោះសេតៈរបស់ព្រះបាទបសេនទិកោសល ត្រូវគេដេញដំប្រគំតូរ្យតន្ត្រីដ៏ប្រសើរ ក៏ឆ្លងឡើងមកអំពីស្រះបុព្វកោដ្ឋកៈដែរ ។ មហាជនបានឃើញដំរីនោះហើយ ក៏និយាយយ៉ាងនេះថា យីអើ ដំរីរបស់ស្តេច មានរូបល្អណាស់តើ យីអើ ដំរីរបស់ស្តេច គួរជាទីរមិលមើលណាស់តើ យីអើ ដំរីរបស់ស្តេច គួរជាទីជ្រះថ្លាណាស់តើ យីអើ ដំរីរបស់ស្តេចមានកាយសមរម្យល្អណាស់តើ ។ កាលបើមហាជន និយាយយ៉ាងនេះហើយ ព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មហាជនបានឃើញនូវដំរីធំប្រសើរ មានកាយសមរម្យប៉ុណ្ណោះ ក៏និយាយយ៉ាងនេះថា យីអើ ប្រសើរណាស់តើ ប្រសើរណាស់តើ ឬហ្ន៎ ឬថាមហាជន បានឃើញនូវវត្ថុឯទៀតណាមួយ ធំប្រសើរ មានកាយសមរម្យ ក៏និយាយយ៉ាងនេះថា យីអើ ប្រសើរណាស់តើ ប្រសើរណាស់តើ ។ ម្នាលឧទាយិ មហាជនបានឃើញដំរីធំ ប្រសើរមានកាយសមរម្យក្តី ក៏និយាយយ៉ាងនេះថា យីអើ ប្រសើរណាស់តើ ប្រសើរណាស់តើ ។ ម្នាលឧទាយិ មហាជនបានឃើញសេះធំប្រសើរក្តី ម្នាលឧទាយិ មហាជនបានឃើញគោធំប្រសើរក្តី

ឧរគស្មិំ ខោ ឧទាយិ មហន្តំ ព្រហន្តំ រុក្ខស្មិំ ខោ ឧទាយិ មហន្តំ ព្រហន្តំ មនុស្សស្មិំ ខោ ឧទាយិ មហន្តំ ព្រហន្តំ កាយុបបន្នំ ជនោ ទិស្វា ឯវមាហ នាគោ វត ភោ នាគោតិ ។ អបិ ច ឧទាយិ យោ សទេវកេ លោកេ សមារកេ សព្រហ្មកេ សស្សមណព្រាហ្មណិយា បជាយ សទេវមនុស្សាយ អាគុំ ន ករោតិ កាយេន វាចាយ មនសា តមហំ នាគោតិ ព្រូមីតិ ។ អច្ឆរិយំ ភន្តេ អព្ភុតំ ភន្តេ យាវ សុភាសិតញ្ចិទំ ភន្តេ ភគវតា ។ អបិ ច ឧទាយិ យោ សទេវកេ លោកេ សមារកេ សព្រហ្មកេ សស្សមណព្រាហ្មណិយា បជាយ សទេវមនុស្សាយ អាគុំ ន ករោតិ កាយេន វាចាយ មនសា តមហំ នាគោតិ ព្រូមីតិ ។ ឥមញ្ច បនាហំ ភន្តេ ភគវតា សុភាសិតំ ឥមាហិ គាថាហិ អនុមោទាមិ

ម្នាលឧទាយិ មហាជនបានឃើញពស់ធំប្រសើរក្តី ម្នាលឧទាយិ មហាជនបានឃើញដើមឈើធំប្រសើរក្តី ម្នាលឧទាយិ មហាជនបានឃើញមនុស្សធំប្រសើរមានកាយសមរម្យក្តី ហើយក៏និយាយយ៉ាងនេះថា យីអើ ប្រសើរណាស់តើ ប្រសើរណាស់តើ ។ ម្នាលឧទាយិ មួយទៀត បុគ្គលណា ក្នុងលោក ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ក្នុងពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេស មិនធ្វើនូវអំពើអាក្រក់ ដោយកាយ ដោយវាចា ដោយចិត្ត តថាគតក៏ហៅបុគ្គលនោះថា នាគៈគឺបុគ្គលប្រសើរ ដូច្នេះដែរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពាក្យនេះអស្ចារ្យពេកណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពាក្យនេះចម្លែកពេកណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បានពោលហើយដោយប្រពៃ ។ ម្នាលឧទាយិ មួយទៀត បុគ្គលណាក្នុងលោកនេះ ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ក្នុងពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្ស ជាសម្មតិទេពនិងមនុស្សដ៏សេស មិនធ្វើនូវអំពើអាក្រក់ដោយកាយ ដោយវាចា ដោយចិត្ត តថាគតហៅបុគ្គលនោះថា នាគៈដូច្នេះដែរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងដោយប្រពៃហើយនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គសូមអនុមោទនា ដោយគាថាទាំងនេះថា

មនុស្សភូតំ សម្ពុទ្ធំ អត្តទន្តំ សមាហិតំ

ឥរិយមានំ ព្រហ្មបថេ ចិត្តស្សូបសមេ រតំ

យំ មនុស្សា នមស្សន្តិ សព្វធម្មានបារគុំ

ទេវាបិ តំ នមស្សន្តិ ឥតិ មេ អរហតោ សុតំ

សព្វសញ្ញោជនាតីតំ វនា និព្វានមាគតំ

កាមេហិ នេក្ខម្មរតំ មុត្តំ សេលាវ កញ្ចនំ

សព្វេ អច្ចរុចី នាគោ ហិមវាញ្ញេ សិលុច្ចយោ

សព្វេសំ នាគនាមានំ សច្ចនាមោ អនុត្តរោ ។

នាគំ វោ កិត្តយិស្សាមិ ន ហិ អាគុំ ករោតិ សោ

សោរច្ចំ អវិហឹសា ច បាទា នាគស្ស តេ ទុវេ

មនុស្សទាំងឡាយ តែងនមស្ការ ព្រះសម្ពុទ្ធអង្គណា ដែលជាមនុស្សជាតិ មានព្រះអង្គទូន្មាន មានព្រះទ័យតម្កល់មាំ តាំងនៅក្នុងផ្លូវដ៏ប្រសើរ ទ្រង់ត្រេកអរ ក្នុងព្រះនិព្វាន ជាទីរម្ងាប់នូវចិត្ត ដល់នូវត្រើយនៃធម៌ទាំងពួង គឺ ខន្ធ អាយតនៈ ធាតុ ខ្ញុំបានឮអំពីសំណាក់ នៃព្រះអរហន្តថា សូម្បីពួកទេវតា ក៏តែងនមស្ការ ចំពោះព្រះសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ដែលទ្រង់កន្លងបង់ នូវសំយោជនៈទាំងអស់ ចេញចាកព្រៃ គឺកិលេស ហើយបានដល់ព្រះនិព្វាន ទ្រង់ត្រេកអរក្នុងការចេញចាកកាមទាំងឡាយ ដូចជាមាស ដែលផុតចាកថ្ម ព្រះពុទ្ធជាបុគ្គលប្រសើរ រុងរឿងកន្លងបង់ នូវសត្វទាំងពួង ដូចភ្នំហិមពាន្ត ដែលរុងរឿងជាងភ្នំដទៃ (ព្រះសម្ពុទ្ធអង្គនោះ) មាននាមប្រាកដប្រសើរជាងនាគនាមទាំងអស់ ។ តថាគត នឹងសម្តែងនូវពុទ្ធនាគ ដល់អ្នកទាំងឡាយ ព្រោះថាពុទ្ធនាគនោះ រមែងមិនធ្វើអំពើអាក្រក់ សេចក្តីស្ងប់ស្ងៀមនិងសេចក្តីមិនបៀតបៀនទាំងពីរនោះ ទុកជាជើងខាងមុខរបស់ពុទ្ធនាគ

តបោ ច ព្រហ្មចរិយំ ចរណា នាគស្ស ត្យាបរេ

សទ្ធាហត្ថោ មហានាគោ ឧបេក្ខាសេតទន្តវា

សតិ គីវា សិរោ បញ្ញា វិមំសា ធម្មចិន្តនា

ធម្មកុច្ឆិសមាតបោ វិវេកោ តស្ស វាលធិ ។

សោ ឈាយី អស្សាសរតោ អជ្ឈត្តូបសមាហិតោ

គច្ឆំ សមាហិតោ នាគោ ឋិតោ នាគោ សមាហិតោ

សេយ្យំ សមាហិតោ នាគោ និសិន្នោ បិ សមាហិតោ

សព្វត្ថ សំវុតោ នាគោ ឯសា នាគស្ស សម្បទា ។

ភុញ្ជតិ អនវជ្ជានិ សាវជ្ជានិ ន ភុញ្ជតិ

ឃាសអច្ឆាទនំ លទ្ធា សន្និធឹ បរិវជ្ជយេ

តបៈគឺការសមាទាននូវវត្ត ព្រហ្មចរិយៈ គឺសីលប្រកប ដោយអរិយមគ្គនោះ ជាជើងខាងក្រោយ របស់ពុទ្ធនាគ មហានាគ (នោះ) មានសទ្ធាជាប្រមោយ មានឧបេក្ខា ជាភ្លុកស មានសតិជាក មានបញ្ញាជាក្បាល ការគិត នូវធម៌ទុកជាចុង (ប្រមោយ) មានធម៌ គឺចតុត្ថជ្ឈាន-សមាធិ ជាពោះ សម្រាប់ចម្អែតអាហារ មានសេចក្ដីស្ងប់ស្ងាត់ ជាកន្ទុយ របស់ពុទ្ធនាគនោះ ពុទ្ធនាគនោះមានឈាន មានសេចក្ដីត្រេកអរ ក្នុងការដកដង្ហើមចេញ មានចិត្តតម្កល់ខ្ជាប់ ក្នុងសន្ដាន កាលពុទ្ធនាគដើរក៏មានចិត្តតម្កល់ខ្ជាប់ កាលពុទ្ធនាគឈរ ក៏មានចិត្តតម្កល់ខ្ជាប់ កាលពុទ្ធនាគសិង ក៏មានចិត្តតម្កល់ខ្ជាប់សូម្បីអង្គុយ ក៏មានចិត្តតម្កល់ខ្ជាប់ ពុទ្ធនាគបានសង្រួមក្នុងទ្វារទាំងអស់ នេះជាសម្បទានៃពុទ្ធនាគ ។ ពុទ្ធនាគនោះរមែងបរិភោគភោជនដែលមិនមានទោស មិនបរិភោគភោជនដែលមានទោស បានគ្រឿងបរិភោគនិងគ្រឿងស្លៀកដណ្ដប់ តែងវៀរបង់នូវការសន្សំទុកដាក់

សញ្ញោជនំ អណុំ ថូលំ សព្វំ ឆេត្វាន ពន្ធនំ
យេន យេនេវ គច្ឆតិ អនបេក្ខោវ គច្ឆតិ ។
យថាបិ ឧទកេ ជាតំ បុណ្ឌរីកំ ច វឌ្ឍតិ
ន ឧបលិម្បតិ តោយេន សុចិគន្ធំ មនោរមំ
តថេវ លោកេ សុជាតោ ពុទ្ធោ លោកេ វិហរតិ
ន ឧបលិម្បតិ លោកេន តោយេន បទុមំ យថា ។
មហាគ្គិនិ បជ្ជលិតោ អនាហារូបសម្មតិ
សង្ខារេសូបសន្តេសុ និព្វុតោតិ បវុច្ចតិ ។
អត្ថស្សាយំ វិញ្ញាបនី ឧបមា វិញ្ញូហិ ទេសិតា ។
វិញ្ញាយន្តិ មហានាគា នាគំ នាគេន ទេសិតំ ។
វីតរាគោ វីតទោសោ វីតមោហោ អនាសវោ
សរីរំ វិជហំ នាគោ បរិនិព្វិស្សតិ អនាសវោតិ ។

ផ្តាច់បង់នូវចំណង គឺសំយោជនៈតូចនិងធំ ទាំងអស់ បើទៅត្រង់ទីណា ៗ មិនអាឡោះអាល័យនូវទីនោះ ៗ ។ ឈូកសដែលដុះឡើង ចម្រើនឡើងក្នុងទឹក មានក្លិន ល្អជាទីត្រេកអរនៃចិត្ត មិនជាប់ដោយទឹក ដូចម្តេចមិញ ព្រះពុទ្ធទ្រង់កើតឡើងក្នុងលោក ទ្រង់គង់នៅក្នុងលោក ក៏មិនជាប់ដោយលោកឡើយ ដូចជាផ្កាឈូកមិនជាប់ ដោយទឹកដូច្នោះដែរ ។ គំនរភ្លើងធំឆេះឡើង រមែង រលត់ទៅដោយមិនមានអាហារភ្លើង សង្ខារទាំងឡាយ ស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ហៅថា រលត់ដូច្នេះ នេះជាសេចក្តី ឧបមាជាគ្រឿងពន្យល់ នូវសេចក្តីនោះ ដែល វិញ្ញូជនទាំងឡាយ បានសម្តែងហើយ ។ ពួកមហានាគ រមែងដឹងច្បាស់នូវវត្ថុដ៏ប្រសើរ ដែលពុទ្ធនាគ បានស-ម្តែងហើយ ពុទ្ធនាគដែលប្រាសចាករាគៈ ប្រាសចាក ទោសៈ ប្រាសចាកមោហៈ មិនមានអាសវៈ លះបង់នូវ សរីរៈ ជាបុគ្គលមិនមានអាសវៈ នឹងបរិនិព្វាន ។

[៤៤] អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន មិគសាលាយ ឧបាសិកាយ និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ មិគសាលា ឧបាសិកា យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ មិគសាលា ឧបាសិកា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ឯតទវោច កថំកថំ នាមាយំ ភន្តេ អានន្ទ ភគវតា ធម្មោ ទេសិតោ អញ្ញេយ្យោ យត្រ ហិ នាម ព្រហ្មចារី ច អព្រហ្មចារី ច ឧភោ សមសមគតិកា ភវិស្សន្តិ អភិសម្បរាយំ ។ បិតា មេ ភន្តេ បុរាណោ ព្រហ្មចារី អហោសិ អារាចារី វិរតោ មេថុនា គាមធម្មា សោ កាលកតោ ភគវតា ព្យាកតោ សកទាគាមី សត្តោ តុសិតំ កាយំ ឧបបន្នោតិ បិតុ[១] បិយោ មេ ភន្តេ ឥសិទត្តោ អព្រហ្មចារី អហោសិ សទារសន្តុដ្ឋោ

១ ឱ. ម. បេតេយ្យោ ។

[៤៤] លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ស្លៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ហើយចូលទៅកាន់លំនៅនៃមិគសាលា-ឧបាសិកា លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុក ។ វេលានោះ មិគសាលាឧបាសិកា ចូលទៅរកព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានថ្វាយបង្គំព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះមិគសាលាឧបាសិកា អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយបាននិយាយនឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើនធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងហើយនេះ គួរឲ្យអ្នកផងដឹងបាន ដោយហេតុដូចម្តេច ដូចយ៉ាងបុគ្គលពីរពួក គឺព្រហ្មចារី-បុគ្គល ១ អព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ មានគតិស្មើ ៗ គ្នាក្នុងបរលោក ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន បិតារបស់ខ្ញុំឈ្មោះបុរាណៈ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដ៏ប្រសើរ ប្រព្រឹត្តឆ្ងាយ វៀរចាកមេថុនជាធម៌របស់អ្នកស្រុក កាលគាត់ធ្វើមរណកាលទៅ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាសកទា-គាមិសត្វ បានទៅកើតក្នុងពួកទេវតា ក្នុងស្ថានតុសិត បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ចំណែកឥសិទត្ត ជាទីស្រឡាញ់នៃបិតារបស់ខ្ញុំ ជាអ្នកមិនប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដ៏ប្រសើរទេ ជាអ្នកត្រេកអរតែក្នុងប្រពន្ធរបស់ខ្លួន

សោបិ កាលកតោ ភគវតា ព្យាកតោ សកទាគាមី សត្តោ តុសិតំ កាយំ ឧបបន្នោតិ កថំកថំ នាមាយំ ភន្តេ អានន្ទ ភគវតា ធម្មោ ទេសិតោ អញ្ញេយ្យោ យត្រ ហិ នាម ព្រហ្មចារី ច អព្រហ្មចារី ច ឧភោ សមសមគតិកា ភវិស្សន្តិ អភិសម្បរាយន្តិ ។ ឯវំ ខោ បនេតំ ភគិនិ ភគវតា ព្យាកតន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ មិគសាលាយ ឧបាសិកាយ និវេសនេ បិណ្ឌបាតំ គហេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធាហំ ភន្តេ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន មិគសាលាយ ឧបាសិកាយ និវេសនំ តេនុបសង្កមឹ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទឹ ។

កាលគាត់ធ្វើមរណកាលទៅ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាសកទាគាមិសត្វបានទៅកើតក្នុងពួកទេវតាក្នុងស្ថានតុសិតដែរ បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយនេះ គួរឲ្យអ្នកផងដឹងបាន ដោយហេតុដូចម្តេច ដូចយ៉ាងបុគ្គលពីរពួក គឺ ព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ អព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ មានគតិស្មើ ៗ គ្នា ក្នុងបរលោក ។ ម្នាលនាង រឿងនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករយ៉ាងហ្នឹងហើយ ។ លំដាប់នោះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ទទួលយកចង្ហាន់បិណ្ឌបាតក្នុងលំនៅនៃមិគសាលាឧបាសិការួចហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ចៀសចេញទៅ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាខាងក្រោយនៃភត្តហើយ ក៏ចូលទៅរកព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីឯណោះ ខ្ញុំព្រះអង្គស្លៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រ និងចីវរក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ហើយចូលទៅកាន់លំនៅនៃមិគសាលាឧបាសិកា លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុក ។

១៣៩

អថខោ ភន្តេ មិគសាលា ឧបាសិកា យេនាហំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ ភន្តេ មិគសាលា ឧបាសិកា មំ ឯតទវោច កថំកថំ នាមាយំ ភន្តេ អានន្ទ ភគវតា ធម្មោ ទេសិតោ អញ្ញេយ្យោ យត្រ ហិ នាម ព្រហ្មចារី ច អព្រហ្មចារី ច ឧភោ សមសម-គតិកា ភវិស្សន្តិ អភិសម្បរាយំ ។ បិតា មេ ភន្តេ បុរាណោ ព្រហ្មចារី អហោសិ អារាចារី វិរតោ មេថុនា គាមធម្មា សោ កាលកតោ ភគវតា ព្យាកតោ សក-ទាគាមី សត្តោ តុសិតំ កាយំ ឧបបន្នោតិ បិតុ បិយោ មេ ភន្តេ ឥសិទត្តោ អព្រហ្មចារី អហោសិ សទារ-សន្តុដ្ឋោ សោបិ កាលកតោ ភគវតា ព្យាកតោ សកទាគាមី សត្តោ តុសិតំ កាយំ ឧបបន្នោតិ ។ កថំកថំ នាមាយំ ភន្តេ អានន្ទ ភគវតា ធម្មោ ទេសិតោ អញ្ញេយ្យោ យត្រ ហិ នាម ព្រហ្មចារី ច អព្រហ្មចារី ច ឧភោ សមសមគតិកា ភវិស្សន្តិ អភិសម្បរាយន្តិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន គ្រានោះ មិគសាលាឧបាសិកា ចូលមករកខ្ញុំព្រះអង្គ លុះចូលមកដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំខ្ញុំព្រះអង្គ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លុះមិគសាលាឧបាសិកាអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏បាននិយាយនឹងខ្ញុំព្រះអង្គដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយនេះ គួរឲ្យអ្នកផងដឹងបាន ដោយហេតុដូចម្តេច ដូចយ៉ាងបុគ្គលពីរពួកគឺ ព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ អព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ មានគតិស្មើ ៗ គ្នា ក្នុងបរលោក ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន បិតារបស់ខ្ញុំ ឈ្មោះបុរាណៈ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរ ប្រព្រឹត្តឆ្ងាយវៀរចាកមេថុន ជាធម៌របស់អ្នកស្រុក កាលគាត់ធ្វើមរណកាលទៅ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាសកទាគាមិសត្វ បានទៅកើតក្នុងពួកទេវតាក្នុងស្ថានតុសិត បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ឥសិទត្តៈជាទីស្រឡាញ់នៃបិតារបស់ខ្ញុំ ជាអ្នកមិនប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរទេ ជាអ្នកត្រេកអរតែក្នុងប្រពន្ធរបស់ខ្លួន កាលគាត់ធ្វើមរណកាលទៅ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាសកទាគាមិសត្វ បានទៅកើតក្នុងពួកទេវតា ក្នុងស្ថានតុសិតដែរ ។ បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយនេះ គួរឲ្យអ្នកផងដឹងបាន ដោយហេតុដូចម្តេច ដូចយ៉ាងបុគ្គលពីរពួកគឺ ព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ អព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ មានគតិស្មើ ៗ គ្នា ក្នុងបរលោក ។

ឯវំ វុត្តេ អហំ ភន្តេ មិគសាលំ ឧបាសិកំ ឯតទវោចំ ឯវំ ខោ បនេតំ ភគិនិ ភគវតា ព្យាកតន្តិ ។ កោ ចានន្ទ មិគសាលា ឧបាសិកា ពាលា អព្យត្តា អម្ពកា អម្ពកសញ្ញា កេ ច បុរិសបុគ្គលបរោបរិយញ្ញាណេ ឆយិមេ អានន្ទ បុគ្គលា សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មឹ ។ កតមេ ឆ ។ ឥធានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ សោរតោ ហោតិ សុខសំវាសោ អភិនន្ទន្តិ សព្រហ្មចារី ឯកត្តវាសេន ។ តស្ស សវនេនបិ អកតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ អកតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ អប្បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តឹ ន លភតិ ។ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ហានាយ បរេតិ នោ វិសេសាយ ហានគាមីយេវ ហោតិ នោ វិសេសគាមី ។ ឥធ បនានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលមិគសាលាឧបាសិកា និយាយយ៉ាងនេះ ហើយខ្ញុំព្រះអង្គបាននិយាយនឹងមិគសាលាឧបាសិកាដូច្នេះថា ម្នាលនាង រឿងនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្យាករយ៉ាងហ្នឹងមែនហើយ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ មិគសាលាឧបាសិកាណា ជាស្ត្រីល្ងង់ មិនឈ្លាស មានសភាពជាស្ត្រី មានសញ្ញាជាស្ត្រី ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំង-ឡាយណា មានវិស័យមិនបានទើសទាល់ ក្នុងសេចក្ដីដឹងនូវឥន្ទ្រិយរឹងនិងទន់នៃបុរសបុគ្គលទាំងពីរនោះ ឆ្ងាយអំពីគ្នាណាស់ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គល ៦ ពួកនេះ មានប្រាកដក្នុងលោក ។ បុគ្គលទាំង ៦ ពួក តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកស្លូត ជាអ្នកមានសំវាសជាសុខ ពួកសព្រហ្មចារី រមែងត្រេកអរដោយការនៅជាមួយ (នឹងបុគ្គលនោះ) ។ បុគ្គលនោះ មិនបានធ្វើដោយការស្ដាប់ផង មិនបានធ្វើដោយសេចក្ដីព្យាយាមផង មិនចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង មិនបាននូវវិមុត្តិ គឺ បីតិនិងបាមោជ្ជៈ ដែលអាស្រ័យនូវការស្ដាប់ធម៌សព្វកាលផង ។ លុះបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីសាបសូន្យ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីគុណវិសេស ជាអ្នកដល់នូវការសាប-សូន្យមិនដល់នូវគុណវិសេស ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ

សោរតោ ហោតិ សុខសំវាសោ អភិនន្ទន្តិ សព្រហ្មចារី ឯកត្តវាសេន ។ តស្ស សវនេនបិ កាតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ កាតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តឹ លភតិ ។ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា វិសេសាយ បរេតិ នោ ហានាយ វិសេសគាមីយេវ ហោតិ នោ ហានគាមី ។ តត្រា-នន្ទ បមាណិកា បមិណន្តិ ឥមស្សបិ តេវ ធម្មា អបរស្សបិ តេវ ធម្មា កស្មា តេសំ ឯកោ ហីនោ ឯកោ បណីតោតិ ។ តញ្ហិ តេសំ អានន្ទ ហោតិ ទីឃរត្តំ អហិតាយ ទុក្ខាយ ។ តត្រានន្ទ យ្វាយំ បុគ្គលោ សោរតោ ហោតិ សុខសំវាសោ អភិនន្ទន្តិ សព្រហ្មចារី ឯកត្តវាសេន ។ តស្ស សវនេនបិ កាតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ កាតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តឹ លភតិ ។

ជាអ្នកស្ងួត មានសំវាសជាសុខ ពួកសព្រហ្មចារី រមែងត្រេកអរដោយការនៅជាមួយនឹងបុគ្គលនោះ ។ បុគ្គលនោះ បានធ្វើដោយការស្តាប់ផង បានធ្វើដោយសេចក្តីព្យាយាមផង បានចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិ គឺបីតិនិងបាមោជ្ជៈ ដែលអាស្រ័យនូវការស្តាប់ធម៌សព្វកាលផង ។ លុះបុគ្គលនោះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ ជាអ្នកដល់នូវគុណវិសេស មិនដល់នូវសេចក្តីសាបសូន្យ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលអ្នកកាន់យកប្រមាណក្នុងធម៌នោះ រមែងដឹងប្រមាណថា នោះជាធម៌របស់អ្នកនេះ នោះជាធម៌របស់អ្នកឯទៀត ហេតុដូចម្តេចបានជាអ្នកទាំងនោះ មានធម៌មួយថោកទាប មានធម៌មួយឧត្តម ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថា ដំណើរនោះប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីវិនាស ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខ អស់កាលជាយូរអង្វែងដល់បុគ្គលទាំងនោះ ។ ម្នាលអានន្ទ ក្នុងរឿងនោះ បុគ្គលណាជាអ្នកស្ងួត មានសំវាសជាសុខ ពួកសព្រហ្មចារី រមែងត្រេកអរដោយការនៅ ជាមួយនឹងបុគ្គលនោះ ។ បុគ្គលនោះ បានធ្វើដោយការស្តាប់ផង បានធ្វើដោយសេចក្តីព្យាយាមផង បានចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិ គឺបីតិនិងបាមោជ្ជៈ ដែលអាស្រ័យនូវការស្តាប់ធម៌សព្វកាលផង ។

អយំ អានន្ទ បុគ្គលោ អមុនា បុរិមេន បុគ្គលេន អភិក្កន្តតរោ ច បណីតតរោ ច ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ឥមញ្ហានន្ទ បុគ្គលំ ធម្មស្សោតោ និព្ពហតិ ។ តទនន្តរំ កោ ជានេយ្យ អញ្ញត្រ តថាគតេន ។ តស្មាតិហានន្ទ មា បុគ្គលេសុ បមាណិកា អហុវត្ថ មា បុគ្គលេសុ ច បមាណំ គណ្ហិត្ថ ។ ខញ្ញតិ ហានន្ទ បុគ្គលេសុ បមាណំ គណ្ហន្តោ ។ អហំ វា អានន្ទ បុគ្គលេសុ បមាណំ គណ្ហេយ្យំ យោ វា បនស្ស មាទិសោ ។ ឥធ បនានន្ទ ឯកច្ចស្ស បុគ្គលស្ស កោធមានោ អធិគតោ ហោតិ សមយេន សមយញ្ចស្ស លោភធម្មា ឧប្បជ្ជន្តិ ។ តស្ស សវនេនបិ អកតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ អកតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ អប្បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តឹ ន លភតិ ។

ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលនេះ ប្រសើរជាង ឧត្តមជាងបុគ្គលជាន់មុនឯណោះ ។ រឿងនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះធម្មសោ្រតៈគឺវិបស្សនាញាណ រមែងដឹកនាំនូវបុគ្គលនេះ (ឲ្យបានសម្រេចអរិយភូមិ) ។ លំដាប់តពីនោះមក អ្នកណាគប្បីដឹងបាននូវហេតុនោះកើត លើកលែងតែព្រះតថាគតចេញ ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលក្នុងលោកនេះ កុំប្រកបដោយប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយផង កុំប្រកាន់យកនូវប្រមាណក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយផង ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថា បុគ្គលកាន់យកនូវប្រមាណក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយហើយ ហៅថា ជីករំលើងនូវគុណ ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគតគប្បីកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយបាន ឬបុគ្គលណាប្រហែលនឹងតថាគត (ក៏គប្បីកាន់យកនូវប្រមាណក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយបានដែរ) ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មានសេចក្តីក្រោធ និងមានះ គ្របសង្កត់ហើយ លោភធម៌ រមែងកើតឡើងដល់បុគ្គលនោះ សព្វ ៗ កាល ។ បុគ្គលនោះ មិនបានធ្វើដោយការស្តាប់ផង មិនបានធ្វើដោយសេចក្តីព្យាយាមផង មិនបានចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង មិនបាននូវវិមុត្តិ ដែលអាស្រ័យនូវការស្តាប់ធម៌សព្វកាលផង ។

១៤៣

សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ហានាយ បរេតិ នោ វិសេសាយ ហានគាមីយេវ ហោតិ នោ វិសេសគាមី ។ ឥធ បនានន្ទ ឯកច្ចស្ស បុគ្គលស្ស កោធមានោ អធិគតោ ហោតិ សមយេន សមយញ្ចស្ស លោភធម្មា ឧប្បជ្ជន្តិ ។ តស្ស សវនេនបិ កតំ ហោតិ ។ បេ ។ ឥធ បនានន្ទ ឯកច្ចស្ស បុគ្គលស្ស កោធមានោ អធិគតោ ហោតិ សមយេន សមយញ្ចស្ស វចីសង្ខារា ឧប្បជ្ជន្តិ ។ តស្ស សវនេនបិ អកតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ អកតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ អប្បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តឹ ន លភតិ ។ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ហានាយ បរេតិ នោ វិសេសាយ ហានគាមីយេវ ហោតិ នោ វិសេសគាមី ។ ឥធ បនានន្ទ ឯកច្ចស្ស បុគ្គលស្ស កោធមានោ អធិគតោ ហោតិ សមយេន សមយញ្ចស្ស វចីសង្ខារា ឧប្បជ្ជន្តិ ។ តស្ស សវនេនបិ កតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ កតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តឹ លភតិ ។

លុះបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីសាបសូន្យ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស ជាបុគ្គលដល់នូវសេចក្ដីសាបសូន្យ មិនដល់នូវគុណវិសេសឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មានសេចក្ដីក្រោធ និងមានះគ្របសង្កត់ហើយ លោភធម៌ រមែងកើតឡើងដល់បុគ្គលនោះសព្វ ។ កាល ។ បុគ្គលនោះ បានធ្វើដោយការស្ដាប់ផង ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ មានសេចក្ដីក្រោធ និងមានះគ្របសង្កត់ហើយ វចីសង្ខាររមែងកើតឡើង ដល់បុគ្គលនោះ សព្វ ។ កាល ។ បុគ្គលនោះមិនបានធ្វើដោយការស្ដាប់ផង មិនបានធ្វើដោយសេចក្ដីព្យាយាមផង មិនបានចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង មិនបាននូវវិមុត្តិ ដែលអាស្រ័យនូវការស្ដាប់ធម៌សព្វកាលផង ។ លុះបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្ដីសាបសូន្យ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស ជាបុគ្គលដល់នូវការសាបសូន្យ មិនដល់នូវគុណវិសេស ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ មានសេចក្ដីក្រោធ និងមានះគ្របសង្កត់ហើយ វចីសង្ខាររមែងកើតឡើង ដល់បុគ្គលនោះសព្វ ។ កាល ។ បុគ្គលនោះ បានធ្វើដោយការស្ដាប់ បានធ្វើដោយសេចក្ដីព្យាយាមផង បានចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិ ដែលអាស្រ័យនូវការស្ដាប់ធម៌ សព្វកាលផង ។

សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា វិសេសាយ បរេតិ នោ ហានាយ វិសេសគាមីយេវ ហោតិ នោ ហានគាមី ។ តត្រានន្ទ បមាណិកា បមិណន្តិ ឥមស្សបិ តេវ ធម្មា អបរស្សបិ តេវ ធម្មា កស្មា តេសំ ឯកោ ហីនោ ឯកោ បណីតោតិ ។ តញ្ហិ តេសំ អានន្ទ ហោតិ ទីឃរត្តំ អហិតាយ ទុក្ខាយ ។ តត្រានន្ទ យស្ស បុគ្គលស្ស កោធមានោ អធិគតោ ហោតិ សមយេន សមយញ្ចស្ស វចីសង្ខារា ឧប្បជ្ជន្តិ ។ តស្ស សវនេនបិ កតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ កតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តឹ លភតិ ។ អយំ អានន្ទ បុគ្គលោ អមុនា បុរិមេន បុគ្គលេន អភិក្កន្តតរោ ច បណីតតរោ ច ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ឥមញ្ហានន្ទ បុគ្គលំ ធម្មសោ្សតោ និព្ពហតិ ។ តទន្តរំ កោ ជានេយ្យ អញ្ញត្រ តថាគតេន ។ តស្មាតិហានន្ទ មា បុគ្គលេសុ បមាណិកា អហុវត្ថ

លុះបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ ជាបុគ្គលដល់នូវគុណវិសេស មិនដល់នូវសេចក្តីសាបសូន្យ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលអ្នកកាន់យកនូវប្រមាណ រមែងដឹងប្រមាណក្នុងធម៌នោះថា នោះជាធម៌របស់អ្នកនេះ នោះជាធម៌របស់អ្នកឯទៀត ព្រោះហេតុអ្វី បានជាបុគ្គលទាំងនោះមានធម៌មួយថោកទាប មានធម៌មួយឧត្តម ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថា ដំណើរនោះប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខ អស់កាលជាយូរអង្វែង ដល់បុគ្គលទាំងនោះ ។ រឿងនោះ បុគ្គលណា មានសេចក្តីក្រោធ និងមានះគ្របសង្កត់ហើយ វចីសង្ខារ រមែងកើតឡើង ដល់បុគ្គលនោះ សព្វ ៗ កាល ។ បុគ្គលនោះ បានធ្វើដោយការស្តាប់ផង បានធ្វើដោយសេចក្តីព្យាយាមផង បានចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិដែលអាស្រ័យនូវការស្តាប់ធម៌សព្វកាលផង ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលនេះប្រសើរជាង ឧត្តមជាងបុគ្គលជាន់មុនឯណោះ ។ រឿងនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះធម្មសោ្សតៈគឺវិបស្សនាញាណ ដឹកនាំនូវបុគ្គលនេះ (ឲ្យបានសម្រេចអរិយភូមិ) ។ លំដាប់តពីនោះមក អ្នកណាគប្បីដឹងបាននូវហេតុនោះកើត លើកលែងតែព្រះតថាគតចេញ ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលក្នុងលោកនេះ កុំប្រកបដោយប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយផង

មា បុគ្គលេសុ ច បមាណំ គណ្ហិត្ថ ។ ខញ្ញតិ ហានន្ទ បុគ្គលេសុ បមាណំ គណ្ហន្តោ ។ អហំ វា អានន្ទ បុគ្គលេសុ បមាណំ គណ្ហេយ្យំ យោ វា បនស្ស មាទិសោ ។ កា ចានន្ទ មិគសាលា ឧបាសិកា ពាលា អព្យត្តា អម្មកា អម្មកសញ្ញា កេ ច បុរិស-បុគ្គលបរោបរិយញ្ញាណេ ។ ឥមេ ខោ អានន្ទ ឆ បុគ្គលា សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មឹ ។ យថារូបេន អានន្ទ សីលេន បុរាណោ សមន្នាគតោ អហោសិ តថារូបេន សីលេន ឥសិទត្តោ សមន្នាគតោ អភវិស្ស នយិធ បុរាណោ ឥសិទត្តស្ស គតិម្បិ អញ្ញស្ស ។ យថារូបាយ ច អានន្ទ បញ្ញាយ ឥសិទត្តោ សមន្នា-គតោ អហោសិ តថារូបាយ បញ្ញាយ បុរាណោ សមន្នាគតោ អភវិស្ស នយិធ ឥសិទត្តោ បុរាណស្ស គតិម្បិ អញ្ញស្ស ។ ឥតិ ខោ អានន្ទ ឥមេ បុគ្គលា ឧភោ ឯកង្គហីនាតិ ។

កុំប្រកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយផង ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថា កាលបុគ្គលកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយ ហៅថា ជីករំលើងនូវគុណ ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគតកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយបាន ឬបុគ្គលណាប្រហែលនឹងតថាគត (ក៏គប្បីកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយបានដែរ) ។ ម្នាលអានន្ទ មិគសាលាឧបាសិកាណាក្តី ជាស្រ្តីល្ងង់ មិនឈ្លាស មានសភាពជាស្រ្តី មានសញ្ញាជាស្រ្តី ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយណាក្តី មានវិស័យមិនបានទើសទាល់ក្នុងសេចក្តីដឹងនូវឥន្ទ្រិយរឹងនិងទន់ របស់បុរសបុគ្គល បុគ្គលទាំងពីរនោះឆ្ងាយអំពីគ្នាណាស់ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គល ៦ ពួកនេះឯង មានប្រាកដក្នុងលោក ។ ម្នាលអានន្ទ បុរាណឧបាសកប្រកបដោយសីល មានសភាពយ៉ាងណា ឥសិទត្ត ក៏ប្រកបដោយសីល មានសភាពយ៉ាងនោះដែរ តែបុរាណឧបាសក មិនបានដឹងនូវគតិរបស់ឥសិទត្តក្នុងលោកនេះឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ ឥសិទត្តប្រកបដោយបញ្ញាមានសភាពយ៉ាងណា បុរាណឧបាសក ក៏ប្រកបដោយបញ្ញា មានសភាពយ៉ាងនោះដែរ តែឥសិទត្តមិនបានដឹងនូវគតិរបស់បុរាណឧបាសក ក្នុងលោកនេះឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលទាំងពីរនាក់នេះ មានសេចក្តីសាបសូន្យចាកអង្គ ១ ដូច្នេះឯង ។

[៤៥] ទលិទ្ទិយំ ភិក្ខវេ ទុក្ខំ លោកស្មឹ កាមភោគិ-នោតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ទលិទ្ទោ អស្សកោ អនឡ្ហិកោ ឥណំ អាទិយតិ ឥណាទានម្បិ ភិក្ខវេ ទុក្ខំ លោកស្មឹ កាមភោគិនោតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ទលិទ្ទោ អស្សកោ អនឡ្ហិកោ ឥណំ អាទិយិត្វា វឌ្ឍឹ បដិស្សុណាតិ វឌ្ឍិបិ ភិក្ខវេ ទុក្ខា លោកស្មឹ កាមភោគិនោតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ទលិទ្ទោ អស្សកោ អនឡ្ហិកោ វឌ្ឍឹ បដិស្សុណិត្វា កាលាភតំ វឌ្ឍឹ ន ទេតិ ចោទេន្តិបិ នំ ចោទនាបិ ភិក្ខវេ ទុក្ខា លោកស្មឹ កាមភោគិនោតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ទលិទ្ទោ អស្សកោ អនឡ្ហិកោ ចោទិយមានោ ន ទេតិ អនុចរន្តិបិ នំ អនុចរិយាបិ ភិក្ខវេ ទុក្ខា លោកស្មឹ កាមភោគិនោតិ ។

[៤៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីទ័លក្រ ជាទុក្ខនៃកាមភោគីបុគ្គល (បុគ្គលអ្នកបរិភោគកាម) ក្នុងលោកដែរឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទ័លក្រ មិនមានវត្ថុជារបស់ខ្លួន មិនបានជាបុគ្គលស្តុកស្តម្ភ កាន់យកនូវបំណុលណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកាន់យកនូវបំណុលនោះ ជាទុក្ខនៃកាមភោគីបុគ្គលក្នុងលោកដែរឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទ័លក្រ មិនមានវត្ថុជារបស់ខ្លួន មិនបានជាបុគ្គលស្តុកស្តម្ភ កាន់យកនូវបំណុលហើយ ប្តេជ្ញានូវអំពើចងការណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើចងការនោះ ជាទុក្ខនៃកាមភោគីបុគ្គលក្នុងលោកដែរឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទ័លក្រ មិនមានវត្ថុជារបស់ខ្លួន មិនបានជាបុគ្គលស្តុកស្តម្ភ ប្តេជ្ញានូវអំពើចងការហើយ មិនឲ្យការដែលគេឲ្យ នាំមកតាមកំណត់កាល ម្ចាស់បំណុលទាំងឡាយ រមែងតឹងទារនូវបុគ្គលនោះ ដោយការតឹងទារណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការតឹងទារនោះ ជាទុក្ខនៃកាមភោគីបុគ្គលក្នុងលោកដែរឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទ័លក្រ មិនមានវត្ថុជារបស់ខ្លួន មិនបានជាបុគ្គលស្តុកស្តម្ភ កាលបើគេតឹងទារហើយមិនបានឲ្យ គេរមែងដេញតាមនូវបុគ្គលនោះ ដោយការដេញតាមទារណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការដេញតាមនោះ ជាទុក្ខនៃកាមភោគីបុគ្គលក្នុងលោកដែរឬ ។

ឯវំ ភន្តេ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ទឡិទ្ទោ អស្សកោ អនឡ្ហិកោ អនុចរិយមានោ ន ទេតិ ពន្ធន្តិបិ នំ ពន្ធនម្បិ ភិក្ខវេ ទុក្ខំ លោកស្មឹ កាមភោគិនោតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខវេ ទឡិទ្ទិយម្បិ ទុក្ខំ លោកស្មឹ កាមភោគិនោ ឥណាទានម្បិ ទុក្ខំ លោកស្មឹ កាមភោគិនោ វឌ្ឍិបិ ទុក្ខា លោកស្មឹ កាមភោគិនោ ចោទនាបិ ទុក្ខា លោកស្មឹ កាម-ភោគិនោ អនុចរិយាបិ ទុក្ខា លោកស្មឹ កាមភោគិនោ ពន្ធនម្បិ ទុក្ខំ លោកស្មឹ កាមភោគិនោ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ យស្ស កស្សចិ សទ្ធា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរិ នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ឱត្តប្បំ នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ វីរិយំ នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ បញ្ញា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អរិយស្ស វិនយេ ទឡិទ្ទោ អស្សកោ អនឡ្ហិកោ សខោ សោ ភិក្ខវេ ទឡិទ្ទោ អស្សកោ

ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទ័លក្រ មិនមានវត្ថុជារបស់ខ្លួន មិនបានជាបុគ្គលស្តុកស្តម្ភ កាលបើគេដេញតាមទារ ក៏មិនបានឲ្យគេ គេរមែងចងនូវបុគ្គលនោះដោយចំណងណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណងនោះជាទុក្ខនៃកាមភោគីបុគ្គលក្នុងលោកដែរឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីទ័លក្រក្តី ក៏ជាទុក្ខនៃកាមភោគីបុគ្គលក្នុងលោក ការកាន់យកនូវបំណុលក្តី ក៏ជាទុក្ខនៃកាមភោគីបុគ្គលក្នុងលោក អំពើចងការក្តី ក៏ជាទុក្ខនៃកាម-ភោគីបុគ្គលក្នុងលោក ការតឹងទារក្តី ក៏ជាទុក្ខនៃកាមភោគីបុគ្គលក្នុងលោក ការដេញតាមទារក្តី ក៏ជាទុក្ខនៃកាមភោគីបុគ្គល ក្នុងលោក ការចងក្តី ក៏សុទ្ធតែជាទុក្ខនៃកាមភោគីបុគ្គល ក្នុងលោកដោយពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលណាមួយ មិនមានសទ្ធា ក្នុងកុសលធម៌ មិនមានហិរិ ក្នុងកុសលធម៌ មិនមានឱត្តប្បៈ ក្នុងកុសលធម៌ មិនមានវីរិយៈ ក្នុងកុសលធម៌ មិនមានបញ្ញា ក្នុងកុសលធម៌ ក៏យ៉ាងដូច្នោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា បុគ្គលទ័លក្រ មិនមានវត្ថុជារបស់ខ្លួន មិនបានជាបុគ្គលស្តុកស្តម្ភ ក្នុងអរិយវិន័យ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទ័លក្រនោះឯង មិនមានវត្ថុជារបស់ខ្លួន

អជ្ឈត្តិកោ សទ្ធាយ អសតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរិយា អសតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ឱត្តប្បេ អសតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ វីរិយេ អសតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ បញ្ញាយ អសតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ កាយេន ទុច្ចរិតំ ចរតិ វាចាយ ទុច្ចរិតំ ចរតិ មនសា ទុច្ចរិតំ ចរតិ ។ ឥទមស្ស ឥណាទានស្មិំ វទាមិ ។ សោ តស្ស កាយទុច្ចរិតស្ស បដិច្ឆាទនហេតុ បាបិកំ ឥច្ឆំ បណិទហតិ មា មំ ជញ្ញូតិ ឥច្ឆតិ មា មំ ជញ្ញូតិ សំកប្បេតិ មា មំ ជញ្ញូតិ វាចំ ភាសតិ មា មំ ជញ្ញូតិ កាយេន បរក្កមតិ ។ សោ តស្ស វចីទុច្ចរិតស្ស បដិច្ឆាទនហេតុ ។ បេ ។ សោ តស្ស មនោទុច្ចរិតស្ស បដិច្ឆាទនហេតុ បាបិកំ ឥច្ឆំ បណិទហតិ មា មំ ជញ្ញូតិ ឥច្ឆតិ មា មំ ជញ្ញូតិ សំកប្បេតិ មា មំ ជញ្ញូតិ វាចំ ភាសតិ មា មំ ជញ្ញូតិ កាយេន បរក្កមតិ ។ ឥទមស្ស វឌ្ឍិយា វទាមិ ។

មិនបានជាបុគ្គលស្តុកស្តម្ភ កាលបើមិនមានសទ្ធា ក្នុងកុសលធម៌ មិនមាន ហិរិ ក្នុងកុសលធម៌ មិនមានឱត្តប្បៈ ក្នុងកុសលធម៌ មិនមានវិរិយៈ ក្នុងកុសលធម៌ មិនមានបញ្ញា ក្នុងកុសលធម៌ហើយ រមែងប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយកាយ ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយវាចា ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយចិត្ត ។ តថាគតពោលនូវអំពើនេះថាជា ការកាន់យកនូវបំណុលរបស់បុគ្គលនោះ ។ បុគ្គលនោះ រមែងតម្កល់ទុកនូវសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏លាមក ព្រោះហេតុតែការបិទបាំងនូវកាយទុច្ចរិតនោះ ប្រាថ្នាមិនឲ្យជនណាស្គាល់ខ្លួន ត្រិះរិះមិនឲ្យជនណាស្គាល់ខ្លួន ពោលនូវវាចាមិនឲ្យជនណាស្គាល់ខ្លួន ប្រឹងប្រែងដោយកាយ មិនឲ្យជនណាស្គាល់ខ្លួនឡើយ ។ បុគ្គលនោះ ព្រោះហេតុតែការបិទបាំងនូវវចីទុច្ចរិតនោះ ។ បេ ។ បុគ្គលនោះ រមែងតម្កល់នូវសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏លាមក ព្រោះហេតុតែការបិទបាំងនូវមនោទុច្ចរិតនោះ ប្រាថ្នាមិនឲ្យជនណាស្គាល់ខ្លួន ត្រិះរិះមិនឲ្យជនណាស្គាល់ខ្លួន ពោលនូវវាចាមិនឲ្យជនណាស្គាល់ខ្លួន ប្រឹងប្រែងដោយកាយ មិនឲ្យជនណាស្គាល់ខ្លួនឡើយ ។ តថាគតពោលនូវអំពើនេះថាជាអំពើចងការរបស់បុគ្គលនោះ ។

១៤៩

តមេនំ បេសលា សព្រហ្មចារី ឯវមាហំសុ អយញ្ច សោ អាយស្មា ឯវំការី ឯវំសមាចារោតិ ។ ឥទមស្ស ចោទនាយ វទាមិ ។ តមេនំ អរញ្ញគតំ វា រុក្ខមូលគតំ វា សុញ្ញាគារគតំ វា វិប្បដិសារសហគតា បាបកា អកុសលវិតក្កា សមុទាចរន្តិ ។ ឥទមស្ស អនុចរិយាយ វទាមិ ។ សខោ សោ ភិក្ខវេ ទឡិទ្ទោ អស្សកោ អនឡ្ហិកោ កាយេន ទុច្ចរិតំ ចរិត្វា វាចាយ ទុច្ចរិតំ ចរិត្វា មនសា ទុច្ចរិតំ ចរិត្វា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា និរយពន្ធនេ វា ពជ្ឈតិ តិរច្ឆានយោនិពន្ធនេ វា ។ នាហំ ភិក្ខវេ អញ្ញំ ឯកំ ពន្ធនំ សមនុបស្សាមិ ឯវំទារុណំ ឯវំទុក្ខំ(១) ឯវំអន្តរាយករំ អនុត្តរស្ស យោគក្ខេមស្ស អធិគមាយ យថយិទំ ភិក្ខវេ និរយពន្ធនំ វា តិរច្ឆានយោនិពន្ធនំ វាតិ ។

ទឡិទ្ទិយំ ទុក្ខំ លោកេ ឥណាទានញ្ច វុច្ចតិ
ទឡិទ្ទោ ឥណមាទាយ ភុញ្ជមានោ វិហញ្ញតិ

១ ឱ. ឯវំកដុកំ ។

ពួកសព្រហ្មចារី បុគ្គលអ្នកមានសីលជាទីស្រឡាញ់ និយាយចោទបុគ្គលនោះយ៉ាងនេះថា នេះឯងគឺអ្នកដ៏មានអាយុនោះ ជាអ្នកធ្វើយ៉ាងនេះ មានសមាចារៈយ៉ាងនេះ ។ តថាគតពោលនូវអំពើនេះថាជា ការតឹងទាររបស់បុគ្គលនោះ ។ អកុសលវិតក្កៈដ៏លាមកដែលប្រកបដោយសេចក្តីក្តៅក្រហាយ រមែងផុសផុលឡើងចំពោះបុគ្គលនោះ ដែលនៅក្នុងព្រៃក្តី នៅក្រោមម្លប់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ក្តី តថាគតពោលនូវអំពើនេះថាជាការដេញតាមរបស់បុគ្គលនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទ័លក្រនោះឯង មិនមានវត្ថុជារបស់ខ្លួន មិនបានជាបុគ្គលស្តុកស្តម្ភ ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយកាយ ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយវាចា ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយចិត្តហើយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងជាប់នៅក្នុងចំណងគឺនរក ឬ ក្នុងចំណងគឺកំណើតតិរច្ឆាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតមិនដែលឃើញនូវចំណងដទៃ ណាមួយអាក្រក់យ៉ាងនេះ នាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខយ៉ាងនេះ ធ្វើនូវសេចក្តីអន្តរាយយ៉ាងនេះ ដល់ការបាននូវព្រះនិព្វានជាទីក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាចំណងគឺ នរក ឬ ចំណង គឺកំណើតតិរច្ឆាននេះឡើយ ។

សេចក្តីទ័លក្រក្តី ការកាន់យកនូវបំណុលក្តី ហៅថាជាទុក្ខក្នុងលោក

បុគ្គលទ័លក្រ កាន់យកនូវបំណុលមកបរិភោគ រមែងលំបាក

តតោ អនុចរន្តិ នំ ពន្ធនម្បិ និគច្ឆតិ

ឯតញ្ហិ ពន្ធនំ ទុក្ខំ កាមលាភាភិជប្បិនំ ។

តថេវ អរិយវិនយេ សទ្ធា យស្ស ន វិជ្ជតិ

អហិរិកោ អនោត្តប្បី បាបកម្មំ វិនិព្វយោ[១]

កាយទុច្ចរិតំ កត្វា វចីទុច្ចរិតានិ ច

មនោទុច្ចរិតំ កត្វា មា មំ ជញ្ញូតិ ឥច្ឆតិ ។

សោ សំសប្បតិ កាយេន វាចាយ ឧទ ចេតសា

បាបកម្មំ បវឌ្ឍេន្តោ តត្ថ តត្ថ បុនប្បុនំ ។

សោ បាបកម្មោ ទុម្មេធោ ជានំ ទុក្កដមត្តនោ

ទឡិទ្ទោ ឥណមាទាយ ភុញ្ជមានោ វិហញ្ញតិ ។

តតោ អនុចរន្តិ នំ សំកប្បា មានសា ទុក្ខា

កាមេ វា យទិ វា រញ្ញេ យស្ស វិប្បដិសារជា ។

សោ បាបកម្មោ ទុម្មេធោ ជានំ ទុក្កដមត្តនោ

យោនិមញ្ញតរំ កន្ត្វា និរយេ វាបិ ពជ្ឈតិ

---

១ ឱ. វិនិច្ឆយោ ។

ព្រោះហេតុនោះ ពួកជនជាម្ចាស់ រមែងដេញតាមបុគ្គលនោះ បុគ្គលនោះ រមែងដល់នូវចំណង ចំណងនេះឯង ជាទុក្ខនៃបុគ្គលអ្នកប្រាថ្នានូវកាមនិងលាភទាំងឡាយ ។ ក្នុងអរិយ-វិន័យដូច្នោះដែរ បុគ្គលណា មិនមានសទ្ធា មិនមានហិរិ មិនមានឱត្តប្បៈ ជាអ្នកបំប៉ននូវបាបកម្ម ធ្វើនូវកាយទុច្ចរិតផង វចីទុច្ចរិតផង មនោទុច្ចរិតផង ហើយប្រាថ្នាមិនឲ្យជនដទៃស្គាល់ខ្លួនឡើយ ។ បុគ្គលនោះ រមែងញាប់ញ័រដោយកាយ ដោយវាចា ឬដោយចិត្ត ឈ្មោះថា បំប៉ននូវបាបកម្មរឿយ ៗ ក្នុងទីនោះ ៗ ។ បុគ្គលនោះ មានអំពើអា-ក្រក់ឥតប្រាជ្ញា កាលដឹងនូវអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន រមែងលំ-បាកដូចអ្នកទ័លក្រ កាន់យកនូវបំណុលហើយបរិភោគ ។ សេចក្តីត្រិះរិះ ដោយចិត្តកើតឡើង អំពីសេចក្តីក្តៅក្រហាយរបស់បុគ្គលដែលនៅក្នុងស្រុក ឬ នៅក្នុងព្រៃក៏ជាទុក្ខ ដូចកូនបំណុល ដែលត្រូវម្ចាស់បំណុលដេញតាមទារ ។ បុគ្គលនោះមានអំពើអាក្រក់ ឥតប្រាជ្ញា កាលដឹងនូវអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន រមែងទៅកាន់កំណើតណាមួយ ឬជាប់នៅក្នុងនរក

១៨១

ឯតញ្ហិ ពន្ធនំ ទុក្ខំ យម្ហា ជីវោ បមុច្ចតិ ។
ធម្មលទ្ធេហិ ភោគេហិ ធនំ ចិត្តំ បសាទយំ
ឧភយត្ថ កដគ្គាហោ សទ្ធស្ស ឃរមេសិនោ
ទិដ្ឋធម្មហិតត្ថាយ សម្បរាយេ សុខាយ ច
ឯវមេតំ គហដ្ឋានំ ចាគោ បុញ្ញំ បវឌ្ឍតិ ។
តថេវ អរិយវិនយេ សទ្ធា យស្ស បតិដ្ឋិតា
ហិរិមនោ ច ឱត្តប្បី បញ្ញវា សីលសំវុតោ
ឯសោ ខោ អរិយវិនយេ សុខំ ជីវីតិ វុច្ចតិ ។
និរាមិសំ សុខំ លទ្ធា ឧបេក្ខំ អធិតិដ្ឋតិ
បញ្ច នីវរណេ ហិត្វា និច្ចំ អារទ្ធវីរិយោ
ឈានានិ ឧបសម្បជ្ជ ឯកោទិ និបកោ សតោ
ឯតំ ញត្វា យថាភូតំ សព្វសញ្ញោជនក្ខយេ
សព្វសោ អនុបាទាយ សម្មា ចិត្តំ វិមុច្ចតិ ។

អ្នកមានប្រាជ្ញា រមែងផុតស្រឡះចាកចំណង ដែលជាទុក្ខនុ៎ះ ។ បុគ្គលញុំាងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លាហើយឲ្យទានដោយភោគៈ ដែលបានមកដោយធម៌ ការកាន់យកជម្នះក្នុងធម៌ទាំងពីរនោះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ដើម្បីសេចក្តីសុខក្នុងបរលោកផង របស់បុគ្គលអ្នកមានសទ្ធា ជាអ្នកស្វែងរកផ្ទះ បុណ្យគឺការបរិច្ចាគនុ៎ះ រមែងចម្រើនដល់គ្រហស្ថទាំងឡាយ យ៉ាងនេះឯង ។ ក្នុងអរិយវិន័យ បុគ្គលណាមានសទ្ធាតម្កល់នៅ មានហិរិ មានឱត្តប្បៈ មានបញ្ញាសង្រួមក្នុងសីល បុគ្គលនុ៎ះឯង ទើបហៅថា រស់នៅជាសុខក្នុងអរិយវិន័យ ។ បុគ្គលបាននូវសេចក្តីសុខ ប្រាសចាកអាមិសៈ រមែងតម្កល់ចិត្តជាឧបេក្ខា លះបង់នូវនីវរណៈទាំង ៥ ហើយប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាមជានិច្ច បានដល់នូវឈានទាំងឡាយ ជាបុគ្គលមានចិត្តខ្ពស់ឯក មានបញ្ញាមានស្មារតី ចិត្តក៏ផុតស្រឡះដោយប្រពៃ ព្រោះដឹងនូវហេតុនុ៎ះតាមពិត ព្រោះមិនបានប្រកាន់យក ដោយប្រការៈទាំងពួង ក្នុងការអស់ទៅ នៃសំយោជនៈទាំងពួង ។

តស្ស សម្មាវិមុត្តស្ស ញាណំ ចេ ហោតិ តាទិនោ

អកុប្បា មេ វិមុត្តីតិ ភវសញ្ញោជនក្ខយេ ។

ឯតំ ខោ បរមំ ញាណំ ឯតំ សុខមនុត្តរំ

អសោកំ វិរជំ ខេមំ ឯតំ អាណណ្យំ មុត្តមន្តិ[១] ។

[៤៦] ឯកំ សមយំ អាយស្មា មហាចុន្ទោ ចេតីសុ វិហរតិ សញ្ជាតិយំ ។ តត្រ ខោ អាយស្មា មហាចុន្ទោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អាវុសោ ភិក្ខវោតិ ។ អាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ មហាចុន្ទស្ស បច្ចស្សោសុំ ។ អាយស្មា មហាចុន្ទោ ឯតទវោច ឥធ អាវុសោ ធម្មយោគា ភិក្ខូ ឈាយី ភិក្ខូ អបសាទេន្តិ

១ អដ្ឋកថាយំ អាណាន្យមុត្តមន្តិ ទិស្សតិ ។

បុគ្គលនោះ លុះមានចិត្តផុតស្រឡះ ដោយប្រពៃហើយ ជាបុគ្គលមិនកគ្រើកដោយលោកធម៌ រមែងមានបច្ចវេក្ខណញ្ញាណថា វិមុត្តិរបស់អាត្មាអញមិនបានកគ្រើកដូច្នេះ កើតឡើងក្នុងកិរិយាអស់ទៅនៃភវសំយោជនៈ ។ ញាណនុ៎ះឯងជាញាណដ៏ឧត្តម សេចក្ដីសុខក្នុងមគ្គនិងផលនុ៎ះ ជាសុខរកសេចក្ដីសុខដទៃក្រៃលែងជាងគ្មាន ឥតមានសេចក្ដីសោកប្រាសចាកធូលី គឺកិលេស ជាទីក្សេម អរហត្តផលនុ៎ះជាគុណជាតដ៏ឧត្តមជាងភាវៈនៃបុគ្គលមិនមានបំណុល ។

[៤៦] សម័យមួយ ព្រះមហាចុន្ទដ៏មានអាយុ នៅក្នុងនិគមឈ្មោះសញ្ញាតិ ជិតដែនឈ្មោះចេតី ។ ក្នុងទីនោះ ព្រះមហាចុន្ទដ៏មានអាយុ មានថេរវាចាហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលអាវុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះបានទទួលស្ដាប់ថេរវាចា ព្រះមហាចុន្ទដ៏មានអាយុថា អាវុសោដូច្នេះ ។ ព្រះមហាចុន្ទដ៏មានអាយុ មានថេរវាចាដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពួកធម្មយោគភិក្ខុ (ភិក្ខុអ្នកព្យាយាមក្នុងធម៌)[១] ក្នុងសាសនានេះ បន្តុះបង្អាប់ពួកឈាយីភិក្ខុ (ភិក្ខុអ្នកមានឈាន) ថា

---

១ សំដៅយកធម្មកថិក ។ អដ្ឋកថា ។

ឥមេ បន ឈាយិនោម្ហា ឈាយិនោម្ហាតិ ឈាយន្តិ បជ្ឈាយន្តិ កិញ្ហិមេ ឈាយន្តិ កិន្តិមេ ឈាយន្តិ កថញ្ហិមេ ឈាយន្តីតិ ។ តត្ថ ធម្មយោគា ច ភិក្ខូ នប្បសីទន្តិ ឈាយី ច ភិក្ខូ នប្បសីទន្តិ ន ច ពហុជនហិតាយ បដិបន្នា ហោន្តិ ពហុជនសុខាយ ពហុនោ ជនស្ស អត្ថាយ ហិតាយ សុខាយ ទេវមនុស្សានំ ។ ឥធ បនាវុសោ ឈាយី ភិក្ខូ ធម្មយោគេ ភិក្ខូ អប្បសាទេន្តិ ឥមេ បន ធម្មយោគម្ហា ធម្មយោគម្ហាតិ ឧទ្ធតា ឧន្នឡា ចបលា មុខរា វិកិណ្ណវាចា មុដ្ឋស្សតិនោ អសម្បជានា អសមាហិតា វិព្ភន្តចិត្តា បាកតិន្ទ្រិយា កិញ្ហិមេ ធម្មយោគា កិន្តិមេ ធម្មយោគា កថញ្ហិមេ ធម្មយោគាតិ តត្ថ ឈាយី ច ភិក្ខូ នប្បសីទន្តិ ធម្មយោគា ច ភិក្ខូ នប្បសីទន្តិ ន ច ពហុជនហិតាយ បដិបន្នា ហោន្តិ ពហុជនសុខាយ ពហុនោ ជនស្ស អត្ថាយ ហិតាយ

ភិក្ខុទាំងនេះរិះគិតថា យើងជាអ្នកមានឈាន យើងជាអ្នកមានឈាន ចុះភិក្ខុទាំងនេះ គិតអ្វី ភិក្ខុទាំងនេះ គិតដើម្បីអ្វី ភិក្ខុទាំងនេះ គិតដោយហេតុអ្វី ។ បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ ឯពួកធម្មយោគភិក្ខុ ក៏មិនជ្រះថ្លាពួកឈាយីភិក្ខុក៏មិនជ្រះថ្លា ទាំងមិនបានប្រតិបត្តិ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដល់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ឯពួកឈាយីភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះរមែងបន្ទុះបង្អាប់ធម្មយោគភិក្ខុថា ភិក្ខុទាំងនេះ ជាអ្នកមានចិត្តប៉ោងឡើងមានចិត្តខ្ពស់ឡើង មានចិត្តឃ្លេងឃ្លោង មានមាត់រឹង មានវាចារោយរាយមានសតិភ្លាំងភាត់ មិនបានដឹងព្រម មានចិត្តមិនតម្កល់មាំ មានចិត្តរវើរវាយមានឥន្ទ្រិយតាំងនៅ ជាប្រក្រតី គិតថា យើងជាអ្នកមានព្យាយាមក្នុងធម៌យើងជាអ្នកមានព្យាយាមក្នុងធម៌ ភិក្ខុទាំងនេះ ជាធម្មយោគអ្វី ភិក្ខុទាំងនេះជាធម្មយោគដើម្បីអ្វី ភិក្ខុទាំងនេះ ជាធម្មយោគដោយហេតុអ្វី បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ ឯពួកឈាយីភិក្ខុ ក៏មិនជ្រះថ្លា ពួកធម្មយោគភិក្ខុ ក៏មិនជ្រះថ្លា ទាំងមិនបានប្រតិបត្តិ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដល់ជនច្រើនដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីប្រយោជន៍

សុខាយ ទេវមនុស្សានំ ។ ឥធ បនាវុសោ ធម្មយោគា ភិក្ខូ ធម្មយោគានញ្ញេវ ភិក្ខូនំ វណ្ណំ ភាសន្តិ នោ ឈាយីនំ ភិក្ខូនំ វណ្ណំ ភាសន្តិ ។ តត្ថ ធម្មយោគា ច ភិក្ខូ នប្បសីទន្តិ ឈាយី ច ភិក្ខូ នប្បសីទន្តិ ន ច ពហុជនហិតាយ បដិបន្នា ហោន្តិ ពហុជន-សុខាយ ពហុនោ ជនស្ស អត្ថាយ ហិតាយ សុខាយ ទេវមនុស្សានំ ។ ឥធ បនាវុសោ ឈាយី ភិក្ខូ ឈាយីនញ្ញេវ ភិក្ខូនំ វណ្ណំ ភាសន្តិ នោ ធម្មយោគានំ ភិក្ខូនំ វណ្ណំ ភាសន្តិ ។ តត្ថ ឈាយី ច ភិក្ខូ នប្បសីទន្តិ ធម្មយោគា ច ភិក្ខូ នប្បសីទន្តិ ន ច ពហុជនហិតាយ បដិបន្នា ហោន្តិ ពហុជនសុខាយ ពហុនោ ជនស្ស អត្ថាយ ហិតាយ សុខាយ ទេវមនុស្សានំ ។ តស្មាតិហាវុសោ ឯវំ សិក្ខិតព្វំ ធម្មយោគា សមានា ឈាយីនំ ភិក្ខូនំ វណ្ណំ ភាសិស្សាមាតិ ។ ឯវញ្ហិ វោ អាវុសោ សិក្ខិតព្វំ ។

ដើម្បីសេចក្ដីសុខដល់ជនច្រើន ដល់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពួកធម្មយោគភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះ រមែងនិយាយសរសើរ តែពួកភិក្ខុជាធម្មយោគៈដូចគ្នា មិននិយាយសរសើរពួកឈាយីភិក្ខុឡើយ ។ បណ្ដាភិក្ខុទាំងនោះ ឯពួកធម្មយោគភិក្ខុ ក៏មិនជ្រះថ្លា ពួកឈាយីភិក្ខុ ក៏មិនជ្រះថ្លា ទាំងមិនបានប្រតិបត្តិ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្ដីសុខ ដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្ដីចម្រើន ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្ដីសុខដល់ជនច្រើន ដល់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ឯពួកឈាយីភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះ រមែងនិយាយសរសើរតែពួកឈាយីភិក្ខុដូចគ្នា មិននិយាយសរសើរពួកធម្មយោគភិក្ខុឡើយ ។ បណ្ដាភិក្ខុទាំងនោះ ឯពួកឈាយីភិក្ខុក៏មិនជ្រះថ្លា ពួកធម្មយោគភិក្ខុក៏មិនជ្រះថ្លា ទាំងមិនបានប្រតិបត្តិ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្ដីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្ដីចម្រើន ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្ដីសុខដល់ជនច្រើន ដល់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះថា យើងជាធម្មយោគភិក្ខុ នឹងនិយាយសរសើរពួកឈាយីភិក្ខុ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះចុះ ។

តំ កិស្ស ហេតុ ។ អច្ឆរិយា ហេតេ អាវុសោ បុគ្គលា ទុល្លភា លោកស្មឹ យេ អមតំ ធាតុំ កាយេន ផុសិត្វា វិហរន្តិ ។ តស្មាតិហាវុសោ ឯវំ សិក្ខិតព្វំ ឈាយី សមានា ធម្មយោគានំ ភិក្ខូនំ វណ្ណំ ភាសិស្សាមាតិ ។ ឯវញ្ហិ វោ អាវុសោ សិក្ខិតព្វំ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ អច្ឆរិយា ហេតេ អាវុសោ បុគ្គលា ទុល្លភា លោកស្មឹ យេ គម្ភីរអត្ថបទំ បញ្ញាយ អតិវិជ្ឈបស្សន្តីតិ ។

[៤៧] អថខោ មោឡិយសិវកោ បរិព្វាជកោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ មោឡិយសិវកោ បរិព្វាជកោ ភគវន្តំ ឯតទវោច សន្ទិដ្ឋិកោ ធម្មោ សន្ទិដ្ឋិកោ ធម្មោតិ ភន្តេ វុច្ចតិ កិត្តាវតា នុខោ ភន្តេ សន្ទិដ្ឋិកោ ធម្មោ ហោតិ អកាលិកោ ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ តេនហិ សិវក

រឿងនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ព្រោះថា បុគ្គលណា បានពាល់ត្រូវនូវធាតុ ឈ្មោះអមតៈ ដោយនាមកាយហើយ បុគ្គលនុ៎ះជាបុគ្គលអស្ចារ្យ រកបានដោយក្រក្នុងលោក ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរសិក្សាយ៉ាងនេះថា យើងជាពួកឈាយីភិក្ខុ នឹងនិយាយសរសើរពួកធម្មយោគភិក្ខុ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះចុះ ។ រឿងនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ព្រោះថា បុគ្គលណាត្រាស់ដឹង ឃើញនូវចំណែកនៃអត្ថដ៏ជ្រាលជ្រៅ ដោយប្រាជ្ញាហើយ បុគ្គលនុ៎ះជាបុគ្គលអស្ចារ្យ រកបានដោយក្រក្នុងលោក ។

[៤៧] គ្រានោះ មោឡិយសិវកបរិព្វាជក (បរិព្វាជកឈ្មោះមោឡិយ-សិវកៈ) ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយនិងពាក្យដែលគួររលឹកហើយក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះមោឡិយ-សិវកបរិព្វាជកអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដែលហៅថា សន្ទិដ្ឋិកធម៌ សន្ទិដ្ឋិកធម៌ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះសន្ទិដ្ឋិកធម៌ អកាលិកធម៌ ឯហិបស្សិកធម៌ ឱបនយិកធម៌ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហិធម៌ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលសិវកៈ បើដូច្នោះ

តញ្ញេវេត្ថ បដិបុច្ឆិស្សាមិ យថា តេ ខមេយ្យ តថា នំ ព្យាករេយ្យាសិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ សិវក សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ លោភំ អត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ លោភោតិ បជានាសិ អសន្តំ វា អជ្ឈត្តំ លោភំ នត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ លោភោតិ បជានាសីតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ យំ ខោ ត្វំ សិវក សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ លោភំ អត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ លោភោតិ បជានាសិ អសន្តំ វា អជ្ឈត្តំ លោភំ នត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ លោភោតិ បជានាសិ ឯវម្បិ ខោ សិវក សន្ទិដ្ឋិកោ ធម្មោ ហោតិ ។ បេ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ សិវក សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ ទោសំ ។ បេ ។ សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ មោហំ សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ លោភធម្មំ សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ ទោសធម្មំ សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ មោហធម្មំ អត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ មោហធម្មោតិ បជានាសិ អសន្តំ វា អជ្ឈត្តំ មោហធម្មំ នត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ មោហធម្មោតិ បជានាសីតិ ។

តថាគតនឹងសួរតបទៅអ្នកវិញ ក្នុងហេតុនុ៎ះ អ្នកគាប់ចិត្តយ៉ាងណា គប្បីដោះស្រាយសេចក្តីនោះ យ៉ាងនោះចុះ ។ ម្នាលសិវកៈ អ្នកសម្គាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច កាលលោភៈមានក្នុងសន្តានក្តី អ្នកដឹងច្បាស់ថា លោភៈមានក្នុងសន្តានរបស់អាត្មាអញ កាលលោភៈមិនមានក្នុងសន្តានក្តី អ្នកដឹងច្បាស់ថា លោភៈមិនមានក្នុងសន្តានរបស់អាត្មាអញដែរឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលសិវកៈ កាលលោភៈ មានក្នុងសន្តានក្តី អ្នកដឹងច្បាស់ថាលោភៈមានក្នុងសន្តានរបស់អាត្មាអញ កាលលោភៈមិនមានក្នុងសន្តានក្តីអ្នកដឹងច្បាស់ថា លោភៈមិនមានក្នុងសន្តានរបស់អាត្មាអញ ដោយហេតុណា ម្នាលសិវកៈ យ៉ាងនេះឯងហៅថា សន្ទិដ្ឋិកធម៌ ។ បេ ។ ម្នាលសិវកៈអ្នកសម្គាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច កាលទោសៈមានក្នុងសន្តានក្តី ។ បេ ។ កាលមោហៈមានក្នុងសន្តានក្តី កាលលោភធម៌មានក្នុងសន្តានក្តី ទោសធម៌មានក្នុងសន្តានក្តី មោហធម៌មានក្នុងសន្តានក្តី អ្នកដឹងច្បាស់ថាមោហធម៌មានក្នុងសន្តានរបស់អាត្មាអញ កាលមោហធម៌ មិនមានក្នុងសន្តានក្តីអ្នកដឹងច្បាស់ថា មោហធម៌ មិនមានក្នុងសន្តានរបស់អាត្មាអញដែរឬ ។

ឯវំ ភន្តេ ។ យំ ខោ ត្វំ សិវក សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ មោហធម្មំ អត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ មោហធម្មោតិ បជានាសិ អសន្តំ វា អជ្ឈត្តំ មោហធម្មំ នត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ មោហធម្មោតិ បជានាសិ ឯវម្បិ ខោ សិវក សន្ទិដ្ឋិកោ ធម្មោ ហោតិ អកាលិកោ ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ អភិក្កន្តំ ភន្តេ ។ បេ ។ ឧបាសកំ មំ ភន្តេ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។

[៤៨] អថខោ អញ្ញតរោ ព្រាហ្មណោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ ព្រាហ្មណោ ភគវន្តំ ឯតទវោច សន្ទិដ្ឋិកោ ធម្មោ សន្ទិដ្ឋិកោ ធម្មោតិ ភោ គោតម វុច្ចតិ កិត្តាវតា នុ ខោ ភោ គោតម សន្ទិដ្ឋិកោ ធម្មោ ហោតិ អកាលិកោ ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ តេនហិ ព្រាហ្មណ តញ្ញេវេត្ថ

ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលសិវកៈ កាលមោហធម៌មានក្នុងសន្តានក្តី អ្នកដឹងច្បាស់ថា មោហធម៌មានក្នុងសន្តានរបស់អាត្មាអញ កាលមោហធម៌មិនមានក្នុងសន្តានក្តី អ្នកដឹងច្បាស់ថា មោហធម៌មិនមានក្នុងសន្តានរបស់អាត្មាអញ ដោយហេតុណា ម្នាលសិវកៈយ៉ាងនេះឯង ហៅថា សន្ទិដ្ឋិកធម៌ អកាលិកធម៌ ឯហិបស្សិកធម៌ ឱបនយិកធម៌ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោវិញ្ញូហិធម៌ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ច្បាស់លាស់ពេកណាស់ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្គាល់នូវខ្ញុំព្រះអង្គថា ជាឧបាសកអ្នកដល់នូវសរណៈ ស្មើដោយជីវិតចាប់ដើមអំពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

[៤៨] លំដាប់នោះ មានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យ ដែលគួររីករាយនិងពាក្យដែលគួររលឹក ហើយក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រាហ្មណ៍នោះ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ដែលហៅថា សន្ទិដ្ឋិកធម៌ សន្ទិដ្ឋិកធម៌ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចុះសន្ទិដ្ឋិកធម៌ អកាលិកធម៌ ឯហិបស្សិកធម៌ ឱបនយិកធម៌ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហិធម៌ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ បើដូច្នោះ តថាគតនឹងសួរតបទៅអ្នកវិញក្នុងហេតុនុ៎ះ

បដិបុច្ឆិស្សាមិ យថា តេ ខមេយ្យ តថា នំ ព្យាករេយ្យាសិ តំ កឹ មញ្ញសិ ព្រាហ្មណ សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ រាគំ អត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ រាគោតិ បជានាសិ អសន្តំ វា អជ្ឈត្តំ រាគំ នត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ រាគោតិ បជានាសីតិ ។ ឯវំ ភោ ។ យំ ខោ ត្វំ ព្រាហ្មណ សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ រាគំ អត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ រាគោតិ បជានាសិ អសន្តំ វា អជ្ឈត្តំ រាគំ នត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ រាគោតិ បជានាសិ ឯវម្បិ ខោ ព្រាហ្មណ សន្ទិដ្ឋិកោ ធម្មោ ហោតិ ។ បេ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ ព្រាហ្មណ សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ ទោសំ សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ មោហំ សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ កាយសន្ទោសំ សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ វចីសន្ទោសំ ។ បេ ។ សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ មនោសន្ទោសំ អត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ មនោសន្ទោសោតិ បជានាសិ អសន្តំ វា អជ្ឈត្តំ មនោសន្ទោសំ នត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ មនោសន្ទោសោតិ បជានាសីតិ ។ ឯវំ ភោ ។

អ្នកគាប់ចិត្តយ៉ាងណា គប្បីដោះស្រាយនូវហេតុនោះ យ៉ាងនោះចុះ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អ្នកសម្គាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច កាលរាគៈមានក្នុងសន្តានក្តី អ្នកដឹងច្បាស់ថា រាគៈមានក្នុងសន្តានរបស់អាត្មាអញ កាលរាគៈមិនមានក្នុងសន្តានក្តី អ្នកដឹងច្បាស់ថា រាគៈមិនមានក្នុងសន្តានរបស់អាត្មាអញដែរឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ កាលរាគៈមានក្នុងសន្តានក្តី អ្នកដឹងច្បាស់ថា រាគៈមានក្នុងសន្តានរបស់អាត្មាអញ កាលរាគៈមិនមានក្នុងសន្តានក្តី អ្នកដឹងច្បាស់ថា រាគៈមិនមានក្នុងសន្តានរបស់អាត្មាអញ ដោយហេតុណា ម្នាលព្រាហ្មណ៍ យ៉ាងនេះឯង ហៅថា សន្ទិដ្ឋិកធម៌ ។ បេ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អ្នកសម្គាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច កាលទោសៈមានក្នុងសន្តានក្តី កាលមោហៈមានក្នុងសន្តានក្តី កាលហេតុជាគ្រឿងប្រទូស្តនៃកាយទ្វារ មានក្នុងសន្តានក្តី កាលហេតុជាគ្រឿងប្រទូស្តនៃវចីទ្វារមានក្នុងសន្តានក្តី ។ បេ ។ កាលហេតុជាគ្រឿងប្រទូស្តនៃមនោទ្វារមានក្នុងសន្តានក្តី អ្នកដឹងច្បាស់ថា ហេតុជាគ្រឿងប្រទូស្តនៃមនោទ្វារមានក្នុងសន្តានរបស់អាត្មាអញ កាលហេតុជាគ្រឿងប្រទូស្តនៃមនោទ្វារមិនមានក្នុងសន្តានក្តី អ្នកដឹងច្បាស់ថា ហេតុជាគ្រឿងប្រទូស្តនៃមនោទ្វារមិនមានក្នុងសន្តានរបស់អាត្មាអញដែរឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។

យំ ខោ ត្វំ ព្រាហ្មណ សន្តំ វា អជ្ឈត្តំ មោហសម្ពោសំ អត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ មោហសម្ពោសោតិ បជានាសិ អសន្តំ វា អជ្ឈត្តំ មោហសម្ពោសំ នត្ថិ មេ អជ្ឈត្តំ មោហសម្ពោ-សោតិ បជានាសិ ឯវម្បិ ខោ ព្រាហ្មណ សន្ទិដ្ឋិកោ ធម្មោ ហោតិ អកាលិកោ ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។ អភិក្កន្តំ ភោ គោតម អភិក្កន្តំ ភោ គោតម ។ បេ ។ ឧបាសកំ មំ ភវំ គោតមោ ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។

[៤៩] ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ច ខេមោ អាយស្មា ច សុមនោ សាវត្ថិយំ វិហរន្តិ អន្ធវនស្មឹ ។ អថខោ អាយស្មា ច ខេមោ អាយស្មា ច សុមនោ យេន ភគវា តេនុ-បសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា ខេមោ

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ កាលហេតុជាគ្រឿងប្រទូស្តនៃមនោទ្វារមានក្នុងសន្តាន ក្តី អ្នកដឹងច្បាស់ថា ហេតុជាគ្រឿងប្រទូស្តនៃមនោទ្វារ មានក្នុងសន្តាន របស់អាត្មាអញ កាលហេតុជាគ្រឿងប្រទូស្តនៃមនោទ្វារមិនមានក្នុងសន្តាន ក្តី អ្នកដឹងច្បាស់ថា ហេតុជាគ្រឿងប្រទូស្តនៃមនោទ្វារ មិនមានក្នុង សន្តានរបស់អាត្មាអញ ដោយហេតុណា ម្នាលព្រាហ្មណ៍ យ៉ាងនេះឯង ហៅថា សន្ទិដ្ឋិកធម៌ អកាលិកធម៌ ឯហិបស្សិកធម៌ ឱបនយិកធម៌ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហិធម៌ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ច្បាស់លាស់ពេក ណាស់ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ច្បាស់លាស់ពេកណាស់ ។ បេ ។ សូមព្រះគោតមដ៏ចម្រើន សម្គាល់នូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសកអ្នកដល់នូវ សរណៈស្មើដោយជីវិតចាប់ដើមអំពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

[៤៩] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះ ព្រះខេមៈដ៏មាន អាយុ និងព្រះសុមនៈដ៏មានអាយុ នៅក្នុងអន្ធវ័ន ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រា នោះ ព្រះខេមៈដ៏មានអាយុ និងព្រះសុមនៈដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះ ដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះ ភាគហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះខេមៈអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ

ភគវន្តំ ឯតទវោច យោ សោ ភន្តេ ភិក្ខុ អរហំ ខីណាសវោ វុសិតវា កតករណីយោ ឱហិតភារោ អនុប្បត្តសទត្ថោ បរិក្ខីណភវសញ្ញោជនោ សម្មទញ្ញា វិមុត្តោ តស្ស ន ឯវំ ហោតិ អត្ថិ មេ សេយ្យោតិ វា អត្ថិ មេ សទិសោតិ វា អត្ថិ មេ ហីនោតិ វាតិ ។ ឥទមវោច អាយស្មា ខេមោ ។ សមនុញ្ញោ សត្ថា អហោសិ ។ អថខោ អាយស្មា ខេមោ សមនុញ្ញោ មេ សត្ថាតិ ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ អាយស្មា សុមនោ អចិរបក្កន្តេ អាយស្មន្តេ ខេមេ ភគវន្តំ ឯតទវោច យោ សោ ភន្តេ ភិក្ខុ អរហំ ខីណាសវោ វុសិតវា កតករណីយោ ឱហិតភារោ អនុប្បត្តសទត្ថោ បរិក្ខីណភវសញ្ញោជនោ សម្មទញ្ញា វិមុត្តោ តស្ស ន ឯវំ ហោតិ នត្ថិ មេ សេយ្យោតិ វា

ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុណា ជាអរហន្តខីណាស្រព មានមគ្គព្រហ្មចរិយធម៌នៅរួចហើយ មានសោ-ឡសកិច្ចធ្វើរួចហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនសម្រេចហើយ មានភវសំយោជនៈអស់រលីងហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ ភិក្ខុនោះមិនមានសេចក្តីត្រិះរិះថា បុគ្គលដទៃប្រសើរជាងអាត្មាអញក្តី ប្រហែលអាត្មាអញក្តី ថោកទាបជាងអាត្មាអញក្តីយ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះខេមៈដ៏មានអាយុ បានក្រាបបង្គំទូលដូច្នេះហើយ ។ ព្រះសាស្តាក៏សព្វព្រះហឫទ័យ ។ លំដាប់នោះ ព្រះខេមៈដ៏មានអាយុគិតថា ព្រះសាស្តារបស់អាត្មាអញទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចៀសចេញទៅ ។ លំដាប់នោះ កាលព្រះខេមៈដ៏មានអាយុ ចៀសចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ព្រះសុមនៈដ៏មានអាយុ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុណាជាអរហន្តខីណាស្រព មានមគ្គព្រហ្ម-ចរិយៈនៅរួចហើយមានសោឡសកិច្ចធ្វើរួចហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនសម្រេចហើយ មានភវសំយោជនៈអស់រលីងហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ ភិក្ខុនោះមិនមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា មិនមានបុគ្គលដទៃប្រសើរជាងអាត្មាអញផង

នត្ថិ មេ សទិសោតិ វា នត្ថិ មេ ហីនោតិ វាតិ ។ ឥទមវោច អាយស្មា សុមនោ ។ សមនុញ្ញោ សត្ថា អហោសិ ។ អថខោ អាយស្មា សុមនោ សមនុញ្ញោ មេ សត្ថាតិ ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា អចិរប្បក្កន្តេសុ អាយស្មន្តេ ច ខេមេ អាយស្មន្តេ ច សុមនេ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ កុលបុត្តា អញ្ញំ ព្យាករោន្តិ អត្ថោ ច វុត្តោ អត្តា ច អនុបនីតោ អថ ច បន ឥធេកច្ចេ មោឃបុរិសា ហសមានកា មញ្ញេ អញ្ញំ ព្យាករោន្តិ តេ បច្ឆា វិឃាតំ អាបជ្ជន្តីតិ ។

មិនមានបុគ្គលដទៃប្រហែលនឹងអាត្មាអញផង មិនមានបុគ្គលដទៃថោកទាបជាងអាត្មាអញផង ។ ព្រះសុមនៈដ៏មានអាយុ បានក្រាបបង្គំទូលដូច្នេះរួចហើយ ។ ព្រះសាស្តា ក៏ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ។ គ្រានោះព្រះសុមនៈដ៏មានអាយុគិតថា ព្រះសាស្តារបស់អាត្មាអញ ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចៀសចេញទៅ ។ លំដាប់នោះ កាលព្រះខេមៈដ៏មានអាយុនិងព្រះសុមនៈដ៏មានអាយុ ចៀសចេញទៅ មិនយូរប៉ុន្មាន ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកកុលបុត្ត រមែងពោលនូវអរហត្តផលយ៉ាងនេះឯងទាំងសេចក្តី ក៏ពួកកុលបុត្តនោះបានពោលហើយ ទាំងខ្លួន ក៏ពួកកុលបុត្តនោះមិនបានបង្អោនទៅដោយមានះ ចំណែកមោឃបុរសពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះហាក់ដូចជារីករាយ ពោលនូវអរហត្តផល ពួកមោឃបុរសទាំងនោះនឹងដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយ ។

ន ឧស្សេសុ ន ឱសេសុ[១]
សមត្តេ នោបនីយ្យរេ
ខីណា សញ្ញាតិ វុសិតំ
ព្រហ្មចរិយំ ចរន្តិ
សញ្ញោជនវិប្បមុត្តាតិ ។

[៥០] ឥន្ទ្រិយសំវរេ ភិក្ខវេ អសតិ ឥន្ទ្រិយសំវរវិបន្នស្ស ហតុបនិសំ ហោតិ សីលំ សីលេ អសតិ សីលវិបន្នស្ស ហតុបនិសោ ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ អសតិ សម្មាសមាធិវិបន្នស្ស ហតុបនិសំ ហោតិ យថាភូតញ្ញាណទស្សនំ យថាភូតញ្ញាណទស្សនេ អសតិ យថាភូតញ្ញាណទស្សនវិបន្នស្ស ហតុបនិសោ ហោតិ និព្វិទាវិរាគោ និព្វិទាវិរាគេ អសតិ និព្វិទាវិរាគវិបន្នស្ស ហតុបនិសំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនំ ។

១ ឱ. ម. ន ឱមេសុ ។

ព្រះខីណាស្រពទាំងឡាយ មិនបានបង្អោនខ្លួនទៅដោយមានះ ក្នុងពួកបុគ្គលខ្ពស់ មិនបានបង្អោនខ្លួនទៅដោយមានះ ក្នុងពួកបុគ្គលទាប មិនបានបង្អោនខ្លួនទៅដោយមានះ ក្នុងបុគ្គលស្មើនឹងខ្លួន ព្រោះមានជាតិអស់ហើយ មានមគ្គព្រហ្មចរិយធម៌ នៅរួចហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះចាកសំយោជនៈហើយ ។

[៥០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើឥន្ទ្រិយសំវរៈមិនមានហើយ សីលនៃបុគ្គលដែលវិបត្តិចាកឥន្ទ្រិយសំវរៈ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យសាបសូន្យហើយ កាលបើសីលមិនមានហើយ សម្មាសមាធិនៃបុគ្គលដែលវិបត្តិចាកសីល ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យសាបសូន្យហើយ កាលបើសម្មាសមាធិមិនមានហើយ យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ នៃបុគ្គលដែលវិបត្តិចាកសម្មាសមាធិ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យសាបសូន្យហើយ កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈមិនមានហើយ និព្វិទាវិរាគៈនៃបុគ្គលដែលវិបត្តិចាកយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យសាបសូន្យហើយ កាលបើនិព្វិទាវិរាគៈមិនមានហើយ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈនៃបុគ្គលដែលវិបត្តិចាកនិព្វិទាវិរាគៈ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យសាបសូន្យហើយ ។

១៦៣

សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ រុក្ខោ សាខាបលាសវិបន្នោ តស្ស បប្បដិកាបិ ន បារិបូរឹ គច្ឆតិ តចោបិ ន បារិបូរឹ គច្ឆតិ ផេគ្គុបិ ន បារិបូរឹ គច្ឆតិ សារោបិ ន បារិបូរឹ គច្ឆតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ឥន្ទ្រិយសំវរេ អសតិ ឥន្ទ្រិយសំវរវិបន្នស្ស ហតុបនិសំ ហោតិ សីលំ ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនំ ឥន្ទ្រិយសំវរេ ភិក្ខវេ សតិ ឥន្ទ្រិយសំវរសម្បន្នស្ស ឧបនិស្សយសម្បន្នំ[១] ហោតិ សីលំ សីលេ សតិ សីលសម្បន្នស្ស ឧបនិស្សយសម្បន្នោ ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ សតិ សម្មាសមាធិសម្បន្នស្ស ឧបនិស្សយសម្បន្នំ ហោតិ យថាភូតញ្ញាណទស្សនំ យថាភូតញ្ញាណទស្សនេ សតិ យថាភូតញ្ញាណទស្សនសម្បន្នស្ស ឧបនិស្សយសម្បន្នោ ហោតិ និព្វិទាវិរាគោ និព្វិទាវិរាគេ សតិ និព្វិទាវិរាគសម្បន្នស្ស ឧបនិស្សយសម្បន្នំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនំ ។

---

១ ឱ. ម. ឧបនិសសម្បន្នំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចដើមឈើដែលវិបត្តិចាកមែកនិងស្លឹក ក្រមរនៃដើមឈើនោះក្តី ក៏មិនដល់នូវការពេញលេញ សម្បកក្តី ក៏មិនដល់នូវការពេញលេញ ស្រាយក្តី ក៏មិនដល់នូវការពេញលេញ ខ្លឹមក្តី ក៏មិនដល់នូវការពេញលេញយ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើឥន្ទ្រិយសំវរៈមិនមានហើយ សីលនៃបុគ្គលដែលវិបត្តិចាកឥន្ទ្រិយសំវរៈឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យសាបសូន្យហើយ ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណ-ទស្សនៈក៏យ៉ាងនោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើឥន្ទ្រិយសំវរៈមានហើយ សីលនៃបុគ្គលដែលបរិបូណ៌ ដោយឥន្ទ្រិយសំវរៈឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យបរិបូណ៌ កាលបើសីលមានហើយ សម្មាសមាធិនៃបុគ្គលដែលបរិបូណ៌ដោយសីល ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យបរិបូណ៌ កាលបើ សម្មាសមាធិមានហើយ យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈនៃបុគ្គលដែលបរិបូណ៌ដោយសម្មាសមាធិ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យបរិបូណ៌ កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈមានហើយ និព្វិទាវិរាគៈនៃបុគ្គលដែលបរិបូណ៌ដោយយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យបរិបូណ៌ កាលបើ និព្វិទាវិរាគៈមានហើយ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈនៃបុគ្គលដែលបរិបូណ៌ដោយនិព្វិទាវិរាគៈ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យបរិបូណ៌ដែរ ។

សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ រុក្ខោ សាខាបលាសសម្បន្នោ តស្ស បបដិកាបិ ចារិបូរឹ គច្ឆតិ តចោបិ ចារិបូរឹ គច្ឆតិ ផេគ្គុបិ ចារិបូរឹ គច្ឆតិ សារោបិ ចារិបូរឹ គច្ឆតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ឥន្ទ្រិយសំវរេ សតិ ឥន្ទ្រិយ-សំវរសម្បន្នស្ស ។ បេ ។ ឧបនិស្សយសម្បន្នំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនន្តិ ។

[៥១] អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេនាយស្មា សារីបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតា សារីបុត្តេន សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារា-ណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ឯតទវោច កិត្តាវតា នុ ខោ អាវុសោ សារីបុត្ត ភិក្ខុ អសុតញ្ចេវ ធម្មំ សុណាតិ សុតា ចស្ស ធម្មា ន សម្មោសំ គច្ឆន្តិ យេ ចស្ស ធម្មា បុព្វេ ចេតសា សម្ផុដ្ឋបុព្វា តេ ច សមុទាចរន្តិ អវិញ្ញាតញ្ច វិជានាតីតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចដើមឈើដែលបរិបូណ៌ ដោយមែកនិងស្លឹក ក្រមរនៃដើមឈើនោះក្តី ក៏ដល់នូវការពេញលេញ សម្បកក្តី ក៏ដល់នូវការពេញលេញ ស្រាយក្តី ក៏ដល់នូវការពេញលេញ ខ្លឹមក្តី ក៏ដល់នូវការពេញលេញ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើឥន្ទ្រិយសំវរៈមានហើយ សីលនៃបុគ្គលដែលបរិបូណ៌ដោយឥន្ទ្រិយសំវរៈ ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យបរិបូណ៌ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

[៥១] គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅរកព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បាននិយាយនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត ភិក្ខុស្តាប់នូវធម៌ដែលខ្លួនមិនដែលស្តាប់ក្តី ធម៌ដែលភិក្ខុនោះស្តាប់ហើយ មិនដល់នូវសេចក្តីភ្លេចភ្លាំងទៅវិញក្តី ពួកធម៌ណាដែលភិក្ខុនោះធ្លាប់ប៉ះពាល់ដោយចិត្តក្នុងកាលមុន ធម៌ទាំងនោះក៏ផុសផុលឡើងក្តី ភិក្ខុនោះដឹងច្បាស់នូវធម៌ដែលខ្លួនមិនធ្លាប់ដឹងក្តី តើដោយហេតុប៉ុន្មាន ។

អាយស្មា ខោ អានន្ទោ ពហុស្សុតោ បដិភាតុ អាយស្មន្តញ្ញេវ អានន្ទន្តិ ។ តេនហាវុសោ សារីបុត្ត ធម្មំ សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ អាវុសោតិ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស បច្ចស្សោសិ ។ អាយស្មា អានន្ទោ ឯតទវោច ឥធាវុសោ សារីបុត្ត ភិក្ខុ ធម្មំ បរិយាបុណាតិ សុត្តំ គេយ្យំ វេយ្យាករណំ គាថំ ឧទានំ ឥតិវុត្តកំ ជាតកំ អព្ភូតធម្មំ វេទល្លំ យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ វិត្ថារេន បរេសំ ទេសេតិ យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ វិត្ថារេន បរេសំ វាចេតិ យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ វិត្ថារេន សជ្ឈាយំ ករោតិ យថា-សុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ ចេតសា អនុវិតក្កេតិ អនុ-វិចារេតិ មនសានុបេក្ខតិ យស្មឹ អាវាសេ ថេរា ភិក្ខូ វិហរន្តិ ពហុស្សុតា អាគតាគមា ធម្មធរា វិនយ-ធរា មាតិកាធរា តស្មឹ អាវាសេ វស្សំ ឧបេតិ

ព្រះសារីបុត្តនិយាយថា អានន្ទដ៏មានអាយុ ជាពហុស្សូតស្រាប់ហើយ សូមអានន្ទដ៏មានអាយុ សម្តែងនូវធម៌នោះទៅ ។ ព្រះអានន្ទថា ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត បើដូច្នោះ សូមលោកចាំស្តាប់នូវធម៌ ហើយធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យល្អចុះ ខ្ញុំនឹងសម្តែង ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ បានទទួលពាក្យព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា អើអាវុសោ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក៏និយាយដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ រៀននូវធម៌គឺសុត្តៈ គេយ្យៈ វេយ្យាករណៈ គាថា ឧទានៈ ឥតិវុត្តកៈ ជាតកៈ អព្ភូតធម្មៈ វេទល្លៈ សម្តែងនូវធម៌ តាមទំនងដែលខ្លួនចេះដឹង តាមទំនងដែលខ្លួន បានរៀនសូត្រដល់បុគ្គលដទៃដោយពិស្តារ បង្រៀននូវធម៌ តាមទំនងដែលខ្លួនចេះដឹង តាមទំនងដែលខ្លួនបានរៀនសូត្រដោយពិស្តារ ស្វាធ្យាយនូវធម៌ តាមទំនងដែលខ្លួនចេះដឹង តាមទំនងដែលខ្លួនបានរៀនសូត្រ ដោយពិស្តារ ត្រិះរិះរឿយ ៗ ពិចារណារឿយ ៗ គិតរឿយ ៗ នូវធម៌តាមទំនងដែលខ្លួនចេះដឹង តាមទំនងដែលខ្លួនបានរៀនសូត្រដោយចិត្ត ពួកភិក្ខុជាថេរៈជាពហុស្សូត ជាអ្នកចេះចាំនូវនិកាយ ទ្រទ្រង់ធម៌ ទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់មាតិកា នៅក្នុងអាវាសណា ក៏ចូលទៅកាន់វស្សា ក្នុងអាវាសនោះ

១៦៦

តេ កាលេន កាលំ ឧបសង្កមិត្វា បរិបុច្ឆតិ បរិបញ្ហតិ ឥទំ ភន្តេ កថំ ឥមស្ស ក្វត្ថោតិ ។ តស្ស តេ អវិវដញ្ចេវ វិវរន្តិ អនុត្តានីកតញ្ច ឧត្តានីករោន្តិ អនេកវិហិតេសុ ច កង្ខាដ្ឋានិយេសុ ធម្មេសុ កង្ខំ បដិវិនោទេន្តិ ។ ឯត្តាវតា ខោ អាវុសោ សារីបុត្ត ភិក្ខុ អស្សុតញ្ចេវ ធម្មំ សុណាតិ សុតា ចស្ស ធម្មា ន សម្មោសំ គច្ឆន្តិ យេ ចស្ស ធម្មា បុព្វេ ចេតសា សម្ផុដ្ឋបុព្វា តេ ច សមុទាចរន្តិ អវិញ្ញាតញ្ច វិជានាតីតិ ។ អច្ឆរិយំ អាវុសោ អព្ភុតំ អាវុសោ យាវ សុភាសិតញ្ចិទំ អាយស្មតា អានន្ទេន ។ ឥមេហិ ច មយំ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតំ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ធារេម ។ អាយស្មា ហិ អានន្ទោ ធម្មំ បរិយាបុណាតិ សុត្តំ គេយ្យំ វេយ្យាករណំ គាថំ ឧទានំ ឥតិវុត្តកំ ជាតកំ អព្ភូតធម្មំ វេទល្លំ

លុះចូលទៅរកភិក្ខុទាំងនោះ សព្វកាលហើយ ក៏សាកសួរដេញដោល ថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចម្រើន ពាក្យនេះដូចម្តេច អត្ថរបស់ពាក្យនេះ ដូចម្តេច ។ ភិក្ខុទាំងនោះ រមែងបង្ហាញនូវធម៌ដ៏កំបាំងផង ធ្វើនូវធម៌ ដែលគ្រុឲ្យទៅជារាយផង បន្ទោបង់នូវសេចក្តីសង្ស័យ ក្នុងធម៌ដែលមាន ប្រការច្រើន ជាទីតាំងនៃសេចក្តីសង្ស័យផង ដល់ភិក្ខុនោះ ។ ម្នាល អាវុសោសារីបុត្ត ភិក្ខុស្តាប់នូវធម៌ដែលខ្លួនមិនដែលបានស្តាប់ក្តី ធម៌ដែល ភិក្ខុនោះស្តាប់ហើយ មិនដល់នូវសេចក្តីភ្លេចភ្លាំងទៅវិញក្តី ពួកធម៌ណា ដែលភិក្ខុនោះ ធ្លាប់ប៉ះពាល់ហើយដោយចិត្តក្នុងកាលមុន ធម៌ទាំងនោះ ក៏ផុសផុលឡើងក្តី ភិក្ខុនោះ រមែងដឹងច្បាស់នូវធម៌ដែលខ្លួនមិនធ្លាប់ដឹងក្តី ដោយហេតុមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះឯង ។ ម្នាលអាវុសោ អស្ចារ្យពេក ណាស់ ម្នាលអាវុសោ ចម្លែកពេកណាស់ ព្រោះថា ពាក្យនេះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានពោលហើយដោយប្រពៃ ។ យើង ចាំទុកនូវព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ដែលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ។ ព្រោះថា ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ រៀនយកនូវធម៌គឺ សុត្តៈ គេយ្យៈ វេយ្យាករណៈ គាថា ឧទានៈ ឥតិវុត្តកៈ ជាតកៈ អព្ភូតធម្មៈ វេទល្លៈ

១៦៧

អាយស្មា អានន្ទោ យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ វិត្ថារេន បរេសំ ទេសេតិ អាយស្មា អានន្ទោ យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ វិត្ថារេន បរេសំ វាចេតិ អាយស្មា អានន្ទោ យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ វិត្ថារេន សជ្ឈាយំ ករោតិ អាយស្មា អានន្ទោ យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ ចេតសា អនុវិតក្កេតិ អនុវិចារេតិ មនសានុបេក្ខតិ អាយស្មា អានន្ទោ យស្មឹ អាវាសេ ថេរា ភិក្ខូ វិហរន្តិ ពហុស្សុតា អាគតាគមា ធម្មធរា វិនយធរា មាតិកាធរា តស្មឹ អាវាសេ វស្សំ ឧបេតិ តេ អាយស្មា អានន្ទោ កាលេន កាលំ ឧបសង្កមិត្វា បរិបុច្ឆតិ បរិបញ្ហតិ ឥទំ ភន្តេ កថំ ឥមស្ស ក្វត្ថោតិ ។ តេ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស អវិវដញ្ចេវ វិវរន្តិ អនុត្តានីកតញ្ច ឧត្តានីករោន្តិ អនេកវិហិតេសុ ច កង្ខាដ្ឋានិយេសុ ធម្មេសុ កង្ខំ បដិវិនោទេន្តីតិ ។

ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ រមែងសម្តែងធម៌ តាមទំនងដែលខ្លួនចេះដឹង តាមទំនងដែលខ្លួនបានរៀនសូត្រ ដល់បុគ្គលដទៃដោយពិស្តារ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បង្ហាញធម៌តាមទំនងដែលខ្លួនចេះដឹង តាមទំនងដែលខ្លួនបានរៀនសូត្រ ដល់បុគ្គលដទៃដោយពិស្តារ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ស្វាធ្យាយនូវធម៌ តាមទំនងដែលខ្លួនចេះដឹង តាមទំនងដែលខ្លួនបានរៀនសូត្រដោយពិស្តារ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ត្រិះរិះរឿយ ៗ ពិចារណារឿយ ៗ គិតរឿយ ៗ នូវធម៌ តាមទំនងដែលខ្លួនចេះដឹង តាមទំនងដែលខ្លួនបានរៀនសូត្រដោយចិត្ត ពួកភិក្ខុជាថេរៈ ជាពហុស្សូត ជាអ្នកចេះចាំនូវនិកាយ ទ្រទ្រង់ធម៌ ទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់មាតិកា នៅក្នុងអាវាសណា ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅកាន់វស្សា ក្នុងអាវាសនោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ រមែងចូលទៅរកភិក្ខុទាំងនោះសព្វ ៗ កាល ហើយសាកសួរដេញដោលថា បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចម្រើន ពាក្យនេះដូចម្តេច អត្ថរបស់ពាក្យនេះដូចម្តេច ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏បង្ហាញនូវធម៌ដែលកំបាំងផង ធ្វើនូវធម៌ដែលក្រឲ្យទៅជាងាយផង បន្ទោបង់នូវសេចក្តីសង្ស័យក្នុងធម៌ដែលមានប្រការច្រើន ជាទីតាំងនៃសេចក្តីសង្ស័យផង ដល់ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ។

[៥២] អថខោ ជាណុស្សោណិ ព្រាហ្មណោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ជាណុស្សោណិ ព្រាហ្មណោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ខត្តិយា ភោ គោតម កិមធិប្បាយា កឹឧបវិចារា កឹអធិដ្ឋានា កឹអភិនិវេសា កឹបរិយោសានាតិ ។ ខត្តិយា ខោ ព្រាហ្មណ ភោគាធិប្បាយា បញ្ញូបវិចារា ពលាធិដ្ឋានា បថវីអភិនិវេសា ឥស្សរិយបរិយោសានាតិ ។ ព្រាហ្មណា បន ភោ គោតម កិមធិប្បាយា កឹឧបវិចារា កឹអធិដ្ឋានា កឹអភិនិវេសា កឹបរិយោសានាតិ ។ ព្រាហ្មណា ខោ ព្រាហ្មណ ភោគាធិប្បាយា បញ្ញូបវិចារា មន្តាធិដ្ឋានា យញ្ញាភិនិវេសា ព្រហ្មលោកបរិយោសានាតិ ។ គហបតិកា បន ភោ គោតម កិមធិប្បាយា កឹឧបវិចារា កឹអធិដ្ឋានា កឹអភិនិវេសា កឹបរិយោសានាតិ ។ គហបតិកា ខោ ព្រាហ្មណ ភោគាធិប្បាយា

[៥២] គ្រានោះ ជាណុស្សោណិព្រាហ្មណ៍ ចូលទៅគាល់ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏រីករាយជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយនិងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះជាណុស្សោណិព្រាហ្មណ៍ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ពួកក្សត្រមានអ្វីជាទីប្រាថ្នា មានអ្វីជាទីពិចារណា មានអ្វីជាទីតាំងមាំ មានអ្វីជាទីប្រកាន់ មានអ្វីជាទីបំផុត ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ពួកក្សត្រមានភោគៈជាទីប្រាថ្នា មានបញ្ញាជាទីពិចារណា មានពួកពលជាទីតាំងមាំ មានប្រថពីជាទីប្រកាន់ មានឥស្សរិយៈជាទីបំផុត ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចុះពួកព្រាហ្មណ៍ មានអ្វីជាទីប្រាថ្នា មានអ្វីជាទីពិចារណា មានអ្វីជាទីតាំងមាំ មានអ្វីជាទីប្រកាន់ មានអ្វីជាទីបំផុត ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ពួកព្រាហ្មណ៍ មានភោគៈជាទីប្រាថ្នា មានបញ្ញាជាទីពិចារណា មានមន្តជាទីតាំងមាំ មានការបូជាជាទីប្រកាន់ មានព្រហ្មលោកជាទីបំផុត ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចុះពួកគហបតី មានអ្វីជាទីប្រាថ្នា មានអ្វីជាទីពិចារណា មានអ្វីជាទីតាំងមាំ មានអ្វីជាទីប្រកាន់ មានអ្វីជាទីបំផុត ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ពួកគហបតី មានភោគៈជាទីប្រាថ្នា

១៦៩

បញ្ញូបវិចារា សិប្បាធិដ្ឋានា កម្មន្តាភិនិវេសា និដ្ឋិតកម្មន្តបរិយោសានាតិ ។ ឥត្ថី បន ភោ គោតម កិមធិប្បាយា កឹឧបវិចារា កឹអធិដ្ឋានា កឹអភិនិវេសា កឹបរិយោសានាតិ ។ ឥត្ថី ខោ ព្រាហ្មណ បុរិសាធិប្បាយា អលង្ការូបវិចារា បុត្តាធិដ្ឋានា អសបតិអភិនិវេសា ឥស្សរិយបរិយោសានាតិ ។ ចោរា បន ភោ គោតម កិមធិប្បាយា កឹឧបវិចារា កឹអធិដ្ឋានា កឹអភិនិវេសា កឹបរិយោសានាតិ ។ ចោរា ខោ ព្រាហ្មណ អាទានាធិប្បាយា គហណូបវិចារា សត្ថាធិដ្ឋានា អន្ធការាភិនិវេសា អទស្សនបរិយោសានាតិ ។ សមណា បន ភោ គោតម កិមធិប្បាយា កឹឧបវិចារា កឹអធិដ្ឋានា កឹអភិនិវេសា កឹបរិយោសានាតិ ។ សមណា ខោ ព្រាហ្មណ ខន្តិសោរច្ចាធិប្បាយា បញ្ញូបវិចារា សីលាធិដ្ឋានា អកិញ្ចនាភិនិវេសា និព្វានបរិយោសានាតិ ។

មានបញ្ញាជាទីពិចារណា មានសិល្បៈជាទីតាំងមាំ មានការងារជាទីប្រកាន់ មានការងារសម្រេចហើយជាទីបំផុត ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចុះពួកស្ត្រីមានអ្វីជាទីប្រាថ្នា មានអ្វីជាទីពិចារណា មានអ្វីជាទីតាំងមាំ មានអ្វីជាទីប្រកាន់ មានអ្វីជាទីបំផុត ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ពួកស្ត្រីមានប្រុសជាទីប្រាថ្នា មានគ្រឿងអលង្ការជាទីពិចារណា មានបុត្រជាទីតាំងមាំ មិនមានស្ត្រីរួមស្វាមីជាទីប្រកាន់ មានឥស្សរិយៈជាទីបំផុត ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចុះពួកចោរមានអ្វីជាទីប្រាថ្នា មានអ្វីជាទីពិចារណា មានអ្វីជាទីតាំងមាំ មានអ្វីជាទីប្រកាន់ មានអ្វីជាទីបំផុត ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ពួកចោរ មានការលួចយកជាទីប្រាថ្នា មានព្រៃញាតស្បាតជាទីពិចារណា មានគ្រឿងសស្ត្រាជាទីតាំងមាំ មានទីងងឹតជាទីប្រកាន់ មានកិរិយាមិនឃើញ គឺការវេះគេចជាទីបំផុត ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចុះពួកសមណៈ មានអ្វីជាទីប្រាថ្នា មានអ្វីជាទីពិចារណា មានអ្វីជាទីតាំងមាំ មានអ្វីជាទីប្រកាន់ មានអ្វីជាទីបំផុត ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ពួកសមណៈ មានខន្តិនិងភាវៈស្ងៀមជាទីប្រាថ្នា មានបញ្ញាជាទីពិចារណា មានសីលជាទីតាំងមាំ មានសេចក្តីមិនកង្វល់ជាទីប្រកាន់ មាននិព្វានជាទីបំផុត ។

អច្ឆរិយំ ភោ គោតម អព្ភុតំ ភោ គោតម ខត្តិយានម្បិ ភវំ គោតមោ ជានាតិ អធិប្បាយញ្ច ឧបវិចារញ្ច អធិដ្ឋានញ្ច អភិនិវេសញ្ច បរិយោសានញ្ច ព្រាហ្មណានម្បិ ភវំ គោតមោ ជានាតិ ។ បេ ។ គហបតិកានម្បិ ភវំ គោតមោ ជានាតិ ឥត្ថីនម្បិ ភវំ គោតមោ ជានាតិ ចោរានម្បិ ភវំ គោតមោ ជានាតិ សមណានម្បិ ភវំ គោតមោ ជានាតិ អធិប្បាយញ្ច ឧបវិចារញ្ច អធិដ្ឋានញ្ច អភិនិវេសញ្ច បរិយោសានញ្ច ។ អភិក្កន្តំ ភោ គោតម ។ បេ ។ ឧបាសកំ មំ ភវំ គោតមោ ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។

[៥៣] អថខោ អញ្ញតរោ ព្រាហ្មណោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ ព្រាហ្មណោ

បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន អស្ចារ្យពេកណាស់ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចម្លែកពេកណាស់ ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ទ្រង់ជ្រាបនូវសេចក្តីប្រាថ្នា នូវកិរិយាពិចារណា នូវកិរិយាតាំងមាំ នូវសេចក្តីប្រកាន់ នូវទីបំផុត នៃក្សត្រទាំងឡាយផង ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ទ្រង់ជ្រាប (នូវសេចក្តីប្រាថ្នាជាដើម) នៃព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយផង ។ បេ ។ ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ទ្រង់ជ្រាប (នូវសេចក្តីប្រាថ្នាជាដើម) នៃគហបតីទាំងឡាយផង ព្រះគោតមដ៏ចម្រើនទ្រង់ជ្រាប (នូវសេចក្តីប្រាថ្នាជាដើម) នៃស្ត្រីទាំងឡាយផង ព្រះគោតមដ៏ចម្រើនទ្រង់ជ្រាប (នូវសេចក្តីប្រាថ្នាជាដើម) នៃចោរទាំងឡាយផង ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ទ្រង់ជ្រាបនូវសេចក្តីប្រាថ្នា នូវកិរិយាពិចារណា នូវកិរិយាតាំងមាំ នូវកិរិយាប្រកាន់ នូវទីបំផុត នៃសមណៈទាំងឡាយផង ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ច្បាស់លាស់ពេកណាស់ ។ បេ ។ សូមព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសកដល់នូវសរណៈស្មើដោយជីវិត ចាប់ដើមអំពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

[៥៣] គ្រានោះ មានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏រីករាយជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយនិងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រាហ្មណ៍នោះ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ

១៧១

ភគវន្តំ ឯតទវោច អត្ថិ នុ ខោ ភោ គោតម ឯកោ ធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ យោ ឧភោ អត្ថេ សមធិគ្គយ្ហ តិដ្ឋតិ ទិដ្ឋធម្មិកញ្ចេវ អត្ថំ យោ ច អត្ថោ សម្បរាយិកោតិ ។ អត្ថិ ខោ ព្រាហ្មណ ឯកោ ធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ យោ ឧភោ អត្ថេ សមធិគ្គយ្ហ តិដ្ឋតិ ទិដ្ឋធម្មិកញ្ចេវ អត្ថំ យោ ច អត្ថោ សម្បរាយិកោតិ ។ កតមោ បន ភោ គោតម ឯកោ ធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ យោ ឧភោ អត្ថេ សមធិគ្គយ្ហ តិដ្ឋតិ ទិដ្ឋធម្មិកញ្ចេវ អត្ថំ យោ ច អត្ថោ សម្បរាយិកោតិ ។ អប្បមាទោ ខោ ព្រាហ្មណ ឯកោ ធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ យោ ឧភោ អត្ថេ សមធិគ្គយ្ហ តិដ្ឋតិ ទិដ្ឋធម្មិកញ្ចេវ អត្ថំ យោ ច អត្ថោ សម្បរាយិកោ ។ សេយ្យថាបិ ព្រាហ្មណ យានិ កានិចិ ជង្គលានំ បាណានំ បទជា-តានិ សព្វានិ តានិ ហត្ថិបទេ សមោធានំ គច្ឆន្តិ ហត្ថិបទំ តេសំ អគ្គមក្ខាយតិ យទិទំ មហន្តត្តេន

ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ធម៌តែមួយដែលបុគ្គលបានចម្រើន បានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ ហើយ រមែងបាននូវប្រយោជន៍ទាំងពីរ គឺប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ប្រយោជន៍ក្នុងបរលោក ១ មានដែរឬ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ធម៌តែមួយដែលបុគ្គលបានចម្រើន បានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ ហើយ រមែងបាននូវប្រយោជន៍ទាំងពីរ គឺប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ប្រយោជន៍ក្នុងបរលោក ១ មានដែរ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចុះធម៌តែមួយដែលបុគ្គលបានចម្រើន បានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ ហើយ រមែងបាននូវប្រយោជន៍ទាំងពីរ គឺប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ប្រយោជន៍ក្នុងបរលោក ១ ដូចម្តេច ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អប្បមាទធម៌ ជាធម៌តែមួយដែលបុគ្គលបានចម្រើន បានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ ហើយ រមែងបាននូវប្រយោជន៍ទាំងពីរ គឺប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ប្រយោជន៍ក្នុងបរលោក ១ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ដូចស្នាមជើងណានីមួយ នៃសត្វទាំងឡាយ ដែលត្រេចទៅលើផែនដី ស្នាមជើងនៃសត្វទាំងអស់នោះ រមែងដល់នូវការប្រជុំចុះ ក្នុងស្នាមជើងនៃដំរី ស្នាមជើងដំរីប្រាកដជាប្រសើរជាងស្នាមជើងនៃសត្វទាំងនោះ ព្រោះស្នាមជើងនៃដំរីនោះធំ យ៉ាងណាមិញ

ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ អប្បមាណោ ឯកោ ធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ យោ ឧភោ អត្ថេ សមធិគ្គយ្ហ តិដ្ឋតិ ទិដ្ឋធម្មិកញ្ចេវ អត្ថំ យោ ច អត្ថោ សម្បរាយិកោ សេយ្យថាបិ ព្រាហ្មណ កូដាគារស្ស យា កាចិ គោបានសិយោ សព្វា តា កូដង្គមា កូដនិន្នា កូដសមោសរណា កូដំ តាសំ អគ្គមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ព្រាហ្មណ បព្វជលាយកោ បព្វជំ លាយិត្វា អគ្គេ គហេត្វា ឱធុនាតិ និធុនាតិ និច្ឆាទេតិ ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ព្រាហ្មណ អម្ពបិណ្ឌិយា វណ្ដច្ឆិន្នាយ យានិ កានិចិ អម្ពានិ វណ្ដោបនិពន្ធានិ[១] សព្វានិ តានិ តទន្វយានិ ភវន្តិ ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ព្រាហ្មណ យេ កេចិ ខុទ្ទករាជានោ សព្វេ តេ រញ្ញោ ចក្កវត្តិស្ស អនុយុត្តា ភវន្តិ រាជា តេសំ ចក្កវត្តិ អគ្គមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ព្រាហ្មណ យា កាចិ តារករូបានំ បភា

១ ឱ. វណ្ដូបដិពន្ធនានិ ។ ម. វណ្ដុបរិពន្ធានិ ។

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អប្បមាទធម៌ ជាធម៌តែមួយ ដែលបុគ្គលបានចម្រើន បានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ ហើយ រមែងបាននូវប្រយោជន៍ទាំងពីរ គឺប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ប្រយោជន៍ក្នុងបរលោក ១ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ដូចបង្កង់ណានីមួយនៃផ្ទះកំពូល បង្កង់ទាំងអស់នោះ ប្រឈមទៅកាន់កំពូល បង្អោនទៅកាន់កំពូល ប្រជុំចុះក្នុងកំពូល កំពូលប្រាកដជាប្រសើរជាងបង្កង់ទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ (អប្បមាទធម៌) ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ដូចបុគ្គលជាអ្នកច្រូតនូវស្មៅដំណេកទន្សាយ បានច្រូតនូវស្មៅដំណេកទន្សាយ ចាប់យកត្រង់ចុងជដុះរលាស់ហើយបោកនឹងដៃ ឬ ដើមឈើ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ (អប្បមាទធម៌) ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ដូចចង្កោមផ្លែស្វាយ ដែលជ្រុះចាកទង ផ្លែស្វាយទាំងឡាយណានីមួយ ដែលជាប់នឹងទង ផ្លែស្វាយទាំងអស់នោះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅតាមនូវទងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ (អប្បមាទធម៌) ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ដូចពួកស្តេចតូច ៗ ណានីមួយ ស្តេចទាំងអស់នោះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅតាមនូវស្តេចចក្រពត្តិ ស្តេចចក្រពត្តិប្រាកដជាប្រសើរជាងស្តេចទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ (អប្បមាទធម៌) ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បេ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ដូចពន្លឺណានីមួយនៃផ្កាយ

១៧៣

សព្វា តា ចន្ទស្ស បភាយ កលំ នាគ្ឃន្តិ សោឡសឹ ចន្ទប្បភា តាសំ អគ្គមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ អប្បមាទោ ឯកោ ធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ យោ ឧភោ អត្ថេ សមធិគ្គយ្ហ តិដ្ឋតិ ទិដ្ឋធម្មិកញ្ចេវ អត្ថំ យោ ច អត្ថោ សម្បរាយិកោ ។ អយំ ខោ ព្រាហ្មណ ឯកោ ធម្មោ ភាវិតោ ពហុលីកតោ យោ ឧភោ អត្ថេ សមធិគ្គយ្ហ តិដ្ឋតិ ទិដ្ឋធម្មិកញ្ចេវ អត្ថំ យោ ច អត្ថោ សម្បរាយិកោតិ ។ អភិក្កន្តំ ភោ គោតម អភិក្កន្តំ ភោ គោតម ។ បេ ។ ឧបាសកំ មំ ភវំ គោតមោ ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។

[៤៨] ឯកំ សមយំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ គិជ្ឈកូដេ បព្វតេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ធម្មិកោ ជាតិភូមិយំ អាវាសិកោ ហោតិ សព្វសោ ជាតិភូមិយំ សត្តសុ អាវាសេសុ ។ តត្រ សុទំ អាយស្មា ធម្មិកោ អាគន្តុកេ ភិក្ខូ អក្កោសតិ បរិភាសតិ វិហឹសតិ វិតុទតិ រោសេតិ វាចាយ

ពន្លឺនៃផ្កាយទាំងអស់នោះ មិនដល់នូវចំណិតនៃចំណែក ១៦ ។ ដងនៃពន្លឺព្រះចន្ទឡើយ ពន្លឺនៃព្រះចន្ទប្រាកដជាប្រសើរជាងពន្លឺនៃផ្កាយទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អប្បមាទធម៌ ជាធម៌តែមួយដែលបុគ្គលបានចម្រើន បានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ ហើយ រមែងបាននូវប្រយោជន៍ទាំងពីរ គឺប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ប្រយោជន៍ក្នុងបរលោក ១ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ នេះឯងជាធម៌តែមួយ ដែលបុគ្គលបានចម្រើនបានធ្វើឲ្យរឿយ ៗ ហើយ រមែងបាននូវប្រយោជន៍ទាំងពីរ គឺប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ប្រយោជន៍ក្នុងបរលោក ១ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើនច្បាស់លាស់ពេកណាស់ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ច្បាស់លាស់ពេកណាស់ ។ បេ ។ សូមព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសក ដល់នូវសរណៈស្មើដោយជីវិត ចាប់ដើមតាំងអំពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

[៥៤] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់លើភ្នំគិជ្ឈកូដ ក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង ព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ ជាចៅអាវាស ក្នុងជាតិភូមិ គឺនៅក្នុងអាវាសទាំង ៧ ក្នុងជាតិ-ភូមិ ។ បានឮថា ក្នុងទីនោះ ព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ ជេរប្រទេចបៀតបៀន ចាក់ដោតកោសរូសនូវពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកៈ ដោយវាចា

តេ ច អាគន្តុកា ភិក្ខូ អាយស្មតា ធម្មិកេន អក្កោសិយមានា បរិភាសិយមានា វិហេសិយមានា វិតុទិយមានា រោសិយមានា វាចាយ បក្កមន្តិ ន សណ្ឋន្តិ វិញ្ចន្តិ អាវាសំ ។ អថខោ ជាតិភូមិកានំ ឧបាសកានំ ឯតទហោសិ មយំ ខោ ភិក្ខុសង្ឃំ បច្ចុបដ្ឋិតា ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេ-សជ្ជបរិក្ខារេន អថ ច បន អាគន្តុកា ភិក្ខូ បក្កមន្តិ ន សណ្ឋន្តិ វិញ្ចន្តិ អាវាសំ កោ នុ ខោ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន អាគន្តុកា ភិក្ខូ បក្កមន្តិ ន សណ្ឋន្តិ វិញ្ចន្តិ អាវាសន្តិ ។ អថខោ ជាតិភូមិកានំ ឧបាស-កានំ ឯតទហោសិ អយំ ខោ អាយស្មា ធម្មិកោ អាគន្តុកេ ភិក្ខូ អក្កោសតិ បរិភាសតិ វិហឹសតិ វិតុទតិ រោសេតិ វាចាយ តេ ច អាគន្តុកា ភិក្ខូ អាយស្មតា ធម្មិកេន អក្កោសិយមានា បរិភាសិយ-មានា វិហេសិយមានា វិតុទិយមានា រោសិយមានា វាចាយ បក្កមន្តិ ន សណ្ឋន្តិ វិញ្ចន្តិ អាវាសំ ។ យន្នូន មយំ អាយស្មន្តំ ធម្មិកំ បព្វាជេយ្យាមាតិ ។

ឯអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះ ត្រូវព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ ជេរប្រទេច បៀតបៀន ចាក់ដោត កោសរូស ដោយវាចាហើយ ក៏ចៀសចេញទៅ មិនបិតនៅ លះបង់ទីអាវាសចោលអស់ ។ លំដាប់នោះ ពួកជាតិភូមិកឧបាសក មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា យើងទាំងឡាយ ខំផ្គត់ផ្គង់ភិក្ខុសង្ឃដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ច័យភេសជ្ជបរិក្ខារ ក៏ស្រាប់តែពួកអាគន្តុកភិក្ខុ ចៀសចេញទៅ មិនបិតនៅ លះបង់ទីអាវាសចោលអស់ ចុះហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេច បានជាពួកអាគន្តុកភិក្ខុ ចៀសចេញទៅ មិនបិតនៅ លះបង់អាវាសចោលអស់ ។ លំដាប់នោះ ពួកជាតិភូមិក-ឧបាសក មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ច្បាស់ជាព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុនេះឯង ជេរប្រទេច បៀតបៀន ចាក់ដោត កោសរូសនូវពួកអាគន្តុក-ភិក្ខុ ដោយវាចា បានជាអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះ ត្រូវព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ ជេរប្រទេច បៀតបៀន ចាក់ដោត កោសរូស ដោយវាចាហើយក៏ចៀសចេញទៅ មិនបិតនៅ លះបង់ទីអាវាសចោលអស់ ។ បើដូច្នោះយើងទាំងឡាយ ត្រូវបណ្តេញព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុចេញ ។

១៧៨

អថខោ ជាតិភូមិកា ឧបាសកា យេន អាយស្មា ធម្មិកោ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ធម្មិកំ ឯតទវោចុំ បក្កមតុ ភន្តេ អាយស្មា ធម្មិកោ ឥមម្ហា អាវាសា អលន្តេ ឥធ វាសេនាតិ ។ អថខោ អាយស្មា ធម្មិកោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ អគមាសិ ។ តត្របិ សុទំ អាយស្មា ធម្មិកោ អាគន្តុកេ ភិក្ខូ អក្កោសតិ បរិភាសតិ វិហឹសតិ វិតុទតិ រោសេតិ វាចាយ តេ ច អាគន្តុកា ភិក្ខូ អាយស្មា ធម្មិកេន អក្កោសិយមានា បរិភាសិយមានា វិហេសិយមានា វិតុទិយមានា រោសិយមានា វាចាយ បក្កមន្តិ ន សណ្ឋន្តិ រិញ្ចន្តិ អាវាសំ ។ អថខោ ជាតិភូមិកានំ ឧបាសកានំ ឯតទហោសិ មយំ ខោ ភិក្ខុសង្ឃំ បច្ចុបដ្ឋិតា ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេន អថ ច បន អាគន្តុកា ភិក្ខូ បក្កមន្តិ ន សណ្ឋន្តិ រិញ្ចន្តិ អាវាសំ កោ នុ ខោ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន អាគន្តុកា ភិក្ខូ បក្កមន្តិ ន សណ្ឋន្តិ រិញ្ចន្តិ អាវាសន្តិ ។

លំដាប់នោះ ពួកជាតិភូមិកឧបាសក ចូលទៅរកព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយនឹងព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ចូរព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ ចៀសចេញចាកអាវាសនេះទៅ មិនគួរលោកនៅក្នុងអាវាសនេះទេ ។ វេលានោះ ព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ ក៏បានចេញអំពីអាវាសនោះ ទៅកាន់អាវាសដទៃវិញ ។ បានឮថា ក្នុងទីនោះ ព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ ជេរប្រទេច បៀតបៀន ចាក់ដោតកោសរូសពួកអាគន្តុកភិក្ខុដោយវាចា ឯពួកអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះ ត្រូវព្រះធម្មិកៈ ដ៏មានអាយុ ជេរប្រទេច បៀតបៀន ចាក់ដោត កោសរូសដោយវាចាហើយ ក៏ចៀសចេញទៅ មិនបិតនៅ លះបង់ទីអាវាសចោល ។ លំដាប់នោះ ពួកជាតិភូមិកឧបាសក មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា យើងទាំងឡាយ ខំផ្គត់ផ្គង់ភិក្ខុសង្ឃដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ ស្រាប់តែពួកអាគន្តុកភិក្ខុ ចៀសចេញទៅមិនបិតនៅ លះបង់ទីអាវាសចោលអស់ ចុះហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេច បានជាពួកអាគន្តុកភិក្ខុ ចៀសចេញទៅ មិនបិតនៅ លះបង់ទីអាវាសចោលអស់ ។

អថខោ ជាតិភូមិកានំ ឧបាសកានំ ឯតទហោសិ អយំ ខោ អាយស្មា ធម្មិកោ អាគន្តុកេ ភិក្ខូ អក្កោសតិ បរិភាសតិ វិហឹសតិ វិតុទតិ រោសេតិ វាចាយ តេ ច អាគន្តុកា ភិក្ខូ អាយស្មតា ធម្មិកេន អក្កោសិយមានា បរិភាសិយមានា វិហេសិយមានា វិតុទិយមានា រោសិយមានា វាចាយ បក្កមន្តិ ន សណ្ឋន្តិ រិញ្ចន្តិ អាវាសំ ។ យន្នូន មយំ អាយស្មន្តំ ធម្មិកំ បព្វាជេយ្យាមាតិ ។ អថខោ ជាតិភូមិកា ឧបាសកា យេន អាយស្មា ធម្មិកោ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ធម្មិកំ ឯតទវោចុំ បក្កមតុ ភន្តេ អាយស្មា ធម្មិកោ ឥមម្ហាបិ អាវាសា អលន្តេ ឥធ វាសេនាតិ ។ អថខោ អាយស្មា ធម្មិកោ តម្ហាបិ អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ អគមាសិ ។ តត្រាបិ សុទំ អាយស្មា ធម្មិកោ អាគន្តុកេ ភិក្ខូ អក្កោសតិ បរិភាសតិ វិហឹសតិ វិតុទតិ រោសេតិ វាចាយ

វេលានោះ ពួកជាតិភូមិកឧបាសក មានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា ច្បាស់ជាព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុនេះ ជេរប្រទេច បៀតបៀន ចាក់ដោត កោសរូសពួកអាគន្តុកភិក្ខុដោយវាចា បានជាអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះ ត្រូវព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ ជេរប្រទេច បៀតបៀន ចាក់ដោត កោសរូសដោយវាចាហើយ ក៏ចៀសចេញទៅ មិនឋិតនៅ លះបង់ទីអាវាសចោលអស់ បើដូច្នោះ យើងទាំងឡាយ ត្រូវតែបណ្ដេញព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុចេញ ។ លំដាប់នោះ ពួកជាតិភូមិកឧបាសក ចូលទៅរកព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយនឹងព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ចូរព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុចៀសចេញចាកអាវាសនេះទៅ លោកមិនគួរនៅក្នុងអាវាសនេះទេ ។ គ្រានោះ ព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ ក៏ចេញចាកអាវាសនោះ ទៅកាន់អាវាសដទៃវិញ ។ បានឮថា ក្នុងទីនោះ ព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ ជេរប្រទេច បៀតបៀន ចាក់ដោត កោសរូស ពួកអាគន្តុកភិក្ខុ ដោយវាចា

តេ ច អាគន្តុកា ភិក្ខូ អាយស្មតា ធម្មិកេន អក្កោសិយមានា បរិភាសិយមានា វិហេសិយមានា វិតុទិយមានា រោសិយមានា វាចាយ បក្កមន្តិ ន សណ្ឋន្តិ វិញ្ចន្តិ អាវាសំ ។ អថខោ ជាតិភូមិកានំ ឧបាសកានំ ឯតទហោសិ មយំ ខោ ភិក្ខុសង្ឃំ បច្ចុបដ្ឋិតា ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជ-បរិក្ខារេន អថ ច បន អាគន្តុកា ភិក្ខូ បក្កមន្តិ ន សណ្ឋន្តិ វិញ្ចន្តិ អាវាសំ កោ នុ ខោ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន អាគន្តុកា ភិក្ខូ បក្កមន្តិ ន សណ្ឋន្តិ វិញ្ចន្តិ អាវាសន្តិ ។ អថខោ ជាតិភូមិកានំ ឧបាសកានំ ឯតទហោសិ ។ បេ ។ យន្នូន មយំ អាយស្មន្តំ ធម្មិកំ បព្វាជេយ្យាម សព្វសោ ជាតិភូមិយំ សត្តហិ អាវាសេហីតិ ។ អថខោ ជាតិភូមិកា ឧបាសកា យេន អាយស្មា ធម្មិកោ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ធម្មិកំ ឯតទវោចុំ បក្កមតុ ភន្តេ អាយស្មា ធម្មិកោ សព្វសោ ជាតិភូមិយំ សត្តហិ អាវាសេហីតិ ។

ឯអាគន្តុកភិក្ខុទាំងនោះ ត្រូវព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ ជេរប្រទេច បៀតបៀន ចាក់ដោត គោសរូស ដោយវាចាហើយ ក៏ចៀសចេញទៅ មិនឋិតនៅ លះបង់ទីអាវាសចោលអស់ ។ លំដាប់នោះ ពួកជាតិភូមិកឧបាសក មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា យើងទាំងឡាយ ខំផ្គត់ផ្គង់ព្រះភិក្ខុសង្ឃ ដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ ស្រាប់តែពួកអាគន្តុកភិក្ខុ ចៀសចេញទៅ មិនឋិតនៅ លះបង់ទីអាវាសចោលអស់ ចុះហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេច បានជាពួកអាគន្តុកភិក្ខុ ចៀសចេញទៅ មិនឋិតនៅ លះបង់ទីអាវាសចោលអស់ ។ វេលានោះ ពួកជាតិភូមិកឧបាសក មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ។ បេ ។ បើដូច្នោះ យើងទាំងឡាយ ត្រូវតែបណ្តេញព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ ឲ្យចេញចាកអាវាសគ្រប់ទាំង ៧ ក្នុងជាតិភូមិ ។ លំដាប់នោះ ពួកជាតិភូមិកឧបាសក ចូលទៅរកព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយនឹងព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ចូរព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ ចៀសចេញចាកអាវាសគ្រប់ទាំង ៧ ក្នុងជាតិភូមិទៅ ។

អថខោ អាយស្មតោ ធម្មិកស្ស ឯតទហោសិ បព្វាជិតោ ខោម្ហិ ជាតិភូមិកេហិ ឧបាសកេហិ សព្វសោ ជាតិភូមិយំ សត្តហិ អាវាសេហិ កហំ នុ ខោទានិ គច្ឆាមីតិ ។ អថខោ អាយស្មតោ ធម្មិកស្ស ឯតទហោសិ យន្នូនាហំ យេន ភគវា តេនុបសង្កមេយ្យន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា ធម្មិកោ បត្តចីវរមាទាយ យេន រាជគហំ តេន បក្កាមិ អនុបុព្វេន យេន រាជគហំ គិជ្ឈកូដោ បព្វតោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អាយស្មន្តំ ធម្មិកំ ភគវា ឯតទវោច ហន្ទ កុតោ នុ ត្វំ ព្រាហ្មណ ធម្មិក អាគច្ឆសីតិ ។ បព្វាជិតោ អហំ ភន្តេ ជាតិភូមិកេហិ ឧបាសកេហិ សព្វសោ ជាតិភូមិយំ សត្តហិ អាវាសេហីតិ ។ អលំ ព្រាហ្មណ ធម្មិក កិំ តេ ឥមិនា ។

គ្រានោះ ព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា អាត្មាអញត្រូវពួកជាតិភូមិកៈ បណ្តេញឲ្យចេញចាកអាវាសគ្រប់ទាំង ៧ ក្នុងជាតិភូមិហើយ ឥឡូវនេះ អាត្មាអញនឹងទៅក្នុងទីណាហ្ន៎ ។ លំដាប់នោះ ព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញ ចូលទៅរកព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ សម័យនោះ ព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុ ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ដើរសំដៅទៅក្រុងរាជគ្រឹះ ហើយចូលទៅភ្នំគិជ្ឈកូដ ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ដោយលំដាប់ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះធម្មិកៈដ៏មានអាយុអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ អើ អ្នកមកពីណាហ្នឹង ។ ព្រះធម្មិកៈក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គត្រូវពួកជាតិ-ភូមិកឧបាសក បណ្តេញអំពីអាវាសគ្រប់ទាំង ៧ ក្នុងជាតិភូមិ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ ណ្ហើយ ប្រយោជន៍អ្វីដោយអ្នកឯងនៅក្នុងអាវាសនេះ ។

១៧៩

យន្នំ តតោ តតោ បព្វាជេន្តិ សោ ត្វំ តតោ តតោ បព្វាជិតោ មមេវ សន្តិកេ អាគច្ឆសិ ។

ភូតបុព្វំ ព្រាហ្មណ ធម្មិក សាមុទ្ទិកា វាណិជា តីរទស្សឹ សកុណំ គហេត្វា នាវាយ សមុទ្ទំ អជ្ឈោគាហន្តិ ។ តេ អតីរទស្សនិយា[១] នាវាយ តីរទស្សឹ សកុណំ មុញ្ចន្តិ ។ សោ គច្ឆតេវ បុរត្ថិមំ ទិសំ គច្ឆតិ បច្ឆិមំ ទិសំ គច្ឆតិ ឧត្តរំ ទិសំ គច្ឆតិ ទក្ខិណំ ទិសំ គច្ឆតិ ឧទ្ធំ គច្ឆតិ អនុទិសំ សចេ សោ សមន្តា តីរំ បស្សតិ តថាគតកោវ ហោតិ ។ សចេ បន សោ សមន្តា តីរំ ន បស្សតិ តមេវ នាវំ បច្ចាគច្ឆតិ ។ ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ ធម្មិក យន្នំ តតោ តតោ បព្វាជេន្តិ សោ ត្វំ តតោ តតោ បព្វាជិតោ មមេវ សន្តិកេ អាគច្ឆសិ ។

ភូតបុព្វំ ព្រាហ្មណ ធម្មិក រញ្ញោ កោរព្យស្ស សុប្បតិដ្ឋោ នាម និគ្រោធរាជា អហោសិ បញ្ចសាខោ សីតច្ឆាយោ មនោរមោ ។

---
១ ឱ. អតីរទក្ខិណិយា ។

ពួកជាតិភូមិកឧបាសក បណ្តេញអ្នកឯងអំពីទីនោះ ៗ អ្នកឯងទាល់តែពួកជាតិភូមិកឧបាសក បណ្តេញអំពីទីនោះ ៗ ហើយ ទើបបានមកក្នុងសំណាក់តថាគតវិញ ។

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ ពីព្រេងនាយមកមានពួកពាណិជអ្នកដើរក្នុងសមុទ្ទ ចាប់សត្វស្វាបបង្ហាញត្រើយ ហើយចុះទៅកាន់សមុទ្ទដោយសំពៅ ។ ពាណិជទាំងនោះ កាលបើសំពៅទៅមិនបានឃើញត្រើយ ក៏លែងសត្វស្វាបបង្ហាញត្រើយទៅ ។ សត្វនោះ ក៏ហើរទៅទិសខាងកើត ហើរទៅទិសខាងលិច ហើរទៅទិសខាងជើង ហើរទៅទិសខាងត្បូង ហើរទៅទិសខាងលើ ហើរទៅទិសតូច បើសត្វនោះឃើញត្រើយដោយជុំវិញហើយ ក៏ហើរបាត់ទៅតែម្តង ។ បើសត្វនោះ មិនបានឃើញត្រើយដោយជុំវិញទេ ក៏ត្រឡប់មកកាន់សំពៅនោះវិញ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ ពួកជាតិភូមិកឧបាសក បណ្តេញអ្នកអំពីទីនោះ ៗ អ្នកឯងទាល់តែគេបណ្តេញអំពីទីនោះ ៗ ហើយ ទើបបានមកក្នុងសំណាក់តថាគតវិញ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ ពីព្រេងនាយមក មានស្តេចដើមជ្រៃឈ្មោះសុប្បតិដ្ឋៈរបស់ព្រះបាទកោរព្យៈ មានមែក ៥ មានម្លប់ត្រជាក់ជាទីរីករាយចិត្ត ។

សុប្បតិដ្ឋស្ស ខោ បន ព្រាហ្មណា ធម្មិក និគ្រោធរាជស្ស ទ្វាទស យោជនានិ អភិនិវេសោ អហោសិ បញ្ច យោជនានិ មូលសន្តានកានំ ។ សុប្បតិដ្ឋស្ស ខោ បន ព្រាហ្មណា ធម្មិក និគ្រោធ-រាជស្ស មហន្តានិ ផលានិ អហេសុំ សេយ្យថាបិ នាម អាឡ្ហកថាលិកា ឯវមស្ស សាទូនិ ផលានិ អហេសុំ សេយ្យថាបិ នាម ខុទ្ទមធុំ អនេឡកំ ។ សុប្បតិដ្ឋស្ស ខោ បន ព្រាហ្មណា ធម្មិក និគ្រោធរាជស្ស ឯកំ ខន្ធំ រាជា បរិភុញ្ជតិ សទ្ធឹ ឥត្ថាគារេន ឯកំ ខន្ធំ ពលកាយោ បរិភុញ្ជតិ ឯកំ ខន្ធំ នេគមជានបទា បរិភុញ្ជន្តិ ឯកំ ខន្ធំ សមណព្រាហ្មណា បរិភុញ្ជន្តិ ឯកំ ខន្ធំ មិគបក្ខិនោ បរិភុញ្ជន្តិ ។ សុប្បតិដ្ឋស្ស ខោ បន ព្រាហ្មណា ធម្មិក និគ្រោធរាជស្ស ន កោចិ ផលានិ រក្ខតិ ។ ន ច សុទំ អញ្ញមញ្ញស្ស ផលានិ ហឹសន្តិ ។ អថខោ ព្រាហ្មណា ធម្មិក អញ្ញតរោ បុរិសោ សុប្បតិដ្ឋស្ស និគ្រោធរាជស្ស យាវទត្ថំ ផលានិ ភក្ខិត្វា សាខំ ភញ្ជិត្វា បក្កាមិ ។

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ សុប្បតិដ្ឋនិគ្រោធរាជ មានទំហំ ១២ យោជន៍ មានបណ្ដាញឫស ៥ យោជន៍ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ សុប្បតិដ្ឋនិគ្រោធរាជ មានផ្លែធំប៉ុនភាជនៈ សម្រាប់ចម្អិននូវភត្ត ចំនួនមួយអាឡ្ហកៈ ផ្លែជ្រៃនោះមានរសផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ ពុំមានមេ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ ព្រះរាជាសោយមែកមួយរបស់សុប្បតិដ្ឋនិគ្រោធរាជ ជាមួយស្រីស្នំ ពួកពល បរិភោគមែកមួយ ពួកអ្នកនិគមជនបទ បរិភោគមែកមួយ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ បរិភោគមែកមួយ ពួកម្រឹគបក្សីបរិភោគមែកមួយ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ មិនមានបុគ្គលណា រក្សានូវផ្លែនៃសុប្បតិដ្ឋនិគ្រោធរាជទេ ។ សេចក្ដីដំណាលថា ពួកជនមិនហ៊ានបៀតបៀននូវផ្លែរបស់គ្នានិងគ្នាឡើយ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ លំដាប់នោះ មានបុរសម្នាក់ ស៊ីផ្លែសុប្បតិដ្ឋនិគ្រោធរាជជរាប ដល់ឆ្អែត ហើយក៏កាច់យកមែកចៀសចេញទៅ ។

អថខោ ព្រាហ្មណា ធម្មិក សុប្បតិដ្ឋេ និគ្រោធរាជេ អធិវត្ថាយ ទេវតាយ ឯតទហោសិ អច្ឆរិយំ វត ភោ អព្ភុតំ វត ភោ យាវ ចាបមនុស្សោ យត្រ ហិ នាម សុប្បតិដ្ឋស្ស និគ្រោធរាជស្ស យាវទត្ថំ ផលានិ ភក្ខិត្វា សាខំ ភញ្ជិត្វា បក្កមិស្សតិ យន្នូន សុប្បតិដ្ឋោ និគ្រោធរាជា អាយតឹ ផលំ ន ទទេយ្យាតិ ។ អថខោ ព្រាហ្មណា ធម្មិក សុប្បតិដ្ឋោ និគ្រោធរាជា អាយតឹ ផលំ ន អទាសិ ។ អថខោ ព្រាហ្មណា ធម្មិក រាជា កោរព្យោ យេន សក្កោ ទេវានមិន្ទោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា សក្កំ ទេវានមិន្ទំ ឯតទវោច យគ្ឃេ មារិស ជានេយ្យាសិ សុប្បតិដ្ឋោ និគ្រោធរាជា ផលំ ន ទេតីតិ ។ អថខោ ព្រាហ្មណា ធម្មិក សក្កោ ទេវានមិន្ទោ តថារូបំ ឥទ្ធាភិសង្ខារំ អភិសង្ខាសិ យថា ភុសា វាតវុដ្ឋិ អាគន្ត្វា សុប្បតិដ្ឋំ និគ្រោធរាជំ បវត្តេសិ[១] ឧម្មូលមកាសិ អថខោ ព្រាហ្មណា ធម្មិក សុប្បតិដ្ឋេ និគ្រោធរាជេ អធិវត្ថា ទេវតា ទុក្ខី ទុម្មនា អស្សុមុខី រុទមានា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។

១ ឱ. បាតេសិ ។

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ វេលានោះ ទេវតាដែលនៅអាស្រ័យលើដើមសុប្បតិដ្ឋនិគ្រោធរាជ មានសេចក្តី ត្រិះរិះដូច្នេះថា យីអើ អស្ចារ្យណាស់ហ្ន៎ យីអើ ចម្លែកណាស់ហ្ន៎ កោតតែមនុស្សបាប ហ៊ានស៊ីផ្លៃសុប្បតិដ្ឋនិគ្រោធរាជ ដរាបទាល់តែឆ្អែត ហើយកាច់យកមែក ចៀសចេញទៅ បើដូច្នោះ សុប្បតិដ្ឋនិគ្រោធរាជ មិនគួរឲ្យផ្លែ តទៅទៀតទេ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ ដើមសុប្បតិដ្ឋនិគ្រោធរាជ ក៏មិនបានឲ្យផ្លែតទៅទៀតឡើយ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ លំដាប់នោះ ព្រះបាទកោរព្យៈ ចូលទៅរកសក្កទេវានមិន្ទៈ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ពោលទៅនឹងសក្កទេវានមិន្ទៈដូច្នេះថា បពិត្រលោកនិទ៌ុក្ខ ដែលគួរគេបូជា លោកគួរជ្រាប ឥឡូវនេះ សុប្បតិដ្ឋនិគ្រោធរាជ មិនផ្លៃទេ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ លំដាប់នោះ សក្កទេវានមិន្ទៈ បានចាត់ចែងឥទ្ធាភិសង្ខារ គឺការចាត់ចែង ដោយឫទ្ធិមានសភាពដូច្នោះឲ្យខ្យល់និងគ្រាប់ភ្លៀងដ៏មានកម្លាំង បក់បោកមកឲ្យសុប្បតិដ្ឋនិគ្រោធរាជរលំធ្វើឲ្យមានឫសឡើងលើ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ វេលានោះពួកទេវតាដែលអាស្រ័យនៅលើដើមសុប្បតិដ្ឋនិគ្រោធរាជ ក៏ដល់នូវសេចក្តីទុក្ខតូចចិត្ត មានមុខជោកដោយទឹកភ្នែក ទួញយំឈរនៅក្នុងទីសមគួរ ។

អថខោ ព្រាហ្មណ ធម្មិក សក្កោ ទេវានមិន្ទោ យេន សុប្បតិដ្ឋេ និគ្រោធរាជេ អធិវត្ថា ទេវតា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា សុប្បតិដ្ឋេ និគ្រោធរាជេ អធិវត្ថំ ទេវតំ ឯតទវោច កឹ នុ ត្វំ ទេវតេ ទុក្ខី ទុម្មនា អស្សុមុខី រុទមានា ឯកមន្តំ ឋិតាតិ ។ តថា ហិ បន មេ មារិស ភូសា វាតវុដ្ឋិ អាគន្ត្វា ភវនំ បវត្តេសិ ឧម្មូលមកាសីតិ ។ អបិ នុ ត្វំ ទេវតេ រុក្ខធម្មេ ឋិតា ភូសា វាតវុដ្ឋិ អាគន្ត្វា ភវនំ បវត្តេសិ ឧម្មូលមកាសីតិ ។ កថំ បន មារិស រុក្ខោ រុក្ខធម្មេ ឋិតោ ហោតីតិ ។ ឥធ ទេវតេ រុក្ខស្ស មូលំ មូលត្ថិកា ហរន្តិ តចំ តចត្ថិកា ហរន្តិ បត្តំ បត្តត្ថិកា ហរន្តិ បុប្ផំ បុប្ផត្ថិកា ហរន្តិ ផលំ ផលត្ថិកា ហរន្តិ ន ច តេន ទេវតាយ អនត្តមនតា វា អនភិនន្ទិ វា ករណីយា ឯវំ ខោ ទេវតេ រុក្ខោ រុក្ខធម្មេ ឋិតោ ហោតីតិ ។ អដ្ឋិតាយេវ ខោ មេ មារិស រុក្ខធម្មេ ភូសា វាតវុដ្ឋិ អាគន្ត្វា ភវនំ បវត្តេសិ ឧម្មូលមកាសីតិ ។

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ លំដាប់នោះ សក្កទេវានមិន្ទៈ ចូលទៅរកទេវតា ដែលនៅលើដើមសុប្បតិដ្ឋនិគ្រោធរាជ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាន និយាយនឹងទេវតាដែលនៅលើដើមសុប្បតិដ្ឋនិគ្រោធរាជថា នែទេវតា អ្នកដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ តូចចិត្ត មានមុខជោក ដោយទឹកភ្នែក ទួញយំឈរនៅក្នុងទីសមគួរ ដោយហេតុដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ម្នាលអ្នក និទុក្ខ ដ្បិតខ្យល់និងភ្លៀងខ្លាំង បក់បោកពិកពរបស់ខ្ញុំឲ្យវិលត្រឡប់ ធ្វើ ឲ្យមានឫសឡើងលើ ។ ម្នាលទេវតា អ្នកឋិតនៅក្នុងរុក្ខធម៌ហើយ ខ្យល់និងភ្លៀងដ៏ខ្លាំង បក់បោកពិកពឲ្យវិលត្រឡប់ ធ្វើឲ្យមានឫស ឡើងលើដែរឬ ។ ម្នាលអ្នកនិទុក្ខ ចុះដើមឈើឋិតនៅក្នុងរុក្ខធម៌ ដូចម្តេច ។ ម្នាលទេវតា ក្នុងលោកនេះ ពួកជនអ្នកត្រូវការដោយ ឫសឈើ តែងនាំយកឫសទៅ អ្នកត្រូវការដោយសម្បក តែងនាំយក សម្បកទៅ អ្នកត្រូវការដោយស្លឹក តែងនាំយកស្លឹកទៅ អ្នកត្រូវការ ដោយផ្កា តែងនាំយកផ្កាទៅ អ្នកត្រូវការដោយផ្លែ តែងនាំយកផ្លែទៅ ព្រោះហេតុនោះ ទេវតា មិនត្រូវធ្វើនូវសេចក្តីតូចចិត្តផង នូវសេចក្តីមិន ត្រេកអរផងទេ ម្នាលទេវតា យ៉ាងនេះឯង ហៅថា ដើមឈើឋិតនៅក្នុង រុក្ខធម៌ ។ ម្នាលអ្នកនិទុក្ខ ខ្ញុំមិនបានឋិតនៅក្នុងរុក្ខធម៌ហើយ បានជាខ្យល់ និងភ្លៀងដ៏ខ្លាំងបក់បោកពិកពឲ្យវិលត្រឡប់ ធ្វើឲ្យមានឫសឡើងលើ ។

សចេ ខោ ត្វំ ទេវតេ រុក្ខធម្មេ តិដ្ឋេយ្យាសិ សិយា តេ ភវនំ យថា បុរេតិ ។ តិដ្ឋេយ្យាមហំ[1] មារិស រុក្ខធម្មេ ហោតុ មេ ភវនំ យថា បុរេតិ ។ អថខោ ព្រាហ្មណ ធម្មិក សក្កោ ទេវានមិន្ទោ តថារូបំ ឥទ្ធាភិសង្ខារំ អភិសង្ខារិ យថា កុសា វាតវុដ្ឋិ អាគន្ត្វា សុប្បតិដ្ឋំ និគ្រោធរាជំ ឧស្សាបេតិ សច្ឆវីនិ មូលានិ អហេសុំ ។ ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ ធម្មិក អបិនុ តំ សមណធម្មេ ឋិតំ ជាតិភូមិកា ឧចាសកា បព្វាជេសុំ[2] សព្វសោ ជាតិភូមិយំ សត្តហិ អាកាសេហីតិ ។ កថំ បន ភន្តេ សមណោ សមណធម្មេ ឋិតោ ហោតីតិ ។ ឥធ ព្រាហ្មណ ធម្មិក សមណោ អក្កោសន្តំ ន បច្ចក្កោសតិ រោសន្តំ ន បដិរោសតិ ភណ្ឌន្តំ ន បដិភណ្ឌតិ ឯវំ ខោ ព្រាហ្មណ ធម្មិក សមណោ សមណធម្មេ ឋិតោ ហោតីតិ ។ អដ្ឋិតញ្ញេវ ខោ មំ ភន្តេ សមណធម្មេ ជាតិភូមិកា ឧចាសកា បព្វាជេសុំ សព្វសោ ជាតិភូមិយំ សត្តហិ អាកាសេហីតិ ។

---

១ ឱ. ម. ឋស្សាមហំ ។ ២ ឱ. បព្វាជេយ្យុំ ។

ម្នាលទេវតា ប្រសិនបើ អ្នកគប្បីឋិតនៅក្នុងវត្តធម៌ហើយ ទើបពិភព របស់អ្នកនឹងមានដូចកាលមុន ។ ម្នាលអ្នកនិទ៌ុក្ខ ខ្ញុំគប្បីឋិតនៅក្នុងវត្តធម៌ សូមឲ្យពិភពរបស់ខ្ញុំកើតឡើងដូចកាលមុន ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ វេលានោះសក្កទេវានមិន្ទៈ ក៏បានចាត់ចែងនូវឥទ្ធាភិសង្ខារ មានសភាព ដូច្នោះ ឲ្យខ្យល់និងភ្លៀងដ៏ខ្លាំងបក់បោកមក ធ្វើឲ្យសុប្បតិដ្ឋនិគ្រោធរាជ ដុះឡើង មានឫសពេញដូចដែលវិញ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ អើ ពួកជាតិភូមិកឧបាសក បានបណ្តេញអ្នកឯង ដែលឋិតនៅក្នុងសមណធម៌ ឲ្យចេញចាកអាវាសគ្រប់ទាំង ៧ ក្នុងជាតិភូមិ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បពិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះសមណៈឋិតនៅក្នុងសមណធម៌ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ សមណៈក្នុងសាសនានេះ មិនជេរតបបុគ្គល ដែលជេរខ្លួន មិនកោសរូសតបបុគ្គលដែលកោសរូសខ្លួន មិនឈ្លោះ តបបុគ្គលដែលឈ្លោះនឹងខ្លួនទេ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ យ៉ាងនេះឈ្មោះថា សមណៈឋិតនៅក្នុងសមណធម៌ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកជាតិភូ-មិកឧបាសក បណ្តេញខ្ញុំព្រះអង្គដែលមិនបានឋិតនៅក្នុងសមណធម៌ អំពីអាវាសគ្រប់ទាំង ៧ ក្នុងជាតិភូមិ ។

ភូតបុព្វំ ព្រាហ្មណា ធម្មិក សុនេត្តោ នាម សត្ថា អហោសិ តិត្ថករោ កាមេសុ វីតរាគោ ។ សុនេត្តស្ស ខោ បន ព្រាហ្មណា ធម្មិក សត្ថុនោ អនេកានិ សាវកសតានិ អហេសុំ ។ សុនេត្តោ សត្ថា សាវកានំ ព្រហ្មលោកសហព្យតាយ ធម្មំ ទេសេសិ ។ យេ ខោ បន ព្រាហ្មណា ធម្មិក សុនេត្តស្ស សត្ថុនោ ព្រហ្មលោកសហព្យតាយ ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ចិត្តានិ ន បសាទេសុំ តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជឹសុ ។ យេ ខោ បន ព្រាហ្មណា ធម្មិក សុនេត្តស្ស សត្ថុនោ ព្រហ្មលោកសហព្យតាយ ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ចិត្តានិ បសាទេសុំ តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជឹសុ ។

ភូតបុព្វំ ព្រាហ្មណា ធម្មិក មូគបក្ខោ នាម សត្ថា អហោសិ ។ បេ ។ អរនេមិ នាម សត្ថា អហោសិ កុទ្ទាលកោ នាម សត្ថា អហោសិ ហត្ថិបាលោ នាម សត្ថា អហោសិ ។ បេ ។ ជោតិបាលោ នាម សត្ថា អហោសិ តិត្ថករោ កាមេសុ វីតរាគោ ។

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ ពីព្រេងនាយមក មានគ្រូឈ្មោះសុនេត្ត អ្នកធ្វើនូវកំពង់ជាទីឆ្លងគឺលទ្ធិ ប្រាសចាកសេចក្តីត្រេកត្រអាល ក្នុងកាមទាំងឡាយ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ គ្រូសុនេត្តមានសាវ័កច្រើនរយ ។ គ្រូសុនេត្តបានសម្តែងធម៌ ដើម្បីប្រព្រឹត្តទៅកាន់ព្រហ្មលោក ដល់ពួកសាវ័ក ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ បើពួកជនណា មិនញុំាងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លាដល់គ្រូសុនេត្ត កំពុងសម្តែងធម៌ ដើម្បីប្រព្រឹត្តទៅកាន់ព្រហ្មលោកទេ លុះជនទាំងនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ នឹងទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ ពួកជនណា ញុំាងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លាដល់គ្រូសុនេត្ត ដែលកំពុងសម្តែងធម៌ ដើម្បីប្រព្រឹត្តទៅកាន់ព្រហ្មលោក ។ លុះជនទាំងនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ នឹងបានទៅកើត ក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ ពីព្រេងនាយមក មានគ្រូឈ្មោះមូគបក្ខ ។ បេ ។ មានគ្រូឈ្មោះអរនេមិ មានគ្រូឈ្មោះកុទ្ទាលកៈ មានគ្រូឈ្មោះហត្ថិបាល ។ បេ ។ មានគ្រូឈ្មោះជោតិបាល ជាអ្នកធ្វើនូវកំពង់ ជាទីឆ្លង គឺលទ្ធិប្រាសចាកសេចក្តីត្រេកត្រអាល ក្នុងកាមទាំងឡាយ ។

ជោតិបាលស្ស ខោ បន ព្រាហ្មណ ធម្មិក សត្ថុនោ អនេកានិ សាវកសតានិ អហេសុំ ។ ជោតិបាលោ សត្ថា សាវកានំ ព្រហ្មលោកសហព្យតាយ ធម្មំ ទេសេសិ ។ យេ ខោ បន ព្រាហ្មណ ធម្មិក ជោតិបាលស្ស សត្ថុនោ ព្រហ្មលោកសហព្យតាយ ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ចិត្តានិ ន បសាទេសុំ តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជឹសុ ។ យេ ខោ បន ព្រាហ្មណ ធម្មិក ជោតិបាលស្ស សត្ថុនោ ព្រហ្មលោកសហព្យតាយ ធម្មំ ទេសេន្តស្ស ចិត្តានិ បសាទេសុំ តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជឹសុ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ ព្រាហ្មណ ធម្មិក យោ ឥមេ ឆ សត្ថារេ តិត្ថករេ កាមេសុ វីតរាគេ អនេកសត-បរិវារេ សសាវកសង្ឃេ បទុដ្ឋចិត្តោ អក្កោសេយ្យ បរិភាសេយ្យ ពហុំ សោ អបុញ្ញំ បសវេយ្យាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ យោ ខោ ព្រាហ្មណ ធម្មិក

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ ឯគ្រូឈ្មោះជោតិបាល មានសាវ័កច្រើនរយ ។ គ្រូជោតិបាល សម្តែងធម៌ ដើម្បីប្រព្រឹត្តទៅកាន់ព្រហ្មលោក ដល់ពួកសាវ័ក ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ ពួកជនណា មិនបានញុំាងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លាដល់គ្រូជោតិបាល ដែលកំពុងសម្តែងធម៌ ដើម្បីប្រព្រឹត្តទៅកាន់ព្រហ្មលោកទេ លុះជនទាំងនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ នឹងទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ ពួកជនណា ញុំាងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លាដល់គ្រូជោតិបាល ដែលកំពុងសម្តែងធម៌ ដើម្បីប្រព្រឹត្តទៅកាន់ព្រហ្មលោកហើយ លុះជនទាំងនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ នឹងទៅកើត ក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ អ្នកសម្គាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច បុគ្គលណា មានចិត្តប្រទូស្ត ជេរប្រទេចគ្រូទាំង ៦ នេះ ដែលជាអ្នកធ្វើនូវកំពង់ជាទីឆ្លង គឺលទ្ធិប្រាសចាកសេចក្តីត្រេកត្រអាល ក្នុងកាមទាំងឡាយ មានពួកសាវ័កច្រើនរយ ជាបរិវារហើយ បុគ្គលនោះ គប្បីបាននូវបាបដ៏ច្រើនដែរឬ ។ ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ បុគ្គលណា

ឥមេ ច សត្តាហេ[១] តិត្ថករេ កាមេសុ វីតរាគេ អនេកសតបរិវារេ សសាវកសង្ឃេ បទុដ្ឋចិត្តោ អក្កោសេយ្យ បរិភាសេយ្យ ពហុំ សោ អបុញ្ញំ បសវេយ្យ ។ យោ ឯកំ ទិដ្ឋិសម្បន្នំ បុគ្គលំ បទុដ្ឋចិត្តោ អក្កោសតិ បរិភាសតិ អយំ តតោ ពហុតរំ អបុញ្ញំ បសវតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ នាហំ ព្រាហ្មណា ធម្មិក ឥតោ ពហិទ្ធា ឯវរូបំ ខន្តិំ[២] វទាមិ យថា មំ សព្រហ្មចារីសុ ។ តស្មាតិហ ព្រាហ្មណា ធម្មិក ឯវំ សិក្ខិតព្វំ ន នោ អាមសព្រហ្មចារីសុ ចិត្តានិ បទុដ្ឋានិ ភវិស្សន្តីតិ ។ ឯវំ ហិ តេ ព្រាហ្មណា ធម្មិក សិក្ខិតព្វន្តិ ។

សុនេត្តោ មូគបក្ខោ ច អរនេមិ ច ព្រាហ្មណោ
កុទ្ទាលកោ អហុ សត្ថា ហត្ថិបាលោ ច មាណវោ

---

១ ឱ. ម. ឆ សត្តារេ ។ ២ ឱ. ម. ឯវរូបឹ ខន្តី ។

មានចិត្តប្រទូស្តជេរប្រទេចគ្រូទាំង ៦ នេះ ដែលជាអ្នកធ្វើនូវកំពង់ជាទីឆ្លង ប្រាសចាកសេចក្តីត្រេកត្រអាលក្នុងកាមទាំងឡាយ មានពួកសាវ័កច្រើនរយ ជាបរិវារ បុគ្គលនោះ គប្បីបាននូវបាបដ៏ច្រើន ។ បុគ្គលណា មានចិត្តប្រទូស្តជេរប្រទេចបុគ្គលម្នាក់ ដែលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ បុគ្គលនេះ រមែងបាននូវបាបដ៏ច្រើនជាងបុគ្គលទាំងនោះ ។ រឿងនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ (ព្រោះ) តថាគតមិនសម្តែងនូវការជីករំលើងនូវគុណ មានសភាពដូច្នេះ ខាងក្រៅអំពីសាសនានេះ ដូចជាការជេរប្រទេចនេះ ក្នុងសព្រហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយទេ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសាសនានេះ អ្នកគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះថា ចិត្តដែលប្រទូស្ត ក្នុងពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គលរបស់ខ្លួន នឹងមិនមានដល់យើងឡើយ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ធម្មិកៈ អ្នកគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះចុះ ។

ក្នុងកាលកន្លងទៅហើយ មានគ្រូទាំង ៦ គឺ គ្រូឈ្មោះ សុនេត្ត ១ ឈ្មោះមូគបក្ខៈ ១ ឈ្មោះអរនេមិ ១ ព្រាហ្មណ៍ ឈ្មោះកុទ្ទាលកៈ ១ មាណព ឈ្មោះហត្ថិបាល ១

१៨៧

បឋមបណ្ណាសកេ ធម្មិកវគ្គោ

ជោតិបាលោ ច គោវិន្ទោ អហុ សត្ត បុរោហិតោ ។
អភិសេកា[1] អតីតំសេ ឆ សត្ថារោ យសស្សិនោ
និរាមគន្ធា ករុណេ វិមុត្តា កាមសញ្ញោជនាតិតា
កាមរាគំ វិរាជេត្វា ព្រហ្មលោកូបគា អហុ ។
អហេសុំ សាវកា តេសំ អនេកានិ សតានិបិ
និរាមគន្ធា ករុណេ វិមុត្តា កាមសញ្ញោជនាតិតា
កាមរាគំ វិរាជេត្វា ព្រហ្មលោកូបគា អហុ ។
យោ តេ ឥសី ពាហិរកេ វីតរាគេ សមាហិតេ
បទុដ្ឋមនសង្កប្បោ យោ នរោ បរិភាសតិ
ពហុញ្ច សោ បសវតិ អបុញ្ញំ តាទិសោ នរោ ។
យោ ចេកំ ទិដ្ឋិសម្បន្នំ ភិក្ខុំ ពុទ្ធស្ស សាវកំ
បទុដ្ឋមនសង្កប្បោ យោ នរោ បរិភាសតិ
អយំ តតោ ពហុតរំ អបុញ្ញំ បសវេ នរោ ។

១ ឱ. ម. អហឹសកា ។

គោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ ឈ្មោះជោតិបាល ជាបុរោហិត នៃស្តេចទាំងប្រាំពីរ ១ ជាអ្នកមិនបៀតបៀន (អ្នកដទៃ) ជាអ្នកមានយស មិនមានក្លិនឆ្អេះឆ្អាប គឺក្រោធ មានចិត្តចុះ ក្នុងសេចក្តីករុណា កន្ទងបង់នូវកាមសំយោជនៈ លះបង់នូវកាមរាគ ជាអ្នកចូលទៅកាន់ព្រហ្មលោក ។ ពួកសាវ័កជាច្រើនរយរបស់គ្រូទាំងនោះ ក៏មិនមានក្លិនឆ្អេះឆ្អាប មានចិត្តឈមចុះ ក្នុងសេចក្តីករុណា កន្ទងបង់នូវកាមសញ្ញោជនៈ លះបង់នូវកាមរាគ ចូលទៅកាន់ព្រហ្មលោកដែរ ។ ជនណាមានចិត្តត្រិះរិះ ដើម្បីប្រទូស្ត ជេរប្រទេចពួកឥសីជាខាងក្រៅទាំងនោះ ដែលប្រាសចាកតម្រេក មានចិត្តតាំងខ្ជាប់ ជនបែបនោះ រមែងបាននូវបាបច្រើន ។ មួយទៀត ជនណាមានចិត្តត្រិះរិះ ដើម្បីប្រទូស្ត ជេរប្រទេច ភិក្ខុ ១ រូប ដែលបរិបូណ៌ ដោយទិដ្ឋិ ជាសាវ័ករបស់ព្រះពុទ្ធ ជននេះ រមែងបាននូវបាបច្រើន ជាងជនដែលប្រទូស្តគ្រូទាំង ៦ នោះ ។

ន សាធុរូបំ អាសិទេ ទិដ្ឋិដ្ឋានប្បហាយិនំ ។
សត្តមោ បុគ្គលោ ឯសោ អរិយសង្ឃស្ស បរុច្ចតិ
អវីតរាគោ កាមេសុ យស្ស បញ្ចិន្ទ្រិយា មុទូ
សទ្ធា សតិ ច វីរិយំ សមថោ ច វិបស្សនា
តាទិសំ ភិក្ខុំ អាសជ្ជ បុព្វេវ ឧបហញ្ញតិ
អត្តានំ ឧបហន្ត្វាន បច្ឆា អញ្ញំ វិហឹសតិ ។
យោ ច រក្ខតិ អត្តានំ រក្ខិតោ តស្ស ពាហិរោ
តស្មា រក្ខេយ្យ អត្តានំ អក្ខតោ[១] បណ្ឌិតោ សទាតិ ។

ធម្មិកវគ្គោ បញ្ចមោ ។

តស្សុទ្ទានំ

នាគមិគសាលា ឥណំ
ចុន្ទំ ទ្វេ រ សន្ទិដ្ឋិកំ
ខេមឥន្ទ្រិយា អានន្ទ
ខត្តិយា អប្បមាទេន ធម្មិកោតិ ។

បឋមបណ្ណាសកេ និដ្ឋិតោ ។

---

១ ម. អក្ខុទ្ទោ ។

ទាំងមិនបានជួបនូវបុគ្គលមានសភាពល្អ ជាអ្នកលះបង់នូវហេតុជាទីតាំងនៃទិដ្ឋិ ។ បុគ្គលណាមានឥន្ទ្រិយទាំង ៥ ដ៏ទន់ គឺ សទ្ធា ១ សតិ ១ វីរិយៈ ១ សមាធិ ១ វិបស្សនា ១ បុគ្គលនុ៎ះជាគម្រប់ ៧ របស់អរិយសង្ឃ ហៅថា មិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេក ក្នុងកាមទាំងឡាយ បុគ្គលនោះ ប្រទូស្ត នូវភិក្ខុបែបនោះ ឈ្មោះថា បៀតបៀននូវខ្លួនមុន លុះបៀតបៀនខ្លួនហើយ ទើបបៀតបៀនបុគ្គលដទៃជាខាងក្រោយ ។ បុគ្គលណារក្សាខ្លួន បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថារក្សាហេតុខាងក្រៅ ព្រោះ ហេតុនោះ បណ្ឌិតដែលមិនមានសេចក្តីក្រោធ គប្បីរក្សាខ្លួនទុកសព្វ ៗ កាល ។

ចប់ ធម្មិកវគ្គទី ៥ ។

ឧទ្ទាននៃធម្មិកវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីនាគ ១ អំពីឧបាសិកាឈ្មោះមិគសាលា ១ អំពីបំណុល ១ អំពីមហាចុន្ទដ៏មានអាយុ ១ អំពីសន្ទិដ្ឋិកធម៌ ២ លើក អំពីព្រះខេមៈ ១ អំពីឥន្ទ្រិយ ១ អំពីព្រះអានន្ទ ១ អំពីពួកក្សត្រ ១ អំពីអប្បមាទធម៌ ១ អំពីធម្មិកត្ថេរ ១ ។

ចប់ បឋមបណ្ណាសក ។

ទុតិយបណ្ណាសកោ

មហាវគ្គោ

[៥៥] ឯកំ សមយំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ គិជ្ឈកូដេ បព្វតេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា សោណោ រាជគហេ វិហរតិ សីតវនស្មឹ ។ អថខោ អាយស្មតោ សោណស្ស រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ យេ ខោ កេចិ ភគវតោ សាវកា អារទ្ធវិរិយា វិហរន្តិ អហំ តេសំ អញ្ញតរោ អថ ច បន មេ ន អនុបាទាយ អា-សវេហិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ សំវិជ្ជន្តិ ខោ បន មេ កុលេ ភោគា សក្កា ភោគេ ច ភុញ្ជិតុំ បុញ្ញានិ ច កាតុំ យន្នូនាហំ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តិត្វា ភោគេ ច ភុញ្ជេយ្យំ បុញ្ញានិ ច ករេយ្យន្តិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មតោ សោណស្ស ចេតសា ចេតោ បរិវិតក្កមញ្ញាយ

ទុតិយបណ្ណាសក

មហាវគ្គ

[៥៥] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅលើភ្នំគិជ្ឈកូដ ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ គង់នៅនាព្រៃស្មសាន ឈ្មោះសីតវ័ន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះដែរ ។

លំដាប់នោះ ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ សម្ងំនៅក្នុងទីស្ងាត់ មានសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងចិត្តកើតឡើងយ៉ាងនេះថា ពួកភិក្ខុណានីមួយ ជាសាវ័ករបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាអ្នកមានព្យាយាមតឹងតែង បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះអញក៏រាប់ថា ជាសាវ័កដែលមានព្យាយាម តឹងតែងមួយដែរ តែបើទុកជាដូច្នោះ ចិត្តរបស់អញ ក៏មិនរួចស្រឡះចាកកងអាសវៈ ព្រោះមិនប្រកាន់មាំបានឡើយ ណ្ហើយ ភោគសម្បត្តិក្នុងត្រកូលរបស់អញក៏មានគ្រប់គ្រាន់ អញក៏អាចប្រើប្រាស់ភោគសម្បត្តិ និងធ្វើនូវបុណ្យទាំង-ឡាយបានដែរ បើដូច្នោះគួរតែ អញលានូវសិក្ខា វិលត្រឡប់មកកាន់ហីនភេទ ប្រើប្រាស់នូវភោគសម្បត្តិ និងធ្វើបុណ្យទាំងឡាយវិញ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានជ្រាបច្បាស់នូវសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងចិត្ត របស់ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ ដោយព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ

១៩០

សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ជិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ជេយ្យ ឯវមេវ ខោ គិជ្ឈកូដេ បព្វតេ អន្តរហិតោ សីតវនេ អាយស្មតោ សោណស្ស សម្មុខេ បាតុរហោសិ ។ និសីទិ ភគវា បញ្ញត្តេ អាសនេ ។ អាយស្មាបិ ខោ សោណោ ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អាយស្មន្តំ សោណំ ភគវា ឯតទវោច ននុ តេ សោណ រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ យេ ខោ កេចិ ភគវតោ សាវកា អារទ្ធវីរិយា វិហរន្តិ អហំ តេសំ អញ្ញតរោ អថ ច បន មេ ន អនុបាទាយ អាសវេហិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ សំវិជ្ជន្តិ ខោ បន មេ កុលេ ភោគា សក្កា ភោគេ ច ភុញ្ជិតុំ បុញ្ញានិ ច កាតុំ យន្នូនាហំ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តិត្វា ភោគេ ច ភុញ្ជេយ្យំ បុញ្ញានិ ច ករេយ្យន្តិ ។

ក៏ស្រាប់តែបាត់ អំពីភ្នំគិជ្ឈកូដ មកប្រតិស្ឋាន ក្នុងទីចំពោះមុខ នៃព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ នាព្រៃសីតវ័ន ដូចបុរសមានកម្លាំង លាចេញនូវដៃដែលបត់ចូល ឬ បត់ចូលនូវដៃដែលលាចេញ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់លើពុទ្ធាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ ឯព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយគង់នៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ គង់នៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក៏ត្រាស់សួរយ៉ាងនេះថា នែសោណៈ ក្រែងអ្នកសម្ងំនៅ ក្នុងទីស្ងាត់ មានសេចក្ដីត្រិះរិះក្នុងចិត្តកើតឡើងយ៉ាងនេះថា ពួកភិក្ខុណាមួយជាសាវ័ករបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាអ្នកមានព្យាយាមតឹងតែង បណ្ដាភិក្ខុទាំងនោះអញក៏រាប់ថា ជាសាវ័កដែលមានព្យាយាមតឹងតែង មួយដែរ តែបើទុកជាដូច្នោះ ចិត្តរបស់អញ ក៏មិនរួចស្រឡះចាកកងអាសវៈ ព្រោះមិនប្រកាន់មាំបានឡើយ ណ្ហើយភោគសម្បត្តិក្នុងត្រកូលរបស់អញ ក៏មានគ្រប់គ្រាន់ អញក៏អាចប្រើប្រាស់ភោគសម្បត្តិផង ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយបានផង បើដូច្នោះ គួរតែអញលានូវសិក្ខាវិលត្រឡប់មកកាន់ហីនភេទវិញ ហើយគប្បីប្រើប្រាស់នូវភោគសម្បត្តិផង ធ្វើនូវបុណ្យទាំងឡាយផង ដូច្នេះមែនឬ ។

ឯវំ ភន្តេ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ សោណ កុសលោ ត្វំ បុព្វេ អាគារិកភូតោ វីណាយ តន្តិស្សរេតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ សោណ យទា ច តេ វីណាយ តន្តិយោ អច្ចាយតា ហោន្តិ អបិនុ តេ វីណា តស្មឹ សមយេ សរវតី វា ហោតិ កម្មញ្ញា វាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ សោណ យទា តេ វីណាយ តន្តិយោ អតិសិថិលា ហោន្តិ អបិនុ តេ វីណា តស្មឹ សមយេ សរវតី វា ហោតិ កម្មញ្ញា វាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ យទា បន តេ សោណ វីណាយ តន្តិយោ ន អច្ចាយតា ហោន្តិ ន អតិសិថិលា សមេ គុណេ បតិដ្ឋិតា អបិនុ តេ វីណា តស្មឹ សមយេ សរវតី វា ហោតិ កម្មញ្ញា វាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវមេវ ខោ សោណ អច្ចារទ្ធំ វិរិយំ ឧទ្ធច្ចាយ សំវត្តតិ អតិលីនំ វិរិយំ(១) កោសជ្ជាយ សំវត្តតិ តស្មាតិហ ត្វំ សោណ វិរិយសមតំ អធិដ្ឋាហិ

---

១ ម. អតិសិថិលំ វីរិយំ ។

ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ ក្រាបបង្គំទូលថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរថា នែសោណៈ អ្នកយល់នូវសេចក្តីនោះថា ដូចម្តេច ខ្លួនអ្នកកាលនៅជាគ្រហស្ថអំពីដើម ជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុងការដេញខ្សែពិណដែរឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលសោណៈ អ្នកយល់នូវសេចក្តីនោះថាដូចម្តេច សម័យណា ខ្សែពិណរបស់អ្នកតឹងពេក សម័យនោះ តើពិណរបស់អ្នក មានសំឡេងពីរោះ ឬ គួរដល់ការដេញដែរឬ ។ មិនដូច្នោះទេព្រះអង្គ ។ ម្នាលសោណៈ អ្នកយល់នូវសេចក្តីនោះថាដូចម្តេច សម័យណា ខ្សែពិណរបស់អ្នកធូរពេក សម័យនោះ តើពិណរបស់អ្នក មានសំឡេងពីរោះ ឬ គួរដល់ការដេញដែរឬ ។ មិនដូច្នោះទេព្រះអង្គ ។ ម្នាលសោណៈ មួយទៀត សម័យណា ខ្សែពិណរបស់អ្នកមិនតឹងពេក មិនធូរពេកទេ តាំងនៅក្នុងគុណដ៏ស្មើល្មម គឺសំឡេងជាកណ្តាល សម័យនោះ តើពិណរបស់អ្នកមានសំឡេងពីរោះ ឬ គួរដល់ការដេញដែរឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលសោណៈ ព្យាយាមដែលតឹងពេក រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីអណ្តែតអណ្តូងចិត្ត ព្យាយាមដែលធូរពេក រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស ក៏យ៉ាងនោះដែរ ម្នាលសោណៈ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកចូរតាំងសេចក្តីព្យាយាមឲ្យស្មើល្មមផង[១]

---

១ ពាក្យនេះ ព្រះសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់ដាស់តឿនព្រះសោណត្ថេរ ឲ្យតាំងសេចក្តីព្យាយាមចម្រើនសមថកម្មដ្ឋានកុំឲ្យតឹងពេកធូរពេក ។ អដ្ឋកថា ។

ឥន្ទ្រិយានញ្ច សមតំ បដិវិជ្ឈ តត្ថ ច និមិត្តំ គណ្ហាហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា សោណោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ សោណំ ឥមិនា ឱវាទេន ឱវទិត្វា សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ជិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ជេយ្យ ឯវមេវ ខោ សីតវនេ អន្តរហិតោ គិជ្ឈកូដេ បព្វតេ បាតុរហោសិ ។

អថខោ អាយស្មា សោណោ អបរេន សមយេន វីរិយសមតំ អធិដ្ឋាសិ ឥន្ទ្រិយានញ្ច សមតំ បដិវិជ្ឈិ តត្ថ ច និមិត្តំ អគ្គហេសិ ។ អថខោ អាយស្មា សោណោ ឯកោ វូបកដ្ឋោ អប្បមត្តោ អាតាបី បហិតត្តោ វិហរន្តោ ន ចិរស្សេវ យស្សត្ថាយ កុលបុត្តា សម្មទេវ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជន្តិ

ចូរតាំងនូវឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ (មានសទ្ធិន្ទ្រិយជាដើម) ឲ្យស្មើគ្នាផង ចូរកាន់យកនូវនិមិត្ត ក្នុងសេចក្តីព្យាយាមនិងឥន្ទ្រិយដែលស្មើល្មមនោះផង ។ ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ បានទទួលព្រះពុទ្ធដីកានៃព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ទូន្មានព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ ដោយឱវាទនេះហើយ ក៏ស្រាប់តែបាត់អំពីព្រៃសីតវ័ន ទៅប្រាកដលើភ្នំគិជ្ឈកូដ ដូចជាបុរសដ៏មានកម្លាំង លាចេញនូវដៃដែលបត់ចូល ឬបត់ចូលនូវដៃដែលលាចេញ ។ គ្រាសម័យជាខាងក្រោយមក ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ ក៏បានតាំងនូវសេចក្តីព្យាយាមឲ្យស្មើល្មមផង តាំងនូវឥន្ទ្រិយទាំងឡាយឲ្យស្មើគ្នាផង បានកាន់យកនូវនិមិត្ត[១] ក្នុងសេចក្តីព្យាយាមនិងឥន្ទ្រិយដែលស្មើល្មមនោះផង ។ លំដាប់នោះ ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ គេចចេញចាកពួកទៅនៅតែម្នាក់ឯង ជាអ្នកមិនប្រមាទ មានព្យាយាមដុតបំផ្លាញ (នូវកិលេស) មានចិត្តស្ទុងទៅ (កាន់ព្រះនិព្វាន) ពួកកុលបុត្តដែលចេញចាកផ្ទះចូលកាន់ផ្នួសដោយប្រពៃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អនុត្តរធម៌ណា

---

១ សំដៅយកសមថនិមិត្ត និងវិបស្សនានិមិត្ត ។ អដ្ឋកថា ។

តទនុត្តរំ ព្រហ្មចរិយបរិយោសានំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហាសិ ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ អព្ភញ្ញាសិ ។ អញ្ញតរោ ច បន អាយស្មា សោណោ អរហតំ អហោសិ ។ អថខោ អាយស្មតោ សោណស្ស អរហត្តប្បត្តស្ស ឯតទហោសិ យន្នូនាហំ យេន ភគវា តេនុបសង្កមេយ្យំ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតោ សន្តិកេ អញ្ញំ ព្យាករេយ្យន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា សោណោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា សោណោ ភគវន្តំ ឯតទវោច យោ សោ ភន្តេ ភិក្ខុ អរហំ ខីណា-សវោ វុសិតវា កតករណីយោ ឱហិតភារោ

មិនយូរប៉ុន្មាន ក៏បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវអនុត្តរធម៌ ដែលមានព្រហ្មចរិយៈជាទីបំផុតនោះ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមរបស់ខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ហើយបានដឹងច្បាស់ថា ជាតិ (របស់អញ) អស់ហើយ ព្រហ្មចរិយធម៌ អញបានប្រព្រឹត្តចប់ហើយ សោឡសកិច្ច អញបានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គភាវនាកិច្ចដទៃ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ មានសេចក្ដីសរសើរថា បណ្ដាពួកព្រះអរហន្តទាំងឡាយ ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ រាប់ថាជាអរហន្តមួយដែរ ។ លំដាប់នោះ ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ កាលបានសម្រេចព្រះអរហត្តហើយ ក៏មានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអញចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ គួរក្រាបទូលនូវអរហត្តគុណ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ គ្រានោះឯង ព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះសោណៈដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរស៊ប់ហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុណា ជាអរហន្តខីណាស្រព បានប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ចប់ហើយ បានធ្វើសោឡសកិច្ចស្រេចហើយ បានដាក់ភារៈចុះហើយ

អនុប្បត្តសទត្ថោ បរិក្ខីណភវសញ្ញោជនោ សម្មទញ្ញា វិមុត្តោ សោ ឆដ្ឋានានិ អធិមុត្តោ ហោតិ នេក្ខម្មាធិ-មុត្តោ ហោតិ បវិវេកាធិមុត្តោ ហោតិ អព្យាបជ្ឈាធិ-មុត្តោ ហោតិ តណ្ហាក្ខយាធិមុត្តោ ហោតិ ឧបាទា-នក្ខយាធិមុត្តោ ហោតិ អសម្មោហាធិមុត្តោ ហោតិ ។ សិយា ខោ បន ភន្តេ ឥធេកច្ចស្ស អាយស្មតោ ឯវមស្ស កេវលំ សទ្ធាមត្តកំ នូន អយមាយស្មា និស្សាយ នេក្ខម្មាធិមុត្តោតិ ។ ន ខោ បនេតំ ភន្តេ ឯវំ ទដ្ឋព្វំ ។ ខីណាសវោ ភន្តេ ភិក្ខុ វុសិតវា កតករណីយោ ករណីយំ អត្តនោ អសមនុបស្សន្តោ កតស្ស វា បតិចយំ ខយា រាគស្ស វីតរាគត្តា នេក្ខម្មាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា ទោសស្ស វីតទោសត្តា នេក្ខម្មាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា មោហស្ស វីតមោហត្តា នេក្ខម្មាធិមុត្តោ ហោតិ ។

មានប្រយោជន៍នៃខ្លួនសម្រេចហើយ មានកិលេសជាគ្រឿងប្រកបក្នុងភពអស់ហើយ មានចិត្តរួចស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ ភិក្ខុនោះជាអ្នកមានចិត្តចុះស៊ប់កាន់ឋានៈ ៦ យ៉ាង គឺមានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងនេក្ខម្មៈ (ការចេញចាកកាម) ១ ចុះស៊ប់ ក្នុងបវិវេក (ទីស្ងប់ស្ងាត់ចាកកិលេស) ១ ចុះស៊ប់ ក្នុងសេចក្តីមិនមានព្យាបាទ ១ ចុះស៊ប់ ក្នុងធម៌ជាទីអស់ទៅនៃតណ្ហា ១ ចុះស៊ប់ ក្នុងធម៌ជាទីអស់ទៅនៃឧបាទាន ១ ចុះស៊ប់ ក្នុងធម៌មិនមានសេចក្តីវង្វេង ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លោកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា លោកនេះ មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងនេក្ខម្មៈ ព្រោះអាស្រ័យនូវគុណធម៌ ត្រឹមតែសទ្ធាម្យ៉ាងដោយពិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ហេតុនុ៎ះ បុគ្គលមិនត្រូវយល់ឃើញយ៉ាងនេះឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព បានប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ចប់ហើយ បានធ្វើសោឡសកិច្ចស្រេចហើយ បើទុកជាមិនបានពិចារណានូវសោឡសកិច្ចរបស់ខ្លួន ឬការសន្សំរបស់ខ្លួនដែលបានធ្វើហើយទេ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងនេក្ខម្មៈ ព្រោះអស់រាគៈ ព្រោះប្រាសចាករាគៈ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងនេក្ខម្មៈ ព្រោះអស់ទោសៈ ព្រោះប្រាសចាកទោសៈ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងនេក្ខម្មៈ ព្រោះអស់មោហៈ ព្រោះប្រាសចាកមោហៈ ។

សិយា ខោ បន ភន្តេ ឯកច្ចស្ស អាយស្មតោ ឯវមស្ស លាភសក្ការសិលោកំ នូន អយមាយស្មា និកាមយមានោ បវិវេកាធិមុត្តោតិ[១] ។ ន ខោ បនេតំ ភន្តេ ឯវំ ទដ្ឋព្វំ ។ ខីណាសវោ ភន្តេ ភិក្ខុ វុសិតវា កតករណីយោ ករណីយំ អត្តនោ អសមនុ-បស្សន្តោ កតស្ស វា បតិចយំ ខយា រាគស្ស វីតរាគត្តា បវិវេកាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា ទោសស្ស វីតទោសត្តា បវិវេកាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា មោហស្ស វីតមោហត្តា បវិវេកាធិមុត្តោ ហោតិ ។ សិយា ខោ បន ភន្តេ ឯកច្ចស្ស អាយស្មតោ ឯវមស្ស សីលព្វតបរាមាសំ នូន អយមាយស្មា សារតោ បច្ចាគច្ឆន្តោ អព្យាបជ្ឈាធិមុត្តោតិ ។

១ ម. បវិវេកាធិមុត្តោ ហោតិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លោកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា លោកនេះ កាលប្រាថ្នាលាភសក្ការៈសេចក្តីសរសើរក៏ដោយ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ហេតុនុ៎ះ បុគ្គលមិនត្រូវយល់ឃើញយ៉ាងនេះឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព បានប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ចប់ហើយ បានធ្វើសោឡសកិច្ចស្រេចហើយ បើទុកជាមិនបានពិចារណានូវសោឡសកិច្ចរបស់ខ្លួន ឬនូវការសន្សំរបស់ខ្លួនដែលបានធ្វើហើយទេ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ព្រោះអស់រាគៈ ព្រោះប្រាសចាករាគៈ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ព្រោះអស់ទោសៈ ព្រោះប្រាសចាកទោសៈ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ព្រោះអស់មោហៈ ព្រោះប្រាសចាកមោហៈ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លោកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា លោកនេះ កាលត្រឡប់មកកាន់សីលព្វតបរាមាសៈ ថាជាធម៌មានខ្លឹមក៏ដោយ ក៏គង់ជាអ្នកមានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងការមិនព្យាបាទ ។

ន ខោ បនេតំ ភន្តេ ឯវំ ទដ្ឋព្វំ ។ ខីណាសវោ ភន្តេ ភិក្ខុ វុសិតវា កតករណីយោ ករណីយំ អត្តនោ អសមនុបស្សន្តោ កតស្ស វា បតិចយំ ខយា រាគស្ស វីតរាគត្តា អព្យាបជ្ឈាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា ទោសស្ស វីតទោសត្តា អព្យាបជ្ឈាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា មោហស្ស វីតមោហត្តា អព្យាបជ្ឈាធិមុត្តោ ហោតិ ។ បេ ។ ខយា រាគស្ស វីតរាគត្តា តណ្ហក្ខយាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា ទោសស្ស វីតទោសត្តា តណ្ហក្ខយា-ធិមុត្តោ ហោតិ ខយា មោហស្ស វីតមោហត្តា តណ្ហក្ខយាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា រាគស្ស វីតរាគត្តា ឧបាទានក្ខយាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា ទោសស្ស វីតទោសត្តា ឧបាទានក្ខយាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា មោហស្ស វីតមោហត្តា ឧបាទានក្ខយាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា រាគស្ស វីតរាគត្តា អសម្មោហាធិមុត្តោ ហោតិ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ហេតុនុ៎ះ បុគ្គលមិនត្រូវយល់ឃើញយ៉ាងនេះឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព បានប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ចប់ហើយ បានធ្វើសោឡសកិច្ចស្រេចហើយ បើទុកជាមិនបានពិចារណានូវសោឡសកិច្ចរបស់ខ្លួន ឬនូវការសន្សំរបស់ខ្លួនដែលបានធ្វើហើយទេ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងការមិនព្យាបាទ ព្រោះអស់រាគៈ ព្រោះប្រាសចាករាគៈ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងការមិនព្យាបាទ ព្រោះអស់ទោសៈ ព្រោះប្រាសចាកទោសៈ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងការមិនព្យាបាទ ព្រោះអស់មោហៈ ព្រោះប្រាសចាកមោហៈ ។ បេ ។ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងធម៌ជាទីអស់ទៅនៃតណ្ហា ព្រោះអស់រាគៈ ព្រោះប្រាសចាករាគៈ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងធម៌ជាទីអស់ទៅនៃតណ្ហា ព្រោះអស់ទោសៈ ព្រោះប្រាសចាកទោសៈ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងធម៌ជាទីអស់ទៅនៃតណ្ហា ព្រោះអស់មោហៈ ព្រោះប្រាសចាកមោហៈ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងធម៌ជាទីអស់ទៅនៃឧបាទាន ព្រោះអស់រាគៈ ព្រោះប្រាសចាករាគៈ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងធម៌ជាទីអស់ទៅនៃឧបាទាន ព្រោះអស់ទោសៈ ព្រោះប្រាសចាកទោសៈ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងធម៌ជាទីអស់ទៅនៃឧបាទាន ព្រោះអស់មោហៈ ព្រោះប្រាសចាកមោហៈ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងការមិនវង្វេង ព្រោះអស់រាគៈ ព្រោះប្រាសចាករាគៈ

១៩៧

ខយា ទោសស្ស វីតទោសត្តា អសម្មោហាធិមុត្តោ ហោតិ ខយា មោហស្ស វីតមោហត្តា អសម្មោហា-ធិមុត្តោ ហោតិ ។ ឯវំ សម្មាវិមុត្តចិត្តស្ស ភន្តេ ភិក្ខុនោ ភុសា ចេបិ ចក្ខុវិញ្ញេយ្យា រូបា ចក្ខុស្ស អាបាថំ អាគច្ឆន្តិ នេវស្ស ចិត្តំ បរិយាទិយន្តិ អមិស្សីកតមេវស្ស ចិត្តំ ហោតិ ឋិតំ អានេញ្ជប្បត្តំ វយញ្ចស្សានុបស្សតិ ។ ភុសា ចេបិ សោតវិញ្ញេយ្យា សទ្ទា ។ បេ ។ ឃាន-វិញ្ញេយ្យា គន្ធា ជិវ្ហាវិញ្ញេយ្យា រសា កាយវិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វា មនោវិញ្ញេយ្យា ធម្មា មនស្ស អាបាថំ អាគច្ឆន្តិ នេវស្ស ចិត្តំ បរិយាទិយន្តិ អមិស្សីកតមេវស្ស ចិត្តំ ហោតិ ឋិតំ អានេញ្ជប្បត្តំ វយញ្ចស្សានុបស្សតិ ។

ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងការមិនវង្វេង ព្រោះអស់ទោសៈ ព្រោះប្រាសចាកទោសៈ ក៏គង់មានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងការមិនវង្វេង ព្រោះអស់មោហៈ ព្រោះប្រាសចាកមោហៈ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលបើភិក្ខុ មានចិត្តផុតស្រឡះដោយប្រពៃ យ៉ាងនេះហើយ ទោះបី រូបារម្មណ៍យ៉ាងពន្លឹក ដែលគប្បីដឹងដោយភ្នែក មកកាន់វង្វង់នៃចក្ខុទ្វារ ក៏គ្របសង្កត់ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះមិនបាន ចិត្តរបស់លោក ក៏មិនបានច្រឡំដោយអារម្មណ៍ ជាចិត្តនឹងធឹង ដល់នូវការមិនរំភើប ទាំងលោកក៏ពិចារណាឃើញនូវការកើតឡើង និងរលត់ទៅនៃចិត្តនោះ ។ ទោះបី សទ្ទារម្មណ៍យ៉ាងពន្លឹក ដែលគប្បីដឹងដោយត្រចៀក ។ បេ ។ គន្ធារម្មណ៍ ដែលគប្បីដឹងដោយច្រមុះ រសារម្មណ៍ ដែលគប្បីដឹងដោយអណ្តាត ផោដ្ឋព្វារម្មណ៍ដែលគប្បីដឹងដោយកាយ ធម្មារម្មណ៍ ដែលគប្បីដឹងដោយចិត្ត មកកាន់វង្វង់នៃមនោទ្វារ ក៏គ្របសង្កត់ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះមិនបាន ចិត្តរបស់លោកមិនបានច្រឡំដោយអារម្មណ៍ ជាចិត្តនឹងធឹង ដល់នូវការមិនរំភើប ទាំងលោកក៏ឃើញនូវការកើតឡើង និងការរលត់ទៅនៃចិត្តនោះ ។

សេយ្យថាបិ ភន្តេ សេលោ បព្វតោ អច្ឆិទ្ទោ អសុសិរោ ឯកឃនោ អថ បុរត្ថិមាយ ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ នេវ នំ សង្កម្បេយ្យ ន សម្បកម្បេយ្យ ន សម្បវេធេយ្យ អថ បច្ឆិមាយ ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ ។ បេ ។ អថ ឧត្តរាយ ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ អថ ទក្ខិណាយ ចេបិ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ នេវ នំ សង្កម្បេយ្យ ន សម្បកម្បេយ្យ ន សម្បវេធេយ្យ ឯវមេវ ខោ ភន្តេ ឯវំ សម្មាវិមុត្តចិត្តស្ស ភិក្ខុនោ ភុសា ចេបិ ចក្ខុវិញ្ញេយ្យា រូបា ចក្ខុស្ស អាបាថំ អាគច្ឆន្តិ នេវស្ស ចិត្តំ បរិយាទិយន្តិ អមិស្សកតមេវស្ស ចិត្តំ ហោតិ ឋិតំ អានេញ្ជប្បត្តំ វយញ្ចស្សានុបស្សតិ ភុសា ចេបិ សោតវិញ្ញេយ្យា សទ្ទា ។ បេ ។ ឃានវិញ្ញេយ្យា គន្ធា ជិវ្ហាវិញ្ញេយ្យា រសា កាយវិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វា មនោវិញ្ញេយ្យា ធម្មា មនស្ស អាបាថំ អាគច្ឆន្តិ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភ្នំថ្មមិនមានចន្លោះ មិនមានប្រហោង ជាភ្នំតាន់សុទ្ធ ទោះបី គំនរខ្យល់ដ៏ពន្លឹក បក់បោកមកពីទិសខាងកើតក្តី ក៏ធ្វើភ្នំនោះឲ្យឃ្លាតមិនបាន ឲ្យកម្រើកមិនបាន ឲ្យញាប់ញ័រមិនបាន ទោះបី គំនរខ្យល់ដ៏ពន្លឹក បក់បោកមកអំពីទិសខាងលិចក្តី ។ បេ ។ ទោះបី គំនរខ្យល់ដ៏ពន្លឹក បក់បោកមកអំពីទិសខាងជើងក្តី ទោះបី គំនរខ្យល់ដ៏ពន្លឹក បក់បោកមកអំពីទិសខាងត្បូងក្តី ក៏ធ្វើភ្នំនោះឲ្យឃ្លាតមិនបាន ឲ្យកម្រើកមិនបាន ឲ្យញាប់ញ័រមិនបាន មានឧបមាដូចម្តេចមិញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មានឧបមេយ្យ ដូចភិក្ខុមានចិត្តផុតស្រឡះដោយប្រពៃ យ៉ាងនេះហើយ ទោះបី រូបារម្មណ៍ដ៏ពន្លឹក ដែលគប្បីដឹងដោយភ្នែក មកកាន់វង្វង់នៃចក្ខុទ្វារ ក៏គ្របសង្កត់ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះមិនបាន ចិត្តរបស់លោក ក៏មិនបានច្រឡំដោយអារម្មណ៍ ជាចិត្តនឹងធឹង ដល់នូវការមិនរំភើប ទាំងលោកក៏ពិចារណាឃើញនូវការកើតឡើងនិងការរលត់ទៅនៃចិត្តនោះ ទោះបី សទ្ទារម្មណ៍ដ៏ពន្លឹក ដែលគប្បីដឹងដោយត្រចៀក ។ បេ ។ គន្ធារម្មណ៍ ដែលគប្បីដឹងដោយច្រមុះ រសារម្មណ៍ ដែលគប្បីដឹងដោយអណ្តាត ផោដ្ឋព្វារម្មណ៍ ដែលគប្បីដឹងដោយកាយ ធម្មារម្មណ៍ ដែលគប្បីដឹងដោយចិត្ត មកកាន់វង្វង់នៃមនោទ្វារ

នេវស្ស ចិត្តំ បរិយាទិយន្តិ អមិស្សីកតមេវស្ស ចិត្តំ ហោតិ ឋិតំ អានេញ្ជប្បត្តំ វយញ្ចស្សានុបស្សតីតិ ។

នេក្ខម្មមធិមុត្តស្ស បវិវេកញ្ច ចេតសោ
អព្យាបជ្ឈាធិមុត្តស្ស ឧបាទានក្ខយស្ស ច
តណ្ហាក្ខយាធិមុត្តស្ស អសម្មោហញ្ច ចេតសោ
ទិស្វា អាយតនុប្បាទំ សម្មា ចិត្តំ វិមុច្ចតិ
តស្ស សម្មាវិមុត្តស្ស សន្តចិត្តស្ស ភិក្ខុនោ
កតស្ស បតិចយោ នត្ថិ ករណីយំ ន វិជ្ជតិ ។
សេលោ យថា ឯកឃនោ វាតេន ន សមីរតិ
ឯវំ រូបា រសា សទ្ទា គន្ធា ផស្សា ច កេវលា
ឥដ្ឋា ធម្មា អនិដ្ឋា ច នប្បវេធេន្តិ តាទិនោ
ឋិតំ ចិត្តំ វិប្បមុត្តំ វយញ្ចស្សានុបស្សតីតិ ។

ក៏គ្របសង្កត់ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះមិនបាន ចិត្តរបស់លោក ក៏មិនបានច្រឡំដោយអារម្មណ៍ ជាចិត្តនឹងធឹង ដល់នូវការមិនញាប់ញ័រ ទាំងលោកក៏ពិចារណាឃើញនូវការកើតឡើង និងការរលត់ទៅនៃចិត្តនោះ ។

កាលបើភិក្ខុមានចិត្តចុះស៊ប់កាន់នេក្ខម្មៈ កាន់សេចក្ដីស្ងប់ស្ងាត់ មានចិត្តចុះស៊ប់កាន់សេចក្ដីមិនព្យាបាទ កាន់ធម៌ជាទីអស់ទៅនៃឧបាទាន មានចិត្តចុះស៊ប់កាន់ធម៌ ជាទីអស់ទៅនៃតណ្ហា កាន់សេចក្ដីមិនវង្វេង ចិត្តក៏រមែងផុតស្រឡះដោយប្រពៃ ព្រោះឃើញនូវការកើត និងការរលត់ទៅនៃអាយតនៈ កាលបើភិក្ខុនោះ មានចិត្តផុតស្រឡះដោយប្រពៃហើយ មានចិត្តស្ងប់រម្ងាប់ហើយ ការសន្សំនូវកិច្ចដែលលោកត្រូវធ្វើក៏មិនមាន កិច្ចដែលគួរធ្វើក៏មិនមាន ។ ភ្នំថ្មតាន់សុទ្ធ រមែងមិនកម្រើក ដោយខ្យល់ យ៉ាងណា អារម្មណ៍ទាំងឡាយគឺ រូប សំឡេង ក្លិន រស ផ្សព្វ ទាំងអស់ជាទីប្រាថ្នាក្ដី មិនជាទីប្រាថ្នាក្ដី ក៏ធ្វើចិត្តរបស់អ្នកខ្ជាប់ខ្ជួន ជាចិត្តនឹងធឹង រួចស្រឡះចាកកិលេស ឲ្យញាប់ញ័រមិនបាន ទាំងលោកក៏ពិចារណាឃើញនូវការកើតឡើង និងការរលត់ទៅនៃចិត្តនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

[៤៦] តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ផគ្គុណោ អាពាធិកោ ហោតិ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហ-តិលានោ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អាយស្មា ភន្តេ ផគ្គុណោ អាពាធិកោ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហតិលានោ សាធុ ភន្តេ ភគវា យេនាយស្មា ផគ្គុណោ តេនុបសង្កមតុ អនុកម្បំ ឧបាទាយាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ ភគវា សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេនាយស្មា ផគ្គុណោ តេនុបសង្កមិ ។ អទ្ទសា ខោ អាយស្មា ផគ្គុណោ ភគវន្តំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន មញ្ចកេ សមញ្ចោបិ[១] ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ ផគ្គុណំ ឯតទវោច អលំ ផគ្គុណ មា ត្វំ មញ្ចកេ សមញ្ចោបិ ។

១ ម. សមធោសិ ។

[៥៦] សម័យនោះ ព្រះផគ្គុណៈដ៏មានអាយុ មានអាពាធ ដល់នូវទុក្ខ ឈឺធ្ងន់ ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះផគ្គុណៈដ៏មានអាយុ មានអាពាធ ដល់នូវទុក្ខ ឈឺធ្ងន់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ស្តេចចូលទៅឯលំនៅនៃព្រះផគ្គុណៈដ៏មានអាយុ ដើម្បីអនុគ្រោះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក៏ទ្រង់ទទួលដោយតុណ្ហីភាព ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ចេញចាកទីសម្ងំក្នុងសាយណ្ហសម័យ ហើយចូលទៅឯលំនៅដែលព្រះផគ្គុណៈដ៏មានអាយុនៅ ។ ព្រះផគ្គុណៈដ៏មានអាយុ បានឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគ ស្តេចមកអំពីចម្ងាយលឹម ៗ លុះឃើញហើយ ក៏គ្រាន់តែសម្តែងអាការជាទីក្រោកឡើងលើគ្រែតូច ។ វេលានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ឃាត់ព្រះផគ្គុណៈដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា កុំផគ្គុណៈ អ្នកកុំក្រោកអំពីគ្រែតូចឡើយ ។

សន្តិមានិ អាសនានិ បរេហិ(១) បញ្ញត្តានិ តត្ថាហំ និសីទិស្សាមីតិ និសីទិ ភគវា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសជ្ជ ខោ ភគវា អាយស្មន្តំ ផគ្គុណំ ឯតទវោច កច្ចិ តេ ផគ្គុណ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយំ កច្ចិ ទុក្ខា វេទនា បដិក្កមន្តិ នោ អភិក្កមន្តិ បដិក្កមោសានំ បញ្ញាយតិ នោ អភិក្កមោតិ ។ ន មេ ភន្តេ ខមនីយំ ន យាបនីយំ ពាឡ្ហា មេ ទុក្ខា វេទនា អភិក្កមន្តិ នោ បដិក្កមន្តិ អភិក្កមោសានំ បញ្ញាយតិ នោ បដិក្កមោ ។ សេយ្យថាបិ ភន្តេ ពលវា បុរិសោ តិណ្ហេន សិខរេន មុទ្ធនិ(២) អភិមត្ថេយ្យ ឯវមេវ ខោ ភន្តេ អធិមត្តា វាតា មុទ្ធនិ ឱហនន្តិ ន មេ ភន្តេ ខមនីយំ ន យាបនីយំ ពាឡ្ហា មេ ទុក្ខា វេទនា

១ ឱ. បុរេ ។ ២ ឱ. មុទ្ធានំ ។

អាសនៈនេះដែលភិក្ខុឯទៀត ក្រាលបម្រុងទុកមានហើយ តថាគតនឹងអង្គុយលើអាសនៈនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលភិក្ខុក្រាលថ្វាយ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់ហើយ បានត្រាស់សួរព្រះផគ្គុណៈដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា ម្នាលផគ្គុណៈ អ្នកល្មមអត់ធន់បានទេឬ អ្នកល្មមញុំាងអត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬ ទុក្ខវេទនា (របស់អ្នក) ធូរថយមិនចម្រើនឡើង សេចក្ដីធូរថយ រមែងប្រាកដ ការចម្រើនឡើងមិនប្រាកដទេឬ ។ ព្រះផគ្គុណៈក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនល្មមអត់ធន់បានទេ មិនល្មមញុំាងអត្តភាព ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានទេ ទុក្ខវេទនារបស់ខ្ញុំព្រះអង្គធ្ងន់ណាស់ បេះតែចម្រើនឡើង មិនធូរថយសោះ សេចក្ដីចម្រើនឡើង បេះតែប្រាកដ សេចក្ដីធូរថយ មិនប្រាកដទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុរសមានកម្លាំង យកដែកស្រួចដ៏មុតមកចាក់ទម្លុះក្បាល យ៉ាងណាមិញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្យល់យ៉ាងខ្លាំងតែងចាក់ដោតក្នុងក្បាល (របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ) ក៏យ៉ាងនោះដែរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ មិនល្មមអត់ធន់បានទេ មិនល្មមញុំាងអត្តភាព ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានទេ ទុក្ខវេទនារបស់ខ្ញុំព្រះអង្គធ្ងន់ណាស់

អភិក្កមន្តិ នោ បដិក្កមន្តិ អភិក្កមោសានំ បញ្ញាយតិ នោ បដិក្កមោ ។ សេយ្យថាបិ ពលវា បុរិសោ ទឡ្ហេន វរត្តក្ខណ្ឌេន សីសេ សីសវេឋនំ ទទេយ្យ ឯវមេវ ខោ ភន្តេ អធិមត្តា សីសេ សីសវេទនា ន មេ ភន្តេ ខមនីយំ ន យាបនីយំ ពាឡ្ហា មេ ទុក្ខា វេទនា អភិក្កមន្តិ នោ បដិក្កមន្តិ អភិក្កមោសានំ បញ្ញាយតិ នោ បដិក្កមោ ។ សេយ្យថាបិ ភន្តេ ទក្ខោ គោឃាតកោ វា គោឃាតកន្តេវាសី វា តិណ្ហេន គោវិកន្តនេន កុច្ឆឹ បរិកន្តេយ្យ ឯវមេវ ខោ មេ ភន្តេ អធិមត្តា វាតា កុច្ឆឹ បរិកន្តន្តិ ន មេ ភន្តេ ខមនីយំ ន យាបនីយំ ពាឡ្ហា មេ ទុក្ខា វេទនា អភិក្កមន្តិ នោ បដិក្កមន្តិ អភិក្កមោសានំ បញ្ញាយតិ នោ បដិក្កមោ ។ សេយ្យថាបិ ភន្តេ ទ្វេ ពលវន្តោ បុរិសា ទុព្វលតរំ បុរិសំ នានាពាហាសុ គហេត្វា អង្គារកាសុយា សន្តាបេយ្យុំ[១] សម្បរិតាបេយ្យុំ ឯវមេវ ខោ ភន្តេ អធិមត្តោ កាយស្មឹ ឌាហោ

១ ម. បក្ខិបេយ្យុំ ។

ចេះតែចម្រើនឡើង មិនធូរថយសោះ សេចក្តីចម្រើនឡើង ចេះតែប្រាកដ សេចក្តីធូរថយមិនប្រាកដទេ ។ បុរសមានកម្លាំងយកព្រ័ត្រដ៏មាំមួយចង្វាយមករុំត្របែងក្បាលយ៉ាងណាមិញបពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើនវេទនាក្នុងក្បាល (របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ) ក៏ខ្លាំងយ៉ាងនោះដែរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនល្មមអត់ធន់បានទេ មិនល្មមញ៉ាំងអត្តភាព ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានទេ ទុក្ខវេទនារបស់ខ្ញុំព្រះអង្គធ្ងន់ណាស់ ចេះតែចម្រើនឡើង មិនធូរថយសោះ សេចក្តីចម្រើនឡើង ចេះតែប្រាកដ សេចក្តីធូរថយមិនប្រាកដទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន នាយគោឃាតក្តី អ្នកជំនួយការនៃនាយគោឃាតក្តី ដែលឆ្លាស យកកាំបិតសម្រាប់វះគោដ៏មុត មកវះពោះយ៉ាងណាមិញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្យល់យ៉ាងខ្លាំង តែងកាត់នូវផ្ទៃរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ យ៉ាងនោះដែរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនល្មមអត់ធន់បានទេ មិនល្មមញ៉ាំងអត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានទេ ទុក្ខវេទនារបស់ខ្ញុំព្រះអង្គធ្ងន់ណាស់ ចេះតែចម្រើនឡើង មិនធូរថយសោះទេ សេចក្តីចម្រើនឡើងចេះតែប្រាកដ សេចក្តីធូរថយមិនប្រាកដទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុរសមានកម្លាំងពីរនាក់នាំគ្នាចាប់បុរសដែលមានកម្លាំងថយជាង ត្រង់ដើមដៃផ្សេងគ្នា មកដុតពេលអាល លើរណ្តៅរងើកភ្លើង យ៉ាងណាមិញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សេចក្តីក្តៅក្រហាយយ៉ាងខ្លាំងក្នុងកាយ (របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ) ក៏យ៉ាងនោះដែរ

ន មេ ភន្តេ ខមនីយំ ន យាបនីយំ ពាឡ្ហា មេ ទុក្ខា វេទនា អភិក្កមន្តិ នោ បដិក្កមន្តិ អភិក្កមោសានំ បញ្ញាយតិ នោ បដិក្កមោតិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ ផគ្គុណំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។ អថខោ អាយស្មា ផគ្គុណោ អចិរបក្កន្តស្ស ភគវតោ កាលមកាសិ តម្ហិ ចស្ស សមយេ មរណកាលេ ឥន្ទ្រិយានិ វិប្បសីទឹសុ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អាយស្មា ភន្តេ ផគ្គុណោ អចិរ-បក្កន្តស្ស ភគវតោ កាលមកាសិ តម្ហិ ចស្ស សមយេ មរណកាលេ ឥន្ទ្រិយានិ វិប្បសីទឹសូតិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនល្មមអត់ធន់បានទេ មិនល្មមញ៉ាំងអត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានទេ ទុក្ខវេទនារបស់ខ្ញុំព្រះអង្គធ្ងន់ណាស់ ចេះតែចម្រើនឡើង មិនធូរថយសោះ សេចក្តីចម្រើន ចេះតែប្រាកដ សេចក្តីធូរថយ មិនប្រាកដទេ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ធ្វើព្រះផគ្គុណៈដ៏មានអាយុ ឲ្យយល់ឃើញច្បាស់ ឲ្យជឿកាន់តាម ឲ្យក្លៀវក្លា ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា ហើយទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈស្តេចចៀសចេញទៅ ។ គ្រាកាលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ស្តេចចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ព្រះផគ្គុណៈដ៏មានអាយុ ក៏ទទួលមរណភាព ក៏ក្នុងសម័យ ជាកាលជិតមរណៈនោះ ឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ របស់លោក ក៏ជ្រះថ្លា ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលព្រះអង្គទ្រង់ស្តេចចេញមកមិនយូរប៉ុន្មាន ព្រះផគ្គុណៈដ៏មានអាយុ ក៏ទទួលមរណភាព ប៉ុន្តែសម័យជាកាលជិតមរណៈនោះ ឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ របស់លោកក៏ជ្រះថ្លា ។

កឹ ហានន្ទ ផគ្គុណស្ស ភិក្ខុនោ ឥន្ទ្រិយានិ ន វិប្បសីទិស្សន្តិ ផគ្គុណស្ស អានន្ទ ភិក្ខុនោ បញ្ចហិ ឱរម្ភាគិយេហិ សញ្ញោជនេហិ ចិត្តំ អវិមុត្តំ អហោសិ តស្ស តំ ធម្មទេសនំ សុត្វា បញ្ចហិ ឱរម្ភាគិយេហិ សញ្ញោជនេហិ ចិត្តំ វិមុត្តំ ។ ឆយិមេ អានន្ទ អានិសំសា កាលេន ធម្មស្សវនេ កាលេន អត្ថុបបរិក្ខាយ ។ កតមេ ឆ ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុនោ បញ្ចហិ ឱរម្ភាគិយេហិ សញ្ញោជនេហិ ចិត្តំ អវិមុត្តំ ហោតិ សោ តម្ហិ សមយេ មរណកាលេ លភតិ តថាគតំ ទស្សនាយ តស្ស តថាគតោ ធម្មំ ទេសេតិ អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានកល្យាណំ សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ តស្ស តំ ធម្មទេសនំ សុត្វា បញ្ចហិ ឱរម្ភាគិយេហិ សញ្ញោជនេហិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អយំ អានន្ទ បឋមោ អានិសំសោ កាលេន ធម្មស្សវនេ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ឱអានន្ទ ឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ របស់ផគ្គុណភិក្ខុ នឹងមិនជ្រះថ្លាឯណាបាន ម្នាលអានន្ទ ចិត្តរបស់ផគ្គុណ-ភិក្ខុ ជាចិត្តមិនទាន់ផុតស្រឡះ ចាកសញ្ញោជនៈជាចំណែកខាងក្រោម ៥ យ៉ាងទេ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់លោកផុតស្រឡះចាកសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ យ៉ាងបានវិញ ព្រោះស្តាប់ធម្មទេសនានោះ ។ ម្នាលអានន្ទ អានិសង្សក្នុងការស្តាប់ធម៌ តាមកាលគួរ ក្នុងការពិចារណាសេចក្តីតាមកាលគួរ នេះមាន ៦ យ៉ាង ។ អានិសង្ស ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្តមិនទាន់ផុតស្រឡះ ចាកសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ យ៉ាងទេ ប៉ុន្តែក្នុងសម័យជាកាលជិតមរណៈនោះ ភិក្ខុនោះបានចួបប្រទះព្រះតថាគត ព្រះតថាគតសម្តែងធម៌មានពីរោះបទដើម បទកណ្តាល បទចុង ប្រកបដោយអត្ថ ដោយព្យញ្ជនៈ ប្រកាសព្រហ្មចរិយធម៌ ដ៏បរិសុទ្ធពេញលេញទាំងអស់ ដល់ភិក្ខុនោះ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏ផុតស្រឡះចាកសញ្ញោជនៈជាចំណែកខាងក្រោម ៥ យ៉ាងបាន ព្រោះស្តាប់ធម្មទេសនានោះ ម្នាលអានន្ទ នេះជាអានិសង្សទី ១ ក្នុងការស្តាប់ធម៌ តាមកាលគួរ ។

បុន ចបរំ អានន្ទ ភិក្ខុនោ បញ្ចហិ ឱរម្ភាគិយេហិ សញ្ញោជនេហិ ចិត្តំ អវិមុត្តំ ហោតិ សោ តម្ហិ សមយេ មរណកាលេ នហេវ ខោ លភតិ តថាគតំ ទស្សនាយ អបិច ខោ តថាគតសាវកំ លភតិ ទស្សនាយ តស្ស តថាគតសាវកោ ធម្មំ ទេសេតិ អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសាន-កល្យាណំ សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ តស្ស តំ ធម្មទេសនំ សុត្វា បញ្ចហិ ឱរម្ភាគិយេហិ សញ្ញោជនេហិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អយំ អានន្ទ ទុតិយោ អានិសំសោ កាលេន ធម្មស្សវនេ ។ បុន ចបរំ អានន្ទ ភិក្ខុនោ បញ្ចហិ ឱរម្ភាគិយេហិ សញ្ញោជនេហិ ចិត្តំ អវិមុត្តំ ហោតិ សោ តម្ហិ សមយេ មរណកាលេ នហេវ ខោ លភតិ តថាគតំ ទស្សនាយ នបិ តថាគតសាវកំ លភតិ ទស្សនាយ អបិច ខោ យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ ចេតសា អនុវិតក្កេតិ អនុវិចារេតិ មនសានុបេក្ខតិ

ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ភិក្ខុមានចិត្តមិនទាន់ផុតស្រឡះ ចាកសញ្ញោជនៈជាចំណែកខាងក្រោម ៥ យ៉ាងទេ តែក្នុងសម័យកាលជិតមរណៈនោះ ភិក្ខុនោះ មិនបានចួបប្រទះព្រះតថាគតទេ ប៉ុន្តែបានចួបប្រទះនឹងសាវ័ករបស់ព្រះតថាគត សាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ក៏សម្តែងធម៌ មានពីរោះបទដើម បទកណ្តាល បទចុង ប្រកបដោយអត្ថ ដោយព្យញ្ជនៈ ប្រកាសព្រហ្មចរិយធម៌ ដ៏បរិសុទ្ធពេញលេញទាំងអស់ ដល់ភិក្ខុនោះ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏ផុតស្រឡះចាកសញ្ញោជនៈជាចំណែកខាងក្រោម ៥ យ៉ាងបាន ព្រោះស្តាប់ធម្មទេសនានោះ នេះជាអានិសង្ស ទី ២ ក្នុងការស្តាប់ធម៌តាមកាលគួរ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ចិត្តរបស់ភិក្ខុមិនទាន់ផុតស្រឡះចាកសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ យ៉ាងទេ តែក្នុងសម័យជាកាលជិតមរណៈ ភិក្ខុនោះ មិនបានចួបប្រទះព្រះតថាគត មិនបានចួបនឹងសាវ័ករបស់ព្រះតថាគតទេ ប៉ុន្តែត្រិះរិះរឿយ ៗ ពិចារណារឿយ ៗ ដោយចិត្តពិនិត្យរឿយ ៗ ក្នុងចិត្តចំពោះធម៌ តាមដែលខ្លួនបានស្តាប់ បានរៀនមក

តស្ស យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ ចេតសា អនុវិតក្កយតោ អនុវិចារយតោ មនសានុបេក្ខតោ បញ្ចហិ ឱរម្ភាគិយេហិ សញ្ញោជនេហិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អយំ អានន្ទ តតិយោ អានិសំសោ កាលេន អត្ថុបបរិក្ខាយ ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុនោ បញ្ចហិ ឱរម្ភាគិយេហិ សញ្ញោជនេហិ ចិត្តំ វិមុត្តំ ហោតិ អនុត្តរេ ច ខោ ឧបធិសង្ខយេ ចិត្តំ អវិមុត្តំ ហោតិ សោ តម្ហិ សមយេ មរណកាលេ លភតិ តថាគតំ ទស្សនាយ តស្ស តថាគតោ ធម្មំ ទេសេតិ អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ ។ បេ ។ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ តស្ស តំ ធម្មទេសនំ សុត្វា អនុត្តរេ ឧបធិសង្ខយេ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អយំ អានន្ទ ចតុត្ថោ អានិសំសោ កាលេន ធម្មស្សវនេ ។ បុន ចបរំ អានន្ទ ភិក្ខុនោ បញ្ចហិ ឱរម្ភាគិយេហិ សញ្ញោជនេហិ ចិត្តំ វិមុត្តំ ហោតិ អនុត្តរេ ច ខោ ឧបធិសង្ខយេ ចិត្តំ អវិមុត្តំ ហោតិ

កាលភិក្ខុនោះ ត្រិះរិះរឿយ ៗ ពិចារណារឿយ ៗ ដោយចិត្ត ពិនិត្យរឿយ ៗ ក្នុងចិត្ត ចំពោះធម៌ តាមដែលខ្លួនបានស្តាប់បានរៀនមក ចិត្តក៏ផុតស្រឡះចាកសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ យ៉ាងបាន ម្នាលអានន្ទ នេះជាអានិសង្ស ទី ៣ ក្នុងការពិចារណាសេចក្តី តាមកាលគួរ ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្តផុតស្រឡះចាកសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ យ៉ាងស្រេចហើយ ប៉ុន្តែមានចិត្តមិនទាន់ចុះស៊ប់ក្នុងធម៌ដ៏ប្រសើរ គឺព្រះនិព្វានជាទីអស់ទៅនៃឧបធិនៅឡើយទេ លុះក្នុងសម័យជាកាលជិតមរណៈនោះ ភិក្ខុនោះ បានចួបប្រទះព្រះតថាគត ទាំងព្រះតថាគត ក៏សម្តែងធម៌មានពីរោះបទដើម បទកណ្តាល ។ បេ ។ ប្រកាសព្រហ្មចរិយធម៌ដល់ភិក្ខុនោះ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏ចុះស៊ប់ក្នុងធម៌ដ៏ប្រសើរ គឺព្រះនិព្វានជាទីអស់ទៅនៃឧបធិបាន ព្រោះស្តាប់ធម្មទេសនានោះ ម្នាលអានន្ទ នេះជាអានិសង្សទី ៤ ក្នុងការស្តាប់ធម៌តាមកាលគួរ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ភិក្ខុមានចិត្តផុតស្រឡះ ចាកសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ យ៉ាងស្រេចហើយ ប៉ុន្តែមានចិត្តមិនទាន់ចុះស៊ប់ក្នុងធម៌ដ៏ប្រសើរ គឺព្រះនិព្វាន ជាទីអស់ទៅនៃឧបធិនៅឡើយទេ

សោ តម្ហិ សមយេ មរណកាលេ នហេវ ខោ លភតិ តថាគតំ ទស្សនាយ អបិច ខោ តថាគតសាវកំ លភតិ ទស្សនាយ តស្ស តថាគតសាវកោ ធម្មំ ទេសេតិ អាទិកល្យាណំ ។ បេ ។ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ តស្ស តំ ធម្មទេសនំ សុត្វា អនុត្តរេ ឧបធិសង្ខយេ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អយំ អានន្ទ បឋមោ អានិសំសោ កាលេន ធម្មស្សវនេ ។ បុន ចបរំ អានន្ទ ភិក្ខុនោ បញ្ចហិ ឱរម្ភាគិយេហិ សញ្ញោជនេហិ ចិត្តំ វិមុត្តំ ហោតិ អនុត្តរេ ច ខោ ឧបធិសង្ខយេ ចិត្តំ អវិមុត្តំ ហោតិ សោ តម្ហិ សមយេ មរណកាលេ នហេវ ខោ លភតិ តថាគតំ ទស្សនាយ នបិ តថាគតសាវកំ លភតិ ទស្សនាយ អបិច ខោ យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ ចេតសា អនុវិតក្កេតិ អនុវិចារេតិ មនសានុបេក្ខតិ ។ តស្ស យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ ចេតសា អនុវិតក្កយតោ អនុវិចារយតោ មនសានុបេក្ខតោ អនុត្តរេ ឧបធិសង្ខយេ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ

លុះក្នុងសម័យជាកាលជិតមរណៈនោះ ភិក្ខុនោះ មិនបានចួបប្រទះព្រះតថាគត ប៉ុន្តែបានចួបប្រទះនឹងសាវ័ករបស់ព្រះតថាគត សាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ក៏សម្តែងធម៌មានពីរោះបទដើម ។ បេ ។ ប្រកាសព្រហ្មចរិយធម៌ដ៏បរិសុទ្ធដល់ភិក្ខុនោះ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏ចុះស៊ប់ក្នុងធម៌ដ៏ប្រសើរ គឺព្រះនិព្វានជាទីអស់ទៅនៃឧបធិបាន ព្រោះស្តាប់ធម៌ទេសនានោះ ម្នាលអានន្ទ នេះជាអានិសង្សទី ៥ ក្នុងការស្តាប់ធម៌ តាមកាលគួរ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយវិញទៀត ភិក្ខុមានចិត្តផុតស្រឡះចាកសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ យ៉ាងស្រេចហើយ ប៉ុន្តែមានចិត្តមិនទាន់ចុះស៊ប់ក្នុងធម៌ដ៏ប្រសើរ គឺព្រះនិព្វានជាទីអស់ទៅនៃឧបធិនៅឡើយទេ លុះក្នុងសម័យជាកាលជិតមរណៈនោះ ភិក្ខុនោះ មិនបានចួបប្រទះព្រះតថាគត ទាំងមិនបានចួបប្រទះនឹងសាវ័ករបស់ព្រះតថាគតទេ ប៉ុន្តែបានត្រិះរិះរឿយ ៗ ពិចារណារឿយ ៗ ដោយចិត្ត ពិនិត្យរឿយ ៗ ក្នុងចិត្ត ចំពោះធម៌តាមដែលខ្លួនបានស្តាប់ បានរៀនមក កាលភិក្ខុនោះត្រិះរិះរឿយ ៗ ពិចារណារឿយ ៗ ដោយចិត្ត ពិនិត្យរឿយ ៗ ក្នុងចិត្ត ចំពោះធម៌តាមដែលខ្លួនបានស្តាប់ បានរៀនមក ចិត្តក៏ចុះស៊ប់ ក្នុងធម៌ដ៏ប្រសើរគឺព្រះនិព្វាន ជាទីអស់ទៅនៃឧបធិបាន

អយំ អានន្ទ ឆដ្ឋោ អានិសំសោ កាលេន អត្ថុបបរិក្ខាយ ។ ឥមេ ខោ អានន្ទ ឆ អានិសំសា កាលេន ធម្មស្សវនេ កាលេន អត្ថុបបរិក្ខាយាតិ ។

[៤៧] ឯកំ សមយំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ គិជ្ឈកូដេ បព្វតេ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច បូរណេន ភន្តេ កស្សបេន ឆឡាភិជាតិយោ បញ្ញត្តា កណ្ហាភិជាតិ បញ្ញត្តា នីលាភិជាតិ បញ្ញត្តា លោហិតាភិជាតិ បញ្ញត្តា ហលិទ្ទាភិជាតិ បញ្ញត្តា សុក្កាភិជាតិ បញ្ញត្តា បរមសុក្កាភិជាតិ បញ្ញត្តា ។ តត្រិទំ ភន្តេ បូរណេន កស្សបេន កណ្ហាភិជាតិ បញ្ញត្តា ឱរព្ភិកា សោករិកា សាកុណិកា មាគវិកា លុទ្ទា មច្ឆឃាតកា ចោរា ចោរឃាតកាពន្ធនាគារិកា យេ វា បនញ្ញេបិ កេចិ កុរូរកម្មន្តា ។

ម្នាលអានន្ទ នេះជាអានិសង្សទី ៦ ក្នុងការពិចារណាសេចក្តី តាមកាលគួរ ។ ម្នាលអានន្ទ អានិសង្សក្នុងការស្តាប់ធម៌ តាមកាលគួរ ក្នុងការពិចារណាធម៌តាមកាលគួរ មាន ៦ យ៉ាងនេះឯង ។

[៥៧] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅលើភ្នំគិជ្ឈកូដ ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បូរណកស្សប បញ្ញត្តជាតិកំណើត ៦ យ៉ាង គឺបញ្ញត្តជាតិខ្មៅ ១ បញ្ញត្តជាតិខៀវ ១ បញ្ញត្តជាតិក្រហម ១ បញ្ញត្តជាតិលឿង ១ បញ្ញត្តជាតិស ១ បញ្ញត្តជាតិសសុទ្ធ ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងជាតិ ៦ យ៉ាងនោះ បូរណកស្សប បញ្ញត្តពួកជនអ្នកសម្លាប់ពពែ អ្នកសម្លាប់ជ្រូក អ្នកសម្លាប់សត្វបក្សី អ្នកសម្លាប់ម្រឹគ ពួកព្រានពួកអ្នកសម្លាប់ត្រី ពួកចោរ ពួកអ្នកសម្លាប់ចោរ ពួកអ្នកជាប់គុក ឬក៏ពួកជនណាមួយក្រៅពីនេះ ដែលមានអំពើអាក្រក់ថាជាជាតិខ្មៅ ។

២០៩

តត្រិទំ ភន្តេ បូរណេន កស្សបេន នីលាភិជាតិ បញ្ញត្តា ភិក្ខូ កណ្ហាធិមុត្តិកា[១] យេ វា បនញ្ញេបិ កេចិ កម្មវាទា កិរិយវាទា ។ តត្រិទំ ភន្តេ បូរណេន កស្សបេន លោហិតាភិជាតិ បញ្ញត្តា និគណ្ឋា ឯកសាដកា ។ តត្រិទំ ភន្តេ បូរណេន កស្សបេន ហលិទ្ទាភិជាតិ បញ្ញត្តា គិហី ឱទាតវសនា អចេលកសាវកា ។ តត្រិទំ ភន្តេ បូរណេន កស្សបេន សុក្កាភិជាតិ បញ្ញត្តា អាជីវកា អាជីវកិនិយោ ។ តត្រិទំ ភន្តេ បូរណេន កស្សបេន បរមសុក្កាភិជាតិ បញ្ញត្តា នន្ទោ វច្ឆោ កច្ចោ[២] សង្កិច្ចោ មក្ខលិ គោសាលោ ។ បូរណេន ភន្តេ កស្សបេន ឥមា ឆឡាភិជាតិយោ បញ្ញត្តាតិ ។ កឹ បនានន្ទ បូរណស្ស កស្សបស្ស សព្វោ លោកោ ឯតទព្ភនុជានាតិ ឥមា ឆឡាភិជាតិយោ បញ្ញាបេតុន្តិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។

---

១ ឱ. ម. កណ្ដកវុត្តិកា ។ ២ ឱ. កិសោ ។ ម. កិច្ឆោ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងជាតិ ៦ យ៉ាងនោះ បូរណកស្សប បញ្ញត្តពួកភិក្ខុដែលមានអធ្យាស្រ័យខ្មៅ ឬក៏ពួកជនណាមួយ ក្រៅពីនេះ ដែលជាកម្មវាទ និងកិរិយវាទ ថាជាជាតិ ខៀវ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងជាតិ ៦ យ៉ាងនោះ បូរណកស្សប បញ្ញត្តពួកនិគ្រន្ថដែលមានសាដកតែ ១ ថាជាជាតិ ក្រហម ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងជាតិ ៦ យ៉ាងនោះ បូរណកស្សប បញ្ញត្តពួកគ្រហស្ថ អ្នកស្លៀកដណ្តប់សំពត់ ស មានសាដកដូចជា សាដកអចេលកៈ ថាជាជាតិ លឿង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងជាតិ ៦ យ៉ាងនោះ បូរណកស្សប បញ្ញត្តពួកអាជីវកៈ និងអាជីវិកា ថាជាជាតិ ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងជាតិ ៦ យ៉ាងនោះ បូរណកស្សប បញ្ញត្តជនឈ្មោះ នន្ទវច្ឆៈ ឈ្មោះកច្ចសង្កិច្ចៈ និងឈ្មោះមក្ខលិគោសាល ថាជាជាតិ សសុទ្ធ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បូរណកស្សប បានបញ្ញត្តជាតិ ៦ យ៉ាងនេះឯង ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ ចុះសត្វ-លោកទាំងពួង យល់តាមពាក្យរបស់បូរណកស្សប ដែលបញ្ញត្តជាតិ ៦ យ៉ាងនេះដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនយល់តាមទេ ។

សេយ្យថាបិ អានន្ទ បុរិសោ ទឡិទ្ទោ អស្សកោ អនឡ្ហិយោ តស្ស អកាមកស្ស ពិលំ ឱលគេយ្យុំ ឥទំ តេ អម្ភោ បុរិស មំសញ្ច ខាទិតព្វំ មូលញ្ច អនុប្បទាតព្វន្តិ ឯវមេវ ខោ អានន្ទ បូរណេន កស្សបេន អប្បដិញ្ញាយ ឯតេសំ សមណព្រាហ្មណានំ ឥមា ឆឡាភិជាតិយោ បញ្ញត្តា យថា តំ ពាលេន អព្យត្តេន អក្ខេត្តញ្ញុនា អកុសលេន ។ អហំ ខោ បនានន្ទ ឆឡាភិជាតិយោ បញ្ញាបេមិ តំ សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។ ភគវា ឯតទវោច កតមា ចានន្ទ ឆឡាភិជាតិយោ ។ ឥធានន្ទ ឯកច្ចោ កណ្ហាភិជាតិយោ សមានោ កណ្ហំ ធម្មំ អភិជាយតិ ឥធ បនានន្ទ ឯកច្ចោ កណ្ហាភិជាតិយោ សមានោ សុក្កំ ធម្មំ អភិជាយតិ ឥធ បនានន្ទ ឯកច្ចោ កណ្ហាភិជាតិយោ សមានោ អកណ្ហំ អសុក្កំ និព្វានំ អភិជាយតិ ឥធ បនានន្ទ ឯកច្ចោ សុក្កាភិជាតិយោ សមានោ កណ្ហំ ធម្មំ អភិជាយតិ

ម្នាលអានន្ទ ដូចជាបុរសទ័លក្រ មិនមានទ្រព្យរបស់ខ្លួន ជាអ្នកមិនស្តុកស្តម្ភ ពួកជនឯទៀត ជម្រុញឲ្យចំណែកសាច់ ដល់បុរសនោះ ដែលជាអ្នកមិនត្រូវការ ដោយបង្ខំថា នែបុរសអើយ អ្នកត្រូវទំពាស៊ីសាច់នេះផង ត្រូវប្រគល់ឲ្យនូវថ្លៃផង យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអានន្ទ បូរណកស្សប ជាមនុស្សពាល មិនវាងវៃ មិនស្គាល់ខេត្ត (នៃការបញ្ញត្តជាតិ) មិនឆ្លៀវឆ្លាស បានបញ្ញត្តជាតិ ៦ យ៉ាងនេះ របស់ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនុ៎ះ ដោយគេមិនបានយល់ព្រម ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអានន្ទ ឥឡូវនេះ តថាគតនឹងបញ្ញត្តជាតិ ៦ យ៉ាង អ្នកចូរស្តាប់បញ្ញត្តិនោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យល្អ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក៏ទទួលព្រះពុទ្ធដីកានៃព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ ចុះជាតិ ៦ យ៉ាងតើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មានជាតិ ខ្មៅ ប្រព្រឹត្តធម៌ខ្មៅ ១ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មានជាតិខ្មៅ ប្រព្រឹត្តធម៌ ស ១ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះមានជាតិ ខ្មៅ ដល់នូវព្រះនិព្វាន ដែលជាធម៌មិនខ្មៅមិនស ១ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មានជាតិ ស ប្រព្រឹត្តធម៌ ខ្មៅ ១

ឥធ បនានន្ទ ឯកច្ចោ សុក្កាភិជាតិយោ សមានោ សុក្កំ ធម្មំ អភិជាយតិ ឥធ បនានន្ទ ឯកច្ចោ សុក្កាភិជាតិយោ សមានោ អកណ្ហំ អសុក្កំ និព្វានំ អភិជាយតិ ។ កថញ្ចានន្ទ កណ្ហាភិជាតិយោ សមានោ កណ្ហំ ធម្មំ អភិជាយតិ ។ ឥធានន្ទ ឯកច្ចោ នីចេ កុលេ បច្ចាជាតោ ហោតិ ចណ្ឌាលកុលេ វា នេសាទកុលេ វា វេណកុលេ វា រថការកុលេ វា បុក្កុសកុលេ វា ទឡិទ្ទេ អប្បន្នបានភោជនេ កសិរវុត្តិកេ យត្ថ កសិរេន ឃាសច្ឆាទោ លព្ភតិ សោ ច ហោតិ ទុព្វណ្ណោ ទុទ្ទសិកោ ឱកោដិមកោ ពហ្វាពាធោ កាណោ វា កុណី វា ខញ្ជោ វា បក្ខហតោ វា ន លាភី អន្នស្ស បានស្ស វត្ថស្ស យានស្ស មាលាគន្ធវិលេបនស្ស សេយ្យាវសថបទីបេយ្យស្ស សោ កាយេន ទុច្ចរិតំ ចរតិ វាចាយ ទុច្ចរិតំ ចរតិ មនសា ទុច្ចរិតំ ចរតិ សោ កាយេន ទុច្ចរិតំ ចរិត្វា វាចាយ ទុច្ចរិតំ ចរិត្វា មនសា ទុច្ចរិតំ ចរិត្វា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។

ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មានជាតិ ស ប្រព្រឹត្តធម៌ ស ១ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មានជាតិ ស ដល់នូវព្រះនិព្វាន ដែលជាធម៌មិនខ្មៅមិន ស ១ ។ ម្នាលអានន្ទ ចុះបុគ្គលមានជាតិ ខ្មៅ ប្រព្រឹត្តធម៌ ខ្មៅ តើយ៉ាងណា ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មកកើតក្នុងត្រកូលថោកទាប គឺត្រកូលចណ្ឌាល ឬត្រកូលនេសាទ ត្រកូលជាងផែង ត្រកូលជាងរថ ត្រកូលអ្នកយកសម្រាម ជាត្រកូលក្រីក្រ មិនមានបាយទឹក និងគ្រឿងប្រើប្រាស់រស់នៅដោយលំបាក ដែលជាត្រកូលរកគ្រឿងបរិភោគនិងគ្រឿងស្លៀកពាក់បានដោយក្រ បុគ្គលនោះឯង ជាអ្នកមានសម្បុរអាក្រក់ លំបាកមើល ជាបុគ្គលទាបតឿ មានអាពាធច្រើន ជាបុគ្គលខ្វាក់ ឬក្ញែង ខ្ចក ស្វាប់អវយវៈ ជាអ្នកមិនសូវបាននូវបាយទឹក សំពត់ យាន កម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាប ទីដេក ទីនៅនិងគ្រឿងប្រទីប បុគ្គលនោះ ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយកាយ ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយវាចា ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយចិត្ត លុះបុគ្គលនោះ ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយកាយ ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយវាចា ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយចិត្តហើយ គ្រាបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតឯអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ។

ឯវំ ខោ អានន្ទ កណ្ហាភិជាតិយោ សមានោ កណ្ហំ ធម្មំ អភិជាយតិ ។ កថញ្ចានន្ទ កណ្ហាភិជាតិយោ សមានោ សុក្កំ ធម្មំ អភិជាយតិ ។ ឥធានន្ទ ឯកច្ចោ នីចេ កុលេ បច្ចាជាតោ ហោតិ ចណ្ឌាលកុលេ វា ។ បេ ។ សេយ្យាវសថប្បទីបេយ្យស្ស សោ កាយេន សុចរិតំ ចរតិ វាចាយ សុចរិតំ ចរតិ មនសា សុចរិតំ ចរតិ សោ កាយេន សុចរិតំ ចរិត្វា វាចាយ សុចរិតំ ចរិត្វា មនសា សុចរិតំ ចរិត្វា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ ។ ឯវំ ខោ អានន្ទ កណ្ហាភិជាតិយោ សមានោ សុក្កំ ធម្មំ អភិជាយតិ ។ កថញ្ចានន្ទ កណ្ហាភិជាតិយោ សមានោ អកណ្ហំ អសុក្កំ និព្វានំ អភិជាយតិ ។ ឥធានន្ទ ឯកច្ចោ នីចេ កុលេ បច្ចា-ជាតោ ហោតិ ចណ្ឌាលកុលេ វា ។ បេ ។ សោ ច ហោតិ ទុព្វណ្ណោ ទុទ្ទសិកោ ឱកោដិមកោ សោ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជតិ សោ ឯវំ បព្វជិតោ សមានោ

ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលជាអ្នកមានជាតិ ខ្មៅ ប្រព្រឹត្តធម៌ ខ្មៅ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ ចុះបុគ្គលមានជាតិ ខ្មៅ ប្រព្រឹត្តធម៌ ស តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មកកើតក្នុងត្រកូលទាប គឺត្រកូលចណ្ឌាល ។ បេ ។ ជាអ្នកមិនសូវបាននូវទីដេក ទីនៅនិងគ្រឿងប្រទីប បុគ្គលនោះ ប្រព្រឹត្តសុចរិតដោយកាយ ប្រព្រឹត្តសុចរិតដោយវាចា ប្រព្រឹត្តសុចរិតដោយចិត្ត លុះបុគ្គលនោះ ប្រព្រឹត្តសុចរិតដោយកាយ ប្រព្រឹត្តសុចរិតដោយវាចា ប្រព្រឹត្តសុចរិតដោយចិត្តហើយ គ្រាបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើត ឯសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលជាអ្នកមានជាតិ ខ្មៅ ប្រព្រឹត្តធម៌ ស យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ ចុះបុគ្គលអ្នកមានជាតិ ខ្មៅ ដល់នូវព្រះនិព្វាន ដែលជាធម៌មិនខ្មៅមិនស តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ មកកើតក្នុងត្រកូលទាប គឺត្រកូលចណ្ឌាល ។ បេ ។ បុគ្គលនោះឯង ជាអ្នកមានសម្បុរអាក្រក់ លំបាកមើល ជាមនុស្សទាបតឿ បុគ្គលនោះកោរសក់ កោរពុកមាត់ពុកចង្កា ស្លៀកដណ្តប់នូវកាសាវពស្ត្រ ចេញចាកផ្ទះចូលកាន់ផ្នួស លុះបុគ្គលនោះបួស យ៉ាងនេះហើយ

បញ្ច នីវរណេ បហាយ ចេតសោ ឧបក្កិលេសេ បញ្ញាយ ទុព្វលីករណេ ចតូសុ សតិប្បដ្ឋានេសុ សូបដ្ឋិតចិត្តោ សត្ត ពោជ្ឈង្គេ យថាភូតំ ភាវេត្វា អកណ្ហំ អសុក្កំ និព្វានំ អភិជាយតិ ។ ឯវំ ខោ អានន្ទ កណ្ហាភិជាតិយោ សមានោ អកណ្ហំ អសុក្កំ និព្វានំ អភិជាយតិ ។ កថញ្ចានន្ទ សុក្កាភិជាតិយោ សមានោ កណ្ហំ ធម្មំ អភិជាយតិ ។ ឥធានន្ទ ឯកច្ចោ ឧច្ចេ កុលេ បច្ចាជាតោ ហោតិ ខត្តិយមហាសាលកុលេ វា ព្រាហ្មណ-មហាសាលកុលេ វា គហបតិមហាសាលកុលេ វា អឌ្ឍេ មហទ្ធនេ មហាភោគេ បហូតជាតរូបរជតេ បហូតវិត្តូបករណេ បហូតធនធញ្ញេ សោ ច ហោតិ អភិរូបោ ទស្សនីយោ បាសាទិកោ បរមាយ វណ្ណបោក្ខរតាយ សមន្នាគតោ លាភី អន្នស្ស បានស្ស វត្ថស្ស យានស្ស មាលាគន្ធវិលេបនស្ស សេយ្យាវសថប្បទីបេយ្យស្ស សោ កាយេន ទុច្ចរិតំ ចរតិ

ក៏បានលះនូវនីវរណធម៌ ៥ ប្រការ ដែលជាឧបក្កិលេសនៃចិត្តជាគ្រឿងធ្វើប្រាជ្ញាឲ្យថយកម្លាំង មានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងសតិប្បដ្ឋាន ៤ ចម្រើនពោជ្ឈង្គ ៧ តាមសមគួរ ហើយដល់នូវព្រះនិព្វានដែលជាធម៌មិនខ្មៅមិនស ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលអ្នកមានជាតិ ខ្មៅ ដល់នូវព្រះនិព្វាន ដែលជាធម៌មិនខ្មៅមិនស យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ ចុះបុគ្គលអ្នកមានជាតិ ស ប្រព្រឹត្តធម៌ខ្មៅ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ កើតក្នុងត្រកូលខ្ពស់ គឺត្រកូលខត្តិយមហាសាល ឬត្រកូលព្រាហ្មណមហាសាល ត្រកូលគហបតិមហាសាល ជាត្រកូលស្តុកស្តម្ភ មានទ្រព្យច្រើន មានភោគៈច្រើន មានមាសប្រាក់ច្រើន មានគ្រឿងឧបករណ៍ជាទីគាប់ចិត្តច្រើន មានធនធាននិងធញ្ញាហារច្រើន បុគ្គលនោះ មានរូបល្អ គួររមិលមើល គួរជ្រះថ្លា ប្រកបដោយសម្បុរដ៏ល្អក្រៃលែង ជាអ្នកស្វាក់លាភចំពោះបាយ ទឹក សំពត់ យាន កម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាបទីដេក ទីនៅនិងគ្រឿងប្រទីប បុគ្គលនោះ ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយកាយ

វាចាយ ទុច្ចរិតំ ចរតិ មនសា ទុច្ចរិតំ ចរតិ សោ កាយេន ទុច្ចរិតំ ចរិត្វា វាចាយ ទុច្ចរិតំ ចរិត្វា មនសា ទុច្ចរិតំ ចរិត្វា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ ឯវំ ខោ អានន្ទ សុក្កាភិជាតិយោ សមានោ កណ្ហំ ធម្មំ អភិជាយតិ ។ កថញ្ចានន្ទ សុក្កាភិជាតិយោ សមានោ សុក្កំ ធម្មំ អភិជាយតិ ។ ឥធានន្ទ ឯកច្ចោ ឧច្ចេ កុលេ បច្ចាជាតោ ហោតិ ខត្តិយមហាសាល-កុលេ វា ។ បេ ។ សេយ្យាវសថប្បទីបេយ្យស្ស សោ កាយេន សុចរិតំ ចរតិ វាចាយ សុចរិតំ ចរតិ មនសា សុចរិតំ ចរតិ សោ កាយេន សុចរិតំ ចរិត្វា វាចាយ សុចរិតំ ចរិត្វា មនសា សុចរិតំ ចរិត្វា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ ។ ឯវំ ខោ អានន្ទ សុក្កាភិជាតិយោ សមានោ សុក្កំ ធម្មំ អភិ-ជាយតិ ។ កថញ្ចានន្ទ សុក្កាភិជាតិយោ សមានោ អកណ្ហំ អសុក្កំ និព្វានំ អភិជាយតិ ។

ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយវាចា ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយចិត្ត លុះបុគ្គលនោះ ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយកាយ ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយវាចា ប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតដោយចិត្តហើយ គ្រាបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើត ឯអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលមានជាតិ ស ដែលប្រព្រឹត្តធម៌ ខ្មៅ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ ចុះបុគ្គលជាអ្នកមានជាតិ ស ប្រព្រឹត្តធម៌ ស តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មកកើតក្នុងត្រកូលខ្ពស់ គឺត្រកូលខត្តិយមហាសាល ។ បេ ។ ជាអ្នកស្វាក់លាភ ចំពោះទីដេក ទីនៅនិងគ្រឿងប្រទីប បុគ្គលនោះប្រព្រឹត្តសុចរិតដោយកាយ ប្រព្រឹត្តសុចរិតដោយវាចា ប្រព្រឹត្តសុចរិតដោយចិត្ត លុះបុគ្គលនោះ ប្រព្រឹត្តសុចរិតដោយកាយ ប្រព្រឹត្តសុចរិតដោយវាចា ប្រព្រឹត្តសុចរិតដោយចិត្តហើយ គ្រាបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើត ឯសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលអ្នកមានជាតិ ស ប្រព្រឹត្តធម៌ ស យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ ចុះបុគ្គលមានជាតិ ស ដល់នូវព្រះនិព្វាន ដែលជាធម៌មិនខ្មៅមិនស តើយ៉ាងណា ។

ឥធានន្ទ ឯកច្ចោ ឧច្ចេ កុលេ បច្ចាជាតោ ហោតិ ខត្តិយមហាសាលកុលេ វា ព្រាហ្មណមហាសាល-កុលេ វា គហបតិមហាសាលកុលេ វា អឌ្ឍេ មហទ្ធនេ មហាភោគេ បហូតជាតរូបរជតេ បហូតវិត្តូបករណេ បហូតធនធញ្ញេ សោ ច ហោតិ អភិរូបោ ទស្សនីយោ បាសាទិកោ បរមាយ វណ្ណបោក្ខរតាយ សមន្នាគតោ លាភី អន្នស្ស បានស្ស វត្ថស្ស យានស្ស មាលា-គន្ធវិលេបនស្ស សេយ្យាវសថប្បទីបេយ្យស្ស សោ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជតិ សោ ឯវំ បព្វជិតោ សមានោ បញ្ច នីវរណេ បហាយ ចេតសោ ឧបក្កិ-លេសេ បញ្ញាយ ទុព្វលីករណេ ចតូសុ សតិប្បដ្ឋា-នេសុ សូបដ្ឋិតចិត្តោ សត្ត ពោជ្ឈង្គេ យថាភូតំ ភាវេត្វា អកណ្ហំ អសុក្កំ និព្វានំ អភិជាយតិ ។ ឯវំ ខោ អានន្ទ សុក្កាភិជាតិយោ សមានោ អកណ្ហំ អសុក្កំ និព្វានំ អភិជាយតិ ។ ឥមា ខោ អានន្ទ ឆឡាភិជាតិយោតិ ។

ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មកកើតក្នុងត្រកូលខ្ពស់ គឺត្រកូលខត្តិយមហាសាល ឬត្រកូលព្រាហ្មណមហាសាល ត្រកូលគហបតិ-មហាសាល ជាត្រកូលស្តុកស្តម្ភ មានទ្រព្យច្រើន មានភោគៈច្រើន មានមាសប្រាក់ច្រើន មានគ្រឿងឧបករណ៍ជាទីគាប់ចិត្តច្រើន មានធនធាននិងធញ្ញាហារច្រើន បុគ្គលនោះ ជាអ្នកមានរូបល្អ គួររមិលមើល គួរជ្រះថ្លា ប្រកបដោយសម្បុរដ៏ល្អក្រៃលែង ជាអ្នកស្វាក់លាភបំពោះបាយ ទឹក សំពត់ យាន កម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាបទីដេក ទីនៅនិងគ្រឿងប្រទីប បុគ្គលនោះ បានកោរសក់ កោរពុកមាត់ពុកចង្កា ស្លៀកដណ្តប់នូវកាសាវពស្ត្រ ចេញចាកផ្ទះចូលកាន់ផ្នួសលុះបុគ្គលនោះបួស យ៉ាងនេះហើយ ក៏លះនូវនីវរណៈ ៥ ប្រការ ដែលជាឧបក្កិលេសនៃចិត្ត ជាគ្រឿងធ្វើប្រាជ្ញាឲ្យថយកម្លាំង មានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងសតិប្បដ្ឋាន ៤ ចម្រើនពោជ្ឈង្គ ៧ តាមសមគួរ ហើយដល់នូវព្រះនិព្វានដែលជាធម៌មិនខ្មៅមិនស ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលដែលមានជាតិ ស ដល់នូវព្រះនិព្វានដែលជាធម៌មិនខ្មៅមិនសយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ ជាតិ ៦ យ៉ាងនេះឯង ។

[៥៨] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ជលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ យេ អាសវា សំវរាបហាតព្វា តេ សំវរេន បហីនា ហោន្តិ យេ អាសវា បដិសេវនាបហាតព្វា តេ បដិសេវនាយ បហីនា ហោន្តិ យេ អាសវា អធិវាសនាបហាតព្វា តេ អធិវាសនាយ បហីនា ហោន្តិ យេ អាសវា បរិវជ្ជនាបហាតព្វា តេ បរិវជ្ជនាយ បហីនា ហោន្តិ យេ អាសវា វិនោទនាបហាតព្វា តេ វិនោទនាយ បហីនា ហោន្តិ យេ អាសវា ភាវនាបហាតព្វា តេ ភាវនាយ បហីនា ហោន្តិ ។ កតមេ ច ភិក្ខវេ អាសវា សំវរាបហាតព្វា យេ សំវរេន បហីនា ហោន្តិ ។

[៥៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកគួរទទួលនូវវត្ថុដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលនូវវត្ថុដែលគេរៀបទទួលភ្ញៀវ គួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន គួរធ្វើអញ្ជលិកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាសវៈទាំងឡាយណា ដែលត្រូវលះបង់ ដោយការសង្រួម អាសវៈទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានលះបង់ហើយ ដោយការសង្រួម ១ អាសវៈទាំងឡាយណា ដែលត្រូវលះបង់ ដោយការសេព (នូវបច្ច័យ) អាសវៈទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុបានលះបង់ហើយ ដោយការសេព ១ អាសវៈទាំងឡាយណា ដែលត្រូវលះបង់ ដោយការអត់ធន់ អាសវៈទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុបានលះបង់ហើយ ដោយការអត់ធន់ ១ អាសវៈទាំងឡាយណា ដែលត្រូវលះបង់ ដោយការវៀរ អាសវៈទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុបានលះបង់ហើយ ដោយការវៀរ ១ អាសវៈទាំងឡាយណា ដែលត្រូវលះបង់ ដោយការបន្ទោបង់ អាសវៈទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុបានលះបង់ហើយដោយការបន្ទោបង់ ១ អាសវៈទាំងឡាយណា ដែលត្រូវលះបង់ដោយការចម្រើន អាសវៈទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុបានលះបង់ហើយដោយការចម្រើន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអាសវៈទាំងឡាយ ដូចម្តេចដែលត្រូវលះបង់ ដោយការសង្រួម ភិក្ខុបានលះបង់ដោយការសង្រួម ។

៩៨ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បដិសំខា យោនិសោ ចក្ខុន្ទ្រិយ-សំវរំ សំវុតោ វិហរតិ ។ យំ ហិស្ស ភិក្ខវេ ចក្ខុន្ទ្រិយ-សំវរំ អសំវុតស្ស វិហរតោ ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ចក្ខុន្ទ្រិយសំវរំ សំវុតស្ស វិហរតោ ឯវំស តេ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ ។ បដិសំខា យោនិសោ សោតិន្ទ្រិយ... ឃានិន្ទ្រិយ... ជិវ្ហិន្ទ្រិយ... កាយិន្ទ្រិយ... មនិន្ទ្រិយសំវរំ សំវុតោ វិហរតិ ។ យំ ហិស្ស ភិក្ខវេ មនិន្ទ្រិយសំវរំ អសំ-វុតស្ស វិហរតោ ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា មនិន្ទ្រិយសំវរំ សំវុតស្ស វិហរតោ ឯវំស តេ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ ។ យំ ហិស្ស ភិក្ខវេ សំវរំ អសំវុតស្ស វិហរតោ ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា សំវរំ សំវុតស្ស វិហរតោ ឯវំស តេ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាដោយឧបាយ ហើយសង្រួមនូវចក្ខុន្ទ្រិយសំវរៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនោះ មិនសង្រួមនូវចក្ខុន្ទ្រិយសំវរៈទេ អាសវៈទាំងឡាយដែលជា គ្រឿងចង្អៀតចង្អល់ ក្តៅក្រហាយ គប្បីកើតឡើងបាន បើភិក្ខុនោះ បានសង្រួមនូវចក្ខុន្ទ្រិយសំវរៈ អាសវៈ ដែលជាគ្រឿងចង្អៀតចង្អល់ ក្តៅក្រហាយទាំងនោះ រមែងមិនមានដោយឧបាយយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុ ពិចារណាដោយឧបាយហើយ សង្រួមនូវសោតិន្ទ្រិយ... ឃានិន្ទ្រិយ... ជិវ្ហិន្ទ្រិយ... កាយិន្ទ្រិយ... មនិន្ទ្រិយសំវរៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនោះ មិនសង្រួមនូវមនិន្ទ្រិយសំវរៈទេ អាសវៈទាំងឡាយ ដែលជាគ្រឿងចង្អៀតចង្អល់ ក្តៅក្រហាយ គប្បីកើតឡើងបាន បើ ភិក្ខុនោះ បានសង្រួមនូវមនិន្ទ្រិយសំវរៈ អាសវៈដែលជាគ្រឿងចង្អៀត ចង្អល់ក្តៅក្រហាយទាំងនោះ រមែងមិនមានដោយឧបាយយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនោះមិនសង្រួមនូវសំវរៈទេ អាសវៈ ទាំងឡាយដែលជាគ្រឿងចង្អៀតចង្អល់ ក្តៅក្រហាយ គប្បីកើតឡើង បាន បើភិក្ខុនោះបានសង្រួមនូវសំវរៈ អាសវៈដែលជាគ្រឿងចង្អៀត ចង្អល់ក្តៅក្រហាយទាំងនោះ រមែងមិនមានដោយឧបាយយ៉ាងនេះ ។

ឥមេ វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ អាសវា សំវរបហាតព្វា យេ សំវរេន បហីនា ហោន្តិ ។ កតមេ ច ភិក្ខវេ អាសវា បដិសេវនាបហាតព្វា យេ បដិសេវនាយ បហីនា ហោន្តិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បដិសំខា យោនិសោ ចីវរំ បដិសេវតិ យាវទេវ សីតស្ស បដិឃាតាយ ឧណ្ហស្ស បដិឃាតាយ ឌំសមកសវាតាតបសិរឹសប-សម្ផស្សានំ បដិឃាតាយ យាវទេវ ហិរិកោបិន-ប្បដិច្ឆាទនត្ថំ ។ បដិសំខា យោនិសោ បិណ្ឌបាតំ បដិសេវតិ នេវ ទវាយ ន មទាយ ន មណ្ឌនាយ ន វិភូសនាយ យាវទេវ ឥមស្ស កាយស្ស ឋិតិយា យាបនាយ វិហឹសុបរតិយា ព្រហ្មចរិយានុគ្គហាយ ឥតិ បុរាណញ្ច វេទនំ បដិហំខាមិ នវញ្ច វេទនំ ន ឧប្បាទេស្សាមិ យាត្រា ច មេ ភវិស្សតិ អនវជ្ជតា ច

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អាសវៈទាំងឡាយ ដែលត្រូវលះបង់ដោយការសង្រួម ភិក្ខុក៏បានលះបង់ ដោយការសង្រួម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអាសវៈទាំងឡាយដូចម្តេច ដែលត្រូវលះបង់ ដោយការសេព ភិក្ខុក៏បានលះបង់ដោយការសេព ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាដោយឧបាយហើយ ប្រើប្រាស់នូវចីវរ ដើម្បីការពារត្រជាក់ ដើម្បីការពារកម្តៅ ដើម្បីការពារសម្ផស្សរបោម មូស ខ្យល់ កម្តៅថ្ងៃ និងពស់តូច ពស់ធំទាំងឡាយ ដើម្បីបិទបាំងអវយវៈ ដែលធ្វើនូវសេចក្តីខ្មាសឲ្យកម្រើក ។ ពិចារណាដោយឧបាយហើយ បរិភោគនូវចង្ហាន់បិណ្ឌបាត ដើម្បីលេងដូចក្មេងអ្នកស្រុកក៏ទេ ដើម្បីឲ្យកើតបុរិសមានះស្រវឹងដូចអ្នកប្រដាល់ក៏ទេ ដើម្បីប្រដាប់តាក់តែងរាងកាយដូចស្រ្តីក្នុងបូរីក៏ទេ ដើម្បីធ្វើឲ្យផូរផង់ពណ៌សម្បុរដូចអ្នករបាំក៏ទេ បរិភោគគ្រាន់តែដើម្បីឲ្យតាំងនៅនៃរាងកាយនេះ ដើម្បីញ៉ាំងជីវិតិន្ទ្រិយឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបំបាត់នូវសេចក្តីលំបាក ដើម្បីអនុគ្រោះដល់ព្រហ្មចរិយធម៌ អញនឹងកម្ចាត់បង់នូវវេទនាចាស់ គឺសេចក្តីស្រេកឃ្លាន ដែលមានហើយផង ញ៉ាំងវេទនាថ្មីគឺឆ្អែតហួសប្រមាណមិនឲ្យកើតឡើងបានផង កិរិយាប្រព្រឹត្តទៅនៃឥរិយាបថទាំង ៤ ក្តី សេចក្តីមិនមានទោស មានមិនច្រអូសកាយ មិនច្រអូសចិត្តជាដើមក្តី

ផាសុវិហារោ ចាតិ ។ បដិសំខា យោនិសោ សេនាសនំ បដិសេវតិ យាវទេវ សីតស្ស បដិឃាតាយ ឧណ្ហស្ស បដិឃាតាយ ឌំសមកសវាតាតបសិរឹសបសម្ផស្សានំ បដិឃាតាយ យាវទេវ ឧតុបរិស្សយវិនោទនំ បដិសល្លានារាមត្ថំ ។ បដិសំខា យោនិសោ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារំ បដិសេវតិ យាវទេវ ឧប្បន្នានំ វេយ្យាពាធិកានំ វេទនានំ បដិឃាតាយ អព្យាបជ្ឈបរមតាយ ។ យំ ហិស្ស ភិក្ខវេ អប្បដិសេវតោ ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា បដិសេវតោ ឯវំស តេ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ ។ ឥមេ វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ អាសវា បដិសេវនាបហាតព្វា យេ បដិសេវនាយ បហីនា ហោន្តិ ។ កតមេ ច ភិក្ខវេ អាសវា អធិវាសនាបហាតព្វា យេ អធិវាសនាយ បហីនា ហោន្តិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បដិសំខា យោនិសោ ខមោ ហោតិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ជិឃច្ឆាយ បិបាសាយ

កិរិយានៅសប្បាយក្នុងឥរិយាបថទាំង ៤ ក្ដី នឹងមានដល់អញ ។ ពិចារណាដោយឧបាយហើយ ប្រើប្រាស់នូវសេនាសនៈ ដើម្បីការពារត្រជាក់ ដើម្បីការពារកម្ដៅ ដើម្បីការពារសម្ផស្ស របោម មូស ខ្យល់ កម្ដៅថ្ងៃ និងពស់តូចពស់ធំទាំងឡាយ ដើម្បីបន្ទោបង់នូវអន្តរាយ ដែលកើតអំពីរដូវ ហើយអភិរម្យសម្ងំនៅក្នុងព្រះកម្មដ្ឋាន ។ ពិចារណាដោយឧបាយហើយ ប្រើប្រាស់នូវគ្រឿងបរិក្ខារ គឺថ្នាំជាបច្ច័យដល់អ្នកជំងឺ ដើម្បីការពារនូវវេទនាទាំងឡាយ ដែលបៀតបៀនផ្សេង ៗ ដែលកើតឡើងហើយ ដើម្បីប្រាសចាកទុក្ខខ្លាំង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនោះ មិនសេព (នូវបច្ច័យណាមួយដោយឧបាយ) ទេ អាសវៈទាំងឡាយ ដែលជាគ្រឿងចង្អៀតចង្អល់ ក្ដៅក្រហាយ គប្បីកើតឡើងបាន បើភិក្ខុនោះបានសេព (នូវបច្ច័យណាមួយដោយឧបាយ) អាសវៈដែលជាគ្រឿងចង្អៀតចង្អល់ ក្ដៅក្រហាយទាំងនោះ រមែងមិនមានដោយឧបាយយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អាសវៈទាំងឡាយ ដែលត្រូវលះបង់ដោយការសេព ភិក្ខុក៏បានលះបង់ដោយការសេព ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអាសវៈទាំងឡាយដូចម្ដេច ដែលត្រូវលះបង់ ដោយការអត់ធន់ ភិក្ខុក៏បានលះបង់ដោយការអត់ធន់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាដោយឧបាយហើយ អត់ធន់នូវត្រជាក់ ក្ដៅ ឃ្លាន ស្រេក

ឌំសមកសវាតាតបសិរឹសបសម្ផស្សានំ ទុរុត្តានំ ទុរាគតានំ វចនបថានំ ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិប្បានំ ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ អមនាបានំ បាណហរានំ អធិវាសកជាតិកោ ហោតិ ។ យំ ហិស្ស ភិក្ខវេ អនធិវាសយតោ ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា អធិវាសយតោ ឯវំស តេ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ ។ ឥមេ វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ អាសវា អធិវាសនាបហាតព្វា យេ អធិវាសនាយ បហីនា ហោន្តិ ។ កតមេ ច ភិក្ខវេ អាសវា បរិវជ្ជនាបហាតព្វា យេ បរិវជ្ជនាយ បហីនា ហោន្តិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បដិសំខា យោនិសោ ចណ្ឌហត្ថឹ បរិវជ្ជេតិ ចណ្ឌអស្សំ បរិវជ្ជេតិ ចណ្ឌគោណំ បរិវជ្ជេតិ ចណ្ឌកុក្កុរំ បរិវជ្ជេតិ អហឹ ខាណុំ កណ្ដកដ្ឋានំ

ជាបុគ្គលអត់ធន់ចំពោះសម្ផស្ស របោម មូស ខ្យល់ កម្តៅថ្ងៃនិងពស់តូចពស់ធំទាំងឡាយ និងពាក្យទ្រគោះ អាក្រក់ដែលអាស្រ័យនូវសរីរៈជាទុក្ខក្លាខ្លាំងខ្វោចផ្សាមិនជាទីត្រេកអរ មិនជាទីគាប់ចិត្ត ជាវេទនាអាចនាំយកជីវិតទៅបានដែលកើតឡើងហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនោះ មិនអត់ធន់ (ចំពោះហេតុណាមួយទេ) អាសវៈទាំងឡាយដែលជាគ្រឿងចង្អៀតចង្អល់ ក្តៅក្រហាយ គប្បីកើតឡើងបាន បើភិក្ខុនោះបានអត់ធន់ (នូវហេតុណាមួយ) អាសវៈដែលជាគ្រឿងចង្អៀតចង្អល់ក្តៅក្រហាយទាំងនោះ រមែងមិនមានដោយឧបាយយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អាសវៈដែលត្រូវលះបង់ ដោយការអត់ធន់ ភិក្ខុក៏បានលះបង់ដោយការអត់ធន់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយចុះអាសវៈទាំងឡាយដូចម្តេច ដែលត្រូវលះបង់ ដោយការវៀរ ភិក្ខុបានលះបង់ ដោយការវៀរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះពិចារណាដោយឧបាយ ហើយចៀសវាងដំរីកាច ចៀសវាងសេះកាចចៀសវាងគោកាច ចៀសវាងឆ្កែកាច ពស់ ដង្គត់ឈើ ចម្រូងបន្លា

២២១

សោព្ភំ បបាតំ ចន្ទនិកំ ឱឡិគល្លំ ។ យថារូបេ អនាសនេ និសិន្នំ យថារូបេ អគោចរេ ចរន្តំ យថារូបេ បាបកេ មិត្តេ ភជន្តំ វិញ្ញូ សព្រហ្មចារី បាបកេសុ ឋានេសុ ឱកប្បេយ្យុំ សោ តញ្ចេវ អនាសនំ តញ្ច អគោចរំ តេ ច បាបកេ មិត្តេ បដិសំខា យោនិសោ បរិវជ្ជេតិ ។ យំ ហិស្ស ភិក្ខវេ អបរិវជ្ជយតោ ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា បរិវជ្ជយតោ ឯវំស តេ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ ។ ឥមេ វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ អាសវា បរិវជ្ជនាបហាតព្វា យេ បរិវជ្ជនាយ បហីនា ហោន្តិ ។ កតមេ ច ភិក្ខវេ អាសវា វិនោទនា-បហាតព្វា យេ វិនោទនាយ បហីនា ហោន្តិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បដិសំខា យោនិសោ ឧប្បន្នំ កាមវិតក្កំ នាធិវាសេតិ បជហតិ វិនោទេតិ ព្យន្តី-ករោតិ អនភាវំ គមេតិ បដិសំខា យោនិសោ ឧប្បន្នំ ព្យាបាទវិតក្កំ ។ បេ ។ ឧប្បន្នំ វិហឹសាវិតក្កំ...

អណ្តូង ជ្រោះ រណ្តៅទឹកសំអុយ និងប្រឡាយទឹកសំអុយ ។ ពួកសព្រហ្មចារីទាំងឡាយជាអ្នកដឹង គប្បីកំណត់ទុកនូវបុគ្គលដែលអង្គុយលើអាសនៈមិនសមគួរ យ៉ាងណា ដែលត្រេចទៅក្នុងទីមិនសមគួរ យ៉ាងណា ដែលសេពគប់នូវពួកបាបមិត្រ យ៉ាងណា ថាដូចជាទីអាក្រក់ ភិក្ខុនោះពិចារណាដោយឧបាយ ហើយចៀសវាងនូវអាសនៈមិនសមគួរនោះផង ទីគោចរមិនសមគួរនោះផង ពួកបាបមិត្តនោះផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនោះ មិនចៀសវាង (នូវហេតុណាមួយ) ទេ អាសវៈទាំងឡាយ ដែលជាគ្រឿងចង្អៀតចង្អល់ ក្តៅក្រហាយ គប្បីកើតឡើងបាន បើភិក្ខុនោះ បានចៀសវាង (នូវហេតុណាមួយ) អាសវៈដែលជាគ្រឿងចង្អៀតចង្អល់ក្តៅក្រហាយទាំងនោះ រមែងមិនមានដោយឧបាយយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អាសវៈ ដែលត្រូវលះបង់ដោយការចៀសវាង ភិក្ខុក៏បានលះបង់ដោយការចៀសវាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអាសវៈទាំងឡាយដូចម្តេច ដែលត្រូវលះបង់ ដោយការបន្ទោបង់ ភិក្ខុក៏បានលះបង់ ដោយការបន្ទោបង់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាដោយឧបាយ ហើយអត់ធន់ លះបង់ បន្ទោបង់ ធ្វើឲ្យវិនាស មិនឲ្យកើតមាននូវកាមវិតក្កៈដែលកើតឡើង នូវព្យាបាទវិតក្កៈដែលកើតឡើង ។ បេ ។ នូវវិហឹសាវិតក្កៈដែលកើតឡើង ..

ឧប្បន្នុប្បន្នេ ចាបកេ អកុសលេ ធម្មេ នាធិវាសេតិ បជហាតិ វិនោទេតិ ព្យន្តីករោតិ អនភាវំ គមេតិ ។ យំ ហិស្ស ភិក្ខវេ អវិនោទយតោ ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា វិនោទយតោ ឯវំស តេ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ ។ ឥមេ វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ អាសវា វិនោទនាបហាតព្វា យេ វិនោទនាយ បហីនា ហោន្តិ ។ កតមេ ច ភិក្ខវេ អាសវា ភាវនាបហាតព្វា យេ ភាវនាយ បហីនា ហោន្តិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បដិសំខា យោនិសោ សតិសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ វិវេកនិស្សិតំ វិរាគនិស្សិតំ និរោធនិស្សិតំ វោស្សគ្គប-រិណាមឹ បដិសំខា យោនិសោ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ ។ បេ ។ វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ បីតិសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ វិវេកនិស្សិតំ វិរាគនិស្សិតំ និរោធនិស្សិតំ វោស្សគ្គបរិណាមឹ ។

អត់ធន់ លះបង់ បន្ទោបង់ ធ្វើឲ្យវិនាស បំផ្លាញនូវពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមកដែលកើតឡើងហើយ ៗ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនោះមិនបន្ទោបង់ (នូវវិតក្កៈណាមួយ) ទេ អាសវៈទាំងឡាយ ដែលជាគ្រឿងចង្អៀតចង្អល់ក្តៅក្រហាយ គប្បីកើតឡើងបាន បើភិក្ខុនោះ បានបន្ទោបង់ (នូវវិតក្កៈណាមួយ) អាសវៈដែលជាគ្រឿងចង្អៀតចង្អល់ក្តៅក្រហាយទាំងនោះ រមែងមិនមានដោយឧបាយយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អាសវៈទាំងឡាយ ដែលត្រូវលះដោយការបន្ទោបង់ ភិក្ខុក៏បានលះដោយការបន្ទោបង់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអាសវៈទាំងឡាយដូចម្តេច ដែលត្រូវលះដោយការចម្រើន ភិក្ខុក៏បានលះបង់ដោយការចម្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាដោយឧបាយ ហើយចម្រើននូវសតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដែលអាស្រ័យនូវសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ អាស្រ័យនូវធម៌ជាគ្រឿងប្រាសចាករាគៈ អាស្រ័យធម៌ជាទីរលត់ទុក្ខ ជាធម៌បង្អោនទៅដើម្បីលះកិលេស ពិចារណាដោយឧបាយហើយចម្រើនធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គ ។ បេ ។ ចម្រើនវីរិយសម្ពោជ្ឈង្គ ចម្រើនបីតិសម្ពោជ្ឈង្គ ចម្រើនបស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គ ចម្រើនសមាធិសម្ពោជ្ឈង្គ ចម្រើនឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គ ដែលអាស្រ័យសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ អាស្រ័យធម៌ជាទីប្រាសចាករាគៈ អាស្រ័យធម៌ជាទីរលត់ទុក្ខជាធម៌បង្អោនទៅ ដើម្បីលះកិលេស ។

យំ ហិស្ស ភិក្ខវេ អភាវយតោ ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ភាវយតោ ឯវំស តេ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ ។ ឥមេ វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ អាសវា ភាវនាបហាតព្វា យេ ភាវនាយ បហីនា ហោន្តិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ជលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

[៤៩] ឯកំ សមយំ ភគវា នាតិកេ វិហរតិ គិញ្ជកាវសថេ ។ អថខោ នារុកម្មិកោ គហបតិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ នារុកម្មិកំ គហបតឹ ភគវា ឯតទវោច អបិ នុ តេ គហបតិ កុលេ ទានំ ទីយតីតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនោះ មិនចម្រើន (សម្ពោជ្ឈង្គណាមួយ) ទេ អាសវៈទាំងឡាយ ដែលជាគ្រឿងចង្អៀតចង្អល់ ក្តៅក្រហាយ គប្បីកើតឡើងបាន បើភិក្ខុនោះបានចម្រើន(សម្ពោជ្ឈង្គណាមួយ) អាសវៈ ដែលជាគ្រឿងចង្អៀតចង្អល់ ក្តៅក្រហាយទាំងនោះ រមែង មិនមានដោយឧបាយយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អាសវៈទាំងឡាយ ដែលត្រូវលះដោយការចម្រើន ភិក្ខុក៏បានលះបង់ ដោយការចម្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង នេះឯង ជាអ្នកគួរទទួលវត្ថុដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលវត្ថុដែលគេ រៀបទទួលភ្ញៀវ គួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន គួរធ្វើនូវអញ្ជលីកម្ម ជា បុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។

[៥៩] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងប្រាសាទ ដែលធ្វើអំពីឥដ្ឋ ក្នុងនាទិកគ្រាម ។ គ្រានោះឯង គហបតីឈ្មោះ ទារុកម្មិកៈ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះទារុកម្មិក-គហបតី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ សួរដូច្នេះថា ម្នាលគហបតី ចុះទានក្នុងត្រកូលអ្នកតែងឲ្យដែរឬ ។

ជីយតិ មេ ភន្តេ កុលេ ទានំ តញ្ច ខោ យេ តេ ភិក្ខូ អារញ្ញកា បិណ្ឌបាតិកា បំសុកុលិកា អរហន្តោ វា អរហត្តមគ្គំ វា សមាបន្នា តថារូបេសុ ភន្តេ ភិក្ខូសុ ទានំ ជីយតីតិ ។ ទុជ្ជានំ ខោ ឯតំ គហបតិ តយា គិហិនា កាមភោគិនា បុត្តសម្ពាធសយនំ អជ្ឈាវសន្តេន កាសិកចន្ទនំ បច្ចនុភោន្តេន មាលាគន្ធវិលេបនំ ធារយន្តេន ជាតរូបរជតំ សាទិយន្តេន ឥមេ វា អរហន្តោ ឥមេ វា អរហត្តមគ្គំ សមាបន្នាតិ ។ អារញ្ញកោ ចេបិ គហបតិ ភិក្ខុ ហោតិ ឧទ្ធតោ ឧន្នឡោ ចបលោ មុខរោ វិកិណ្ណវាចោ មុដ្ឋស្សតិ អសម្បជានោ អសមាហិតោ វិព្ភន្តចិត្តោ បាកតិន្ទ្រិយោ ឯវំ សោ តេនង្គេន គារយ្ហោ ។ អារញ្ញកោ ចេបិ គហបតិ ភិក្ខុ ហោតិ អនុទ្ធតោ អនុន្នឡោ អចបលោ អមុខរោ អវិកិណ្ណវាចោ

ទារុកម្មិកគហបតី ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ទានក្នុងត្រកូលខ្ញុំព្រះអង្គតែងឲ្យ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន តែថាទាននោះ ខ្ញុំព្រះអង្គឲ្យចំពោះតែពួកភិក្ខុ ដែលជាអ្នកប្រព្រឹត្តអរញ្ញិកធុតង្គ ប្រព្រឹត្តបិណ្ឌបាតិក-ធុតង្គ ប្រព្រឹត្តបំសុកុលិកធុតង្គ ជាព្រះអរហន្ត ឬភិក្ខុដែលដល់នូវអរហត្តមគ្គប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលគហបតី ខ្លួនអ្នក ជាគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគកាម នៅគ្រប់គ្រងដំណេកដ៏ចង្អៀតដោយកូនប្រពន្ធ ប្រើប្រាស់នូវខ្លឹមចន្ទន៍ដ៏ល្អិត ទ្រទ្រង់នូវកម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាប ត្រេកអរនូវមាសនិងប្រាក់ កម្រនឹងដឹងហេតុនេះថា ភិក្ខុទាំងនេះ ជាព្រះអរហន្ត ឬ ភិក្ខុទាំងនេះ បានដល់នូវអរហត្តមគ្គដូច្នេះបានឡើយ ។ ម្នាលគហបតី បើទុកជាភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តអរញ្ញិកធុតង្គ ប៉ុន្តែមានចិត្តរាយមាយ ជាអ្នកលើកកម្ពស់ មានចិត្តឃ្លេងឃ្លោង មានមាត់រឹង មានសម្តីផ្តេសផ្តាស ជាអ្នកភ្លេចស្មារតី មិនមានសម្បជញ្ញៈ មិនមានចិត្តតាំងមាំ មានចិត្តវិលខុស មានឥន្ទ្រិយជាប្រក្រតី កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះគួរគេតិះដៀលដោយហេតុនោះបាន ។ ម្នាលគហបតី បើទុកជាភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តអរញ្ញិកធុតង្គ ប៉ុន្តែជាអ្នកមានចិត្តមិនរាយមាយ ជាអ្នកមិនលើកកម្ពស់ មិនមានចិត្តឃ្លេងឃ្លោង មិនមានមាត់រឹង មិនមានវាចាផ្តេសផ្តាស

ឧបដ្ឋិតស្សតិ សម្បជានោ សមាហិតោ ឯកគ្គចិត្តោ សំវុតិន្ទ្រិយោ ឯវំ សោ តេនង្គេន ធាសំសោ ។ តាមន្ត-វិហារី ចេបិ គហបតិ ភិក្ខុ ហោតិ ឧទ្ធតោ ។ បេ ។ ឯវំ សោ តេនង្គេន គារយ្ហោ ។ តាមន្តវិហារី ចេបិ គហបតិ ភិក្ខុ ហោតិ អនុទ្ធតោ ។ បេ ។ ឯវំ សោ តេនង្គេន ធាសំសោ ។ បិណ្ឌបាតិកោ ចេបិ គហបតិ ភិក្ខុ ហោតិ ឧទ្ធតោ ។ បេ ។ ឯវំ សោ តេនង្គេន គារយ្ហោ ។ បិណ្ឌបាតិកោ ចេបិ គហបតិ ភិក្ខុ ហោតិ អនុទ្ធតោ ។ បេ ។ ឯវំ សោ តេនង្គេន ធាសំសោ ។ នេមន្តនិកោ ចេបិ គហបតិ ភិក្ខុ ហោតិ ឧទ្ធតោ ។ បេ ។ ឯវំ សោ តេនង្គេន គារយ្ហោ ។ នេមន្តនិកោ ចេបិ គហបតិ ភិក្ខុ ហោតិ អនុទ្ធតោ ។ បេ ។ ឯវំ សោ តេនង្គេន ធាសំសោ ។

មានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន មានសម្បជញ្ញៈ មានចិត្តតម្កល់មាំ មានចិត្តមូលតែ ១ ជាអ្នកសង្រួមឥន្ទ្រិយ កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ គួរសរសើរដោយហេតុនោះបាន ។ ម្នាលគហបតី បើទុកជាភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងសេនាសនៈជិតស្រុក ប៉ុន្តែជាអ្នកមានចិត្តរាយមាយ ។ បេ ។ កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ គួរតិះដៀលដោយហេតុនោះបាន ។ ម្នាលគហបតី បើទុកជាភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងសេនាសនៈជិតស្រុក ប៉ុន្តែជាអ្នកមានចិត្តមិនរាយមាយ ។ បេ ។ កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ គួរសរសើរដោយហេតុនោះបាន ។ ម្នាលគហបតី បើទុកជាភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តបិណ្ឌបាតិកធុតង្គ ប៉ុន្តែជាអ្នកមានចិត្តរាយមាយ ។ បេ ។ កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ គួរតិះដៀលដោយហេតុនោះបាន ។ ម្នាលគហបតី បើទុកជាភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តបិណ្ឌបាតិកធុតង្គ ប៉ុន្តែជាអ្នកមានចិត្តមិនរាយមាយ ។ បេ ។ កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ គួរសរសើរដោយហេតុនោះបាន ។ ម្នាលគហបតី បើទុកជាភិក្ខុអ្នកទទួលនិមន្តន៍គេ ប៉ុន្តែជាអ្នកមានចិត្តរាយមាយ ។ បេ ។ កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ គួរតិះដៀលដោយហេតុនោះបាន ។ ម្នាលគហបតី បើទុកជាភិក្ខុអ្នកទទួលនិមន្តន៍គេ ប៉ុន្តែជាអ្នកមិនមានចិត្តរាយមាយ ។ បេ ។ កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ គួរសរសើរដោយហេតុនោះបាន ។

បំសុកុលិកោ ចេបិ គហបតិ ភិក្ខុ ហោតិ ឧទ្ធតោ ។ បេ ។ ឯវំ សោ តេនង្គេន គារយ្ហោ ។ បំសុកុលិកោ ចេបិ គហបតិ ភិក្ខុ ហោតិ អនុទ្ធតោ ។ បេ ។ ឯវំ សោ តេនង្គេន បាសំសោ ។ គហបតិចីវរិកោ ចេបិ គហបតិ ភិក្ខុ ហោតិ ឧទ្ធតោ ឧន្នឡោ ចបលោ មុខរោ វិកិណ្ណវាចោ មុដ្ឋស្សតិ អសម្បជានោ អសមាហិតោ វិព្ភន្តចិត្តោ បាកដិន្ទ្រិយោ ឯវំ សោ តេនង្គេន គារយ្ហោ ។ គហបតិចីវរិកោ ចេបិ គហបតិ ភិក្ខុ ហោតិ អនុទ្ធតោ អនុន្នឡោ អចបលោ អមុខរោ អវិកិណ្ណ-វាចោ ឧបដ្ឋិតស្សតិ សម្បជានោ សមាហិតោ ឯកគ្គ-ចិត្តោ សំវុតិន្ទ្រិយោ ឯវំ សោ តេនង្គេន បាសំសោ ។ ឥង្ឃ ត្វំ គហបតិ សង្ឃេ ទានំ ទេហិ សង្ឃេ តេ ទានំ ទទតោ ចិត្តំ បសីទិស្សតិ សោ ត្វំ បសន្នចិត្តោ

ម្នាលគហបតី បើទុកជាភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តបំសុកុលិកធុតង្គ ប៉ុន្តែជាអ្នកមានចិត្តពាយមាយ ។ បេ ។ កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ គួរតិះដៀលដោយហេតុនោះបាន ។ ម្នាលគហបតី បើទុកជាភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តបំសុកុលិក-ធុតង្គ ប៉ុន្តែជាអ្នកមិនមានចិត្តពាយមាយ ។ បេ ។ កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ គួរសរសើរដោយហេតុនោះបាន ។ ម្នាលគហបតី បើទុកជាភិក្ខុអ្នកទ្រទ្រង់នូវគហបតិចីវរ ប៉ុន្តែជាអ្នកមានចិត្តពាយមាយ ជាអ្នកលើកកម្ពស់ មានចិត្តឃ្នេងឃ្នោង មានមាត់រឹង មានសម្តីផ្តេសផ្តាស ជាអ្នកភ្លេចភ្លាំងស្មារតី មិនមានសម្បជញ្ញៈ មានចិត្តមិនខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្តវិលខុស មានឥន្ទ្រិយជាប្រក្រតី កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ គួរតិះដៀលដោយហេតុនោះបាន ។ ម្នាលគហបតី បើទុកជាភិក្ខុអ្នកទ្រទ្រង់នូវគហបតិចីវរ ប៉ុន្តែជាអ្នកមិនមានចិត្តពាយមាយ មិនលើកកម្ពស់ មិនមានចិត្តឃ្នេងឃ្នោង មិនមានមាត់រឹង មិនមានសម្តីផ្តេសផ្តាស មានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន មានសម្បជញ្ញៈ មានចិត្តតម្កល់មាំ មានចិត្តមូលតែមួយ ជាអ្នកសង្រួមឥន្ទ្រិយ កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ គួរសរសើរដោយហេតុនោះបាន ។ ម្នាលគហបតី អញ្ជើញអ្នកឲ្យទានចំពោះសង្ឃវិញ កាលបើអ្នកឲ្យទានចំពោះសង្ឃហើយ ចិត្តរមែងជ្រះថ្លា លុះអ្នកនោះមានចិត្តជ្រះថ្លាហើយ

កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សសីតិ ។ ឯសាហំ ភន្តេ អជ្ជតគ្គេ សង្ឃេ ទានានិ ទស្សាមីតិ ។

[៦០] ឯកំ សមយំ ភគវា ពារាណសិយំ វិហរតិ ឥសិបតនេ មិគទាយេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ថេរា ភិក្ខូ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តា មណ្ឌលមាឡេ សន្និសិន្នា សន្និបតិតា អភិធម្មកថំ កថេន្តិ ។ តត្រ សុទំ អាយស្មា ចិត្តោ ហត្ថិសារីបុត្តោ ថេរានំ ភិក្ខូនំ អភិធម្មកថំ កថេន្តានំ អន្តរន្តរា កថំ ឱបាតេតិ ។ អថខោ អាយស្មា មហាកោដ្ឋិកោ អាយស្មន្តំ ចិត្តំ ហត្ថិសារីបុត្តំ ឯតទវោច(១) អាយស្មា ចិត្តោ ហត្ថិសារីបុត្តោ ថេរានំ ភិក្ខូនំ អភិធម្មកថំ កថេន្តានំ អន្តរន្តរា កថំ ឱបាតេតិ(២) យាវ កថាបរិយោសានំ អាយស្មា ចិត្តោ ហត្ថិសារីបុត្តោ អាគមេតូតិ ។ ឯវំ វុត្តេ អាយស្មតោ ចិត្តស្ស ហត្ថិសារីបុត្តស្ស សហាយកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ មហាកោដ្ឋិកំ ឯតទវោចុំ

---

១ ឱ. ឯត្តន្តរេ មាតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. ឱបាតេសិ ។

គ្រាបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ នឹងទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ ទារុកម្មិកគហបតីក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចាប់ដើមអំពីថ្ងៃនេះទៅ ខ្ញុំព្រះអង្គហ្នឹងឯង នឹងឲ្យទានចំពោះសង្ឃវិញ ។

[៦០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងឥសិបតនមិគទាយវ័ន ជិតក្រុងពារាណសី ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុជាថេរៈច្រើនរូប ត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាក្រោយភត្ត ហើយអង្គុយប្រជុំគ្នានិយាយអភិធម្មកថា ក្នុងរោងមូល (ឧបដ្ឋានសាលា) ។ បានឮថា បណ្ដាពួកភិក្ខុទាំងនោះ ព្រះចិត្តហត្ថិសារីបុត្តដ៏មានអាយុ កាលដែលពួកភិក្ខុជាថេរៈ កំពុងនិយាយអភិធម្មកថា ក៏និយាយស្កាត់ពាក្យក្នុងចន្លោះ ៗ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុ បាននិយាយឃាត់ព្រះចិត្តហត្ថិសារីបុត្តដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា ព្រះចិត្តហត្ថិសារីបុត្តដ៏មានអាយុ កាលដែលពួកភិក្ខុជាថេរៈ កំពុងនិយាយអភិធម្មកថា ចេះតែនិយាយស្កាត់ពាក្យក្នុងចន្លោះ ៗ ព្រះចិត្តហត្ថិសារីបុត្តដ៏មានអាយុ សូមបង្អង់ចាំចប់អភិធម្មកថាសិន ។ កាលបើព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុនិយាយឃាត់យ៉ាងនេះហើយ ពួកភិក្ខុជាសំឡាញ់របស់ព្រះចិត្តហត្ថិសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ក៏បាននិយាយនឹងព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា

អាយស្មា មហាកោដ្ឋិកោបិ អាយស្មន្តំ ចិត្តំ ហត្ថិសារីបុត្តំ អបសាទេតិ បណ្ឌិតោ អាយស្មា ចិត្តោ ហត្ថិសារីបុត្តោ បហោតិ អាយស្មា ចិត្តោ ហត្ថិសារីបុត្តោ ថេរានំ ភិក្ខូនំ អភិធម្មកថំ កថេតុន្តិ ។ ទុជ្ជានំ ខោ ឯតំ អាវុសោ បរស្ស ចេតោបរិយាយំ អជានន្តេហិ ។ ឥធាវុសោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ តាវទេវ សោរតសោរតោ ហោតិ និវាតនិវាតោ ហោតិ ឧបសន្តុបសន្តោ ហោតិ យាវ សត្ថារំ ឧបនិស្សាយ វិហរតិ អញ្ញតរំ វា គរុដ្ឋានិយំ សព្រហ្មចារឹ ។ យតោ ច ខោ សោ វបកស្សតេវ សត្ថារា វបកស្សតិ គរុដ្ឋានិយេហិ សព្រហ្មចារីហិ សោ សំសដ្ឋោ វិហរតិ ភិក្ខូហិ ភិក្ខុនីហិ ឧបាសកេហិ ឧបាសិកាហិ រញ្ញា រាជមហាមត្តេហិ តិត្ថិយេហិ តិត្ថិយសាវកេហិ តស្ស សំសដ្ឋស្ស វិស្សដ្ឋស្ស បាកដស្ស ភស្សមនុយុត្តស្ស វិហរតោ រាគោ ចិត្តំ អនុទ្ធំសេតិ សោ រាគានុទ្ធំសិតេន ចិត្តេន សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តតិ ។

ព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុ មិនសមបើហាមឃាត់ព្រះចិត្តហត្ថិសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុសោះ (ព្រោះ) ព្រះចិត្តហត្ថិសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ជាអ្នកប្រាជ្ញ ព្រះចិត្តហត្ថិសារីបុត្តដ៏មានអាយុ អាចសម្តែងអភិធម្មកថា ជាមួយនឹងពួកភិក្ខុជាថេរៈបាន ។ ព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុ បាននិយាយថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពួកជនដែលមិនដឹងនូវវារៈនៃចិត្តរបស់ជនដទៃ កម្រនឹងដឹងហេតុនុ៎ះបាន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ កាលនៅអាស្រ័យនឹងគ្រូ ឬសព្រហ្មចារី គួរជាទីគោរពណាមួយនៅឡើយ រមែងជាអ្នកស្លូតបូតណាស់ ជាអ្នកសុភាពរាបទាបណាស់ ជាអ្នកស្រគត់ស្រគំណាស់ ។ លុះកាលណាភិក្ខុនោះ ចេញអំពីគ្រូ ចេញអំពីពួកសព្រហ្មចារី គួរជាទីគោរព ភិក្ខុនោះក៏ត្រឡប់ជានៅច្រឡូកច្របល់ ដោយពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកា ព្រះរាជា ពួកអាមាត្យធំនៃព្រះរាជា ពួកតិរ្ថិយ និងពួកសាវ័កនៃតិរ្ថិយវិញ កាលដែលភិក្ខុនោះ នៅច្រឡូកច្របល់ លះបង់ (មារយាទល្អ) មានឥន្ទ្រិយជាប្រក្រតី គឺមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ខ្វល់ខ្វាយតែនិយាយពាក្យផ្ដេសផ្ដាស រាគៈក៏គ្របសង្កត់ចិត្ត លុះភិក្ខុនោះ ត្រូវរាគៈគ្របសង្កត់ចិត្តហើយ រមែងលានូវសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទដ៏ថោកទាបវិញ ។

សេយ្យថាបិ អាវុសោ គោណោ កិដ្ឋាទោ ទាមេន វា ពទ្ធោ វជេ វា ឱរុទ្ធោ យោ នុ ខោ អាវុសោ ឯវំ វទេយ្យ នទានាយំ គោណោ កិដ្ឋាទោ បុនទេវ កិដ្ឋំ ឱតរិស្សតីតិ សម្មា នុ ខោ សោ អាវុសោ វទមានោ វទេយ្យាតិ ។ នោ ហិទំ អាវុសោ ឋានញ្ហេតំ អាវុសោ វិជ្ជតិ យំ សោ គោណោ កិដ្ឋាទោ ទាមំ វា ឆេត្វា វជំ វា ភិន្ទិត្វា អថ បុនទេវ កិដ្ឋំ ឱតរេយ្យាតិ ។ ឯវមេវ ខោ អាវុសោ ឥធេកច្ចោ បុគ្គលោ តាវទេវ សោរតសោរតោ ហោតិ និវាតនិវាតោ ហោតិ ឧបសន្តុ-បសន្តោ ហោតិ យាវ សត្ថារំ ឧបនិស្សាយ វិហរតិ អញ្ញតរំ វា គរុដ្ឋានិយំ សព្រហ្មចារឹ ។ យតោ ច ខោ សោ វបកស្សតេវ សត្ថារា វបកស្សតិ គរុដ្ឋានិ-យេហិ សព្រហ្មចារីហិ សោ សំសដ្ឋោ វិហរតិ ភិក្ខូហិ ភិក្ខុនីហិ ឧបាសកេហិ ឧបាសិកាហិ

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចជាគោ(ល្មោភ)ស៊ីសំណាប គេចង ទុកដោយខ្សែ ឬគេក្រៀកទុកក្នុងក្រោល ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើបុគ្គលណា គប្បីនិយាយយ៉ាងនេះថា គោ (ល្មោភ) ស៊ីសំណាបនេះ មុខជាមិនហ៊ានចុះ (ស៊ី)សំណាប ក្នុងកាលឥឡូវនេះទៀតឡើយ អើ អាវុសោទាំងឡាយ តើបុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា គប្បីនិយាយសមតាម ហេតុឬទេ ។ ពួកភិក្ខុតបថា ម្នាលអាវុសោ មិនសមតាមហេតុទេ ម្នាលអាវុសោ ព្រោះថាហេតុនុ៎ះ រមែងមាន ត្រង់ដែលគោល្មោភស៊ី សំណាបនោះ មុខជាផ្តាច់ខ្សែ ឬ ទម្លាយក្រោល ហើយចុះ (ស៊ី) សំណាប ក្នុងកាលជាខាងក្រោយវិញទៀត ។ ព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មាន អាយុពោលថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ក៏យ៉ាង នោះដែរ កាលនៅអាស្រ័យនឹងគ្រូ ឬសព្រហ្មចារី គួរជាទីគោរព ណាមួយនៅឡើយ រមែងជាអ្នកស្លូតបូតណាស់ ជាអ្នកសុភាពរាបទាប ណាស់ ជាអ្នកស្រគត់ស្រគំណាស់ ។ លុះកាលណាភិក្ខុនោះ ចេញអំពី គ្រូ ចេញអំពីពួកសព្រហ្មចារី គួរជាទីគោរព ភិក្ខុនោះ ក៏ត្រឡប់ជា នៅច្របូកច្របល់ ដោយពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ពួកឧបាសក ឧបាសិកា

ញ្ញា រាជមហាមត្តេហិ តិត្ថិយេហិ តិត្ថិយសាវកេហិ តស្ស សំសដ្ឋស្ស វិស្សដ្ឋស្ស ចាកជស្ស ភស្សមនុយុត្តស្ស វិហរតោ រាគោ ចិត្តំ អនុទ្ធំសេតិ សោ រាគានុទ្ធំសិតេន ចិត្តេន សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តតិ ។ ឥធ បនាវុសោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សោ លាភិម្ហិ បឋមស្ស ឈានស្សាតិ សំសដ្ឋោ វិហរតិ ភិក្ខូហិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តតិ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ ចាតុម្មហាបថេ ថុល្លផុសិតកោ ទេវោ វស្សន្តោ រជំ អន្តរធាបេយ្យ ចក្ខល្លំ ចាតុករេយ្យ យោ នុ ខោ អាវុសោ ឯវំ វទេយ្យ នចានិ អមុស្មឹ ចាតុម្មហាបថេ បុនទេវ រជោ ចាតុភវិស្សតីតិ សម្មា នុ ខោ សោ អាវុសោ វទមានោ វទេយ្យាតិ ។ នោ ហិទំ អាវុសោ ហានញ្ហេតំ អាវុសោ វិជ្ជតិ យំ អមុស្មឹ ចាតុម្មហាបថេ មនុស្សា វា អតិក្កមេយ្យុំ គោបសូ វា អតិក្កមេយ្យុំ វាតាតចោ វា ស្នេហគតំ បរិយាទិយេយ្យ អថ បុនទេវ រជោ ចាតុភវេយ្យាតិ ។

ព្រះរាជា អាមាត្យធំរបស់ព្រះរាជា ពួកតិរ្ថិយ និងសាវ័កនៃតិរ្ថិយវិញ កាលដែលភិក្ខុនោះ នៅច្រឡូកច្រឡំ លះបង់មារយាទល្អ មានឥន្ទ្រិយជាប្រក្រតី ខ្វល់ខ្វាយ តែនិយាយពាក្យឆ្វើយឆ្វង រាគៈក៏គ្របសង្កត់ចិត្តលុះភិក្ខុនោះ ត្រូវរាគៈគ្របសង្កត់ចិត្តហើយ រមែងលាន្ធូវសិក្ខាវិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាបវិញ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ស្ងប់ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានចូលកាន់បឋមជ្ឈាន បុគ្គលនោះ គិតថា អញជាអ្នកបានបឋមជ្ឈានដូច្នេះ ហើយនៅច្រឡូកច្រឡំ ដោយពួកភិក្ខុ ។ បេ ។ រមែងលាន្ធូវសិក្ខាវិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាបវិញ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចភ្លៀងមានតំណក់ទឹកធំ ៗ បង្អុរចុះមកក្នុងផ្លូវធំ ៤ បំបាត់បង់នូវធូលី ធ្វើភក់ឲ្យកើតប្រាកដឡើង ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើបុគ្គលណា គប្បីនិយាយយ៉ាងនេះថា ធូលីនឹងមិនមានប្រាកដក្នុងផ្លូវធំ ៤ ឯណោះ ក្នុងកាលឥឡូវនេះទៀតឡើយ អើអាវុសោទាំងឡាយ តើបុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា គប្បីនិយាយសមតាមហេតុឬទេ ។ ពួកភិក្ខុតបថា ម្នាលអាវុសោ មិនសមតាមហេតុទេ ម្នាលអាវុសោ ព្រោះថា ហេតុនុ៎ះរមែងមាន គឺពួកមនុស្ស គង់ដើរកាត់ ឬពួកគោនិងសត្វចិញ្ចឹមដើរកាត់ ខ្យល់ ឬ កម្តៅថ្ងៃ គង់បក់ផាត់ចែងចាំងឲ្យរីងខះបាន ក្នុងផ្លូវធំ ៤ ឯណោះ កាលបើដូច្នេះ ធូលីនឹងកើតមានប្រាកដវិញ ។

ឯវមេវ ខោ អាវុសោ ឥធេកច្ចោ បុគ្គលោ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សោ លាភិម្ហិ បឋមស្ស ឈានស្សាតិ សំសដ្ឋោ វិហរតិ ភិក្ខុហិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តតិ ។ ឥធ បនាវុសោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សោ លាភិម្ហិ ទុតិយស្ស ឈានស្សាតិ សំសដ្ឋោ វិហរតិ ភិក្ខុហិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តតិ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ គាមស្ស វា និគមស្ស វា អវិទូរេ មហន្តំ តឡាកំ តត្ថ ថុល្លផុសិតកោ ទេវោ វុដ្ឋោ សិប្បិសម្ពុកម្បិ សក្ខរកឋលម្បិ អន្តរធាបេយ្យ យោ នុ ខោ អាវុសោ ឯវំ វទេយ្យ នទានិ អមុស្មឹ តឡាកេ បុនទេវ សិប្បិសម្ពុកា វា សក្ខរកឋលា វា ចាតុភវិស្សន្តីតិ សម្មា នុ ខោ សោ អាវុសោ វទមានោ វទេយ្យាតិ ។

ព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុពោលថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ស្ងប់ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានចូលកាន់បឋមជ្ឈាន បុគ្គលនោះ គិតថា អញជាអ្នកបានបឋមជ្ឈានដូច្នេះ ហើយនៅច្រឡូកច្របល់ ដោយពួកភិក្ខុ ។ បេ ។ រមែងលានូវសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទដ៏ថោកទាបវិញ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះរម្ងាប់នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ បេ ។ បានចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន បុគ្គលនោះ គិតថា អញជាអ្នកបានទុតិយជ្ឈានដូច្នេះ ហើយនៅច្រឡូកច្របល់ ដោយពួកភិក្ខុ ។ បេ ។ រមែងលានូវសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទដ៏ថោកទាបវិញ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចជាស្រះមួយធំ ជិតស្រុក ឬ និគម ជួនជាភ្លៀងដែលមានតំណក់ទឹកធំ ៗ ក៏បង្អុរចុះមកក្នុងស្រះនោះ ញុាំងខ្យងគ្រំ ក្រួសនិងអម្បែងឲ្យសាបសូន្យទៅ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើបុគ្គលណា គប្បីនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្យងគ្រំ ឬ ក្រួសអម្បែង នឹងមិនមានប្រាកដ ក្នុងស្រះឯណោះ ក្នុងកាលឥឡូវនេះទៀតទេ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ តើបុគ្គលនោះឈ្មោះថា គប្បីនិយាយសមតាមហេតុឬទេ ។

នោ ហិទំ អាវុសោ ឋានញ្ចេតំ អាវុសោ វិជ្ជតិ យំ
អមុស្មឹ តឡាកេ មនុស្សា វា បិវេយ្យុំ គោបសូ វា
បិវេយ្យុំ វាតាតបោ វា ស្នេហគតំ បរិយាទិយេយ្យ
អថ បុនេវ សិប្បិសម្ពុកាបិ សក្ខរកឋលាបិ បាតុ-
ភវេយ្យុន្តិ ។ ឯវមេវ ខោ អាវុសោ ឥធេកច្ចោ បុគ្គលោ
វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ឧប-
សម្បជ្ជ វិហរតិ សោ លាភិម្ហិ ទុតិយស្ស ឈានស្សាតិ
សំសដ្ឋោ វិហរតិ ភិក្ខូហិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ
ហីនាយាវត្តតិ ។ ឥធ បនាវុសោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ
បីតិយា ច វិរាគា ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
វិហរតិ សោ លាភិម្ហិ តតិយស្ស ឈានស្សាតិ សំស-
ដ្ឋោ វិហរតិ ភិក្ខូហិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនា-
យាវត្តតិ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ បុរិសំ បណីត-
ភោជនំ ភុត្តាវឹ អភិទោសិកំ ភោជនំ នច្ឆាទេយ្យ
យោ នុ ខោ អាវុសោ ឯវំ វទេយ្យ នេទានិ
អមុំ បុរិសំ បុនេវ ភោជនំ ឆាទេស្សតីតិ សម្មា
នុ ខោ សោ អាវុសោ វទមានោ វទេយ្យាតិ ។

ពួកភិក្ខុតបថា ម្នាលអាវុសោ មិនសមតាមហេតុទេ ម្នាលអាវុសោ ព្រោះថា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានគឺ ពួកមនុស្សគង់ផឹក ឬពួកគោនិងពពែគង់ផឹក ខ្យល់ ឬ កម្ដៅថ្ងៃ គង់បក់ផាត់ចែងចាំងឲ្យរីងខះទៅបាន ក្នុងស្រះនោះ កាលបើដូច្នេះ ខ្យល់គ្រំគ្គី ក្រួសនិងអម្បែងក្ដី នឹងមានប្រាកដឡើងវិញ ។ ព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុពោលថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ព្រោះរម្ងាប់នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈ។ បេ ។ បាន ចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន បុគ្គលនោះគិតថា អញជាអ្នកបាននូវទុតិយជ្ឈាន ដូច្នេះ ហើយនៅច្រឡូកច្រឡំ ដោយពួកភិក្ខុ ។ បេ ។ រមែងលានូវសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាបវិញ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះប្រាសចាកបីតិផង ។ បេ ។ បានចូលកាន់តតិយជ្ឈាន បុគ្គលនោះគិតថា អញជាអ្នកបាននូវតតិយជ្ឈានដូច្នេះ ហើយនៅច្រឡូកច្រឡំ ដោយពួកភិក្ខុ ។ បេ ។ រមែងលានូវសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាបវិញ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចបុរសដែលធ្លាប់បរិភោគភោជនដ៏ថ្ងៃថ្លាហើយ រមែងមិនគាប់ចិត្ត នឹងភោជនដែលផ្អូម ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើបុគ្គលណា គប្បីនិយាយយ៉ាងនេះថា បុរសឯណោះ នឹងមិនគាប់ចិត្តចំពោះភោជនថ្មីទៀតឡើយ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ តើបុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា គប្បីនិយាយសមតាមហេតុឬទេ ។

នោ ហិទំ អាវុសោ[១] អមុញ្ញាវុសោ បុរិសំ បណីតភោជនំ ភុត្តាវឹ យាវស្ស សា ឱជា កាយេ ឋស្សតិ តាវ ន អញ្ញំ ភោជនំ ឆាទេស្សតិ យតោ ច ខ្វស្ស សា ឱជា អន្តរធាយិស្សតិ អថ បុនទេវ តំ ភោជនំ ឆាទេយ្យាតិ ។ ឯវមេវ ខោ អាវុសោ ឥធេកច្ចោ បុគ្គលោ បីតិយា ច វិរាគា ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សោ លាភិម្ហិ តតិយស្ស ឈានស្សាតិ សំសដ្ឋោ វិហរតិ ភិក្ខូហិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តតិ ។ ឥធ បនាវុសោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ សុខស្ស ច បហានា ទុក្ខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សោ លាភិម្ហិ ចតុត្ថស្ស ឈានស្សាតិ សំសដ្ឋោ វិហរតិ ភិក្ខូហិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តតិ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ បព្វតសំខេបេ ឧទករហទោ និវាតោ វិគតឩមិកោ យោ នុ ខោ អាវុសោ ឯវំ វទេយ្យ

១ ឱ. ម. ឯត្ថន្តរេ ឋានំ ហេតំ អាវុសោ វិជ្ជតីតិ ទិស្សតិ ។

ពួកភិក្ខុតបថា ម្នាលអាវុសោ មិនសមតាមហេតុទេ ម្នាលអាវុសោ ព្រោះថា បុរសឯណោះ ដែលធ្លាប់បរិភោគភោជនដ៏ថ្លៃថ្លាហើយ បើឱជារសរបស់ភោជនដ៏ថ្លៃថ្លានោះ នឹងឋិតនៅក្នុងកាយត្រឹមណា ក៏នឹងមិនគាប់ចិត្ត ចំពោះភោជនដទៃ ត្រឹមណោះ លុះកាលណា ឱជារសនៃភោជនដ៏ថ្លៃថ្លានោះ សាបសូន្យទៅ ទើបនឹងគាប់ចិត្តចំពោះភោជនថ្មីទៀតមិនខាន ។ ព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុ ពោលថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ព្រោះប្រាសចាកបីតិផង ។ បេ ។ បានចូលកាន់តតិយជ្ឈាន បុគ្គលនោះគិតថា អញជាអ្នកបាននូវតតិយជ្ឈានដូច្នេះ ហើយនៅច្រឡូកច្របល់ដោយពួកភិក្ខុ ។ បេ ។ រមែងលានូវសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាបវិញ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ព្រោះលះបង់នូវសុខផង លះបង់នូវទុក្ខផង ។ បេ ។ បានចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន បុគ្គលនោះគិតថា អញជាអ្នកបាននូវចតុត្ថជ្ឈានដូច្នេះ ហើយនៅច្រឡូកច្របល់ដោយពួកភិក្ខុ ។ បេ ។ រមែងលានូវសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាបវិញ ។ ម្នាលអាវុសោទាំង-ឡាយ ដូចជាអន្លង់ទឹក ក្នុងចន្លោះភ្នំ ជាអន្លង់ទឹកប្រាសចាករលក ប្រាសចាករលក បើបុគ្គលណា គប្បីនិយាយយ៉ាងនេះថា

នទានិ អមុស្មឹ ឧទករហទេ បុនទេវ ឩមិ បាតុភវិស្សតីតិ សម្មា នុ ខោ សោ អាវុសោ វទមានោ វទេយ្យាតិ ។ នោ ហិទំ អាវុសោ ហានញ្ហេតំ អាវុសោ វិជ្ជតិ យា បុរត្ថិមាយ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ សា តស្មឹ ឧទករហទេ ឩមឹ ជនេយ្យ យា បច្ឆិមាយ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ។ បេ ។ យា ឧត្តរាយ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ទក្ខិណាយ ទិសាយ អាគច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ សា តស្មឹ ឧទករហទេ ឩមឹ ជនេយ្យាតិ ។ ឯវមេវ ខោ អាវុសោ ឥធេកច្ចោ បុគ្គលោ សុខស្ស ច បហានា ទុក្ខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សោ លាភិម្ហិ ចតុត្ថស្ស ឈានស្សាតិ សំសដ្ឋោ វិហរតិ ភិក្ខូហិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តតិ ។ ឥធ បនាវុសោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ សព្វនិមិត្តានំ អមនសិការា អនិមិត្តំ ចេតោសមាធឹ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ

ឥឡូវនេះ លោកនឹងមិនមានប្រាកដ ក្នុងអន្លង់ទឹកឯណោះទៀតទេ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ តើបុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា គប្បីនិយាយសមតាមហេតុឬទេ ។ ពួកភិក្ខុតបថា ម្នាលអាវុសោ មិនសមតាមហេតុទេ ម្នាលអាវុសោ ព្រោះថា ហេតុនុ៎ះ រមែងមាន គឺខ្យល់ព្យុះដ៏ខ្លាំងណា បក់ផាត់មកអំពីទិសខាងកើត ខ្យល់ព្យុះដ៏ខ្លាំងនោះ គង់ធ្វើលោកឲ្យកើតមានក្នុងអន្លង់ទឹកនោះបាន ខ្យល់ព្យុះដ៏ខ្លាំងណា បក់ផាត់មកអំពីទិសខាងលិច ។ បេ ។ ខ្យល់ព្យុះដ៏ខ្លាំងណា បក់ផាត់មកអំពីទិសខាងជើង ខ្យល់ព្យុះដ៏ខ្លាំងណា បក់ផាត់មកអំពីទិសខាងត្បូង ខ្យល់ព្យុះដ៏ខ្លាំងនោះ គង់ធ្វើឲ្យលោកកើតមានក្នុងអន្លង់ទឹកនោះបាន ។ ព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុពោលថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ព្រោះលះបង់នូវសុខផង លះបង់នូវទុក្ខផង ។ បេ ។ បានចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន បុគ្គលនោះគិតថា អញជាអ្នកបាននូវចតុត្ថជ្ឈានដូច្នេះ ហើយនៅច្រឡូកច្របល់ដោយពួកភិក្ខុ ។ បេ ។ រមែងលានូវសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាបវិញ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ព្រោះមិនបានធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនិមិត្តទាំងពួង បានចូលកាន់ចេតោសមាធិ ដែលមិនមាននិមិត្ត

សោ លាភិម្ហិ អនិមិត្តស្ស ចេតោសមាធិស្សាតិ សំសដ្ឋោ វិហរតិ ភិក្ខូហិ ភិក្ខុនីហិ ឧបាសកេហិ ឧបាសិកាហិ រញ្ញា រាជមហាមត្តេហិ តិត្ថិយេហិ តិត្ថិយ-សាវកេហិ តស្ស សំសដ្ឋស្ស វិស្សដ្ឋស្ស បាកតស្ស ភស្សមនុយុត្តស្ស វិហរតោ រាគោ ចិត្តំ អនុទ្ធំសេតិ សោ រាគានុទ្ធំសិតេន ចិត្តេន សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តតិ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ រាជា វា រាជមហាមត្តោ វា ចតុរង្គិនិយា សេនាយ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នោ អញ្ញតរស្មឹ វនសណ្ឌេ ឯករត្តឹ វាសំ ឧបគច្ឆេយ្យ តត្រ ហត្ថិសទ្ទេន អស្សសទ្ទេន រថសទ្ទេន បត្តិសទ្ទេន ភេរិបណវសង្ខវីណានិន្នាទ-សទ្ទេន ចីរិឡិកាសទ្ទោ អន្តរធាយេយ្យ យោ នុ ខោ ឯវំ វទេយ្យ នទានិ អមុស្មឹ វនសណ្ឌេ បុនទេវ ចីរិឡិកាសទ្ទោ បាតុភវិស្សតីតិ សម្មា នុ ខោ សោ អាវុសោ វទមានោ វទេយ្យាតិ ។ នោ ហិទំ អាវុសោ ឋានញ្ហេតំ អាវុសោ វិជ្ជតិ យំ សោ រាជា វា រាជមហាមត្តោ វា តម្ហា វនសណ្ឌា បក្កមេយ្យ

បុគ្គលនោះគិតថា អញជាអ្នកបានទូវចេតោសមាធិ ដែលមិនមាននិមិត្តដូច្នេះ ហើយនៅប្របូកប្របល់ដោយពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ពួកឧបាសក ឧបាសិកា ព្រះរាជា អាមាត្យធំរបស់ព្រះរាជា ពួកតិរ្ថិយ និងសាវ័កនៃតិរ្ថិយ កាលបើបុគ្គលនោះ នៅប្របូកប្របល់ លះបង់ (មារយាទល្អ) មានឥន្ទ្រិយជាប្រក្រតី ខ្វល់ខ្វាយតែខាងនិយាយពាក្យផ្ទើយឆ្វង រាគៈរមែងគ្របសង្កត់ចិត្ត លុះបុគ្គលនោះ ត្រូវរាគៈគ្របសង្កត់ចិត្តហើយ រមែងលាទូវសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាបវិញ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចជាព្រះរាជាក្តី អាមាត្យធំរបស់ព្រះរាជាក្តី ដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ ដោយចតុរង្គសេនា ហើយចូលទៅស្នាក់នៅក្នុងដងព្រៃណាមួយ អស់រាត្រីមួយ សំឡេងគគ្រឹកគគ្រេងដោយសូរដំរី សូរសេះ សូររថ សូរពលថ្មើរជើង សូរកងរំពងនៃស្គរធំ ស្គរតូច ស័ង្ខនិងពិណ ក៏បាត់សូន្យទៅក្នុងដងព្រៃនោះ បើបុគ្គលណា គប្បីនិយាយយ៉ាងនេះថា ឥឡូវនេះ សំឡេងកងរំពងនឹងមិនមានប្រាកដ ក្នុងដងព្រៃឯណោះទៀតឡើយ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាគប្បីនិយាយសមតាមហេតុឬទេ ។ ពួកភិក្ខុតបថា ម្នាលអាវុសោ មិនសមតាមហេតុទេ ម្នាលអាវុសោ ព្រោះថា ហេតុនុ៎ះ រមែងមាន គឺស្តេចនោះក្តី អាមាត្យធំរបស់ស្តេចនោះក្តី មុខជាចេញចាកដងព្រៃនោះទៅ

អថ បុនេវ ចីរិឡ្លិកាសទ្ទោ បាតុភវេយ្យាតិ ។ ឯវមេវ ខោ អាវុសោ ឥធេកច្ចោ បុគ្គលោ សព្វនិមិត្តានំ អមនសិការា អនិមិត្តំ ចេតោសមាធឹ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សោ លាភិម្ហិ អនិមិត្តស្ស ចេតោសមាធិស្សាតិ សំសដ្ឋោ វិហរតិ ភិក្ខូហិ ភិក្ខុនីហិ ឧបាសកេហិ ឧបាសិកាហិ រញ្ញា រាជមហាមត្តេហិ តិត្ថិយេហិ តិត្ថិយស្សាវកេហិ តស្ស សំសដ្ឋស្ស វិស្សដ្ឋស្ស បាកដស្ស ភស្សមនុយុត្តស្ស វិហរតោ រាគោ ចិត្តំ អនុទ្ធំសេតិ សោ រាគានុទ្ធំសិតេន ចិត្តេន សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តតីតិ ។ អថខោ អាយស្មា ចិត្តោ ហត្ថិសារីបុត្តោ អបរេន សមយេន សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តិ ។ អថខោ ចិត្តស្ស ហត្ថិសារីបុត្តស្ស សហាយកា ភិក្ខូ យេនាយស្មា មហាកោដ្ឋិកោ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ មហាកោដ្ឋិកំ ឯតទវោចុំ

វេលានោះ សំឡេងគគ្រឹកគគ្រេង គង់មានប្រាកដឡើងវិញ ។ ព្រះមហា-កោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុពោលថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ព្រោះមិនបានធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនិមិត្តទាំងពួង បានចូលកាន់ចេតោសមាធិ ដែលមិនមាននិមិត្ត បុគ្គលនោះគិតថា អញជាអ្នកបាននូវចេតោសមាធិ ដែលមិនមាននិមិត្តដូច្នេះ ហើយនៅច្របូកច្របល់ដោយពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ពួកឧបាសក ឧបាសិកា ព្រះរាជា អាមាត្យធំរបស់ព្រះរាជា ពួកតិរ្ថិយនិងសាវ័កនៃតិរ្ថិយវិញ កាលដែលបុគ្គលនោះ នៅច្របូកច្របល់ លះបង់ (មារយាទល្អ) មានឥន្ទ្រិយជាប្រក្រតីខ្វល់ខ្វាយតែខាងនិយាយពាក្យផ្ដើយឆ្ងង រាគៈរមែងគ្របសង្កត់ចិត្តលុះបុគ្គលនោះ ត្រូវរាគៈគ្របសង្កត់ចិត្តហើយ ក៏រមែងលានូវសិក្ខាវិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាបវិញ ។ គ្រាសម័យជាខាងក្រោយមក ចិត្តហត្ថិសារីបុត្តដ៏មានអាយុ បានលានូវសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាបវិញ ។ លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុជាសំឡាញ់របស់ចិត្តហត្ថិសារីបុត្ត បានចូលទៅរកព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានសួរព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា

កឹ នុ ខោ អាយស្មតា មហាកោដ្ឋិកេន ចិត្តោ ហត្ថិសារីបុត្តោ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតោ ឥមាសញ្ច ឥមាសញ្ច វិហារសមាបត្តីនំ ចិត្តោ ហត្ថិសារីបុត្តោ លាភី អថ ច បន សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយា-វត្តិស្សតីតិ ឧទាហុ ទេវតា ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ចិត្តោ ភន្តេ ហត្ថិសារីបុត្តោ ឥមាសញ្ច ឥមាសញ្ច វិហារសមាបត្តីនំ លាភី អថ ច បន សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តិស្សតីតិ ។ ចេតសោ ចេតោ បរិច្ច វិទិតោ មេ អាវុសោ ចិត្តោ ហត្ថិសារីបុត្តោ ឥមាសញ្ច ឥមាសញ្ច វិហារសមាបត្តីនំ លាភី អថ ច បន សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តិស្សតីតិ ទេវតាបិ មេ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ចិត្តោ ភន្តេ ហត្ថិសារីបុត្តោ ឥមាសញ្ច ឥមាសញ្ច វិហារសមាបត្តីនំ លាភី អថ ច បន សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តិស្សតីតិ ។

ព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុ បានស្ទង់មើលចិត្តរបស់ចិត្តហត្ថិសារីបុត្ត ដោយចិត្តរបស់ខ្លួន ហើយដឹងច្បាស់ថា ចិត្តហត្ថិសារីបុត្ត ជាអ្នកបាននូវវិហារសមាបត្តិទាំងឡាយនេះផង នេះផង តែបើទុកជាដូច្នោះ ក៏គង់លានូវសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទហេកទាបវិញដូច្នេះ ឬ ឬក៏ពួកទេវតាប្រាប់សេចក្ដីនុ៎ះថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចម្រើន ចិត្តហត្ថិសារីបុត្ត ជាអ្នកបាននូវវិហារសមាបត្តិទាំងឡាយនេះផង នេះផង តែបើទុកជាដូច្នោះ ក៏គង់លានូវសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទហេទាបវិញ ។ ព្រះមហាកោដ្ឋិកៈដ៏មានអាយុ តបថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំបានស្ទង់មើលចិត្ត (របស់ចិត្តហត្ថិសារីបុត្ត) ដោយចិត្តរបស់ខ្លួន ហើយដឹងច្បាស់ថា ចិត្តហត្ថិសារីបុត្ត ជាអ្នកបាននូវវិហារសមាបត្តិទាំងឡាយនេះផង នេះផង តែបើទុកជាដូច្នោះ ក៏គង់លានូវសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទហេកទាបវិញ ទាំងពួកទេវតា ក៏បានប្រាប់សេចក្ដីនេះដល់ខ្ញុំថា បពិត្រព្រះករុណាដ៏ចម្រើន ចិត្តហត្ថិសារីបុត្ត ជាអ្នកបាននូវវិហារសមាបត្តិទាំងឡាយនេះផង នេះផង តែបើទុកជាដូច្នោះ ក៏គង់លានូវសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទហេកទាបវិញ ។

អថខោ ចិត្តស្ស ហត្ថិសារីបុត្តស្ស សហាយកា ភិក្ខូ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ ចិត្តោ ភន្តេ ហត្ថិសារីបុត្តោ ឥមាសញ្ច ឥមាសញ្ច វិហារសមាបត្តីនំ លាភី អថ ច បន សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តោតិ ។ ន ភិក្ខវេ ចិត្តោ ចិរំ សរិស្សតិ នេក្ខម្មស្សាតិ ។ អថខោ ចិត្តោ ហត្ថិសារីបុត្តោ ន ចិរស្សេវ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិ ។ អថខោ អាយស្មា ចិត្តោ ហត្ថិសារីបុត្តោ ឯកោ វូបកដ្ឋោ អប្បមត្តោ អាតាបី បហិតត្តោ វិហរន្តោ ន ចិរស្សេវ យស្សត្ថាយ កុលបុត្តា សម្មទេវ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជន្តិ

លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុជាសំឡាញ់របស់ចិត្តហត្ថិសារីបុត្ត បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះពួកភិក្ខុទាំងនោះ អង្គុយក្នុងទីសមគួរស៊ប់ហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចិត្តហត្ថិសារីបុត្ត ជាអ្នកបាននូវវិហារសមាបត្តិទាំងឡាយនេះផង នេះផង តែបើទុកជាដូច្នោះ ក៏គង់លានូវសិក្ខាវិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាបវិញ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចិត្តហត្ថិសារីបុត្ត មិនយូរប៉ុន្មានទេ គង់នឹករលឹកដល់នេក្ខម្មគុណវិញ ។ គ្រានោះឯង ចិត្តហត្ថិសារីបុត្ត មិនយូរប៉ុន្មាន ក៏បានកោរសក់ កោរពុកមាត់ ស្លៀកដណ្តប់សំពត់កាសាវៈ ចេញចាកផ្ទះចូលកាន់ផ្នួស ។ លំដាប់នោះ ព្រះចិត្តហត្ថិសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ចៀសចេញចាកពួកទៅនៅតែម្នាក់ឯង មិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតបំផ្លាញកិលេស មានចិត្តស្ទុងទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ពួកកុលបុត្ត ចេញចាកផ្ទះចូលកាន់ផ្នួសដោយប្រពៃ

តទនុត្តរំ ព្រហ្មចរិយបរិយោសានំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហាសិ ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ អព្ភញ្ញាសិ ។ អញ្ញតរោ ច បនាយស្មា ចិត្តោ ហត្ថិសារីបុត្តោ អរហតំ អហោសីតិ ។

[៦១] ឯកំ សមយំ ភគវា ពារាណសិយំ វិហរតិ ឥសិបតនេ មិគទាយេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលានំ ថេរានំ ភិក្ខូនំ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិ-ក្កន្តានំ មណ្ឌលមាឡេ សន្និសិន្នានំ សន្និបតិតានំ អយមន្តរា កថា ឧទបាទិ វុត្តមិទំ អាវុសោ ភគវតា បារាយនេ មេត្តេយ្យប្បញ្ហេ

យោ ឧភន្តេ[១] វិទិត្វាន មជ្ឈេ មន្តា ន លិម្បតិ
តំ ព្រូមិ មហាបុរិសោ សោធ សិព្វិនិមច្ចគាតិ ។

១ ម. ឧភោន្តេ ។

ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អនុត្តរធម៌ណា មិនយូរប៉ុន្មាន លោកក៏បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវអនុត្តរធម៌ដែលមានព្រហ្មចរិយធម៌ជាទីបំផុតនោះដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមរបស់ខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្នក៏បានដឹងច្បាស់ថា ជាតិរបស់អាត្មាអញ អស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយធម៌ អាត្មាអញបានប្រព្រឹត្តចប់ហើយ សោឡសកិច្ចដែលត្រូវធ្វើ អាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ កិច្ចដទៃក្រៅពីសោឡសកិច្ចនេះមិនមានឡើយ ។ មានសេចក្តីសរសើរថា បណ្តាព្រះអរហន្តទាំងឡាយ ព្រះចិត្តហត្ថិសារីបុត្តដ៏មានអាយុ រាប់ថាជាព្រះអរហន្តមួយអង្គដែរ ។

[៦១] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងឥសិបតនមិគទាយវ័ន ទៀបក្រុងពារាណសី ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុជាថេរៈច្រើនរូប ត្រឡប់មកពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាក្រោយភត្ត ហើយអង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងរោងសម្រាប់សម្រាកកាយ ក៏កើតសម្តីជាចន្លោះនេះឡើងថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ ក្នុងប្រស្នានៃមេត្តេយ្យមាណព ត្រង់បរាយនវគ្គថា

បុគ្គលណាដឹងនូវចំណែកទាំងពីរ ដោយប្រាជ្ញា មិន
ជាប់ចំពាក់ក្នុងកណ្តាល តថាគតហៅបុគ្គលនោះថាជា
មហាបុរស មហាបុរសនោះ បានកន្លងផុត ធម្មជាតិ
ជាគ្រឿងចាក់ស្រេះ ក្នុងលោកនេះចេញបានហើយ ។

កតមោ នុ ខោ អាវុសោ ឯកោ អន្តោ កតមោ ទុតិយោ អន្តោ កឹ មជ្ឈេ កា សិព្វនីតិ ។

ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ថេរេ ភិក្ខូ ឯតទវោច ផស្សោ ខោ អាវុសោ ឯកោ អន្តោ ផស្សសមុទយោ ទុតិយោ អន្តោ ផស្សនិរោធោ មជ្ឈេ តណ្ហា សិព្វនី តណ្ហា ហិ នំ សិព្វតិ តស្ស តស្សេវ ភវស្ស អភិនិព្វត្តិយា ឯត្តាវតា ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានាតិ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានាតិ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានន្តោ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានន្តោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតីតិ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ចុះចំណែកទី ១ តើដូចម្ដេច ចំណែកទី ២ តើដូចម្ដេច អ្វីជាកណ្ដាល ធម្មជាតិជាគ្រឿងចាក់ស្រេះតើដូចម្ដេច ។ កាលបើភិក្ខុទាំងនោះ និយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុមួយរូបទៀត បាននិយាយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ជាថេរៈដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ផស្សៈ[១]ឈ្មោះថាចំណែកទី ១ ផស្សសមុទយៈ[២]ឈ្មោះថាចំណែកទី ២ ផស្សនិរោធ[៣] ឈ្មោះថាកណ្ដាល តណ្ហាឈ្មោះថាជាគ្រឿងចាក់ស្រេះ ព្រោះថា តណ្ហាតែងតែចាក់ស្រេះនូវផស្សៈទាំងនោះ ដើម្បីឲ្យកើតភពនោះ ៗ បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ភិក្ខុដឹងច្បាស់អភិញ្ញេយ្យធម៌[៤] កំណត់ដឹងបរិញ្ញេយ្យធម៌[៥] កាលបើដឹងច្បាស់អភិញ្ញេយ្យធម៌កំណត់ដឹងបរិញ្ញេយ្យ-ធម៌ហើយ ជាអ្នកធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

---

១ សំដៅយកអត្តភាពដែលកើតដោយអំណាចផស្សៈ (បានខាងអត្តភាពជាបច្ចុប្បន្ន) ។ ២ សំដៅយកអត្តភាពជាអនាគត ដែលកើតមកពីបច្ច័យគឺកម្មនិងផស្សៈដែលបុគ្គលធ្វើហើយក្នុងអត្តភាពនេះ ។ ៣ សំដៅយកព្រះនិព្វាន ។ ៤ បានខាងចតុសច្ចធម៌ដែលបុគ្គល គប្បីដឹងច្បាស់ ។ ៥ បានខាងលោកិយសច្ច ២ ប្រការ គឺទុក្ខសច្ច ១ សមុទយសច្ច ១ ដែលបុគ្គលគប្បីកំណត់ដោយតីរណបរិញ្ញានិងបហានបរិញ្ញា ។ អដ្ឋកថា ។

២៤១

ទុតិយបណ្ណាសកេ   មហាវគ្គោ

ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ថេរេ ភិក្ខូ ឯតទវោច អតីតំ ខោ អាវុសោ ឯកោ អន្តោ អនាគតំ ទុតិយោ អន្តោ បច្ចុប្បន្នំ មជ្ឈេ តណ្ហា សិព្វនី តណ្ហា ហិ នំ សិព្វតិ តស្ស តស្សេវ ភវស្ស អភិនិព្វត្តិយា ឯត្តាវតា ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានាតិ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានាតិ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានន្តោ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានន្តោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតីតិ ។

ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ថេរេ ភិក្ខូ ឯតទវោច សុខា អាវុសោ វេទនា ឯកោ អន្តោ ទុក្ខា វេទនា ទុតិយោ អន្តោ អទុក្ខមសុខា វេទនា មជ្ឈេ តណ្ហា សិព្វនី តណ្ហា ហិ នំ សិព្វតិ តស្ស តស្សេវ ភវស្ស អភិនិព្វត្តិយា

កាលបើភិក្ខុនោះ និយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុមួយរូបទៀតបាននិយាយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយជាថេរៈដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អតីតក្ខន្ធ(១) ឈ្មោះថាចំណែកទី ១ អនាគតក្ខន្ធ(២) ឈ្មោះថាចំណែកទី ២ បច្ចុប្បន្នក្ខន្ធ(៣) ជាកណ្តាល តណ្ហាជាគ្រឿងចាក់ស្រេះ ព្រោះថា តណ្ហាតែងចាក់ស្រេះនូវខន្ធទាំងនោះ ដើម្បីឲ្យកើតភពនោះ ៗ បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ភិក្ខុដឹងច្បាស់ អភិញ្ញេយ្យ-ធម៌ កំណត់ដឹងបរិញ្ញេយ្យធម៌ កាលបើដឹងច្បាស់អភិញ្ញេយ្យធម៌ កំណត់ដឹងបរិញ្ញេយ្យធម៌ហើយ ជាអ្នកធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

កាលបើភិក្ខុនោះ និយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុមួយរូបទៀត បាននិយាយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ជាថេរៈ ដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សុខវេទនាឈ្មោះថាចំណែកទី ១ ទុក្ខវេទនាឈ្មោះថាចំណែកទី ២ អទុក្ខមសុខវេទនា ជាកណ្តាល តណ្ហាជាគ្រឿងចាក់ស្រេះ ព្រោះថា តណ្ហាតែងចាក់ស្រេះនូវវេទនាទាំងនោះ ដើម្បីឲ្យកើតភពនោះ ៗ

១-២-៣ បណ្ឌិតគប្បីដឹងតាមសេចក្តីប្រៀបធៀបដោយព្រួញទាំង ៣ ចុះ កាលបើព្រួញទាំង ៣ គេចងផ្គោបគ្នានឹងខ្សែ លុះខ្សែដាច់ហើយ ព្រួញទាំង ៣ ក៏ធ្លាក់ត្រង់កន្លែងទាំង ៣ យ៉ាងណាមិញ អតីតក្ខន្ធ អនាគតក្ខន្ធ បច្ចុប្បន្នក្ខន្ធ ដូចគ្នានឹងព្រួញទាំង ៣ យ៉ាងនោះដែរ តណ្ហាដូចគ្នានឹងខ្សែ ព្រោះតណ្ហាតែងចាក់ស្រេះអតីតក្ខន្ធភ្ជាប់នឹងបច្ចុប្បន្នក្ខន្ធ ចាក់ស្រេះបច្ចុប្បន្នក្ខន្ធភ្ជាប់នឹងអនាគតក្ខន្ធ កាលបើតណ្ហារលត់ហើយ ខន្ធទាំង ៣ ក៏ឈ្មោះថារលត់ដែរ ដូចជាព្រួញទាំង ៣ កាលបើខ្សែដាច់ហើយ ក៏ធ្លាក់ចុះក្នុងកន្លែងទាំង ៣ ។ អដ្ឋកថា ។

ឯត្តាវតា ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានាតិ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានាតិ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានន្តោ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានន្តោ ឥធេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតីតិ ។

ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ថេរេ ភិក្ខូ ឯតទវោច ធាតុ ខោ អាវុសោ ឯកោ អន្តោ រូបំ ទុតិយោ អន្តោ វិញ្ញាណំ មជ្ឈេ តណ្ហា សិព្វនី តណ្ហា ហិ នំ សិព្វតិ តស្ស តស្សេវ ភវស្ស អភិនិព្វត្តិយា ឯត្តាវតា ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានាតិ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានាតិ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានន្តោ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានន្តោ ឥធេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតីតិ ។

ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ថេរេ ភិក្ខូ ឯតទវោច ឆ ខោ អាវុសោ អជ្ឈត្តិកានិ អាយតនានិ ឯកោ អន្តោ

បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ទើបភិក្ខុដឹងច្បាស់អភិញ្ញេយ្យធម៌ កំណត់ដឹងបរិញ្ញេយ្យធម៌ កាលបើដឹងច្បាស់អភិញ្ញេយ្យធម៌ កំណត់ដឹងបរិញ្ញេយ្យធម៌ហើយ ជាអ្នកធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

កាលបើភិក្ខុនោះ និយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុមួយរូបទៀត បាននិយាយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ជាថេរៈដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ នាមឈ្មោះថាចំណែកទី ១ រូប ឈ្មោះថាចំណែកទី ២ វិញ្ញាណ[១] ជាកណ្តាល តណ្ហាជាគ្រឿងចាក់ស្រេះ ព្រោះថា តណ្ហាតែងចាក់ស្រេះនូវធម៌ទាំងនោះ ដើម្បីឲ្យកើតភពនោះ ៗ បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯងហើយ ទើបភិក្ខុដឹងច្បាស់អភិញ្ញេយ្យធម៌ កំណត់ដឹងបរិញ្ញេយ្យធម៌ កាលបើដឹងច្បាស់អភិញ្ញេយ្យធម៌ កំណត់ដឹងបរិញ្ញេយ្យធម៌ហើយ ជាអ្នកធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

កាលបើភិក្ខុនោះ និយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុមួយរូបទៀត បាននិយាយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ជាថេរៈ ដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អាយតនៈខាងក្នុង ៦ ឈ្មោះថា ចំណែកទី ១

---

១ បដិសន្ធិវិញ្ញាណក្តី វិញ្ញាណដ៏សេសក្តី ឈ្មោះថា ធម៌ជាចំណែកត្រង់កណ្តាលនៃនាមនិងរូប ព្រោះវិញ្ញាណកើតឡើងដោយសារបច្ច័យ គឺនាមនិងរូប ។

ឆ ពាហិរានិ អាយតនានិ ទុតិយោ អន្តោ វិញ្ញាណំ មជ្ឈេ តណ្ហា សិព្វនី តណ្ហា ហិ នំ សិព្វតិ តស្ស តស្សេវ ភវស្ស អភិនិព្វត្តិយា ឯត្តាវតា ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានាតិ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានាតិ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានន្តោ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានន្តោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតីតិ ។

ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ថេរេ ភិក្ខូ ឯតទវោច សក្កាយោ ខោ អាវុសោ ឯកោ អន្តោ សក្កាយសមុទយោ ទុតិយោ អន្តោ សក្កាយ-និរោធោ មជ្ឈេ តណ្ហា សិព្វនី តណ្ហា ហិ នំ សិព្វតិ តស្ស តស្សេវ ភវស្ស អភិនិព្វត្តិយា

អាយតនៈខាងក្រៅ ៦ ឈ្មោះថាចំណែកទី ២ វិញ្ញាណ[២] ជាកណ្តាល តណ្ហាជាគ្រឿងចាក់ស្រេះ ព្រោះថា តណ្ហាតែងចាក់ស្រេះនូវអាយតនៈទាំងនោះ ដើម្បីឲ្យកើតភពនោះ ៗ បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ដោយហេតុប៉ុណ្ណេះឯងហើយ ទើបភិក្ខុដឹងច្បាស់អភិញ្ញេយ្យធម៌ កំណត់ដឹងបរិញ្ញេយ្យធម៌ កាលបើដឹងច្បាស់អភិញ្ញេយ្យធម៌ កំណត់ដឹងបរិញ្ញេយ្យធម៌ហើយ ជាអ្នកធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

កាលបើភិក្ខុនោះ និយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុមួយរូបទៀត បាននិយាយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ជាថេរៈ ដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សក្កាយ[១] ឈ្មោះថាចំណែកទី ១ សក្កាយសមុទយៈ[២] ឈ្មោះថាចំណែកទី ២ សក្កាយនិរោធ[៣] ជាកណ្តាល តណ្ហាជាគ្រឿងចាក់ស្រេះ ព្រោះថា តណ្ហាតែងចាក់ស្រេះនូវសក្កាយទាំងនោះ ដើម្បីឲ្យកើតភពនោះ ៗ

---

២ សំដៅយកកម្មវិញ្ញាណ ។ ន័យមួយទៀតថា បណ្តាអាយតនៈខាងក្នុងទាំងឡាយត្រង់ទីនេះ តាមតែវិញ្ញាណណាចុះ ក៏ឈ្មោះថាជាធម៌ ចំណែកត្រង់កណ្តាលទាំងអស់ ព្រោះមនាយតនៈ ជាធម្មជាតទទួលយកកម្ម ។ បើក្នុងមនោទ្វារសំដៅយកជវនវិញ្ញាណ ក៏ឈ្មោះថាធម៌កណ្តាលដែរ ព្រោះអាវជ្ជនៈអាស្រ័យនឹងអាយតនៈខាងក្នុង ។ អដ្ឋកថា ។

១ វដ្តដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងភូមិ ៣ ។ ២ សមុទយសច្ច ។ ៣ និរោធសច្ចៈ ។ អដ្ឋកថា ។

ឯត្តាវតា ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានាតិ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានាតិ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានន្តោ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានន្តោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតីតិ ។

ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ថេរេ ភិក្ខូ ឯតទវោច ព្យាកតំ ខោ អាវុសោ អម្ហេហិ សព្វេហេវ យថាសកំ បដិភាណំ អាយាមាវុសោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិស្សាម ឧបសង្កមិត្វា ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេស្សាម យថា នោ ភគវា ព្យាករិស្សតិ តថា នំ ធារេយ្យាមាតិ[1] ។ ឯវមាវុសោតិ ខោ ថេរា ភិក្ខូ តស្ស ភិក្ខុនោ បច្ចស្សោសុំ ។ អថខោ ថេរា ភិក្ខូ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ ថេរា ភិក្ខូ យាវតកោ អហោសិ សព្វេហេវ សទ្ធឹ កថាសល្លាបោ តំ សព្វំ ភគវតោ អារោចេសុំ កស្ស នុ ខោ ភន្តេ សុភាសិតន្តិ ។

១ ឱ. ម. ធារេស្សាមាតិ ។

បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ដោយហេតុប៉ុណ្ណេះឯងហើយ ទើបភិក្ខុដឹងច្បាស់អភិញ្ញេយ្យធម៌ កំណត់ដឹងបរិញ្ញេយ្យធម៌ កាលបើដឹងច្បាស់អភិញ្ញេយ្យធម៌ កំណត់ដឹងបរិញ្ញេយ្យធម៌ហើយ ជាអ្នកធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

កាលបើភិក្ខុនោះ និយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុមួយរូបទៀត បាននិយាយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ជាថេរៈ ដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ពួកយើងទាំងអស់គ្នា ព្យាករតាមសេចក្តីយល់តែរៀងខ្លួនទេ បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ មកពួកយើងនឹងចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ នឹងក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ នឹងបានព្រះដ៏មានព្រះភាគព្យាករដល់យើងយ៉ាងណា យើងនឹងចាំទុកនូវសេចក្តីនុ៎ះយ៉ាងនោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ជាថេរៈ បានទទួលពាក្យភិក្ខុនោះថា អើអាវុសោ ។ គ្រានោះភិក្ខុទាំងឡាយ ជាថេរៈ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងឡាយជាថេរៈ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលខ្លួនបានចរចា ជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងអស់នោះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុណានិយាយត្រូវ ។

សព្វេសំ វោ ភិក្ខវេ សុភាសិតំ បរិយាយេន អបិ ច យំ មយា សន្ធាយ ភាសិតំ បារាយនេ មេត្តេយ្យបញ្ហេ

យោ ឧភន្តេ វិទិត្វាន មជ្ឈេ មន្តា ន លិប្បតិ
តំ ព្រូមិ មហាបុរិសោ សោធ សិព្វនិមច្ចគាតិ ។

តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ ភគវា ឯតទវោច ផស្សោ ខោ ភិក្ខវេ ឯកោ អន្តោ ផស្សសមុទយោ ទុតិយោ អន្តោ ផស្សនិរោធោ មជ្ឈេ តណ្ហា សិព្វនី តណ្ហា ហិ នំ សិព្វតិ តស្ស តស្សេវ ភវស្ស អភិនិព្វត្តិយា ឯត្តាវតា ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានាតិ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានាតិ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានន្តោ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានន្តោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតីតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងអស់គ្នា និយាយត្រូវតាមបរិយាយ ដែលតថាគតសម្តែង ក្នុងប្រស្នានៃមេត្តេយ្យមាណព ត្រង់បរាយនវគ្គថា

បុគ្គលណាដឹងនូវចំណែកទាំងពីរ ដោយប្រាជ្ញា មិន
ជាប់ចំពាក់ក្នុងកណ្តាល តថាគតហៅបុគ្គលនោះ ថា
ជាមហាបុរស មហាបុរសនោះ បានកន្លងផុតនូវធម្មជាតិ
ជាគ្រឿងចាក់ស្រេះ ក្នុងលោកនេះចេញបានហើយ ។

អ្នកទាំងឡាយ ចូរស្តាប់ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវហេតុនោះឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីការបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ផស្សៈឈ្មោះថាចំណែកទី ១ ផស្សសមុទយៈឈ្មោះថាចំណែកទី ២ ផស្សនិរោធ ឈ្មោះថាកណ្តាល តណ្ហាជាគ្រឿងចាក់ស្រេះ ព្រោះថា តណ្ហាតែងចាក់ស្រេះនូវផស្សៈទាំងនោះ ដើម្បីឲ្យកើតភពនោះ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ទើបភិក្ខុដឹងច្បាស់អភិញ្ញេយ្យធម៌ កំណត់ដឹងបរិញ្ញេយ្យធម៌ កាលបើដឹងច្បាស់អភិញ្ញេយ្យធម៌ កំណត់ដឹងបរិញ្ញេយ្យធម៌ហើយ ជាអ្នកធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

[៦២] ឯកំ សមយំ ភគវា កោសលេសុ ចារិកញ្ចរមានោ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ យេន ទណ្ឌកប្បកន្នាម កោសលានំ និគមោ តទវសរិ ។ អថខោ ភគវា មគ្គា ឱក្កម្ម អញ្ញតរស្មឹ រុក្ខមូលេ បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ តេ ភិក្ខូ ទណ្ឌកប្បកំ បវិសឹសុ អាវសថំ បរិយេសិតុំ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ សម្ពហុលេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ យេន អចិរវតី នទី តេនុបសង្កមិ គត្តានិ បរិសិញ្ចិតុំ អចិរវតិយា នទិយា គត្តានិ បរិសិញ្ចិត្វា បច្ចុត្តរិត្វា ឯកចីវរោ អដ្ឋាសិ គត្តានិ បុព្វសទិសានិ កុរុមានោ[១] ។ អថខោ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ឯតទវោច កិន្នុ ខោ អាវុសោ អានន្ទ សព្វំ ចេតសោ សមន្នាហរិត្វា ន ខោ ទេវទត្តោ ភគវតា ព្យាកតោ អាបាយិកោ ទេវទត្តោ នេរយិកោ កប្បដ្ឋោ អតេកិច្ឆោតិ ឧទាហុ កេនចិទេវ បរិយាយេនាតិ ។ ឯវំ ខោ បនេតំ អាវុសោ ភគវតា ព្យាកតន្តិ ។

១ ឱ. ម. គត្តានិ បុព្វាបយមានោតិ ទិស្សតិ ។

[៦២] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាច់ទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនកោសលជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃដ៏ច្រើន បានយាងទៅដល់និគមឈ្មោះទណ្ឌកប្បកៈរបស់ពួកអ្នកដែនកោសល ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចេញពីផ្លូវហើយ ទៅគង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយ ទៀបគល់ឈើមួយដើម ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ចូលទៅរកនិគមឈ្មោះទណ្ឌកប្បកៈដើម្បីស្វែងរកទីសំណាក់ ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក៏សំដៅទៅស្ទឹងអចិរវតី ជាមួយនឹងពួកភិក្ខុដ៏ច្រើន ដើម្បីស្រឡាបខ្លួនក្នុងស្ទឹងអចិរវតី លុះស្រឡាបខ្លួនរួចហើយ ក៏ឡើងមក មានតែចីវរមួយ ហើយឈរធ្វើខ្លួនឲ្យប្រាកដ ដូចជាកាលមុន ។ ស្រាប់តែ មានភិក្ខុមួយរូបចូលទៅរកព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយនឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា បពិត្រអានន្ទដ៏មានអាយុ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់រំពឹងនូវហេតុទាំងអស់ ដោយព្រះហឫទ័យ ហើយព្យាករទេវទត្តថា ទេវទត្តជាអ្នកកើតក្នុងអបាយ ទៅនរក តាំងនៅអស់ ១ កប្បរកកែមិនកើត ឬ ហ្ន៎ ឬ ថា ដោយហេតុណាមួយទេ ។ ម្នាលអាវុសោដំណើរនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករហើយយ៉ាងនុ៎ះមែន ។

២៤៧

អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធាហំ ភន្តេ សម្ពហុលេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ យេន អចិរវតី នទី តេនុបសង្កមឹ គត្តានិ បរិសិញ្ចិតុំ អចិរវតិយា នទិយា គត្តានិ បរិសិញ្ចិត្វា បច្ចុត្តរិត្វា ឯកចីវរោ អដ្ឋាសិ គត្តានិ បុព្វសទិសានិ កុរុមានោ ។ អថខោ ភន្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ យេនាហំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មំ ឯតទវោច កិន្នុ ខោ អាវុសោ អានន្ទ សព្វំ ចេតសោ សមន្នាហរិត្វា ននុ ខោ ទេវទត្តោ ភគវតា ព្យាកតោ អាបាយិកោ ទេវទត្តោ នេរយិកោ កប្បដ្ឋោ អតេកិច្ឆោតិ ឧទាហុ កេនចិទេវ បរិយាយេនាតិ ។

ឯវំ វុត្តេ អហំ ភន្តេ តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោចំ ឯវំ ខោ បនេតំ អាវុសោ ភគវតា ព្យាកតន្តិ ។

គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីឯណោះ ខ្ញុំព្រះអង្គព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃជាច្រើន ចុះទៅក្នុងស្ទឹងអចិរវតី ដើម្បីស្រឡាបខ្លួនក្នុងស្ទឹងអចិរវតី លុះស្រឡាបខ្លួនរួចហើយ ក៏ឡើងមកមានតែចីវរមួយ ហើយឈរធ្វើខ្លួនឲ្យប្រាកដដូចជាកាលមុន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លំដាប់នោះ មានភិក្ខុមួយរូបចូលទៅរកខ្ញុំព្រះអង្គ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយនឹងខ្ញុំព្រះអង្គដូច្នេះថា បពិត្រអានន្ទដ៏មានអាយុ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ប្រមូលហេតុទាំងអស់ ដោយព្រះហឫទ័យ ហើយព្យាករទេវទត្តថា ទេវទត្តជាអ្នកកើតក្នុងអបាយ ទៅនរក តាំងនៅអស់ ១ កប្ប រកកែមិនកើតទេឬ ឬថាកែបាន ដោយហេតុណាមួយដែរ ។

កាលបើភិក្ខុនោះ និយាយយ៉ាងនេះហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គបាននិយាយនឹងភិក្ខុនោះ ដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោ ហេតុនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករយ៉ាងនោះដែរ ។

សោ ច ខោ អានន្ទ ភិក្ខុ នចិរេ ភវិស្សតិ អចិរប្បត្តិតោ ថេរោ វា បន ពាលោ អព្យត្តោ កថំ ហិ នាម យំ មយា ឯកំសេន ព្យាកតំ តត្ថ ទ្វេជ្ឈំ អាបជ្ជិស្សតិ នាហំ អានន្ទ អញ្ញំ ឯកបុគ្គលំបិ សមនុបស្សាមិ យោ ឯវំ មយា សព្វំ ចេតសោ សមន្នាហរិត្វា ព្យាកតោ យថយិទំ ទេវទត្តោ ។ យាវកីវញ្ចាហំ អានន្ទ ទេវទត្តស្ស វាលគ្គកោដិនិត្តុទ្ទនមត្តម្បិ សុក្កំ ធម្មំ អទ្ទសំ នេវ តាវាហំ ទេវទត្តំ ព្យាកាសឹ អាបាយិកោ ទេវទត្តោ នេរយិកោ កប្បដ្ឋោ អតេកិច្ឆោតិ ។ យតោ ច ខោ អហំ អានន្ទ ទេវទត្តស្ស វាលគ្គកោដិនិត្តុទ្ទនមត្តម្បិ សុក្កំ ធម្មំ ន អទ្ទសំ អថាហំ តំ ទេវទត្តំ ព្យាកាសឹ អាបាយិកោ ទេវទត្តោ នេរយិកោ កប្បដ្ឋោ អតេកិច្ឆោតិ ។ សេយ្យថាបិ អានន្ទ គូថកូបោ សាធិកោ បោរិសោ បូរោ គូថស្ស សមតិត្តិកោ តត្រ បុរិសោ សសីសកោ និមុគ្គោ អស្ស

ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុនោះ ជាភិក្ខុខ្ចី ទើបតែនឹងបួសក្តី ជាថេរៈល្មម មិនឃ្លាស វៃក្តី ពាក្យណាដែលតថាគត ព្យាករដោយចំណែកមួយ ភិក្ខុនោះនឹង មិនដល់នូវចំណែកពីរ ក្នុងពាក្យនោះឡើយ ម្នាលអានន្ទ តថាគត មិនដែលឃើញបុគ្គលដទៃ សូម្បីម្នាក់ដែលតថាគតរំពឹងរក នូវហេតុ ទាំងអស់ដោយចិត្ត ហើយព្យាករដូចជាភិក្ខុ ទេវទត្តនេះទេ ។ ម្នាល អានន្ទ តថាគតបានឃើញធម៌ស របស់ទេវទត្ត ត្រឹមតែចាក់ដោយ ចុងបំផុតនៃរោមបាន ដរាបណា តថាគតក៏មិនព្យាករ ភិក្ខុទេវទត្តថា ទេវទត្តជាអ្នកកើតក្នុងអបាយ ទៅនរក តាំងនៅអស់ ១ កប្ប កែមិន កើត ដរាបនោះ ម្នាលអានន្ទ កាលណាបើតថាគត មិនបានឃើញ ធម៌ ស របស់ទេវទត្ត ត្រឹមតែចាក់ដោយចុងបំផុតនៃរោមបាន តថាគត ព្យាករទេវទត្តនោះថា ភិក្ខុទេវទត្ត ជាអ្នកកើតក្នុងអបាយ ទៅនរក តាំងនៅអស់ ១ កប្ប កែមិនបាន ក្នុងកាលនោះ ។ ម្នាលអានន្ទ រណ្តៅលាមក ដែលមានជម្រៅជាង ១ ជំហរ ដ៏ពេញ ដោយលាមក ប្រៀបស្មើមាត់ មានបុរសលិចចុះទៅទាំងក្បាល ក្នុងរណ្តៅលាមកនោះ

តស្ស កោចិទេវ បុរិសោ ឧបកច្ឆេយ្យ(១) អត្ថកាមោ ហិតកាមោ យោគក្ខេមកាមោ តម្ហា គូថកូបា ឧទ្ធរិតុកាមោ សោ តំ គូថកូបំ សមន្តានុបរិគច្ឆន្តោ ន បស្សេយ្យ តស្ស បុរិសស្ស វាលគ្គកោដិ-និត្តុទនមត្តម្បិ គូថេន អមក្ខិតំ យត្ថ តំ គហេត្វា ឧទ្ធរេយ្យ ឯវមេវ ខោ អហំ អានន្ទ យតោ ទេវទត្តស្ស វាលគ្គកោដិនិត្តុទនមត្តម្បិ សុក្កំ ធម្មំ ន អទ្ទសំ អថាហំ ទេវទត្តំ ព្យាកាសឹ អាបាយិកោ ទេវទត្តោ នេរយិកោ កប្បដ្ឋោ អតេកិច្ឆោតិ សចេ តុម្ហេ អានន្ទ សុណេយ្យាថ តថាគតស្ស បុរិសិន្ទ្រិយញ្ញាណានិ វិភជន្តស្សាតិ(២) ។ ឯតស្ស ភគវា កាលោ ឯតស្ស សុគត កាលោ យំ ភគវា បុរិសិន្ទ្រិយញ្ញាណានិ វិភជេយ្យ ភគវតោ សុត្វា ភិក្ខូ ធារេស្សន្តីតិ ។ តេនហានន្ទ សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។

១ ឱ. ម. ឧប្បជ្ជេយ្យ ។ ២ ម. វិភជិស្សាមីតិ ។

បុរសណាមួយជាអ្នកប្រាថ្នាប្រយោជន៍ ប្រាថ្នាសេចក្តីចម្រើន ប្រាថ្នាដើម្បីក្សេមចាកយោគៈ ដល់បុរសនោះ ប្រាថ្នានឹងស្រង់អំពីរណ្តៅលាមកនោះ ក៏ដើរចូលមកកាន់បុរសនោះ ឯបុរសនោះ ដើរក្រឡឹងជុំវិញរណ្តៅលាមកនោះហើយ មិនឃើញសរីរប្រទេសរបស់បុរសនោះដែលត្រឹមតែចាក់ដោយចុងបំផុតនៃរោម ដែលមិនប្រឡាក់ដោយលាមក ដែលគួរនឹងចាប់ស្រង់បុរសនោះឡើងបាន យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអានន្ទ តថាគតមិនបានឃើញធម៌ ស របស់ទេវទត្ត ត្រឹមតែចាក់ដោយចុងបំផុតនៃរោមបានក្នុងកាលណា តថាគតព្យាករទេវទត្តថា ភិក្ខុទេវទត្តជាអ្នកកើតក្នុងអបាយ ទៅនរក តាំងនៅអស់ ១ កប្ប កែមិនកើត ក្នុងកាលនោះក៏យ៉ាងនោះឯង ម្នាលអានន្ទ បើដូច្នោះអ្នកទាំងឡាយ ត្រូវស្តាប់ តថាគតចែកនូវបុរិសិន្ទ្រិយញ្ញាណ[១] ។ បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលនេះជាកាលគួរ បពិត្រព្រះសុគត កាលនេះ ជាកាលគួរ សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ចែកនូវបុរិសិន្ទ្រិយញ្ញាណ ពួកភិក្ខុស្តាប់ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ នឹងចងចាំទុក ។ ម្នាលអានន្ទ បើដូច្នោះ អ្នកចូរស្តាប់ ធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។

១ សេចក្តីដឹងនូវឥន្ទ្រិយរបស់បុរសដ៏ក្លៀវក្លានិងទន់ ។

២៤០

ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។ ភគវា ឯតទវោច ឥធាហំ អានន្ទ ឯកច្ចំ បុគ្គលំ[1] ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស វិជ្ជមានា កុសលាបិ ធម្មា អកុសលាបិ ធម្មាតិ តមេនំ អបរេន សមយេន ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស កុសលា ធម្មា អន្តរហិតា អកុសលា ធម្មា សម្មុខីភូតា អត្ថិ ច ខ្វស្ស កុសលមូលំ អសមុច្ឆិន្នំ តម្ហា តស្ស កុសលាកុសលំ បាតុភវិស្សតិ ឯវមយំ បុគ្គលោ អាយតឹ អបរិហានធម្មោ ភវិស្សតីតិ សេយ្យថាបិ អានន្ទ ពីជានិ អខណ្ឌានិ អបូតីនិ អវាតាតបហតានិ សារាទានិ សុខសយិតានិ សុក្ខេត្តេ សុបរិកម្មកតាយ ភូមិយា និក្ខិត្តានិ ជានេយ្យាសិ ត្វំ អានន្ទ ឥមានិ ពីជានិ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សន្តីតិ ។

១ ឯកច្ចស្ស បុគ្គលស្ស មញ្ញេ ភវេយ្យ ។

ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានទទួលព្រះពុទ្ធដីកានៃព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលអានន្ទ តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា កុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី អកុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី មានដល់បុគ្គលនេះ ។ សម័យក្រោយទៀត តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា កុសលធម៌ទាំងឡាយរបស់បុគ្គលនោះបាត់ទៅ អកុសលធម៌កើតឡើងប្រាកដ តែបុគ្គលនោះមិនគាស់មិនរំលើងកុសលមូលទេ ព្រោះហេតុនោះ កុសលនិងអកុសលរបស់បុគ្គលនោះនឹងកើតឡើងប្រាកដវិញ បុគ្គលនេះ នឹងមានធម៌មិនសាបសូន្យតទៅទៀត ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ម្នាលអានន្ទ ដូចពូជទាំងឡាយដែលមិនដាច់ មិនស្អុយ មិនត្រូវខ្យល់និងកម្តៅថ្ងៃប្រហារ មានបណ្តូលល្អ គេទុកដាក់ដោយល្អ ហើយគេសាបព្រោះលើទីដែលភ្ជួររាស់ដោយស្រួលបួល ក្នុងស្រែល្អ ម្នាលអានន្ទ អ្នកត្រូវដឹងថា ពូជទាំងនេះនឹងដល់នូវការដុះ លូតលាស់ឡើងធំ ទង្គំទង្កោលបានឬទេ ។

ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវមេវ ខោ អហំ អានន្ទ ឥធេកច្ចំ បុគ្គលំ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស វិជ្ជមានា កុសលាបិ ធម្មា អកុស-លាបិ ធម្មាតិ តមេនំ អបរេន សមយេន ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស កុសលា ធម្មា អន្តរហិតា អកុសលា ធម្មា សម្មុខីភូតា អត្ថិ ច ខ្វស្ស កុសលមូលំ អសមុច្ឆិន្នំ តម្ហា តស្ស កុសលាកុសលំ ចាតុភវិស្សតិ ឯវមយំ បុគ្គលោ អាយតឹ អបរិហានធម្មោ ភវិស្សតីតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស បុរិសបុគ្គលោ ចេតសា ចេតោ[១] បរិច្ច វិទិតោ ហោតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស បុរិសិន្ទ្រិយញ្ញាណំ ចេតសា ចេតោ[២] បរិច្ច វិទិតំ ហោតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស អាយតឹ ធម្មសមុប្បាទោ ចេតសា ចេតោ[៣] បរិច្ច វិទិតោ ហោតិ ឥធ បនាហំ អានន្ទ ឯកច្ចំ បុគ្គលំ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ

១-២-៣ ឥមេ បាឋា អតិរេកា មញ្ញេ ។

ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគត កំណត់ដឹងនូវចិត្ត របស់បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា កុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី អកុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី មានដល់បុគ្គលនេះ សម័យក្រោយទៀត តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា កុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលនេះ បាត់សូន្យទៅ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ កើតឡើងប្រាកដ តែបុគ្គលនោះ មិនបានគាស់រំលើង កុសលមូលទេ ហេតុនោះ កុសលនិងអកុសល របស់បុគ្គលនោះ នឹងកើតប្រាកដវិញបាន បុគ្គលនេះ នឹងមានធម៌មិនសាបសូន្យតទៅទៀត ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ក៏យ៉ាងនោះឯង ម្នាលអានន្ទ បុរសបុគ្គលដែលតថាគតកំណត់ដឹង ដោយចិត្តយ៉ាងនេះផង ម្នាលអានន្ទ បុរិសិន្ទ្រិយញ្ញាណដែលតថាគតកំណត់ដឹង ដោយចិត្តយ៉ាងនេះផង ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីកើតឡើងនៃធម៌តទៅ ដែលតថាគតកំណត់ដឹង ដោយចិត្តយ៉ាងនេះផង ម្នាលអានន្ទ តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា

ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស វិជ្ជមានា កុសលាបិ ធម្មា អកុសលាបិ ធម្មាតិ តមេនំ អបរេន សមយេន ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស អកុសលា ធម្មា អន្តរហិតា កុសលា ធម្មា សម្មុខីភូតា អត្ថិ ច ខ្វស្ស អកុសលមូលំ អសមុច្ឆិន្នំ តម្ហា តស្ស កុសលាកុសលំ បាតុភវិស្សតិ ឯវមយំ បុគ្គលោ អាយតឹ បរិហានធម្មោ ភវិស្សតីតិ សេយ្យថាបិ អានន្ទ ពីជានិ អខណ្ឌានិ អបូតីនិ អវាតាតបហតានិ សារាទានិ[១] សុខសយិតានិ បុថុសិលាយ និក្ខិត្តានិ ជានេយ្យាសិ ត្វំ អានន្ទ នយិមានិ ពីជានិ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សន្តីតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវមេវ ខោ អហំ អានន្ទ ឥធេកច្ចំ បុគ្គលំ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស វិជ្ជមានា កុសលាបិ ធម្មា អកុសលាបិ ធម្មាតិ តមេនំ អបរេន សមយេន ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ

១ ឱ. ម. សារទានិ ។

កុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី អកុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី មានដល់បុគ្គលនេះ សម័យក្រោយទៀត តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា អកុសលធម៌ទាំងឡាយរបស់បុគ្គលនោះ បាត់សូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ កើតឡើងប្រាកដ ទាំងបុគ្គលនោះមិនបានគាស់រំលើងកុសលមូលទេ ព្រោះហេតុនោះ កុសលនិងអកុសលរបស់បុគ្គលនោះ នឹងកើតប្រាកដ បុគ្គលនេះ នឹងមានធម៌សាបសូន្យ តទៅទៀត ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ម្នាលអានន្ទ ដូចពូជទាំងឡាយ ដែលមិនដាច់ មិនស្អុយ មិនត្រូវខ្យល់និងកម្តៅថ្ងៃប្រហារ មានបណ្តូលនៅល្អ គេទុកដាក់ដោយស្រួល តែគេសាបព្រោះលើថ្មដ៏ក្រាស់ ម្នាលអានន្ទ អ្នកត្រូវដឹងថា ពូជទាំងនេះ មិនងាយនឹងដុះលូតលាស់ឡើង ទង្គំទង្គោលបានឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា កុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី អកុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី មានដល់បុគ្គលនេះ សម័យក្រោយទៀត តថាគត កំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា

២៥៣

ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស អកុសលា ធម្មា អន្តរហិតា កុសលា ធម្មា សម្មុខីភូតា អត្ថិ ច ខ្វស្ស អកុសលមូលំ អសមុច្ឆិន្នំ តម្ហា តស្ស កុសលា-កុសលំ បាតុភវិស្សតិ ឯវមយំ បុគ្គលោ អាយតឹ បរិហានធម្មោ ភវិស្សតីតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស បុរិសបុគ្គលោ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតោ ហោតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស បុរិសិន្ទ្រិយញាណំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតំ ហោតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស អាយតឹ ធម្មសមុប្បាទោ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតោ ហោតិ ឥធ បនាហំ អានន្ទ ឯកច្ចំ បុគ្គលំ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស វិជ្ជមានា កុសលាបិ ធម្មា អកុសលាបិ ធម្មាតិ តមេនំ អបរេន សមយេន ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ នត្ថិ ឥមស្ស បុគ្គលស្ស វាលគ្គកោដិនិត្តុទ្ទនមត្តោបិ សុក្កោ ធម្មោ

អកុសលធម៌ទាំងឡាយរបស់បុគ្គលនេះ បាត់សូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ កើតឡើងប្រាកដវិញបាន ទាំងបុគ្គលនោះ មិនបានគាស់រំលើងអកុសលមូលទេ ព្រោះហេតុនោះ កុសលនិងអកុសលរបស់បុគ្គលនោះនឹងកើតប្រាកដវិញបាន បុគ្គលនេះ នឹងមានធម៌សាបសូន្យតទៅទៀត យ៉ាងនេះ ក៏យ៉ាងនោះឯង ម្នាលអានន្ទ បុរសបុគ្គលដែលតថាគតកំណត់ដឹង ដោយចិត្តយ៉ាងនេះឯង ម្នាលអានន្ទ បុរិសិន្ទ្រិយ-ញ្ញាណ ដែលតថាគតកំណត់ដឹង ដោយចិត្តយ៉ាងនេះផង ម្នាលអានន្ទសេចក្តីកើតឡើងនៃធម៌តទៅ ដែលតថាគតកំណត់ដឹង ដោយចិត្តយ៉ាងនេះផង ម្នាលអានន្ទ តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា កុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី អកុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី មានដល់បុគ្គលនេះ សម័យក្រោយទៀត តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា ធម៌សរបស់បុគ្គលនេះ សូម្បីល្មមត្រឹមតែចាក់ដោយចុងបំផុតនៃរោមបាន មិនមានឡើយ

សមន្នាគតាយំ បុគ្គលោ ឯកន្តកាឡកេហិ អកុសលេហិ ធម្មេហិ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជិស្សតីតិ សេយ្យថាបិ អានន្ទ ពីជានិ ខណ្ឌានិ បូតីនិ វាតាតបហតានិ សុក្ខេត្តេ សុបរិកម្មកតាយ ភូមិយា និក្ខិត្តានិ ជានេយ្យាសិ ត្វំ អានន្ទ នយិមានិ ពីជានិ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សន្តីតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវមេវ ខោ អហំ អានន្ទ ឥធេកច្ចំ បុគ្គលំ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស វិជ្ជមានា កុសលាបិ ធម្មា អកុសលាបិ ធម្មាតិ តមេនំ អបរេន សមយេន ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ នត្ថិ ឥមស្ស បុគ្គលស្ស វាលគ្គកោដិនិត្តុទនមត្តោបិ សុក្កោ ធម្មោ សមន្នាគតាយំ បុគ្គលោ ឯកន្តកាឡកេហិ អកុសលេហិ ធម្មេហិ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជិស្សតីតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស បុរិសបុគ្គលោ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតោ ហោតិ ។

បុគ្គលនេះ ប្រកបដោយអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដែលមានពណ៌ខ្មៅសុទ្ធ ដល់បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ នឹងចូលទៅកាន់អបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ។ ម្នាលអានន្ទ ដូចពូជទាំងឡាយដែលដាច់ ស្អុយ ត្រូវខ្យល់និងកម្តៅថ្ងៃប្រហារ ហើយគេសាបព្រោះលើទី ដែលគេភ្ជួររាស់ដោយល្អ ក្នុងស្រែល្អ ម្នាលអានន្ទ អ្នកត្រូវដឹងថា ពូជទាំងនេះនឹងមិនដុះលូតលាស់ទង្គំទង្កើលបាន ឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា កុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី អកុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី មានដល់បុគ្គលនេះ សម័យក្រោយទៀត តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា ធម៌ស របស់បុគ្គលនេះ សូម្បីល្មមត្រឹមតែចាក់ដោយចុងបំផុតនៃរោមបាន មិនមានឡើយ បុគ្គលនេះ ប្រកបដោយអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដែលមានពណ៌ខ្មៅសុទ្ធ ដល់បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ នឹងចូលទៅកាន់អបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក យ៉ាងនោះឯង ម្នាលអានន្ទ បុរសបុគ្គល តថាគតកំណត់ដឹងដោយចិត្តយ៉ាងនេះផង

ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស បុរិសិន្ទ្រិយញាណំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតំ ហោតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស អាយតឹ ធម្មសមុប្បាទោ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតោ ហោតីតិ ។

ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច សក្កា នុ ខោ ភន្តេ ឥមេសំ តិណ្ណំ បុគ្គលានំ អបរេបិ តយោ បុគ្គលា សប្បដិភាគា បញ្ញាបេតុន្តិ ។ សក្កានន្ទាតិ ភគវា ឯតទវោច ឥធាហំ អានន្ទ ឯកច្ចំ បុគ្គលំ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស វិជ្ជមានា កុសលាបិ ធម្មា អកុសលាបិ ធម្មាតិ តមេនំ អបរេន សមយេន ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស កុសលា ធម្មា អន្តរហិតា អកុសលា ធម្មា សម្មុខីភូតា អត្ថិ ច ខ្វស្ស កុសលមូលំ អសមុច្ឆិន្នំ តម្បិ សព្វេន សព្វំ សមុគ្ឃាតំ គច្ឆតិ ឯវមយំ បុគ្គលោ អាយតឹ បរិហានធម្មោ ភវិស្សតីតិ

ម្នាលអានន្ទ បុរិសិន្ទ្រិយញ្ញាណ តថាគតកំណត់ដឹង ដោយចិត្តយ៉ាង នេះផង ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីកើតឡើងនៃធម៌តទៅ តថាគតកំណត់ ដឹង ដោយចិត្តយ៉ាងនេះផង ។

កាលបើ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ព្រះ អានន្ទដ៏មានអាយុ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះអង្គអាចបញ្ញត្តបុគ្គល ៣ ពួកក្រៅពីបុគ្គល ៣ ពួកនេះឲ្យមានចំណែកស្មើគ្នាបាន ឬទេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ តថាគតអាចបញ្ញត្តបាន ហើយ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលអានន្ទ តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្ត របស់បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា កុសលធម៌ ទាំងឡាយក្តី អកុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី មានដល់បុគ្គលនេះ សម័យ ក្រោយទៀត តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលនោះ ដោយចិត្ត យ៉ាងនេះថា កុសលធម៌ទាំងឡាយរបស់បុគ្គលនេះ បាត់សូន្យទៅ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ កើតឡើងប្រាកដ តែបុគ្គលនោះ មិនបានគាស់ រំលើងកុសលមូលទេ ឯកុសលមូលនោះ ដល់នូវការកើតឡើងដោយ ប្រការទាំងពួង បុគ្គលនេះ នឹងមានធម៌សាបសូន្យតទៅទៀត យ៉ាងនេះ

សេយ្យថាបិ អានន្ទ អង្គារានិ អាទិត្តានិ សម្បជ្ជលិតានិ សញ្ជោតិភូតានិ បុថុសិលាយ និក្ខិត្តានិ ជានេយ្យាសិ តំ អានន្ទ នយិមានិ អង្គារានិ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សន្តីតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ សេយ្យថាបិ វា បនានន្ទ សាយណ្ហសមយេ សុរិយេ ឱគច្ឆន្តេ ជានេយ្យាសិ តំ អានន្ទ អាលោកោ អន្តរធាយិស្សតិ អន្ធការោ បាតុភវិស្សតីតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ សេយ្យថាបិ វា បនានន្ទ អភិទោសអឌ្ឍរត្តំ ភត្តកាលសមយេ ជានេយ្យាសិ តំ អានន្ទ អាលោកោ អន្តរហិតោ អន្ធការោ បាតុភូតោតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវមេវ ខោ អហំ អានន្ទ ឥធេកច្ចំ បុគ្គលំ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស វិជ្ជមានា កុសលាបិ ធម្មា អកុសលាបិ ធម្មាតិ តមេនំ អបរេន សមយេន ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស កុសលា ធម្មា អន្តរហិតា អកុសលា ធម្មា សម្មុខីភូតា

ម្នាលអានន្ទ ដូចរងើកភ្លើងទាំងឡាយកំពុងឆេះ រន្ទាលច្រាលឆ្អៅ ដែលគេដាក់លើផែនថ្មដ៏ក្រាស់ ម្នាលអានន្ទ អ្នកត្រូវដឹងថា រងើកភ្លើងទាំងនេះនឹងមិនដល់នូវការចម្រើនរាលដាលធំទូលាយ ឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ដូចព្រះអាទិត្យលិច ក្នុងសាយណ្ហសម័យ ម្នាលអានន្ទ អ្នកត្រូវដឹងថា ពន្លឺនឹងបាត់សូន្យទៅ ងងឹតនឹងកើតប្រាកដបានឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលអានន្ទ ពុំនោះសោត ដូចសម័យ ភត្តកាល ចំពាក់កណ្ដាលយប់ ម្នាលអានន្ទ អ្នកត្រូវដឹងថា ពន្លឺបាត់ទៅ ងងឹតកើតប្រាកដបានឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា កុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី អកុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី មានដល់បុគ្គលនេះ សម័យក្រោយទៀត តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា កុសលធម៌ទាំងឡាយរបស់បុគ្គលនេះ បាត់សូន្យទៅ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ កើតប្រាកដ

អត្ថិ ច ខ្វស្ស កុសលមូលំ អសមុច្ឆិន្នំ តម្បិ សព្វេន សព្វំ សមុគ្ឃាតំ គច្ឆតិ ឯវមយំ បុគ្គលោ អាយតឹ បរិហានធម្មោ ភវិស្សតីតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស បុរិសបុគ្គលោ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតោ ហោតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស បុរិសិន្ទ្រិយញ្ញាណំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតំ ហោតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស អាយតឹ ធម្មសមុប្បាទោ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតោ ហោតិ ឥធ បនាហំ អានន្ទ ឯកច្ចំ បុគ្គលំ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស វិជ្ជមានា កុសលាបិ ធម្មា អកុសលាបិ ធម្មាតិ តមេនំ អបរេន សមយេន ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស អកុសលា ធម្មា អន្តរហិតា កុសលា ធម្មា សម្មុខីភូតា អត្ថិ ច ខ្វស្ស អកុសលមូលំ អសមុច្ឆិន្នំ តម្បិ សព្វេន សព្វំ សមុគ្ឃាតំ គច្ឆតិ

តែបុគ្គលនោះ មិនបានគាស់រំលើងកុសលមូលទេ កុសលមូលនោះ ដល់នូវការបើកឡើង ដោយប្រការទាំងពួង បុគ្គលនេះ នឹងមានធម៌សាបសូន្យតទៅទៀត ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ក៏យ៉ាងនោះឯង ម្នាលអានន្ទ បុរសបុគ្គល តថាគតកំណត់ដឹង ដោយចិត្តយ៉ាងនេះផង ម្នាលអានន្ទ បុរិសិន្ទ្រិយញ្ញាណ តថាគតកំណត់ដឹង ដោយចិត្តយ៉ាងនេះផង ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីកើតឡើងនៃធម៌តទៅ តថាគតកំណត់ដឹង ដោយចិត្តយ៉ាងនេះផង ម្នាលអានន្ទ តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា កុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី អកុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី មានដល់បុគ្គលនេះ សម័យក្រោយទៀត តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្ត របស់បុគ្គលនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា អកុសលធម៌ទាំងឡាយរបស់បុគ្គលនេះ បាត់សូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំង-ឡាយកើតប្រាកដ តែបុគ្គលនោះ មិនបានគាស់រំលើងអកុសលមូលទេ អកុសលមូលនោះ ដល់នូវការបើកឡើង ដោយប្រការទាំងពួង

ឯវមយំ បុគ្គលោ អាយតឹ អបរិហានធម្មោ ភវិស្សតីតិ សេយ្យថាបិ អានន្ទ អង្គារានិ អាទិត្តានិ សម្បជ្ជលិតានិ សញ្ជោតិភូតានិ សុក្ខេ តិណបុញ្ជេ វា កដ្ឋបុញ្ជេ វា និក្ខិត្តានិ ជានេយ្យាសិ ត្វំ អានន្ទ ឥមានិ អង្គារានិ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សន្តីតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ សេយ្យថាបិ វា បនានន្ទ រត្តិយា បច្ចូសសមយេ សុរិយេ ឧគ្គច្ឆន្តេ ជានេយ្យាសិ ត្វំ អានន្ទ អន្ធការោ អន្តរធាយិស្សតិ អាលោកោ ចាតុភវិស្សតីតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ សេយ្យថាបិ វា បនានន្ទ អភិទោសមជ្ឈន្តិកេ ភត្តកាលសមយេ ជានេយ្យាសិ ត្វំ អានន្ទ អន្ធការោ អន្តរហិតោ អាលោកោ ចាតុភូតោតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវមេវ ខោ អហំ អានន្ទ ឥធេកច្ចំ បុគ្គលំ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស វិជ្ជមានា កុសលាបិ ធម្មា អកុសលាបិ ធម្មាតិ តមេនំ អបរេន សមយេន ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ

បុគ្គលនេះ នឹងមានធម៌មិនបានសាបសូន្យតទៅទៀតយ៉ាងនេះ ម្នាលអានន្ទ ដូចរងើកភ្លើងទាំងឡាយ ឆេះរន្ទាល ប្រាលឆ្អៅ ហើយបុគ្គលដាក់លើគំនរស្មៅក្តី គំនរឧសក្តី ដែលស្ងួត ម្នាលអានន្ទ អ្នកត្រូវដឹងថា រងើកភ្លើងទាំងនេះ នឹងដល់នូវការចម្រើន ធំទូលាយបានឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ដូចព្រះអាទិត្យរះឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រី ម្នាលអានន្ទ អ្នកត្រូវដឹងថា ងងឹតនឹងបាត់ទៅពន្លឺនឹងកើតប្រាកដឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលអានន្ទពុំនោះសោត ដូចសម័យកត្តកាល ពេលថ្ងៃត្រង់ជាក់ ម្នាលអានន្ទអ្នកត្រូវដឹងថា ងងឹតបាត់ទៅ ពន្លឺកើតប្រាកដឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា កុសលធម៌ទាំងឡាយក្តីអកុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី មានដល់បុគ្គលនេះ សម័យក្រោយទៀតតថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្ត របស់បុគ្គលនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា

២៤៩

ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស អកុសលា ធម្មា អន្តរហិតា កុសលា ធម្មា សម្មុខីភូតា អត្ថិ ច ខ្វស្ស អកុសលមូលំ អសមុច្ឆិន្នំ តម្បិ សព្វេន សព្វំ សមុគ្ឃាតំ គច្ឆតិ ឯវមយំ បុគ្គលោ អាយតឹ អបរិហានធម្មោ ភវិស្សតីតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស បុរិសបុគ្គលោ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតោ ហោតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស បុរិសិន្ទ្រិយញ្ញាណំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតំ ហោតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស អាយតឹ ធម្មសមុប្បាទោ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតោ ហោតិ ឥធ បនាហំ អានន្ទ ឯកច្ចំ បុគ្គលំ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស វិជ្ជមានា កុសលាបិ ធម្មា អកុសលាបិ ធម្មាតិ តមេនំ អបរេន សមយេន ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ នត្ថិ ឥមស្ស បុគ្គលស្ស វាលគ្គកោដិនិត្តុទនមត្តោបិ អកុសលោ ធម្មោ

អកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលនេះ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយកើតប្រាកដ តែបុគ្គលនោះ មិនបានគាស់រំលើងអកុសលមូលទេ អកុសលមូលនោះ ដល់នូវការបើកឡើង ដោយប្រការទាំងពួង បុគ្គលនេះ នឹងមានធម៌មិនសាបសូន្យតទៅទៀត យ៉ាងនេះក៏យ៉ាងនោះឯង ម្នាលអានន្ទ បុរសបុគ្គល តថាគត កំណត់ដឹងដោយចិត្ត យ៉ាងនេះផង ម្នាលអានន្ទ បុរិសិន្ទ្រិយញ្ញាណ តថាគតកំណត់ដឹងដោយចិត្ត យ៉ាងនេះផង ម្នាលអានន្ទ សេចក្ដីកើតឡើងនៃធម៌តទៅ តថាគត កំណត់ដឹងដោយចិត្ត យ៉ាងនេះផង ម្នាលអានន្ទ តថាគត កំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា កុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី អកុសលធម៌ទាំងឡាយក្តីមានដល់បុគ្គលនេះ សម័យក្រោយទៀត តថាគត កំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា អកុសលធម៌របស់បុគ្គលនេះ ត្រឹមតែចាក់ដោយចុងបំផុត នៃរោមបាន មិនមានឡើយ

សមន្នាគតាយំ បុគ្គលោ ឯកន្តសុក្កេហិ អនវជ្ជេហិ ធម្មេហិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ បរិនិព្វាយិស្សតីតិ សេយ្យថាបិ អានន្ទ អង្គារានិ សីតានិ និព្វុតានិ សុក្ខេ តិណបុញ្ជេ វា កដ្ឋបុញ្ជេ វា និក្ខិត្តានិ ជានេយ្យាសិ ត្វំ អានន្ទ នយិមានិ អង្គារានិ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សន្តីតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវមេវ ខោ អហំ អានន្ទ ឥធេកច្ចំ បុគ្គលំ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ ឥមស្ស ខោ បុគ្គលស្ស វិជ្ជមានា កុសលាបិ ធម្មា អកុសលាបិ ធម្មាតិ តមេនំ អបរេន សមយេន ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាមិ នត្ថិ ឥមស្ស បុគ្គលស្ស វាលគ្គកោដិនិត្តុទ្ទនមត្តោបិ អកុសលោ ធម្មោ សមន្នាគតាយំ បុគ្គលោ ឯកន្តសុក្កេហិ អនវជ្ជេហិ ធម្មេហិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ បរិនិព្វាយិស្សតីតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស បុរិសបុគ្គលោ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតោ ហោតិ

បុគ្គលនេះ ជាអ្នកប្រកបដោយធម៌ទាំងឡាយ ដែលគ្មានទោស មានពណ៌សសុទ្ធ នឹងបរិនិព្វាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ម្នាលអានន្ទ ដូចរងើកភ្លើងទាំងឡាយ ដែលរលត់ត្រជាក់ បុគ្គលដាក់លើគំនរស្មៅ ឬគំនរឧសដ៏ស្ងួត ម្នាលអានន្ទ អ្នកត្រូវដឹងថា រងើកភ្លើងទាំងនេះ មិនដល់នូវការចម្រើនពលដាលឡើងបានឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគតកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា កុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី អកុសលធម៌ទាំងឡាយក្តី មានដល់បុគ្គលនេះ ។ សម័យក្រោយទៀត តថាគត កំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា អកុសលធម៌របស់បុគ្គលនេះ ត្រឹមតែចាក់ដោយចុងបំផុត នៃរោមមិនមានឡើយ បុគ្គលនេះ ប្រកបដោយធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនមានទោស មានពណ៌សសុទ្ធ នឹងបរិនិព្វាន ក្នុងបច្ចុប្បន្នដូច្នោះឯង ម្នាលអានន្ទ បុរសបុគ្គល តថាគតកំណត់ដឹងដោយចិត្ត យ៉ាងនេះឯង

ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស បុរិសិន្ទ្រិយញ្ញាណំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតំ ហោតិ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ តថាគតស្ស អាយតឹ ធម្មសមុប្បាទោ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតោ ហោតិ ។ តត្រានន្ទ យេ តេ បុរិមា តយោ បុគ្គលា តេសំ តិណ្ណំ បុគ្គលានំ ឯកោ អបរិហានធម្មោ ឯកោ បរិហា-នធម្មោ ឯកោ អាចាយិកោ នេរយិកោ តត្រានន្ទ យេមេ បច្ឆិមា តយោ បុគ្គលា ឥមេសំ តិណ្ណំ បុគ្គលានំ ឯកោ អបរិហានធម្មោ ឯកោ បរិហាន-ធម្មោ ឯកោ បរិនិព្វានធម្មោតិ ។

[៦៣] និព្វេធិកបរិយាយំ វោ ភិក្ខវេ ធម្មបរិយាយំ ទេសេស្សាមិ តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ ភគវា ឯតទវោច កតមោ ច សោ ភិក្ខវេ និព្វេធិកបរិយាយោ ធម្មបរិយាយោ ។ កាមា ភិក្ខវេ វេទិតព្វា

ម្នាលអានន្ទ បុរិសិន្ទ្រិយញ្ញាណ តថាគត កំណត់ដឹងដោយចិត្តយ៉ាង នេះផង ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីកើតឡើងនៃធម៌តទៅ តថាគត កំណត់ដឹង ដោយចិត្តយ៉ាងនេះផង ។ ម្នាលអានន្ទ បណ្តាបុគ្គលទាំងនោះ បុគ្គល ៣ ខាងដើមណា បណ្តាបុគ្គលទាំង ៣ នោះ បុគ្គលមួយមានធម៌មិនបាន សាបសូន្យ បុគ្គលមួយមានធម៌សាបសូន្យ បុគ្គលមួយកើតក្នុងអបាយ ទៅនរក ម្នាលអានន្ទ បណ្តាបុគ្គលទាំងនោះ បុគ្គល ៣ ខាងចុងណា បណ្តាបុគ្គលទាំង ៣ នេះ បុគ្គលមួយមានសភាពមិនសាបសូន្យ បុគ្គលមួយមានសភាពសាបសូន្យ បុគ្គលមួយមានសភាពបរិនិព្វាន ។

[៦៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវនិព្វេធិកបរិយាយ (ហេតុដែលទម្លាយនូវលោភក្ខន្ធជាដើម ដែលបុគ្គលមិនបាន ទម្លាយ) និងធម្មបរិយាយ ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរស្តាប់ ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវបរិយាយនោះ ឲ្យស្រួលបួលចុះ តថាគត នឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងនោះ បានទទួលព្រះពុទ្ធដីកា ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ ដូច្នេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ និព្វេធិកបរិយាយ និងធម្មបរិយាយនោះ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាមទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង

កាមានំ និទានសម្ភវោ វេទិតព្វោ កាមានំ វេមត្តតា វេទិតព្វា កាមានំ វិបាកោ វេទិតព្វោ កាមនិរោធោ វេទិតព្វោ កាមនិរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វា ។ វេទនា ភិក្ខវេ វេទិតព្វា វេទនានំ និទានសម្ភវោ វេទិតព្វោ វេទនានំ វេមត្តតា វេទិតព្វា វេទនានំ វិបាកោ វេទិតព្វោ វេទនានិរោធោ វេទិតព្វោ វេទនានិរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វា ។ សញ្ញា ភិក្ខវេ វេទិតព្វា សញ្ញានំ និទានសម្ភវោ វេទិតព្វោ សញ្ញានំ វេមត្តតា វេទិតព្វា សញ្ញានំ វិបាកោ វេទិតព្វោ សញ្ញានិរោធោ វេទិតព្វោ សញ្ញា-និរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វា ។ អាសវា ភិក្ខវេ វេទិតព្វា អាសវានំ និទានសម្ភវោ វេទិតព្វោ អាសវានំ វេមត្តតា វេទិតព្វា អាសវានំ វិបាកោ វេទិតព្វោ

ហេតុនាំឲ្យកើតកាមទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្ដីប្លែកគ្នានៃកាមទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង វិបាកនៃកាមទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្ដីរលត់កាម បុគ្គលគប្បីដឹង បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់កាម បុគ្គលគប្បីដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនាទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង ហេតុនាំឲ្យកើតវេទនាទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្ដីប្លែកគ្នានៃវេទនាទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង វិបាកនៃវេទនាទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្ដីរលត់វេទនា បុគ្គលគប្បីដឹង បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់វេទនា បុគ្គលគប្បីដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញាទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង ហេតុនាំឲ្យកើតសញ្ញាទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្ដីប្លែកគ្នានៃសញ្ញាទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង វិបាករបស់សញ្ញាទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្ដីរលត់សញ្ញា បុគ្គលគប្បីដឹង បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់សញ្ញា បុគ្គលគប្បីដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាសវៈទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង ហេតុនាំឲ្យកើតអាសវៈទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្ដីប្លែកគ្នានៃអាសវៈទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង វិបាករបស់អាសវៈទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង

អាសវនិរោធោ វេទិតព្វោ អាសវនិរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វា ។ កម្មំ ភិក្ខវេ វេទិតព្វំ កម្មានំ និទានសម្ភវោ វេទិតព្វោ កម្មានំ វេមត្តតា វេទិតព្វា កម្មានំ វិបាកោ វេទិតព្វោ កម្មនិរោធោ វេទិតព្វោ កម្មនិរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វា ។ ទុក្ខំ ភិក្ខវេ វេទិតព្វំ ទុក្ខស្ស និទានសម្ភវោ វេទិតព្វោ ទុក្ខស្ស វេមត្តតា វេទិតព្វា ទុក្ខស្ស វិបាកោ វេទិតព្វោ ទុក្ខនិរោធោ វេទិតព្វោ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វា ។

កាមា ភិក្ខវេ វេទិតព្វា កាមានំ និទានសម្ភវោ វេទិតព្វោ កាមានំ វេមត្តតា វេទិតព្វា កាមានំ វិបាកោ វេទិតព្វោ កាមនិរោធោ វេទិតព្វោ កាមនិរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វាតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ បញ្ចិមេ ភិក្ខវេ កាមគុណា ចក្ខុវិញ្ញេយ្យា រូបា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា បិយរូបា កាមូបសំហិតា

សេចក្ដីរលត់អាសវៈ បុគ្គលគប្បីដឹង បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់អាសវៈ បុគ្គលគប្បីដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មបុគ្គលគប្បីដឹង ហេតុនាំឲ្យកើតកម្មទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្ដីប្លែកគ្នានៃកម្មទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង វិបាករបស់កម្មទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្ដីរលត់កម្ម បុគ្គលគប្បីដឹង បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់កម្ម បុគ្គលគប្បីដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុក្ខបុគ្គលគប្បីដឹង ហេតុនាំឲ្យកើតទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្ដីប្លែកគ្នានៃទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង វិបាករបស់ទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្ដីរលត់ទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់ទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាមទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង ហេតុនាំឲ្យកើតកាមទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្ដីប្លែកគ្នានៃកាមទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង វិបាករបស់កាមទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្ដីរលត់កាម បុគ្គលគប្បីដឹង បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់កាម បុគ្គលគប្បីដឹង ពាក្យដែលតថាគតសម្ដែងហើយដូច្នេះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតសម្ដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាមគុណនេះមាន ៥ គឺ រូបទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលគួរដឹងច្បាស់ដោយចក្ខុ ជារូបគួរប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីពេញចិត្ត ជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម

រជនីយា សោតវិញ្ញេយ្យា សទ្ទា ។ បេ ។ ឃានវិញ្ញេយ្យា គន្ធា ជិវ្ហាវិញ្ញេយ្យា រសា កាយវិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា បិយរូបា កាមូបសំហិតា រជនីយា ។ អបិ ច ខោ ភិក្ខវេ នេតេ កាមា កាមគុណា នាមេតេ[១] អរិយស្ស វិនយេ វុច្ចន្តិ ។

សង្កប្បរាគោ បុរិសស្ស កាមោ
ន តេ កាមា យានិ ចិត្រានិ លោកេ
សង្កប្បរាគោ បុរិសស្ស កាមោ
តិដ្ឋន្តិ ចិត្រានិ តថេវ លោកេ
អថេត្ថ ធីរា វិនយន្តិ ឆន្ទន្តិ ។

កតមោ ច ភិក្ខវេ កាមានំ និទានសម្ភវោ ។ ផស្សោ ភិក្ខវេ កាមានំ និទានសម្ភវោ ។ កតមា ច ភិក្ខវេ កាមានំ វេមត្តតា ។ អញ្ញោ ភិក្ខវេ កាមោ រូបេសុ អញ្ញោ កាមោ

១ ម. តេ កាមគុណា នាម នេតេ កាមា ។

ជាទីតាំងនៃសេចក្តីត្រេកអរ ១ សំឡេងទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលគួរដឹងច្បាស់ដោយត្រចៀក ។ បេ ។ ក្លិនទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលគួរដឹងច្បាស់ដោយច្រមុះ រសទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលគួរដឹងច្បាស់ ដោយអណ្តាត ផោដ្ឋព្វៈទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលគួរដឹងច្បាស់ដោយកាយ គួរប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីពេញចិត្ត ជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម ជាទីតាំងនៃសេចក្តីត្រេកអរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងនុ៎ះ មិនមែនកាមទេ ធម៌ទាំងនុ៎ះហៅថា កាមគុណ ក្នុងអរិយវិន័យ ។

សេចក្តីត្រេកអរកើតឡើង ដោយអំណាចការត្រិះរិះ ជាកាម
របស់បុរស អារម្មណ៍ដ៏វិចិត្រ ក្នុងលោក មិនមែនកាមទេ
សេចក្តីត្រេកអរកើតឡើង ដោយអំណាចការត្រិះរិះ ជាកាម
របស់បុរស អារម្មណ៍ដ៏វិចិត្រទាំងឡាយ តែងឋិតនៅក្នុង
លោក ដោយប្រការដូច្នោះ តែអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ រមែង
កម្ចាត់បង់នូវសេចក្តីគាប់ចិត្ត ក្នុងអារម្មណ៍ទាំងឡាយនុ៎ះចេញ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះហេតុនាំឲ្យកើតកាមទាំងឡាយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ផស្សៈជាហេតុនាំឲ្យកើតកាមទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេចក្តីប្លែកគ្នានៃកាមទាំងឡាយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាមក្នុងរូបទាំងឡាយ ដោយឡែក

សទ្ទេសុ អញ្ញោ កាមោ គន្ធេសុ អញ្ញោ កាមោ រសេសុ អញ្ញោ កាមោ ផោដ្ឋព្វេសុ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ កាមានំ វេមត្តតា ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ កាមានំ វិបាកោ ។ យំ ខោ ភិក្ខវេ កាមយមានោ តជ្ជំ តជ្ជំ អត្តភាវំ អភិនិព្វត្តេតិ បុញ្ញភាគិយំ វា អបុញ្ញភាគិយំ វា អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ កាមានំ វិបាកោ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ កាមនិរោធោ ។ ផស្សនិរោធា ភិក្ខវេ កាមនិរោធោ ។ អយមេវ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ កាមនិរោធ-គាមិនីបដិបទា សេយ្យថីទំ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បោ សម្មាវាចា សម្មាកម្មន្តោ សម្មាអាជីវោ សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ឯវំ កាមេ បជានាតិ ឯវំ កាមានំ និទានសម្ភវំ បជានាតិ ឯវំ កាមានំ វេមត្តំ បជានាតិ ឯវំ កាមានំ វិបាកំ បជានាតិ ឯវំ កាមនិរោធំ បជានាតិ ឯវំ កាមនិរោធគាមិនីបដិបទំ បជានាតិ

កាមក្នុងសំឡេងទាំងឡាយ ដោយឡែក កាមក្នុងក្លិនទាំងឡាយ ដោយឡែក កាមក្នុងរសទាំងឡាយ ដោយឡែក កាមក្នុងផោដ្ឋព្វៈទាំងឡាយដោយឡែក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សេចក្តីប្លែកគ្នានៃកាមទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះវិបាករបស់កាមទាំងឡាយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលប្រាថ្នានូវអារម្មណ៍ណា ញុំាងអត្តភាពដែលកើតអំពីអារម្មណ៍នោះ ៗ ជាចំណែកបុណ្យក្តី ចំណែកបាបក្តី ឲ្យកើតឡើង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា វិបាករបស់កាមទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេចក្តីរលត់កាម តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីរលត់កាម ព្រោះរលត់ផស្សៈ ។ មគ្គដ៏ប្រសើរប្រកបដោយអង្គ ៨ នេះឯង ជាបដិបទាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីរលត់កាម គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ សម្មាសង្កប្បៈ ១ សម្មាវាចា ១ សម្មាកម្មន្តៈ ១ សម្មាអាជីវៈ ១ សម្មាវាយាមៈ ១ សម្មាសតិ ១ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ អរិយសាវ័ក ដឹងច្បាស់នូវកាមទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវហេតុនាំឲ្យកើតកាមទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីប្លែកគ្នា នៃកាមទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវវិបាករបស់កាមទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីរលត់កាមយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីរលត់កាមយ៉ាងនេះហើយ

សោ ឥមំ និព្វេធិកំ ព្រហ្មចរិយំ បជានាតិ កាមនិរោធំ ។ កាមា ភិក្ខវេ វេទិតព្វា ។ បេ ។ កាមនិរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វាតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

វេទនា ភិក្ខវេ វេទិតព្វា ។ បេ ។ វេទនានិរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វាតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តិស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ វេទនា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ វេទនានំ និទានសម្ភវោ ។ ផស្សោ ភិក្ខវេ វេទនានំ និទានសម្ភវោ ។ កតមា ច ភិក្ខវេ វេទនានំ វេមត្តតា ។ អត្ថិ ភិក្ខវេ សាមិសា សុខា វេទនា អត្ថិ និរាមិសា សុខា វេទនា អត្ថិ សាមិសា ទុក្ខា វេទនា អត្ថិ និរាមិសា ទុក្ខា វេទនា អត្ថិ សាមិសា អទុក្ខមសុខា វេទនា អត្ថិ និរាមិសា អទុក្ខមសុខា វេទនា ។

អរិយសាវ័កនោះ ក៏ដឹងច្បាស់នូវព្រហ្មចរិយធម៌ដែលជាគ្រឿងម្ទុះទម្លាយ (នូវគំនរលោភៈជាដើម) នេះថាជាសេចក្ដីរលត់កាម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ កាមទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង ។ បេ ។ បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់កាម បុគ្គលគប្បីដឹង ពាក្យណាដែលតថាគតសម្ដែង ហើយដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតសម្ដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនាទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង ។ បេ ។ បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់វេទនា បុគ្គលគប្បីដឹង ក៏ពាក្យដែលតថាគតសម្ដែងហើយ ដូច្នេះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតសម្ដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនានេះ មាន ៣ យ៉ាង គឺសុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះហេតុនាំឲ្យកើតវេទនាទាំងឡាយ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ផស្សៈជាហេតុនាំឲ្យកើតវេទនាទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេចក្ដីប្លែកគ្នានៃវេទនាទាំងឡាយ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សុខវេទនា ប្រកបដោយអាមិសៈក៏មាន សុខវេទនា មិនប្រកបដោយអាមិសៈក៏មាន ទុក្ខវេទនា ប្រកបដោយអាមិសៈក៏មាន ទុក្ខវេទនា មិនប្រកបដោយអាមិសៈក៏មាន អទុក្ខមសុខវេទនា ប្រកបដោយអាមិសៈក៏មាន អទុក្ខមសុខវេទនា មិនប្រកបដោយអាមិសៈក៏មាន ។

២៦៧

អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ វេទនា វេមត្តតា ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ វេទនានំ វិបាកោ ។ យំ ខោ ភិក្ខវេ វេទយមានោ តជ្ជំ តជ្ជំ អត្តភាវំ អភិនិព្វត្តេតិ បុញ្ញភាគិយំ វា អបុញ្ញភាគិយំ វា អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ វេទនានំ វិបាកោ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ វេទនានិរោធោ ។ ផស្សនិរោធា ភិក្ខវេ វេទនានិរោធោ ។ អយមេវ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ វេទនានិរោធគាមិនីបដិបទា សេយ្យថីទំ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ឯវំ វេទនំ បជានាតិ ឯវំ វេទនានំ និទានសម្ភវំ បជានាតិ ឯវំ វេទនានំ វេមត្តតំ បជានាតិ ឯវំ វេទនានំ វិបាកំ បជានាតិ ឯវំ វេទនានិរោធំ បជានាតិ ឯវំ វេទនានិរោធគាមិនីបដិបទំ បជានាតិ សោ ឥមំ និព្វេធិកំ ព្រហ្មចរិយំ បជានាតិ វេទនានិរោធំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សេចក្ដីប្លែកគ្នា នៃវេទនាទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះវិបាករបស់វេទនាទាំងឡាយ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបុគ្គល ទទួលត្រេកអរនូវវេទនាណា តែង ញុំាងអត្តភាព ដែលកើតអំពីវេទនានោះ ៗ ជាចំណែកបុណ្យក្ដី ចំណែក បាបក្ដី ឲ្យកើតឡើង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា វិបាករបស់ វេទនាទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេចក្ដីរលត់វេទនា តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្ដីរលត់វេទនា ព្រោះ រលត់ផស្សៈ ។ មគ្គដ៏ប្រសើរប្រកបដោយអង្គ ៨ នេះឯង ជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់វេទនា គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។ បេ ។ សម្មា-សមាធិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអរិយសាវ័ក ដឹងច្បាស់ នូវវេទនាយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវហេតុនាំឲ្យកើតវេទនាទាំងឡាយយ៉ាង នេះ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្ដីប្លែកគ្នា នៃវេទនាទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ដឹង ច្បាស់នូវវិបាក របស់វេទនាទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្ដី រលត់វេទនាយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដី រលត់វេទនាយ៉ាងនេះហើយ អរិយសាវ័កនោះ ក៏ដឹងច្បាស់នូវព្រហ្ម-ចរិយធម៌ ដែលជាគ្រឿងទម្លុះទម្លាយនេះ ថាជាសេចក្ដីរលត់វេទនា ។

វេទនា ភិក្ខវេ វេទិតព្វា ។ បេ ។ វេទនានិរោធគាមិនី-បដិបទា វេទិតព្វាតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

សញ្ញា ភិក្ខវេ វេទិតព្វា ។ បេ ។ សញ្ញានិរោធ-គាមិនីបដិបទា វេទិតព្វាតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ឆយិមា ភិក្ខវេ សញ្ញា រូបសញ្ញា សទ្ទសញ្ញា គន្ធសញ្ញា រសសញ្ញា ផោដ្ឋព្វសញ្ញា ធម្មសញ្ញា ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ សញ្ញានំ និទានសម្ភវោ ។ ផស្សោ ភិក្ខវេ សញ្ញានំ និទានសម្ភវោ ។ កតមា ច ភិក្ខវេ សញ្ញានំ វេមត្តតា ។ អញ្ញា ភិក្ខវេ សញ្ញា រូបេសុ អញ្ញា សញ្ញា សទ្ទេសុ អញ្ញា សញ្ញា គន្ធេសុ អញ្ញា សញ្ញា រសេសុ អញ្ញា សញ្ញា ផោដ្ឋព្វេសុ អញ្ញា សញ្ញា ធម្មេសុ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ សញ្ញានំ វេមត្តតា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេទនាទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង ។ បេ ។ បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់វេទនា បុគ្គលគប្បីដឹង ពាក្យណាដែលតថាគតសម្ដែងហើយដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតសម្ដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញាទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង ។ បេ ។ បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់សញ្ញា បុគ្គលគប្បីដឹង ក៏ពាក្យដែលតថាគតសម្ដែងហើយ ដូច្នេះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតសម្ដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញានេះ មាន ៦ យ៉ាង គឺរូបសញ្ញា ១ សទ្ទសញ្ញា ១ គន្ធសញ្ញា ១ រសសញ្ញា ១ ផោដ្ឋព្វសញ្ញា ១ ធម្មសញ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះហេតុនាំឲ្យកើតសញ្ញាទាំងឡាយ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ផស្សៈជាហេតុនាំឲ្យកើតសញ្ញាទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេចក្ដីប្លែកគ្នានៃសញ្ញាទាំងឡាយ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញាក្នុងរូបទាំងឡាយ ដោយឡែក សញ្ញាក្នុងសំឡេងទាំងឡាយ ដោយឡែក សញ្ញាក្នុងក្លិនទាំងឡាយ ដោយឡែក សញ្ញាក្នុងរសទាំងឡាយ ដោយឡែក សញ្ញាក្នុងផោដ្ឋព្វៈទាំងឡាយ ដោយឡែក សញ្ញាក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដោយឡែក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សេចក្ដីប្លែកគ្នានៃសញ្ញាទាំងឡាយ ។

កតមោ ច ភិក្ខវេ សញ្ញានំ វិបាកោ ។ វោហារវេបក្កាហំ ភិក្ខវេ សញ្ញា វទាមិ យថា យថា នំ សញ្ជានាតិ តថា តថា វោហរតិ ឯវំ សញ្ញី អហោសិន្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ សញ្ញានំ វិបាកោ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ សញ្ញានិរោធោ ។ ផស្សនិរោធា ភិក្ខវេ សញ្ញានិរោធោ ។ អយមេវ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ សញ្ញានិរោធគាមិនីបដិបទា សេយ្យថីទំ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ឯវំ សញ្ញំ បជានាតិ ឯវំ សញ្ញានំ និទានសម្ភវំ បជានាតិ ឯវំ សញ្ញានំ វេមត្តតំ បជានាតិ ឯវំ សញ្ញានំ វិបាកំ បជានាតិ ឯវំ សញ្ញានិរោធំ បជានាតិ ឯវំ សញ្ញានិរោធគាមិនីបដិបទំ បជានាតិ សោ ឥមំ និព្វេធិកំ ព្រហ្មចរិយំ បជានាតិ សញ្ញានិរោធំ ។ សញ្ញា ភិក្ខវេ វេទិតព្វា ។ បេ ។ សញ្ញានិរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វាតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះវិបាកនៃសញ្ញាទាំងឡាយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតហៅសញ្ញាទាំងឡាយថា មានវោហារជាវិបាក បុគ្គលចាំបានយ៉ាងណា ៗ និយាយយ៉ាងនោះ ៗ ថា ខ្ញុំជាអ្នកមានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាវិបាករបស់សញ្ញាទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេចក្តីរលត់សញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីរលត់សញ្ញាព្រោះរលត់ផស្សៈ ។ មគ្គដ៏ប្រសើរប្រកបដោយអង្គ ៨ នេះឯង ជាបដិបទាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីរលត់សញ្ញា គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។ បេ ។ សម្មា-សមាធិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ អរិយសាវ័កដឹងច្បាស់នូវសញ្ញាទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវហេតុនាំឲ្យកើតសញ្ញាទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីប្លែកគ្នានៃសញ្ញា ទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវវិបាករបស់សញ្ញាទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីរលត់សញ្ញាយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីរលត់សញ្ញាយ៉ាងនេះហើយ អរិយសាវ័កនោះ ក៏ដឹងច្បាស់នូវព្រហ្មចរិយធម៌ ជាគ្រឿងទម្លុះទម្លាយនេះ ថាជាសេចក្តីរលត់សញ្ញា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញាទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង ។ បេ ។ បដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីរលត់សញ្ញា បុគ្គលគប្បីដឹង ពាក្យណាដែលតថាគតសម្តែងហើយដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតសម្តែង ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។

អាសវា ភិក្ខវេ វេទិតព្វា ។ បេ ។ អាសវនិរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វាតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តយោមេ ភិក្ខវេ អាសវា កាមាសវោ ភវាសវោ អវិជ្ជាសវោ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ អាសវានំ និទានសម្ភវោ ។ អវិជ្ជា ភិក្ខវេ អាសវានំ និទានសម្ភវោ ។ កតមា ច ភិក្ខវេ អាសវានំ វេមត្តតា ។ អត្ថិ ភិក្ខវេ អាសវា និរយគមនិយា អត្ថិ អាសវា តិរច្ឆានយោនិគមនិយា អត្ថិ អាសវា បេត្តិវិសយគមនិយា អត្ថិ អាសវា មនុស្សលោកគមនិយា អត្ថិ អាសវា ទេវលោកគមនិយា ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អាសវានំ វេមត្តតា ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ អាសវានំ វិបាកោ ។ យំ ខោ ភិក្ខវេ អវិជ្ជាគតោ តជ្ជំ តជ្ជំ អត្តភាវំ អភិនិព្វត្តេតិ បុញ្ញភាគិយំ វា អបុញ្ញភាគិយំ វា អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អាសវានំ វិបាកោ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាសវៈទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង ។ បេ ។ បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីរលត់អាសវៈ បុគ្គលគប្បីដឹង ក៏ពាក្យដែលតថាគតសម្តែងហើយដូច្នេះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតសម្តែង ព្រោះអាស្រ័យអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាសវៈនេះមាន ៣ យ៉ាង គឺកាមាសវៈ ១ ភវាសវៈ ១ អវិជ្ជាសវៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះហេតុនាំឲ្យកើតអាសវៈទាំងឡាយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អវិជ្ជា ជាហេតុនាំឲ្យកើតអាសវៈទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេចក្តីប្លែកគ្នានៃអាសវៈទាំងឡាយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាសវៈទាំងឡាយ នាំសត្វឲ្យទៅនរកក៏មាន អាសវៈទាំងឡាយ នាំសត្វឲ្យទៅកាន់កំណើតតិរច្ឆានក៏មាន អាសវៈទាំងឡាយ នាំសត្វឲ្យទៅកាន់បិត្តិវិស័យក៏មាន អាសវៈទាំងឡាយ នាំសត្វឲ្យទៅមនុស្សលោកក៏មាន អាសវៈទាំងឡាយនាំសត្វឲ្យទៅទេវលោកក៏មាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សេចក្តីប្លែកគ្នានៃអាសវៈទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិបាករបស់អាសវៈទាំង-ឡាយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលុះក្នុងអវិជ្ជាណាញុំាងអត្តភាព ដែលកើតអំពីអវិជ្ជានោះ ៗ ជាចំណែកបុណ្យក្តី ចំណែកបាបក្តី ឲ្យកើតឡើង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា វិបាករបស់អាសវៈទាំងឡាយ ។

កតមោ ច ភិក្ខវេ អាសវនិរោធោ ។ អវិជ្ជានិរោធា ភិក្ខវេ អាសវនិរោធោ ។ អយមេវ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ អាសវនិរោធគាមិនីបដិបទា សេយ្យថីទំ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ឯវំ អាសវេ បជានាតិ ឯវំ អាសវានំ និទានសម្ភវំ បជានាតិ ឯវំ អាសវានំ វេមត្តតំ បជានាតិ ឯវំ អាសវានំ វិបាកំ បជានាតិ ឯវំ អាសវនិរោធំ បជានាតិ ឯវំ អាសវនិរោធគាមិ-នីបដិបទំ បជានាតិ សោ ឥមំ និព្វេធិកំ ព្រហ្មចរិយំ បជានាតិ អាសវនិរោធំ ។ អាសវា ភិក្ខវេ វេទិតព្វា ។ បេ ។ អាសវនិរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វាតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

កម្មំ ភិក្ខវេ វេទិតព្វំ ។ បេ ។ កម្ម-និរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វាតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេចក្ដីរលត់អាសវៈ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្ដីរលត់អាសវៈ ព្រោះរលត់អវិជ្ជា ។ មគ្គដ៏ប្រសើរប្រកបដោយអង្គ ៨ នេះឯង ជាបដិបទាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់អាសវៈ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ អរិយសាវ័ក ដឹងច្បាស់នូវអាសវៈទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវហេតុនាំឲ្យកើតអាសវៈទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្ដីប្លែកគ្នានៃអាសវៈទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវវិបាករបស់អាសវៈទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្ដីរលត់អាសវៈយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់អាសវៈយ៉ាងនេះហើយ អរិយសាវ័កនោះ ក៏ដឹងច្បាស់នូវព្រហ្មចរិយធម៌ ជាគ្រឿងទម្លុះទម្លាយនេះ ថាជាសេចក្ដីរលត់អាសវៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាសវៈទាំងឡាយ បុគ្គលគប្បីដឹង ។ បេ ។ បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់អាសវៈ បុគ្គលគប្បីដឹង ពាក្យណាដែលតថាគតសម្ដែងហើយដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតសម្ដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មបុគ្គលគប្បីដឹង ។ បេ ។ បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់កម្ម បុគ្គលគប្បីដឹង ក៏ពាក្យដែលតថាគតសម្ដែងហើយដូច្នេះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតសម្ដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យអ្វី ។

ចេតនាហំ ភិក្ខវេ កម្មំ វទាមិ ចេតយិត្វា កម្មំ ករោតិ កាយេន វាចាយ មនសា ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ កម្មានំ និទានសម្ភវោ ។ ផស្សោ ភិក្ខវេ កម្មានំ និទានសម្ភវោ ។ កតមា ច ភិក្ខវេ កម្មានំ វេមត្តតា ។ អត្ថិ ភិក្ខវេ កម្មំ និរយវេទនិយំ អត្ថិ កម្មំ តិរច្ឆាន-យោនិវេទនិយំ អត្ថិ កម្មំ បេត្តិវិសយវេទនិយំ អត្ថិ កម្មំ មនុស្សលោកវេទនិយំ អត្ថិ កម្មំ ទេវលោកវេទនិយំ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ កម្មានំ វេមត្តតា ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ កម្មានំ វិបាកោ ។ តិវិធាហំ ភិក្ខវេ កម្មានំ វិបាកំ វទាមិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ឧបបជ្ជេ វា អបរេ វា បរិយាយេ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ កម្មានំ វិបាកោ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ កម្មនិរោធោ ។ ផស្សនិរោធា ភិក្ខវេ កម្មនិរោធោ ។ អយមេវ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតហៅចេតនា ថាជាកម្ម ព្រោះបុគ្គលគិតហើយ ទើបធ្វើកម្មដោយកាយ វាចា ចិត្ត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះហេតុដែលនាំឲ្យកើតកម្មទាំងឡាយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ផស្សៈជាហេតុនាំឲ្យកើតកម្មទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេចក្តីប្លែកគ្នានៃកម្មទាំងឡាយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មនាំឲ្យទទួលផល ក្នុងនរកក៏មាន កម្មនាំឲ្យទទួលផល ក្នុងកំណើតតិរច្ឆានក៏មាន កម្មនាំឲ្យទទួលផល ក្នុងបិត្តិវិស័យក៏មាន កម្មនាំឲ្យទទួលផលក្នុងមនុស្សលោកក៏មាន កម្មនាំឲ្យទទួលផល ក្នុងទេវលោកក៏មាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សេចក្តីប្លែកគ្នានៃកម្មទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះវិបាករបស់កម្មទាំងឡាយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវវិបាករបស់កម្មទាំងឡាយ ថាមាន ៣ ប្រការ គឺវិបាករបស់កម្ម ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ វិបាករបស់កម្ម ក្នុងអត្តភាពបន្ទាប់ ១ វិបាករបស់កម្ម ក្នុងអត្តភាពជាលំដាប់ត ៗ ទៅ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា វិបាករបស់កម្មទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេចក្តីរលត់កម្ម តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីរលត់កម្ម ព្រោះរលត់ផស្សៈ ។ មគ្គដ៏ប្រសើរ ប្រកបដោយអង្គ ៨ នេះឯង

២៧៣

កម្មនិរោធគាមិនីបដិបទា សេយ្យថីទំ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ឯវំ កម្មំ បជានាតិ ឯវំ កម្មានំ និទានសម្ភវំ បជានាតិ ឯវំ កម្មានំ វេមត្តតំ បជានាតិ ឯវំ កម្មានំ វិបាកំ បជានាតិ ឯវំ កម្មនិរោធំ បជានាតិ ឯវំ កម្មនិរោធគាមិនីបដិបទំ បជានាតិ សោ ឥមំ និព្វេធិកំ ព្រហ្មចរិយំ បជានាតិ កម្មនិរោធំ ។ កម្មំ ភិក្ខវេ វេទិតព្វំ ។ បេ ។ កម្មនិរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វាតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ទុក្ខំ ភិក្ខវេ វេទិតព្វំ ទុក្ខស្ស និទានសម្ភវោ វេទិតព្វោ ទុក្ខស្ស វេមត្តតា វេទិតព្វា ទុក្ខស្ស វិបាកោ វេទិតព្វោ ទុក្ខនិរោធោ វេទិតព្វោ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វាតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

ជាបដិបទាមានដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់កម្ម គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអរិយសាវ័ក ដឹងច្បាស់នូវកម្ម យ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវហេតុនាំឲ្យកើតកម្មទាំងឡាយ យ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្ដីប្លែកគ្នា នៃកម្មទាំងឡាយ យ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវវិបាករបស់កម្មទាំងឡាយ យ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្ដីរលត់កម្ម យ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់កម្មយ៉ាងនេះហើយ អរិយសាវ័កនោះ ក៏ដឹងច្បាស់នូវព្រហ្មចរិយធម៌ ជាគ្រឿងទម្លុះទម្លាយ នេះថាជាសេចក្ដីរលត់កម្ម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មបុគ្គលគប្បីដឹង ។ បេ ។ បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់កម្ម បុគ្គលគប្បីដឹង ពាក្យណា ដែលតថាគតសម្ដែងហើយដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតសម្ដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុក្ខបុគ្គលគប្បីដឹង ហេតុនាំឲ្យកើតទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្ដីប្លែកគ្នានៃទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង វិបាករបស់ទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្ដីរលត់ទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្ដីរលត់ទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង ពាក្យដែលតថាគតសម្ដែងហើយដូច្នេះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតសម្ដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យអ្វី ។

ជាតិបិ ទុក្ខា ជរាបិ ទុក្ខា ព្យាធិបិ ទុក្ខោ[១] មរណម្បិ ទុក្ខំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសាបិ ទុក្ខា យម្បិច្ឆំ ន លភតិ តម្បិ ទុក្ខំ សង្ខិត្តេន បញ្ចុបាទានក្ខន្ធា ទុក្ខា ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ ទុក្ខស្ស និទានសម្ភវោ ។ តណ្ហា ភិក្ខវេ ទុក្ខស្ស និទានសម្ភវោ ។ កតមា ច ភិក្ខវេ ទុក្ខស្ស វេមត្តតា ។ អត្ថិ ភិក្ខវេ ទុក្ខំ អធិមត្តំ អត្ថិ បរិត្តំ អត្ថិ ទន្ធវិរាគិ អត្ថិ ខិប្បវិរាគិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ទុក្ខស្ស វេមត្តតា ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ ទុក្ខស្ស វិបាកោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ យេន ទុក្ខេន អភិភូតោ បរិយាទិន្នចិត្តោ សោចតិ កិលមតិ បរិទេវតិ ឧរត្តាឡឹ កន្ទតិ សម្មោហំ អាបជ្ជតិ យេន វា បន ទុក្ខេន អភិភូតោ បរិយាទិន្នចិត្តោ ពហិទ្ធា បរិយេដ្ឋឹ អាបជ្ជតិ កោ[២] ឯកបទំ ទ្វិបទំ បជានាតិ ឥមស្ស ទុក្ខស្ស និរោធាយាតិ ។

---

១ អញ្ញេ បោត្ថកា ព្យាធិបិ ទុក្ខាតិ ទិស្សន្តិ ។ ២ ម. សោ ន ។

ជាតិក៏ជាទុក្ខ ជរាក៏ជាទុក្ខ ព្យាធិក៏ជាទុក្ខ មរណៈក៏ជាទុក្ខ សោកៈ បរិទេវៈ ទុក្ខៈ ទោមនស្សៈ ឧបាយាសៈ ក៏ជាទុក្ខ បុគ្គលចង់បានរបស់ណា ហើយមិនបាននូវរបស់នោះ ក៏ជាទុក្ខ បើនិយាយដោយខ្លី ឧបាទានក្ខន្ធ ទាំង ៥ ក៏ជាទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះហេតុនាំឲ្យកើតទុក្ខ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តណ្ហាជាហេតុនាំឲ្យកើតទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេចក្តីប្លែកគ្នានៃទុក្ខ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង ក៏មាន ទុក្ខយ៉ាងខ្សោយ ក៏មាន ទុក្ខក្រសាយ ក៏មាន ទុក្ខឆាប់សាយ ក៏មាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សេចក្តីប្លែកគ្នានៃទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះវិបាករបស់ទុក្ខ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មានទុក្ខគ្របសង្កត់ មានទុក្ខរួបរឹតចិត្តហើយ រមែងសោយសោកលំបាក ខ្សឹកខ្សួល គក់ទ្រូង កន្ទក់កន្ទេញ ដល់នូវសេចក្តីវង្វេងវេងវោង មួយទៀត បុគ្គលមានទុក្ខគ្របសង្កត់ មានទុក្ខរួបរឹតចិត្តហើយ តែងដល់នូវការស្វែងរកហេតុខាងក្រៅព្រះពុទ្ធសាសនាថា បុគ្គលណាហ្ន៎ ចេះ (មន្តអាគម) តែមួយបទ ឬ ពីរបទ ដើម្បីរំលត់ទុក្ខនេះបាន ។

សម្មោហវេបក្កំ វាហំ ភិក្ខវេ ទុក្ខំ វទាមិ បរិយេដ្ឋិវេបក្កំ វា ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ទុក្ខស្ស វិបាកោ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ ទុក្ខនិរោធោ ។ តណ្ហានិរោធា ភិក្ខវេ ទុក្ខនិរោធោ ។ អយមេវ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា សេយ្យថីទំ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ អរិយសាវកោ ឯវំ ទុក្ខំ បជានាតិ ឯវំ ទុក្ខស្ស និទានសម្ភវំ បជានាតិ ឯវំ ទុក្ខស្ស វេមត្តតំ បជានាតិ ឯវំ ទុក្ខវិបាកំ បជានាតិ ឯវំ ទុក្ខនិរោធំ បជានាតិ ឯវំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទំ បជានាតិ សោ ឥមំ និព្វេធិកំ ព្រហ្មចរិយំ បជានាតិ ទុក្ខនិរោធំ ។ ទុក្ខំ ភិក្ខវេ វេទិតព្វំ ទុក្ខស្ស និទានសម្ភវោ វេទិតព្វោ ទុក្ខស្ស វេមត្តតា វេទិតព្វា ទុក្ខស្ស វិបាកោ វេទិតព្វោ ទុក្ខនិរោធោ វេទិតព្វោ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា វេទិតព្វាតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវទុក្ខថា មានសេចក្តីវង្វេងវេងវោង ជាវិបាក ឬការស្វែងរក ជាវិបាក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា វិបាករបស់ទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេចក្តីរលត់ទុក្ខ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីរលត់ទុក្ខ ព្រោះរលត់តណ្ហា ។ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរនេះឯង ជាបដិបទាមានដំណើរទៅកាន់សេចក្តីរលត់ទុក្ខ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអរិយសាវ័ក ដឹងច្បាស់នូវទុក្ខយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវហេតុនាំឲ្យកើតទុក្ខយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីប្លែកគ្នានៃទុក្ខយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវវិបាករបស់ទុក្ខយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីរលត់ទុក្ខយ៉ាងនេះ ដឹងច្បាស់នូវបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីរលត់ទុក្ខយ៉ាងនេះហើយ អរិយសាវ័កនោះក៏ដឹងច្បាស់នូវព្រហ្មចរិយធម៌ជាគ្រឿងទម្លុះទម្លាយនេះ ថាជាសេចក្តីរលត់ទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង ហេតុនាំឲ្យកើតទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្តីប្លែកគ្នានៃទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង វិបាករបស់ទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង សេចក្តីរលត់ទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង បដិបទាជាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីរលត់ទុក្ខ បុគ្គលគប្បីដឹង ពាក្យណា ដែលតថាគតសម្តែងហើយដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតសម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។

អយំ ខោ សោ ភិក្ខវេ និព្វេធិកាបរិយាយោ ធម្មបរិយាយោតិ ។

[៦៤] ឆយិមានិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលានិ យេហិ ពលេហិ សមន្នាគតោ តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។ កាតមានិ ឆ ។ ឥធ ភិក្ខវេ តថាគតោ ឋានញ្ច ឋានតោ អដ្ឋានញ្ច អដ្ឋានតោ យថាភូតំ បជានាតិ យម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតោ ឋានញ្ច ឋានតោ អដ្ឋានញ្ច អដ្ឋានតោ យថាភូតំ បជានាតិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ តថាគតោ អតីតានាគតប្បច្ចុប្បន្នានំ កម្មសមាទានានំ ឋានសោ ហេតុសោ វិបាកំ យថាភូតំ បជានាតិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឈ្មោះថា និព្វេធិកបរិយាយ ឈ្មោះថា ធម្មបរិយាយ ។

[៦៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពលៈ របស់ព្រះតថាគតនេះ មាន ៦ ដែលព្រះតថាគត បានប្រកបដោយពលៈហើយ ប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទក្នុងពួកបរិសទ្យ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រ (ចក្រដ៏ប្រសើរ) ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ តថាគតពលៈ ៦ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគតក្នុងលោកនេះ ដឹងច្បាស់ជាក់លាក់នូវហេតុ តាមហេតុផង ដឹងច្បាស់ជាក់លាក់នូវអំពើ មិនមែនជាហេតុ តាមអំពើមិនមែនជាហេតុផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ព្រះតថាគត ដឹងច្បាស់ជាក់លាក់នូវហេតុ តាមហេតុផង ដឹងច្បាស់ជាក់លាក់នូវអំពើ មិនមែនជាហេតុ តាមអំពើមិនមែនជាហេតុផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ តថាគតពលៈរបស់ព្រះតថាគត ដែលព្រះតថាគតបានអាស្រ័យពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទក្នុងពួកបរិសទ្យ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគត ដឹងច្បាស់ជាក់លាក់នូវវិបាករបស់កុសលកម្មនិងអកុសលកម្ម ដែលសត្វបានធ្វើហើយ ទាំងអតីតទាំងអនាគតនិងបច្ចុប្បន្ន តាមបច្ច័យ តាមហេតុ

យម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតោ អតីតានាគតប្បច្ចុប្បន្នានំ កម្មសមាទានានំ ឋានសោ ហេតុសោ វិបាកំ យថាភូតំ បជានាតិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ តថាគតោ ឈានវិមោក្ខ-សមាធិសមាបត្តីនំ សង្កិលេសំ វោទានំ វុដ្ឋានំ យថាភូតំ បជានាតិ យម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតោ ។ បេ ។ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ តថាគតោ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគត ដឹងច្បាស់ជាក់លាក់នូវវិបាករបស់កុសលកម្មនិងអកុសលកម្មដែលសត្វបានធ្វើហើយ ទាំងអតីតទាំងអនាគតនិងបច្ចុប្បន្ន តាមបច្ច័យ តាមហេតុ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាតថាគតពលៈរបស់ព្រះតថាគត ដែលព្រះតថាគតបានអាស្រ័យពលៈហើយ ប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទក្នុងបរិសទ្យ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគត ដឹងច្បាស់ជាក់លាក់នូវសេចក្តីសៅហ្មង សេចក្តីផូរផង់ និងការចេញចាកឈាន វិមោក្ខ សមាធិ និងសមាបត្តិ[១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគត ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាតថាគតពលៈរបស់ព្រះតថាគត ដែលព្រះតថាគតបានអាស្រ័យពលៈហើយប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទក្នុងពួកបរិសទ្យ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគតរលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាសៈជាច្រើនប្រការ គឺរលឹកឃើញ ១ ជាតិ ២ ជាតិ ។ បេ ។ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាសៈ ជាច្រើនប្រការ ព្រមទាំងអាការៈ ព្រមទាំងឧទ្ទេសដូច្នេះ

---

១ បានដល់ឈានទាំង ៤ វិមោក្ខទាំង ៨ សមាធិទាំង ៣ និងអនុបុព្វសមាបត្តិទាំង ៩ ។ អដ្ឋកថា ។

យម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតោ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ តថាគតោ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ យម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតោ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគត រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាសៈ ជាច្រើនប្រការ គឺរលឹកបាន ១ ជាតិ ២ ជាតិ ។ បេ ។ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាសៈ ជាច្រើនប្រការ ព្រមទាំងអាការៈ ព្រមទាំងឧទ្ទេសដូច្នេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាតថាគតពលៈរបស់ព្រះតថាគត ដែលព្រះតថាគតបានអាស្រ័យពលៈហើយ ប្ដេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទក្នុងពួកបរិសទ្យ ញុំាងព្រហ្មចក្រ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគតមានចក្ខុដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងហួសចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់នូវសត្វទាំងឡាយ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគត មានចក្ខុដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងហួសចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់នូវសត្វទាំងឡាយ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាតថាគតពលៈរបស់ព្រះតថាគត ដែលព្រះតថាគតបានអាស្រ័យពលៈហើយប្ដេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទក្នុងពួកបរិសទ្យ ញុំាងព្រហ្មចក្រ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

២៧៩

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ តថាគតោ អាសវានំ ខយា អនាសវញ្ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ យម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតោ អាសវានំ ខយា ។ បេ ។ សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ឆ តថាគតស្ស តថាគត-ពលានិ យេហិ ពលេហិ សមន្នាគតោ តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខវេ បរេ តថាគតំ ឋានញ្ច ឋានតោ អដ្ឋានញ្ច អដ្ឋានតោ យថាភូតំ ញាណេន ឧបសង្កមិត្វា បញ្ហំ បុច្ឆន្តិ យថា យថា ភិក្ខវេ តថាគតស្ស ឋានញ្ច ឋានតោ អដ្ឋានញ្ច អដ្ឋានតោ យថាភូតំ ញាណំ វិទិតំ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគតបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគត ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេច ។ បេ ។ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាតថាគតពលៈរបស់ព្រះតថាគត ដែលព្រះតថាគតបានអាស្រ័យពលៈហើយ ប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទក្នុងពួកបរិសទ្យ ញុំាងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពលៈរបស់ព្រះតថាគតទាំង ៦ ប្រការនេះ ដែលព្រះតថាគតបានប្រកបដោយពលៈហើយ ប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទក្នុងពួកបរិសទ្យ ញុំាងព្រហ្មចក្រ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើជនទាំងឡាយដទៃ ចូលមករកព្រះតថាគតហើយសួរប្រស្នា ត្រង់ការដឹងជាក់លាក់នូវហេតុ តាមហេតុផង នូវអំពើមិនមែនជាហេតុ តាមអំពើមិនមែនជាហេតុផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ញាណដែលព្រះតថាគត ដឹងជាក់លាក់នូវហេតុ តាមហេតុផង នូវអំពើមិនមែនជាហេតុ តាមអំពើមិនមែនជាហេតុផង យ៉ាងណា ៗ

តថា តថា តេសំ តថាគតោ ឋានញ្ច ឋានតោ អដ្ឋានញ្ច អដ្ឋានតោ យថាភូតំ ញាណេន បញ្ហំ បុដ្ឋោ ព្យាករោតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខវេ បរេ តថាគតំ អតីតានាគតប្បច្ចុប្បន្នានំ កម្មសមាទានានំ ឋានសោ ហេតុសោ វិបាកំ យថាភូតំ ញាណេន ឧបសង្កមិត្វា បញ្ហំ បុច្ឆន្តិ យថា យថា ភិក្ខវេ តថាគតស្ស អតីតានាគតប្បច្ចុប្បន្នានំ កម្មសមាទានានំ ឋានសោ ហេតុសោ វិបាកំ យថាភូតំ ញាណំ វិទិតំ តថា តថា តេសំ តថាគតោ អតីតានាគតប្បច្ចុប្បន្នានំ កម្មសមាទានានំ ឋានសោ ហេតុសោ វិបាកំ យថាភូតំ ញាណេន បញ្ហំ បុដ្ឋោ ព្យាករោតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខវេ បរេ តថាគតំ ឈានវិមោក្ខសមាធិសមាបត្តីនំ សង្កិលេសំ វោទានំ វុដ្ឋានំ យថាភូតំ ញាណេន ឧបសង្កមិត្វា បញ្ហំ បុច្ឆន្តិ

ព្រះតថាគត ក៏ឆ្លើយដោះប្រស្នាដែលពួកជនទាំងនោះសួរហើយ តាមការដឹងជាក់លាក់នូវហេតុ តាមហេតុផង នូវអំពើមិនមែនជាហេតុ តាមអំពើមិនមែនជាហេតុផង យ៉ាងនោះ ៗ បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើជនទាំងឡាយដទៃ ចូលមករកព្រះតថាគត ហើយសួរប្រស្នាត្រង់ការដឹងជាក់លាក់នូវវិបាករបស់កុសលកម្មនិងអកុសលកម្ម ដែលសត្វធ្វើហើយ ទាំងអតីត ទាំងអនាគតនិងបច្ចុប្បន្ន តាមបច្ច័យ តាមហេតុ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ញាណដែលព្រះតថាគត ដឹងជាក់លាក់ នូវវិបាករបស់កុសលនិងអកុសលដែលសត្វធ្វើហើយ ទាំងអតីត ទាំងអនាគតនិងបច្ចុប្បន្ន តាមបច្ច័យ តាមហេតុយ៉ាងណា ៗ ព្រះតថាគត ក៏ឆ្លើយដោះប្រស្នាដែលពួកជនទាំងនោះ សួរហើយដោយការដឹងជាក់លាក់នូវវិបាករបស់កុសលកម្មនិងអកុសលកម្ម ដែលសត្វធ្វើហើយ ទាំងអតីត ទាំងអនាគតនិងបច្ចុប្បន្ន តាមបច្ច័យ តាមហេតុយ៉ាងនោះ ៗ បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើជនទាំងឡាយដទៃ ចូលមករកព្រះតថាគតហើយសួរប្រស្នា ត្រង់ការដឹងជាក់លាក់ នូវសេចក្តីសៅហ្មងសេចក្តីផូរផង់ និងការចេញចាកឈាន វិមោក្ខ សមាធិ និងសមាបត្តិ

យថា យថា ភិក្ខវេ តថាគតស្ស ឈានវិមោក្ខសមាធិ-
សមាបត្តីនំ សង្កិលេសំ វោទានំ វុដ្ឋានំ យថាភូតំ
ញាណំ វិទិតំ តថា តថា តេសំ តថាគតោ
ឈានវិមោក្ខសមាធិសមាបត្តីនំ សង្កិលេសំ វោទានំ
វុដ្ឋានំ យថាភូតំ ញាណេន បញ្ហំ បុដ្ឋោ ព្យាករោតិ ។
តត្រ ចេ ភិក្ខវេ បរេ តថាគតំ បុព្វេនិវាសានុស្សតឹ
យថាភូតំ ញាណេន ឧបសង្កមិត្វា បញ្ហំ បុច្ឆន្តិ យថា
យថា ភិក្ខវេ តថាគតស្ស បុព្វេនិវាសានុស្សតឹ
យថាភូតំ ញាណំ វិទិតំ តថា តថា តេសំ តថាគតោ
បុព្វេនិវាសានុស្សតឹ យថាភូតំ ញាណេន បញ្ហំ
បុដ្ឋោ ព្យាករោតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខវេ បរេ តថាគតំ
សត្តានំ ចុតូបបាតំ យថាភូតំ ញាណេន ឧបសង្កមិត្វា
បញ្ហំ បុច្ឆន្តិ យថា យថា ភិក្ខវេ តថាគតស្ស
សត្តានំ ចុតូបបាតំ យថាភូតំ ញាណំ វិទិតំ តថា
តថា តេសំ តថាគតោ សត្តានំ ចុតូបបាតំ
យថាភូតំ ញាណេន បញ្ហំ បុដ្ឋោ ព្យាករោតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ញាណដែលព្រះតថាគត ដឹងជាក់លាក់នូវសេចក្តីសៅហ្មង សេចក្តីផូរផង់ និងការចេញចាកឈាន វិមោក្ខ សមាធិនិងសមាបត្តិយ៉ាងណា ៗ ព្រះតថាគត ក៏ឆ្លើយដោះប្រស្នា ដែលពួកជនទាំងនោះសួរហើយ ដោយការដឹងជាក់លាក់នូវសេចក្តីសៅហ្មង សេចក្តីផូរផង់និងការចេញចាកឈាន វិមោក្ខ សមាធិ និងសមាបត្តិយ៉ាងនោះ ៗ បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើជនទាំងឡាយដទៃ ចូលមករកព្រះតថាគត ហើយសួរប្រស្នា ត្រង់ការដឹងជាក់លាក់នូវបុព្វេនិវាសានុស្សតិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ញាណដែលព្រះតថាគត ដឹងជាក់លាក់នូវបុព្វេនិវាសានុស្សតិយ៉ាងណា ៗ តថាគតក៏ឆ្លើយដោះប្រស្នា ដែលពួកជនទាំងនោះ សួរហើយ តាមការដឹងជាក់លាក់នូវបុព្វេនិវាសានុស្សតិយ៉ាងនោះ ៗ បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើជនទាំងឡាយដទៃ ចូលមករកព្រះតថាគត ហើយសួរប្រស្នា ត្រង់ការដឹងជាក់លាក់ នូវចុតិនិងបដិសន្ធិរបស់សត្វទាំងឡាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ញាណដែលព្រះតថាគតដឹងជាក់លាក់ នូវចុតិនិងបដិសន្ធិរបស់សត្វទាំងឡាយយ៉ាងណា ៗ ព្រះតថាគត ក៏ឆ្លើយដោះប្រស្នាដែលពួកជនទាំងនោះសួរហើយ ដោយការដឹងជាក់លាក់ នូវចុតិនិងបដិសន្ធិរបស់សត្វទាំងឡាយ យ៉ាងនោះ ៗ បាន ។

តត្រ ចេ ភិក្ខវេ បរេ តថាគតំ អាសវានំ ខយំ យថាភូតំ ញាណេន ឧបសង្កមិត្វា បញ្ហំ បុច្ឆន្តិ យថា យថា ភិក្ខវេ តថាគតស្ស អាសវានំ ខយំ យថាភូតំ ញាណំ វិទិតំ តថា តថា តេសំ តថាគតោ អាសវានំ ខយំ យថាភូតំ ញាណេន បញ្ហំ បុដ្ឋោ ព្យាករោតិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យម្បិទំ ឋានញ្ច ឋានតោ អដ្ឋានញ្ច អដ្ឋានតោ យថាភូតំ ញាណំ តម្បិ សមាហិតស្ស វទាមិ នោ អសមាហិតស្ស ។ យម្បិទំ អតីតានាគត-ប្បច្ចុប្បន្នានំ កម្មសមាទានានំ ឋានសោ ហេតុសោ វិបាកំ យថាភូតំ ញាណំ តម្បិ សមាហិតស្ស វទាមិ នោ អសមាហិតស្ស ។ យម្បិទំ ភិក្ខវេ ឈានវិមោក្ខសមាធិសមាបត្តីនំ សង្កិលេសំ វោទានំ វុដ្ឋានំ យថាភូតំ ញាណំ តម្បិ សមាហិតស្ស វទាមិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើជនទាំងឡាយដទៃ ចូលមករកព្រះតថាគត ហើយសួរប្រស្នា ត្រង់ការដឹងជាក់លាក់ នូវសេចក្តីអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ញាណដែលព្រះតថាគត ដឹងជាក់លាក់នូវសេចក្តីអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយយ៉ាងណា ៗ ព្រះតថាគត ក៏ឆ្លើយដោះប្រស្នាដែលពួកជនទាំងនោះ សួរហើយតាមការដឹងជាក់លាក់ នូវសេចក្តីអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ យ៉ាងនោះ ៗ បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោល នូវការដឹងជាក់លាក់នូវហេតុ តាមហេតុផង នូវអំពើមិនមែនជាហេតុ តាមអំពើមិនមែនជាហេតុផងនោះ ថាជារបស់បុគ្គលដែលមានចិត្តតាំងមាំ មិនមែនរបស់បុគ្គល ដែលមានចិត្តមិនតាំងមាំទេ ។ តថាគតពោលនូវការដឹងជាក់លាក់ នូវវិបាករបស់កុសលកម្ម និងអកុសលកម្មដែលសត្វធ្វើហើយ ទាំងអតីតទាំងអនាគតនិងបច្ចុប្បន្នតាមបច្ច័យ តាមហេតុនោះ ថាជារបស់បុគ្គលដែលមានចិត្តតាំងមាំ មិនមែនរបស់បុគ្គលដែលមានចិត្តមិនតាំងមាំទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវការដឹងជាក់លាក់នូវសេចក្តីសៅហ្មង សេចក្តីផូរផង់និងការចេញចាកឈានវិមោក្ខ សមាធិនិងសមាបត្តិនោះ ថាជារបស់បុគ្គលដែលមានចិត្តតាំងមាំ

នោ អសមាហិតស្ស ។ យម្បិទំ ភិក្ខវេ បុព្វេនិវាសានុស្សតី យថាភូតំ ញាណំ តម្បិ សមាហិតស្ស វទាមិ នោ អសមាហិតស្ស ។ យម្បិទំ សត្តានំ ចុតូបបាតំ យថាភូតំ ញាណំ តម្បិ សមាហិតស្ស វទាមិ នោ អសមាហិតស្ស ។ យម្បិទំ អាសវានំ ខយំ យថាភូតំ ញាណំ តម្បិ សមាហិតស្ស វទាមិ នោ អសមាហិតស្ស ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខវេ សមាធិ មគ្គោ អសមាធិ កុម្មគ្គោតិ ។

មហាវគ្គោ បឋមោ ។

តស្សុទ្ទានំ

សោណោ ផគ្គុណោ ឆឡាភិជាតិយោ
អាសវា ទារុកម្មេន បញ្ច បស្សេ
ចិត្តបរាយនំ ឧទកំ និព្វេធិ
ច ឥមា ពលេន វគ្គោតិ ។

មិនមែនរបស់បុគ្គលដែលមានចិត្តមិនតាំងមាំទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវការដឹងជាក់លាក់ នូវបុព្វេនិវាសានុស្សតិនោះ ថាជារបស់បុគ្គលដែលមានចិត្តតាំងមាំ មិនមែនរបស់បុគ្គលដែលមានចិត្តមិនតាំងមាំទេ ។ តថាគត ពោលនូវការដឹងជាក់លាក់នូវចុតិនិងបដិសន្ធិរបស់សត្វទាំងឡាយនោះ ថាជារបស់បុគ្គលដែលមានចិត្តតាំងមាំ មិនមែនរបស់បុគ្គលដែលមានចិត្តមិនតាំងមាំទេ ។ តថាគតពោលនូវការដឹងជាក់លាក់នូវសេចក្តីអស់ទៅ នៃអាសវៈទាំងឡាយនោះ ថាជារបស់បុគ្គលដែលមានចិត្តតាំងមាំ មិនមែនរបស់បុគ្គលដែលមានចិត្តមិនតាំងមាំទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សមាធិ ជាផ្លូវត្រូវ អសមាធិ ជាផ្លូវខុស ដូចបានសម្តែងមកហើយ ។

ចប់ មហាវគ្គ ទី ១ ។

ឧទ្ទាននៃមហាវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីរឿងព្រះថេរៈ ឈ្មោះសោណៈ ១ ព្រះថេរៈឈ្មោះផគ្គុណៈ ១ អភិជាតិ ៦ យ៉ាង ១ អាសវៈទាំងឡាយ ១ រឿងទារុកម្មិកៈជ្រះថ្លានឹងភិក្ខុប្រាំរូប ១ ចិត្តហត្ថិសារីបុត្ត ១ មេត្តេយ្យបញ្ហាក្នុងបរាយនវគ្គ ១ ព្រះអានន្ទ ចុះទៅជម្រះខ្លួនក្នុងទឹកស្ទឹងអចិរវតី ១ និព្វេធិកបរិយាយ ១ ពលៈ ៦ យ៉ាង ១ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ទេវតាវគ្គោ

[៦៥] ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អនាគាមិផលំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេ ឆ ។ អស្សទ្ធិយំ អហិរិកំ អនោត្តប្បំ កោសជ្ជំ មុដ្ឋស្សច្ចំ ទុប្បញ្ញតំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អនា-គាមិផលំ សច្ឆិកាតុំ ។ ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អនាគាមិផលំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេ ឆ ។ អស្សទ្ធិយំ អហិរិកំ អនោត្តប្បំ កោសជ្ជំ មុដ្ឋស្សច្ចំ ទុប្បញ្ញតំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អនាគាមិ-ផលំ សច្ឆិកាតុន្តិ ។

[៦៦] ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេ ឆ ។ ថីនំ មិទ្ធំ ឧទ្ធច្ចំ កុក្កុច្ចំ អស្ស-ទ្ធិយំ បមាទំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ អប្បហាយ

ទុតិយបណ្ណាសក ទេវតាវគ្គ

[៦៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាង មិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផលបានឡើយ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីមិនជឿ ១ មិនខ្មាសបាប ១ មិនខ្លាចបាប ១ ខ្ជិលច្រ-អូស ១ ភ្លេចស្មារតី ១ អប្បឥតប្រាជ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង មិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអនា-គាមិផលបានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាង គួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអនាគាមិផលបាន ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីមិនជឿ ១ មិនខ្មាសបាប ១ មិនខ្លាចបាប ១ ខ្ជិលច្រអូស ១ ភ្លេចស្មារតី ១ អប្បឥតប្រាជ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផលបាន ។

[៦៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាង មិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តបានទេ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីច្រអូសចិត្ត ១ សេចក្តីច្រអូសកាយ ១ សេចក្តីរាយមាយចិត្ត ១ សេចក្តីរសាប់រសល់ចិត្ត ១ សេចក្តីមិនជឿ ១ សេចក្តីធ្វេសប្រហែស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង

អភព្វោ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុំ ។ ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេ ឆ ។ ថីនំ មិទ្ធំ ឧទ្ធច្ចំ កុក្កុច្ចំ អស្សទ្ធិយំ បមាទំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុន្តិ ។

[៦៧] សោ វត ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បាបមិត្តោ បាបសហាយោ បាបសម្បវង្កោ បាបមិត្តេ សេវមានោ ភជមានោ បយិរុបាសមានោ តេសញ្ច ទិដ្ឋានុគតឹ អាបជ្ជមានោ អភិសមាចារិកំ ធម្មំ បរិបូរេស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ អភិសមាចារិកំ ធម្មំ អបរិបូរេត្វា សេក្ខធម្មំ បរិបូរេស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សេក្ខធម្មំ អបរិបូរេត្វា សីលានិ បរិបូរេស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សីលានិ អបរិបូរេត្វា កាមរាគំ វា រូបរាគំ វា អរូបរាគំ វា បជហិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វត ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កល្យាណមិត្តោ កល្យាណសហាយោ

មិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តបានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាង ទើបគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តបាន ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ។ គឺសេចក្តីប្រអូសចិត្ត ១ សេចក្តីប្រអូសកាយ ១ សេចក្តីពាយមាយចិត្ត ១ សេចក្តីរសាប់រសល់ចិត្ត ១ សេចក្តីមិនជឿ ១ សេចក្តីធ្វេសប្រហែស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់នូវធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តបាន ។

[៦៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះឯងមានមិត្តអាក្រក់ មានសំឡាញ់អាក្រក់ បែរទៅរាប់រកតែបុគ្គលអាក្រក់ សេពគប់ ចូលទៅអង្គុយជិតពួកមិត្តអាក្រក់ យកតម្រាប់តម្រាតាមពួកមិត្តអាក្រក់ទាំងនោះ នឹងបំពេញអភិសមាចារិកធម៌ ឲ្យបរិបូណ៌បាន ហេតុនេះមិនដែលមានឡើយ ។ បើមិនបានបំពេញអភិសមាចារិកធម៌ ឲ្យបរិបូណ៌ហើយ នឹងបំពេញសេក្ខធម៌ឲ្យបរិបូណ៌បាន ហេតុនេះមិនដែលមានទេ ។ បើមិនបានបំពេញសេក្ខធម៌ ឲ្យបរិបូណ៌ហើយ នឹងបំពេញសីលទាំងឡាយ ឲ្យបរិបូណ៌បាន ហេតុនេះមិនដែលមានទេ ។ បើមិនបានបំពេញសីលទាំងឡាយឲ្យបរិបូណ៌បានទេ នឹងលះបង់កាមរាគ ឬរូបរាគឬ ក៏ អរូបរាគបាន ហេតុនេះក៏មិនដែលមានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ មានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ

កល្យាណសម្បវង្កោ កល្យាណមិត្តេ សេវមានោ ភជមានោ បយិរុបាសមានោ តេសញ្ច ទិដ្ឋានុគតឹ អាបជ្ជមានោ អភិសមាចារិកំ ធម្មំ បរិបូរេស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ អភិសមាចារិកំ ធម្មំ បរិបូរេត្វា សេក្ខធម្មំ បរិបូរេស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សេក្ខធម្មំ បរិបូរេត្វា សិលានិ បរិបូរេស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សីលានិ បរិបូរេត្វា កាមរាគំ វា រូបរាគំ វា អរូបរាគំ វា បជហិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតីតិ ។

[៦៨] សោ វត ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្គណិការាមោ សង្គណិការតោ សង្គណិការាមតំ អននុយុត្តោ គណារាមោ គណរតោ គណារាមតំ អននុយុត្តោ ឯកោ បវិវេកេ អភិរមិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ ឯកោ បវិវេកេ អនភិរមន្តោ ចិត្តស្ស និមិត្តំ គហេស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ ចិត្តស្ស និមិត្តំ អគ្គណ្ហន្តោ សម្មាទិដ្ឋឹ បរិបូរេស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សម្មាទិដ្ឋឹ អបរិបូរេត្វា សម្មាសមាធឹ បរិបូរេស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។

បែរទៅរាប់រកតែមិត្តល្អ សេពគប់ ចូលទៅអង្គុយជិតចំពោះពួកមិត្តល្អ ហើយក៏យកតម្រាប់តម្រាតាមពួកមិត្តល្អទាំងនោះ នឹងបំពេញអភិសមាចារិកធម៌ ឲ្យបរិបូណ៌បាន ហេតុនេះទើបមានមែន ។ បើបានបំពេញអភិសមាចារិកធម៌ ឲ្យបរិបូណ៌ហើយ នឹងបំពេញសេក្ខធម៌ ឲ្យបរិបូណ៌បានទៀត ហេតុនេះទើបមានមែន ។ បើបានបំពេញសេក្ខធម៌ហើយ នឹងបំពេញសីលទាំងឡាយបានទៀត ហេតុនេះទើបមានមែន ។ បើបានបំពេញសីលទាំងឡាយហើយ នឹងលះបង់កាមរាគ ឬ រូបរាគ ឬក៏អរូបរាគចេញបាន ហេតុនេះទើបមានមែន ។

[៦៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ ជាអ្នករីករាយ ក្នុងការប្រឹបូកប្រឹបល់ដោយពួក ត្រេកអរក្នុងការប្រឹបូកប្រឹបល់ដោយពួក ប្រកបសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងការប្រឹបូកប្រឹបល់ដោយពួក រីករាយក្នុងពួក ត្រេកអរក្នុងពួក ប្រកបសេចក្តីត្រេកអរក្នុងពួកហើយ ត្រេកអរក្នុងវិវេកតែម្នាក់ឯងបាន ហេតុនេះមិនដែលមានឡើយ ។ កាលបើមិនត្រេកអរក្នុងវិវេកតែម្នាក់ឯងទើបអាចនឹងទទួលយកនិមិត្តនៃចិត្តបាន ហេតុនេះមិនដែលមានឡើយ ។ កាលបើមិនទទួលយកនិមិត្តនៃចិត្តហើយ នឹងបំពេញសម្មាទិដ្ឋិបាន ហេតុនេះមិនដែលមានឡើយ ។ លុះមិនបានបំពេញសម្មាទិដ្ឋិហើយ នឹងបំពេញសម្មាសមាធិបាន ហេតុនេះមិនដែលមានឡើយ ។

សម្មាសមាធឹ អបរិបូរេត្វា សញ្ញោជនានិ បជហិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សញ្ញោជនានិ អប្បហាយ និព្វានំ សច្ឆិករិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វត ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ច សង្គណិការាមោ ច សង្គណិការតោ ច សង្គណិការាមតំ អននុយុត្តោ ច គណារាមោ ច គណារតោ ច គណារាមតំ អននុយុត្តោ ឯកោ បវិវេកេ អភិរមិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ ឯកោ បវិវេកេ អភិរមន្តោ ចិត្តស្ស និមិត្តំ គហេស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ ចិត្តស្ស និមិត្តំ គណ្ហន្តោ សម្មាទិដ្ឋឹ បរិបូរេស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សម្មាទិដ្ឋឹ បរិបូរេត្វា សម្មាសមាធឹ បរិបូរេស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សម្មាសមាធឹ បរិបូរេត្វា សញ្ញោជនានិ បជហិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សញ្ញោជនានិ បហាយ និព្វានំ សច្ឆិករិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតីតិ ។

[៦៩] អថខោ អញ្ញតរា ទេវតា អភិក្កន្តាយ រត្តិយា អភិក្កន្តវណ្ណា កេវលកប្បំ ជេតវនំ ឱភាសេត្វា

បើមិនបំពេញសម្មាសមាធិហើយ នឹងលះបង់សញ្ញោជនៈទាំងឡាយបាន ហេតុនេះមិនដែលមានឡើយ ។ បើមិនលះបង់សញ្ញោជនៈទាំងឡាយ ហើយនឹងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វានបាន ហេតុនេះមិនដែលមានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទាល់តែភិក្ខុនោះ មិនរីករាយក្នុងការប្រឹបូកប្រឹបល់ដោយពួក មិនត្រេកអរក្នុងការប្រឹបូកប្រឹបល់ដោយពួក មិនប្រកបសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងការប្រឹបូកប្រឹបល់ដោយពួក មិនរីករាយក្នុងពួក មិនត្រេកអរក្នុងពួក មិនប្រកបសេចក្តីរីករាយ ក្នុងពួកហើយ ត្រេកអរក្នុងវិវេកតែម្នាក់ឯងបាន ហេតុនេះទើបមានមែន ។ កាលបើត្រេកអរក្នុងវិវេកតែម្នាក់ឯងហើយ នឹងទទួលយកនិមិត្តនៃចិត្តបាន ហេតុនេះទើបមានមែន ។ កាលបើទទួលយកនិមិត្តនៃចិត្តហើយ នឹងបំពេញសម្មាទិដ្ឋិបាន ហេតុនេះទើបមានមែន ។ បើបំពេញសម្មាទិដ្ឋិហើយ នឹងបំពេញសម្មាសមាធិបានទៀត ហេតុនេះទើបមានមែន ។ បើបំពេញសម្មាសមាធិហើយ នឹងលះបង់សញ្ញោជនៈទាំងឡាយបាន ហេតុនេះទើបមានមែន ។ លះបង់សញ្ញោជនៈទាំងឡាយហើយ នឹងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វានបាន ហេតុនេះទើបមានមែន ។

[៦៩] គ្រានោះ ទេវតាមួយអង្គ កាលបើរាត្រីបឋមយាមកន្លងទៅហើយ មានរស្មីភ្លឺ ញ៉ាំងវត្តជេតពនជុំវិញទាំងអស់ ឲ្យភ្លឺស្វាង

យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ សា ទេវតា ភគវន្តំ ឯតទវោច ឆយិមេ ភន្តេ ធម្មា ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ ឆ ។ សត្ថុគារវតា ធម្មគារវតា សង្ឃគារវតា សិក្ខាគារវតា សោវចស្សតា កល្យាណមិត្តតា ។ ឥមេ ខោ ភន្តេ ឆ ធម្មា ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តីតិ ។ ឥទមវោច សា ទេវតា ។ សមនុញ្ញោ សត្ថា អហោសិ ។ អថខោ សា ទេវតា សមនុញ្ញោ មេ សត្ថាតិ ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា តត្ថេវន្តរធាយិ ។ អថខោ ភគវា តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឥមំ ភិក្ខវេ រត្តឹ អញ្ញតរា ទេវតា អភិក្កន្តាយ រត្តិយា អភិក្កន្តវណ្ណា កេវលកប្បំ ជេតវនំ ឱភាសេត្វា

ហើយចូលទៅរកព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចឈរនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះទេវតានោះឈរក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនសាបសូន្យដល់ភិក្ខុ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺសេចក្តីគោរពក្នុងព្រះសាស្តា ១ សេចក្តីគោរពក្នុងព្រះធម៌ ១ សេចក្តីគោរពក្នុងព្រះសង្ឃ ១ សេចក្តីគោរពក្នុងសិក្ខា ១ ភាពជាអ្នកប្រដៅងាយ ១ ភាពជាអ្នកមានមិត្តល្អ ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនសាបសូន្យដល់ភិក្ខុ ។ ទេវតានោះបានក្រាបទូលពាក្យនេះហើយ ។ ព្រះសាស្តាទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ។ គ្រានោះ ទេវតានោះ បានដឹងថា ព្រះសាស្តាសព្វព្រះទ័យនឹងអញហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគធ្វើប្រទក្សិណហើយបាត់ក្នុងទីនោះឯង ។ លំដាប់ពីនោះមក ព្រះដ៏មានព្រះភាគកាលដែលរាត្រីនោះ កន្លងទៅហើយ ទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ យប់មិញមានទេវតាមួយរូប កាលដែលរាត្រីបឋមយាមកន្លងទៅហើយ មានរស្មីដ៏ភ្លឺ ធ្វើវត្តជេតពនជុំវិញទាំងអស់ ឲ្យភ្លឺស្វាង

យេនាហំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ ភិក្ខវេ សា ទេវតា មំ ឯតទវោច ឆយិមេ ភន្តេ ធម្មា ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ ឆ ។ សត្ថុគារវតា ធម្មគារវតា សង្ឃគារវតា សិក្ខាគារវតា សោវចស្សតា កល្យាណមិត្តតា ។ ឥមេ ខោ ភន្តេ ឆ ធម្មា ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តីតិ ។ ឥទមវោច ភិក្ខវេ សា ទេវតា ឥទំ វត្វា មំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា តត្ថេវន្តរធាយីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯតទវោច ឥមស្ស ខោ អហំ ភន្តេ ភគវតា សង្ខិត្តេន ភាសិតស្ស ឯវំ វិត្ថារេន អត្ថំ អាជានាមិ ។ ឥធ ភន្តេ ភិក្ខុ អត្តនា ច សត្ថុគារវោ ហោតិ សត្ថុគារវតាយ ច វណ្ណវាទី

ហើយចូលមករកតថាគត លុះចូលមកដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំតថាគត រួចឈរក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះទេវតានោះឈរក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បាននិយាយនឹងតថាគតយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីមិនសាបសូន្យដល់ភិក្ខុ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺសេចក្តីគោរពក្នុងព្រះសាស្តា ១ សេចក្តីគោរពក្នុងព្រះធម៌ ១ សេចក្តីគោរពក្នុងព្រះសង្ឃ ១ សេចក្តីគោរពក្នុងសិក្ខា ១ ភាពជាអ្នកប្រដៅងាយ ១ ភាពជាអ្នកមានមិត្តល្អ ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីមិនសាបសូន្យដល់ភិក្ខុ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទេវតានោះបាននិយាយយ៉ាងនេះ លុះនិយាយពាក្យនេះចប់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំតថាគតដើរប្រទក្សិណហើយបាត់ក្នុងទីនោះ ។ កាលបើព្រះសាស្តា ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គយល់សេចក្តីអធិប្បាយនៃធម៌ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសម្តែងបំប្រួញនេះ ដោយសេចក្តីពិស្តារយ៉ាងនេះបាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកគោរពក្នុងព្រះសាស្តា ដោយខ្លួនឯងផង ជាអ្នកនិយាយសរសើរគុណនៃសេចក្តីគោរព ក្នុងព្រះសាស្តាផង

យេ ចញ្ញេ ភិក្ខូ ន សត្ថុគារវា តេ ច សត្ថុគារវតាយ សមាទបេតិ យេ ចញ្ញេ ភិក្ខូ សត្ថុគារវា តេសញ្ច វណ្ណំ ភណតិ ភូតំ តច្ឆំ កាលេន ។ អត្តនា ច ធម្មគារវោ ហោតិ ។ បេ ។ សង្ឃគារវោ ហោតិ សិក្ខាគារវោ ហោតិ សុវចោ ហោតិ ។ បេ ។ កល្យាណមិត្តោ ហោតិ កល្យាណមិត្តតាយ ច វណ្ណវាទី យេ ចញ្ញេ ភិក្ខូ ន កល្យាណមិត្តា តេ ច កល្យាណមិត្តតាយ សមាទបេតិ យេ ចញ្ញេ ភិក្ខូ កល្យាណមិត្តា តេសញ្ច វណ្ណំ ភណតិ ភូតំ តច្ឆំ កាលេន ។ ឥមស្ស ខោ អហំ ភន្តេ ភគវតា សង្ខិត្តេន ភាសិតស្ស ឯវំ វិត្ថារេន អត្ថំ អាជានាមីតិ ។ សាធុ សាធុ សារីបុត្ត សាធុ ខោ ត្វំ សារីបុត្ត ឥមស្ស មយា សង្ខិត្តេន ភាសិតស្ស ឯវំ វិត្ថារេន អត្ថំ អាជានាសិ ។

ពួកភិក្ខុណា មិនគោរពក្នុងព្រះសាស្តាទេ ក៏ដឹកនាំពួកភិក្ខុនោះឲ្យគោរពក្នុងព្រះសាស្តាផង ពួកភិក្ខុណា ជាអ្នកគោរពក្នុងព្រះសាស្តាស្រាប់ ក៏និយាយសរសើរគុណរបស់ពួកភិក្ខុនោះ ដែលមានពិតប្រាកដ តាមកាលគួរផង ។ ជាអ្នកគោរពក្នុងព្រះធម៌ ដោយខ្លួនឯងផង ។ បេ ។ ជាអ្នកគោរពក្នុងព្រះសង្ឃ ជាអ្នកគោរពក្នុងសិក្ខា ជាអ្នកប្រដៅងាយ ។ បេ ។ ជាអ្នកមានមិត្តល្អ និយាយសរសើរគុណ នៃការមានមិត្តល្អផង បើពួកភិក្ខុណាជាអ្នកឥតមានមិត្តល្អទេ ក៏ដឹកនាំពួកភិក្ខុទាំងនោះ ឲ្យមានមិនល្អផង បើពួកភិក្ខុណា ជាអ្នកមានមិត្តល្អស្រាប់ហើយ ក៏និយាយសរសើរគុណរបស់ពួកភិក្ខុនោះ ដែលមានពិតប្រាកដ តាមកាលដ៏គួរផង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គយល់ច្បាស់ នូវសេចក្តីអធិប្បាយនៃធម៌ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងបំប្រួញនេះ ដោយសេចក្តីពិស្តារយ៉ាងនេះបាន ។ ម្នាលសារីបុត្ត ត្រូវហើយ ត្រូវហើយ ម្នាលសារីបុត្ត អ្នកបានយល់ច្បាស់ នូវសេចក្តីអធិប្បាយនៃធម៌ ដែលតថាគតសម្តែងបំប្រួញនេះ ដោយសេចក្តីពិស្តារយ៉ាងនេះបាន ប្រពៃណាស់ ។

ឥធ សារីបុត្ត ភិក្ខុ អត្តនា ច សត្ថុគារវោ ហោតិ សត្ថុគារវតាយ ច វណ្ណវាទី យេ ចញ្ញេ ភិក្ខូ ន សត្ថុគារវា តេ ច សត្ថុគារវតាយ សមាទបេតិ យេ ចញ្ញេ ភិក្ខូ សត្ថុគារវា តេសញ្ច វណ្ណំ ភណតិ ភូតំ តច្ឆំ កាលេន ។ អត្តនា ច ធម្មគារវោ ហោតិ ។ បេ ។ សង្ឃគារវោ ហោតិ សិក្ខាគារវោ ហោតិ សុវចោ ហោតិ ។ បេ ។ កល្យាណមិត្តោ ហោតិ កល្យាណមិត្តតាយ ច វណ្ណវាទី យេ ចញ្ញេ ភិក្ខូ ន កល្យាណមិត្តា តេ ច កល្យាណមិត្តតាយ សមាទបេតិ យេ ចញ្ញេ ភិក្ខូ កល្យាណមិត្តា តេសញ្ច វណ្ណំ ភណតិ ភូតំ តច្ឆំ កាលេន ។ ឥមស្ស ខោ សារីបុត្ត មយា សង្ខិត្តេន ភាសិតស្ស ឯវំ វិត្ថារេន អត្ថោ ទដ្ឋព្វោតិ ។

[៧០] សោ វត ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ន សន្តេន សមាធិនា ន បណីតេន ន បដិប្បស្សទ្ធិលទ្ធេន ន ឯកោទិភាវាធិគតេន អនេកវិហិតំ ឥទ្ធិវិធំ បច្ចនុភវិស្សតិ ឯកោបិ ហុត្វា ពហុធា ភវិស្សតិ

ម្នាលសារីបុត្ត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកគោរពក្នុងសាស្តា ដោយខ្លួនឯងផង និយាយសរសើរគុណ នៃសេចក្តីគោរពក្នុងសាស្តាផង បើពួកភិក្ខុណា មិនគោរពក្នុងសាស្តាទេ ក៏ដឹកនាំពួកភិក្ខុទាំងនោះ ឲ្យគោរពក្នុងសាស្តាផង បើពួកភិក្ខុណាគោរពក្នុងសាស្តាស្រាប់ហើយ ក៏និយាយសរសើរគុណរបស់ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ដែលមានពិតប្រាកដ តាមកាលគួរផង ។ ជាអ្នកគោរពក្នុងធម៌ ដោយខ្លួនឯងផង ។ បេ ។ ជាអ្នកគោរពក្នុងសង្ឃ ជាអ្នកគោរពក្នុងសិក្ខា ជាអ្នកប្រដៅងាយ ។ បេ ។ ជាអ្នកមានមិត្តល្អ ជាអ្នកសរសើរគុណ នៃការមានមិត្តល្អផង បើពួកភិក្ខុណា ជាអ្នកឥតមិត្តល្អទេ ក៏បបួលពួកភិក្ខុទាំងនេះ ឲ្យមានមិត្តល្អផង បើភិក្ខុណា ជាអ្នកមានមិត្តល្អស្រាប់ហើយ ក៏និយាយសរសើរគុណ របស់ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ដែលមានពិតប្រាកដ តាមកាលគួរផង ។ ម្នាលសារីបុត្ត សេចក្តីអធិប្បាយនៃធម៌ ដែលតថាគតសម្តែងបំប្រួញនេះ អ្នកគួរដឹងដោយសេចក្តីពិស្តារយ៉ាងនេះចុះ ។

[៧០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះមិនមានសមាធិដ៏ស្ងប់រម្ងាប់ មិនមានសមាធិដ៏ឧត្តម មិនបាននូវបដិប្បស្សទ្ធិ មិនដល់នូវឯកោទិភាព ហើយនឹងបានឥទ្ធិវិធៈច្រើនប្រការគឺ មនុស្សម្នាក់ធ្វើឲ្យទៅជាច្រើននាក់បាន

ពហុធាបិ ហុត្វា ឯកោ ភវិស្សតិ ។ បេ ។ យាវ ព្រហ្មលោកាបិ កាយេន វសំ វត្តិស្សតីតិ[១] នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ ទិព្វាយ សោតធាតុយា វិសុទ្ធាយ អតិក្កន្តមានុសិកាយ ឧភោ សទ្ទេ សុណិស្សតិ ទិព្វេ ច មានុសេ ច យេ ទូរេ សន្តិកេ ចាតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ បរសត្តានំ បរបុគ្គលានំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានិស្សតិ សរាគំ វា ចិត្តំ សរាគំ ចិត្តន្តិ បជានិស្សតិ ។ បេ ។ អវិមុត្តំ វា ចិត្តំ អវិមុត្តំ ចិត្តន្តិ បជានិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរិស្សតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្ត-មានុសកេន សត្តេ បស្សិស្សតិ ។ បេ ។ យថា-កម្មូបគេ សត្តេ បជានិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។

១ វត្តេស្សតីតិ បាឋោ យុត្តោ ។

ឬមនុស្សច្រើននាក់ ធ្វើឲ្យទៅជាមនុស្សម្នាក់បាន ។ បេ ។ នឹងធ្វើអំណាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដោយកាយរហូតដល់ព្រហ្មលោកបាន ហេតុនេះមិនមានឡើយ ។ ឮនូវសំឡេងទាំង ២ ពួក គឺជាសំឡេងទេវតា និងសំឡេងមនុស្ស ឆ្ងាយក្តី ជិតក្តី ដោយសោតធាតុ ដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងហួសសោតធាតុជារបស់មនុស្សធម្មតាបាន ហេតុនេះមិនមានឡើយ ។ កំណត់ដឹងនូវចិត្ត របស់សត្វទាំងឡាយដទៃ របស់បុគ្គលទាំងឡាយដទៃ ដោយចិត្តរបស់ខ្លួនបាន គឺចិត្តដែលប្រកបដោយរាគៈក្តី ក៏ដឹងថា ចិត្តប្រកបដោយរាគៈ ។ បេ ។ ចិត្តមិនទាន់ផុតចាកកិលេសក្តី ក៏ដឹងថា ចិត្តមិនទាន់ផុតចាកកិលេស ហេតុនេះមិនមានឡើយ ។ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាសៈ គឺលំដាប់ខន្ធ ដែលសត្វអាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុនជាច្រើនប្រការ គឺរលឹកឃើញមួយជាតិ ពីរជាតិ ។ បេ ។ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាសៈ មានប្រការដ៏ច្រើន ព្រមទាំងអាការៈ ព្រមទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នេះ ហេតុនេះមិនមានឡើយ ។ មានចក្ខុដ៏បរិសុទ្ធ ដូចជាទិព្វកន្លងចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ឃើញនូវពួកសត្វ ។ បេ ។ ដឹងនូវពួកសត្វ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកម្មរបស់ខ្លួន ហេតុនេះមិនមានឡើយ ។

អាសវានំ ខយា ។ បេ ។ សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរិស្សតីតិ ឋេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។

សោ វត ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សគ្គេន សមាធិនា បណីតេន បដិប្បស្សទ្ធិលទ្ធេន ឯកោទិភាវាធិគតេន អនេកវិហិតំ ឥទ្ធិវិធំ បច្ចនុភវិស្សតិ ។ បេ ។ យាវ ព្រហ្មលោកាបិ កាយេន វសំ វត្តិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ ទិព្វាយ សោតធាតុយា វិសុទ្ធាយ អតិក្កន្ត-មានុសិកាយ ឧភោ សទ្ទេ សុណិស្សតិ ទិព្វេ ច មានុសេ ច យេ ទូរេ សន្តិកេ ចាតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ បរសត្តានំ បរបុគ្គលានំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានិស្សតិ សរាគំ វា ចិត្តំ សរាគំ ចិត្តន្តិ បជានិស្សតិ ។ បេ ។ អវិមុត្តំ វា ចិត្តំ អវិមុត្តំ ចិត្តន្តិ បជានិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរិស្សតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរិស្សតីតិ

ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ។ បេ ។ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បានដល់ហេតុនេះ មិនមានឡើយ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះមានសមាធិដ៏ល្អិត ដ៏ឧត្តម បាននូវបដិប្បស្សទ្ធិ បានដល់នូវឯកោទិភាព បាននូវឥទ្ធិវិធៈច្រើនប្រការ ។ បេ ។ នឹងធ្វើអំណាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដោយកាយរហូតដល់ព្រហ្មលោកបាន ហេតុនេះទើបមាន ។ អាចឮនូវសំឡេងទាំងពីរពួក គឺសំឡេងទេវតា ១ សំឡេងមនុស្ស ១ ទោះនៅឆ្ងាយក្តី ជិតក្តី ដោយសោតធាតុ ដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងសោតធាតុរបស់មនុស្សធម្មតា ហេតុនេះទើបមាន ។ អាចកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់សត្វទាំងឡាយដទៃ របស់បុគ្គលទាំងឡាយដទៃ ដោយចិត្តរបស់ខ្លួនបាន គឺចិត្តដែលប្រកបដោយរាគៈក្តី ក៏ដឹងថា ចិត្តប្រកបដោយរាគៈ ។ បេ ។ ចិត្តដែលមិនទាន់រួចស្រឡះក្តី ក៏ដឹងថា ចិត្តមិនទាន់រួចស្រឡះ ហេតុនេះទើបមាន ។ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាសៈ មានប្រការដ៏ច្រើន គឺរលឹកឃើញមួយជាតិ ពីរជាតិ ។ បេ ។ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាសៈ មានប្រការដ៏ច្រើន ព្រមទាំងអាការៈ ព្រមទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នេះ

ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន សត្តេ បស្សិស្សតិ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោ-វិមុត្តិំ ។ បេ ។ សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតីតិ ។

[៧១] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អភព្វោ តត្រ តត្រេវ សក្ខិភព្វតំ បាបុណិតុំ សតិ សតិ អាយតនេ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឥមេ ហានភាគិយា ធម្មាតិ យថាភូតំ នប្បជានាតិ ឥមេ ឋិតិភាគិយា[១] ធម្មាតិ យថាភូតំ នប្បជានាតិ ឥមេ វិសេសភាគិយា ធម្មាតិ យថាភូតំ នប្បជានាតិ ឥមេ និព្វេធភាគិយា ធម្មាតិ យថាភូតំ នប្បជានាតិ អសក្កច្ចការី ច ហោតិ អសប្បាយការី ច ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អភព្វោ តត្រ តត្រេវ សក្ខិភព្វតំ បាបុណិតុំ សតិ សតិ អាយតនេ ។

១ ម. វឌ្ឍិភាគិយា ។

ហេតុនេះទើបមាន ។ ភិក្ខុនោះ មានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធកន្លងចក្ខុ របស់មនុស្សធម្មតា អាចឃើញពួកសត្វដែលច្យុត ដែលកើត ជាសត្វ ថោកទាប ខ្ពង់ខ្ពស់ សម្បុរល្អ សម្បុរអាក្រក់ មានគតិល្អ គតិអាក្រក់ ដឹងច្បាស់ នូវពួកសត្វដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកម្មរបស់ខ្លួន ហេតុនេះ ទើបមាន ។ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិ មិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ហេតុនេះទើបមាន ។

[៧១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង កាលបើ មានហេតុ មិនគួរដើម្បីដល់នូវសេចក្ដីជាក់ច្បាស់ ក្នុងគុណវិសេសនោះ ៗ ទេ ។ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះពួកធម៌ជាចំណែកនៃសេចក្ដីសាបសូន្យ ១ មិនដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះពួកធម៌ជាចំណែកនៃការតាំងនៅ ១ មិនដឹង ច្បាស់តាមពិតថា នេះពួកធម៌ជាចំណែកដ៏វិសេស ១ មិនដឹងច្បាស់ តាមពិតថា នេះពួកធម៌ជាចំណែកនៃសេចក្ដីនឿយណាយ ១ ជាអ្នក មិនធ្វើដោយសេចក្ដីគោរព ១ ជាអ្នកមិនធ្វើសេចក្ដីសប្បាយ ១ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង កាលបើមាន ហេតុ មិនគួរដល់នូវសេចក្ដីជាក់ច្បាស់ ក្នុងគុណវិសេសនោះ ៗ ទេ ។

ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ភព្វោ តត្រ តត្រេវ សក្ខិភព្វតំ បាបុណិតុំ សតិ សតិ អាយតនេ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឥមេ ហានភាគិយា ធម្មាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ឥមេ ឋិតិភាគិយា ធម្មាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ឥមេ វិសេសភាគិយា ធម្មាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ឥមេ និព្វេធភាគិយា ធម្មាតិ យថាភូតំ បជានាតិ សក្កច្ចការី ច ហោតិ សប្បាយការី ច ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ភព្វោ តត្រ តត្រេវ សក្ខិភព្វតំ បាបុណិតុំ សតិ សតិ អាយតនេតិ ។

[៧២] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អភព្វោ សមាធិស្មឹ ពលតំ បាបុណិតុំ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ន សមាធិស្ស សមាបត្តិ-កុសលោ ហោតិ ន សមាធិស្ស ឋិតិកុសលោ ហោតិ ន សមាធិស្ស វុដ្ឋានកុសលោ ហោតិ អសក្កច្ចការី ច ហោតិ អសាតច្ចការី ច អសប្បាយការី ច ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង កាលបើមានហេតុ គួរដើម្បីដល់នូវសេចក្តីជាក់ច្បាស់ ក្នុងគុណវិសេសនោះ ៗ បាន ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះពួកធម៌ជាចំណែកនៃសេចក្តីសាបសូន្យ ១ ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះពួកធម៌ជាចំណែកនៃការតាំងនៅ ១ ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះពួកធម៌ជាចំណែកដ៏វិសេស ១ ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះពួកធម៌ជាចំណែកនៃសេចក្តីនឿយណាយ ១ ជាអ្នកធ្វើដោយសេចក្តីគោរព ១ ជាអ្នកធ្វើសេចក្តីសប្បាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង កាលបើមានហេតុ គួរដើម្បីដល់នូវសេចក្តីជាក់ច្បាស់ ក្នុងគុណវិសេសនោះ ៗ បាន ។

[៧២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង មិនគួរដើម្បីដល់នូវភាព ជាអ្នកមានកម្លាំងក្នុងសមាធិ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនឈ្លាសក្នុងការចូលសមាធិ ១ មិនឈ្លាសក្នុងការតាំងនៅក្នុងសមាធិ ១ មិនឈ្លាសក្នុងការចេញចាកសមាធិ ១ មិនធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ១ មិនធ្វើរឿយ ៗ ១ មិនធ្វើសេចក្តីសប្បាយ ១ ។

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អភព្វោ សមាធិស្មឹ ពលតំ ធាបុណិតុំ ។

ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ភព្វោ សមាធិស្មឹ ពលតំ ធាបុណិតុំ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សមាធិស្ស សមាបត្តិកុសលោ ហោតិ សមាធិស្ស ឋិតិកុសលោ ហោតិ សមាធិស្ស វុដ្ឋានកុសលោ ហោតិ សក្កច្ចការី ច ហោតិ សាតច្ចការី ច សប្បាយការី ច ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ភព្វោ សមាធិស្មឹ ពលតំ ធាបុណិតុន្តិ ។

[៧៣] ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរិតុំ ។ កតមេ ឆ ។ កាមច្ឆន្ទំ ព្យាបាទំ ថីនមិទ្ធំ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចំ វិចិកិច្ឆំ កាមេសុ ខោ បនស្ស អាទីនវោ ន យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ សុទិដ្ឋោ ហោតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរិតុំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកមិនគួរដើម្បីដល់នូវភាពជាអ្នកមានកម្លាំងក្នុងសមាធិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកគួរដើម្បីដល់នូវភាពជាអ្នកមានកម្លាំងក្នុងសមាធិ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកឈ្លាសក្នុងការចូលសមាធិ ១ ឈ្លាសក្នុងការតាំងនៅក្នុងសមាធិ ១ ឈ្លាសក្នុងការចេញចាកសមាធិ ១ ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ១ ធ្វើរឿយ ៗ ១ ធ្វើសេចក្តីសប្បាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកគួរដើម្បីដល់នូវភាពជាអ្នកមានកម្លាំងក្នុងសមាធិ ។

[៧៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកមិនគួរបានបឋមជ្ឈាន ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺកាមច្ឆន្ទៈ ១ ព្យាបាទៈ ១ ថីនមិទ្ធៈ ១ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈ ១ វិចិកិច្ឆា ១ ទោសក្នុងកាមទាំងឡាយ បុគ្គលនោះមិនបានពិចារណាឲ្យឃើញច្បាស់ ដោយប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន តាមពិត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនបានលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកមិនគួរបានបឋមជ្ឈានឡើយ ។

ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរិតុំ ។ កតមេ ឆ ។ កាមច្ឆន្ទំ ព្យាបាទំ ថីនមិទ្ធំ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចំ វិចិកិច្ឆំ កាមេសុ ខោ បនស្ស អាទីនវោ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ សុទិដ្ឋោ ហោតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរិតុន្តិ ។

[៧៤] ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរិតុំ ។ កតមេ ឆ ។ កាមវិតក្កំ ព្យាបាទវិតក្កំ វិហឹសាវិតក្កំ កាមសញ្ញំ ព្យាបាទសញ្ញំ វិហឹសាសញ្ញំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរិតុំ ។

ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ បឋមំ ឈានំ ឧប-សម្បជ្ជ វិហរិតុំ ។ កតមេ ឆ ។ កាមវិតក្កំ ព្យាបាទវិតក្កំ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាង ទើបជាអ្នកគួរបានបឋមជ្ឈាន ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺ កាមច្ឆន្ទៈ ១ ព្យាបាទៈ ១ ថីនមិទ្ធៈ ១ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈ ១ វិចិកិច្ឆា ១ ទោសក្នុងកាមទាំងឡាយ បុគ្គលនោះ ពិចារណាឃើញដោយប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន តាមពិត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ទើបជាអ្នកគួរបានបឋមជ្ឈាន ។

[៧៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកមិនគួរបានបឋមជ្ឈាន ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺកាមវិតក្កៈ ១ ព្យាបាទវិតក្កៈ ១ វិហឹសាវិតក្កៈ ១ កាមសញ្ញា ១ ព្យាបាទសញ្ញា ១ វិហឹសាសញ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកមិនគួរបានបឋមជ្ឈានទេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាង ទើបជាអ្នកគួរបានបឋមជ្ឈាន ។ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺកាមវិតក្កៈ ១ ព្យាបាទវិតក្កៈ ១

វិហឹសាវិតក្កំ កាមសញ្ញំ ព្យាបាទសញ្ញំ វិហឹសា-
សញ្ញំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ
បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរិតុន្តិ ។

ទេវតាវគ្គោ ទុតិយោ ។

តស្សុទ្ទានំ

អជាតាមិ អរហំ មិត្តា ទេវតា
សតិសក្ខិពលំ តំ ឈានំ អបរេ ទុវេតិ ។

វិហឹសាវិតក្កៈ ១ កាមសញ្ញា ១ ព្យាបាទសញ្ញា ១ វិហឹសាសញ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ទើបជាអ្នកគួរបានបឋមជ្ឈាន ។

ចប់ ទេវតាវគ្គទី ២ ។

ឧទ្ទាននៃទេវតាវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីអនាគាមិបុគ្គល ១ ព្រះអរហន្ត ១
មិត្ត ១ រឿងទេវតា ១ កាលបើមានហេតុ មិនគួរដល់
នូវសេចក្តីជាក់ច្បាស់ ១ កម្លាំង (ក្នុងសមាធិ) ១
បឋមជ្ឈាន ១ ឈាន ២ លើកឯទៀត ១ ។

អរហន្តវគ្គោ

[៧៨] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខំ វិហរតិ សវិឃាតំ សឧបាយាសំ សបរិឡាហំ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ទុគ្គតិ បាដិកង្ខា ។ កតមេហិ ឆហិ ។ កាមវិតក្កេន ព្យាបាទវិតក្កេន វិហឹសាវិតក្កេន កាមសញ្ញាយ ព្យាបាទសញ្ញាយ វិហឹសាសញ្ញាយ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខំ វិហរតិ សវិឃាតំ សឧបាយាសំ សបរិឡាហំ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ទុគ្គតិ បាដិកង្ខា ។

ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សុខំ វិហរតិ អវិឃាតំ អនុបាយាសំ អបរិឡាហំ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតិ បាដិកង្ខា ។ កតមេហិ ឆហិ ។ នេក្ខម្មវិតក្កេន អព្យាបាទវិតក្កេន អវិហឹសាវិតក្កេន នេក្ខម្មសញ្ញាយ អព្យាបាទសញ្ញាយ

អរហន្តវគ្គ

[៧៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង តែងនៅជាទុក្ខ ប្រកបដោយសេចក្តីលំបាកចង្អៀតចង្អល់ ក្តៅក្រហាយក្នុងបច្ចុប្បន្ន លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ហើយ ទៅកើតក្នុងទុគ្គតិ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺកាមវិតក្កៈ ១ ព្យាបាទវិតក្កៈ ១ វិហឹសាវិតក្កៈ ១ កាមសញ្ញា ១ ព្យាបាទសញ្ញា ១ វិហឹសាសញ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង តែងនៅជាទុក្ខ ប្រកបដោយសេចក្តីលំបាក ប្រកបដោយសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ប្រកបដោយសេចក្តីក្តៅក្រហាយក្នុងបច្ចុប្បន្ន លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ហើយ ទៅកើតក្នុងទុគ្គតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង តែងនៅជាសុខ មិនមានសេចក្តីលំបាក មិនចង្អៀតចង្អល់ មិនក្តៅក្រហាយក្នុងបច្ចុប្បន្ន លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ហើយ តែងមានសុគតិជាទីសង្ឃឹម ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺ នេក្ខម្មវិតក្កៈ ១ អព្យាបាទវិតក្កៈ ១ អវិហឹសាវិតក្កៈ ១ នេក្ខម្មសញ្ញា ១ អព្យាបាទសញ្ញា ១

អវិហឹសាសញ្ញាយ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សុខំ វិហរតិ អវិឃាតំ អនុបាយាសំ អបរិឡាហំ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតិ បាដិកង្ខាតិ ។

[៧៦] ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេ ឆ ។ មានំ ឱមានំ អតិមានំ អធិមានំ ថម្ភំ អតិនិបាតំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុំ ។

ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេ ឆ ។ មានំ ឱមានំ អតិមានំ អធិមានំ ថម្ភំ អតិនិបាតំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុន្តិ ។

អវិហឹសាសញ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង រមែងនៅជាសុខ មិនមានសេចក្ដីលំបាក មិនចង្អៀតចង្អល់ មិនក្ដៅក្រហាយ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ហើយ តែងមានសុគតិជាទីសង្ឃឹម ។

[៧៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកមិនគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្ត ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្ដីប្រកាន់ ដោយអាងជាតិជាដើម ១ សេចក្ដីប្រកាន់ថា អញថោកទាប ១ សេចក្ដីប្រកាន់ថា ខ្ពង់ខ្ពស់ ១ សេចក្ដីប្រកាន់ថា លើសលុប ១ រឹងត្អឹង ១ សេចក្ដីប្រកាន់ថា អញថោកថយជាងគេ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌ទាំង ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកមិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តទេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តបាន ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្ដីប្រកាន់ ដោយអាងជាតិជាដើម ១ សេចក្ដីប្រកាន់ថា ថោកទាប ១ សេចក្ដីប្រកាន់ថា ខ្ពង់ខ្ពស់ ១ សេចក្ដីប្រកាន់ថា លើសលុប ១ រឹងត្អឹង ១ សេចក្ដីប្រកាន់ថា ថោកថយជាងគេ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯងទើបគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តបាន ។

[៧៧] ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ ឧត្តរិមនុស្សធម្មា អលមរិយញ្ញាណទស្សនវិសេសំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេ ឆ ។ មុដ្ឋស្សច្ចំ អសម្បជញ្ញំ ឥន្ទ្រិយេសុ អគុត្តទ្វារតំ ភោជនេ អមត្តញ្ញុតំ កុហនំ លបនំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ ឧត្តរិមនុស្សធម្មា អលមរិយញ្ញាណទស្សន-វិសេសំ សច្ឆិកាតុំ ។

ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ ឧត្តរិមនុស្សធម្មា អលមរិយញ្ញាណទស្សនវិសេសំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេ ឆ ។ មុដ្ឋស្សច្ចំ អសម្បជញ្ញំ ឥន្ទ្រិយេសុ អគុត្តទ្វារតំ ភោជនេ អមត្តញ្ញុតំ កុហនំ លបនំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ ឧត្តរិមនុស្សធម្មា អលមរិយញ្ញាណទស្សនវិសេសំ សច្ឆិកាតុន្តិ ។

[៧៨] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សុខសោមនស្សពហុលោ វិហរតិ យោនិ ចស្ស អារទ្ធា ហោតិ អាសវានំ ខយាយ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អរហន្តវគ្គ

[៧៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកមិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវគុណវិសេស គឺញាណទស្សនៈដ៏ឧត្តម លើសមនុស្សធម៌ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺភ្លេចស្មារតី ១ មិនដឹងខ្លួន ១ មានទ្វារមិនបានគ្រប់គ្រង ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ១ មិនដឹងប្រមាណ ក្នុងភោជន ១ និយាយកុហក ១ និយាយលើកដាក់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកមិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវគុណវិសេសគឺញាណទស្សនៈ ដ៏ឧត្តម លើសមនុស្សធម៌ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវគុណវិសេស គឺញាណទស្សនៈ ដ៏ឧត្តមលើសមនុស្សធម៌ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺភ្លេចស្មារតី ១ មិនដឹងខ្លួន ១ មានទ្វារមិនបានគ្រប់គ្រងក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ១ មិនដឹងប្រមាណក្នុងភោជន ១ និយាយកុហក ១ និយាយលើកដាក់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ទើបជាអ្នកគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវគុណវិសេសគឺញាណទស្សនៈដ៏ឧត្តម លើសមនុស្សធម៌បាន ។

[៧៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកមានសុខនិងសោមនស្ស ដ៏ច្រើនក្នុងបច្ចុប្បន្ន ទាំងហេតុប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអស់អាសវៈទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះបានប្រារព្ធហើយ ។

កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ធម្មារាមោ ហោតិ ភាវនារាមោ ហោតិ បហានារាមោ ហោតិ បវិវេការាមោ ហោតិ អព្យាបជ្ឈារាមោ ហោតិ និប្បបញ្ចារាមោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សុខសោមនស្សពហុលោ វិហរតិ យោនិ ចស្ស អារទ្ធា ហោតិ អាសវានំ ខយាយាតិ ។

[៧៩] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អភព្វោ អនធិគតំ វា កុសលំ ធម្មំ អធិគន្តុំ អធិគតំ វា កុសលំ ធម្មំ ផាតិកាតុំ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ន អាយកុសលោ ហោតិ ន អបាយកុសលោ ហោតិ ន ឧបាយកុសលោ ហោតិ អនធិគតានំ កុសលានំ ធម្មានំ អធិគមាយ ន ឆន្ទំ ជនេតិ អធិគតេ កុសលេ ធម្មេ ន សារក្ខតិ សាតច្ចកិរិយាយ ន សម្បាទេតិ ។

ធម៌ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកត្រេកអរក្នុងធម៌ ១ ត្រេកអរក្នុងភាវនា ១ ត្រេកអរក្នុងការលះ ១ ត្រេកអរក្នុងបវិវេក ១ ត្រេកអរក្នុងអព្យាបាទ ១ ត្រេកអរក្នុងធម៌ មិនធ្វើដំណើរឲ្យយឺតយូរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកមានសុខនិងសោមនស្សដ៏ច្រើន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ទាំងហេតុប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអស់អាសវៈទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះបានប្រារព្ធហើយ ។

[៧៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកមិនគួរ ដើម្បីបាននូវកុសលធម៌ដែលខ្លួនមិនទាន់បាន ឬ ដើម្បីធ្វើកុសលធម៌ដែលខ្លួនបានរួចហើយ ឲ្យផ្សាយចេញទៅ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនឈ្លាសក្នុងសេចក្តីចម្រើន ១ មិនឈ្លាសក្នុងសេចក្តីវិនាស ១ មិនឈ្លាសក្នុងឧបាយ ១ មិនញុំាងសេចក្តីចូលចិត្តឲ្យកើតឡើង ដើម្បីបាននូវកុសលធម៌ទាំងឡាយដែលខ្លួនមិនទាន់បាន ១ មិនរក្សានូវកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនបានហើយ ១ មិនញុំាងកុសលធម៌ឲ្យដល់ព្រម ដោយការធ្វើរឿយៗ ១ ។

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អភព្វោ អនធិគតំ វា កុសលំ ធម្មំ អធិគន្តុំ អធិគតំ វា កុសលំ ធម្មំ ផាតិកាតុំ ។

ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ភព្វោ អនធិគតំ វា កុសលំ ធម្មំ អធិគន្តុំ អធិគតំ វា កុសលំ ធម្មំ ផាតិកាតុំ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាយកុសលោ ច ហោតិ អបាយ-កុសលោ ច ហោតិ ឧបាយកុសលោ ច ហោតិ អន-ធិគតានំ កុសលានំ ធម្មានំ អធិគមាយ ឆន្ទំ ជនេតិ អធិគតេ កុសលេ ធម្មេ សារក្ខតិ សាតច្ចកិរិយាយ សម្បាទេតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ភព្វោ អនធិគតំ វា កុសលំ ធម្មំ អធិគន្តុំ អធិគតំ វា កុសលំ ធម្មំ ផាតិកាតុន្តិ ។

[៨០] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ន ចិរស្សេវ មហត្តំ[១] វេបុល្លត្តំ បាបុណាតិ ធម្មេសុ ។

១ ឱ. ម. មហន្តត្តំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកមិនគួរដើម្បីបាននូវកុសលធម៌ ដែលខ្លួនមិនទាន់បាន ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកគួរដើម្បីបាននូវកុសលធម៌ ដែលខ្លួនមិនទាន់បាន ឬ ដើម្បីធ្វើនូវកុសលធម៌ ដែលខ្លួនបានរួចហើយ ឲ្យផ្សាយចេញទៅ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកឈ្លាសក្នុងសេចក្តីចម្រើន ១ ឈ្លាសក្នុងសេចក្តីវិនាស ១ ឈ្លាសក្នុងឧបាយ ១ ញុំាងសេចក្តីចូលចិត្តឲ្យកើតឡើង ដើម្បីបាននូវកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនមិនទាន់បាន ១ រក្សាកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនបានរួចហើយ ១ ញុំាងកុសលឲ្យដល់ព្រម ដោយកិរិយាធ្វើរឿយ ៗ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកគួរដើម្បីបាននូវកុសលធម៌ ដែលខ្លួនមិនទាន់បាន ឬ ដើម្បីធ្វើនូវធម៌ ដែលខ្លួនបានរួចហើយ ឲ្យផ្សាយចេញទៅ ។

[៨០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង មិនយូរប៉ុន្មាន គង់ដល់នូវភាពជាធំ ទូលំទូលាយ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ។

កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អារោគ-ពហុលោ ច ហោតិ យោគពហុលោ ច ហោតិ[១] វេធ-ពហុលោ ច ហោតិ សទ្ធម្មបហុលោ ច អធិក្ខិត្តចុរោ ច កុសលេសុ ធម្មេសុ ឧត្តរិញ្ច បតាវេតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ន ចិរស្សេវ មហត្តំ វេបុល្លត្តំ ចាបុណាតិ ធម្មេសូតិ ។

[៨១] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ យថាភតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ចាណាតិ-ចាតី ហោតិ អទិន្នាទាយី ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារី ហោតិ មុសាវាទី ហោតិ ចាបិច្ឆោ ច មិច្ឆាទិដ្ឋិ ច ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ យថា-ភតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។

ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ យថាភតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សគ្គេ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ចាណា-តិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ អទិន្នាទានា បដិវិរតោ ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ អប្បិច្ឆោ ច សម្មាទិដ្ឋិ ច ។

---

១ ម. ហោតីតិ នត្ថិ ។

ធម៌ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះជាអ្នកមានពន្លឺ គឺញាណដ៏ច្រើន ១ មានព្យាយាមដ៏ច្រើន ១ មានសេចក្តីត្រេកអរដ៏ច្រើន ១ មានសន្តោសដ៏ច្រើន ១ មិនលះធុរៈចោលក្នុងកុសលធម៌ ១ ញុំាងចិត្តឲ្យឆ្លងទៅរកគុណខាងលើ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង មិនយូរប៉ុន្មាន គង់បានដល់នូវភាពជាធំទូលំទូលាយ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ។

[៨១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង តែងទៅកើតក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ១ កាន់យកទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យ ១ ប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ១ ពោលពាក្យកុហក ១ មានសេចក្តីប្រាថ្នាអាក្រក់ ១ មានទិដ្ឋិខុស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង តែងទៅកើតក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង តែងទៅកើតក្នុងឋានសួគ៌ ដូចជាគេនាំទៅដាក់ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នកវៀរចាកការសម្លាប់ ១ វៀរចាកការកាន់យកទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យ ១ វៀរចាកការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ ១ វៀរចាកការនិយាយកុហក ១ មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ១ មានទិដ្ឋិត្រូវ ១ ។

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ យថាភតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សគ្គេតិ ។

[៨២] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ យថាភតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ មុសាវាទី ហោតិ បិសុណាវាចោ ហោតិ ផរុសវាចោ[១] ហោតិ សម្ផប្បលាបី ហោតិ លុទ្ធោ ច បគព្ភោ ច ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ យថាភតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។

ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ យថាភតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សគ្គេ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ បិសុណាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ ផរុសាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ សម្ផប្ប-លាបា បដិវិរតោ ហោតិ អលុទ្ធោ ច អប្បគព្ភោ ច ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ យថាភតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សគ្គេតិ ។

[៨៣] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អភព្វោ ភិក្ខុ អគ្គំ ធម្មំ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេហិ ឆហិ ។

១ ម. បាណាតិបាតី ហោតិ អទិន្នាទាយី ហោតិ កាមេសុមិច្ឆាចារី ហោតិ មុសាវាទី ហោតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង តែងទៅកើតក្នុងឋានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅដាក់ ។

[៨២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង តែងទៅកើតក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលជាអ្នកនិយាយកុហក ១ និយាយញុះញង់ ១ និយាយអាក្រក់ ១ និយាយឥតប្រយោជន៍ ១ កាចអាក្រក់ ១ ឃ្លើសឃ្លង់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង តែងទៅកើតក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង តែងទៅកើតក្នុងឋានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅដាក់ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលជាអ្នកវៀរចាកការនិយាយកុហក ១ វៀរចាកការនិយាយញុះញង់ ១ វៀរចាកការនិយាយអាក្រក់ ១ វៀរចាកការនិយាយឥតប្រយោជន៍ ១ មិនកាចអាក្រក់ ១ មិនឃ្លើសឃ្លង់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង តែងទៅកើតក្នុងឋានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅដាក់ ។

[៨៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកមិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្ត ជាធម៌ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។

ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អសទ្ធោ ហោតិ អហិរិកោ ហោតិ អនោត្តប្បី ហោតិ កុសីតោ ហោតិ ទុប្បញ្ញោ ហោតិ កាយេ ច ជីវិតេ ច សាបេក្ខោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អភព្វោ អគ្គំ ធម្មំ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុំ ។

ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ភព្វោ អគ្គំ ធម្មំ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សទ្ធោ ហោតិ ហិរិមា ហោតិ ឱត្តប្បី ហោតិ អារទ្ធវីរិយោ ហោតិ បញ្ញវា ហោតិ កាយេ ច ជីវិតេ ច អនបេក្ខោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ភព្វោ អគ្គំ ធម្មំ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុន្តិ ។

[៨៤] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតស្ស ភិក្ខុនោ យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហានិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ មហិច្ឆោ ហោតិ វិឃាតវា

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនមានសទ្ធា ១ មិនខ្មាសបាប ១ មិនក្តៅក្រហាយនឹងបាប ១ ខ្ជិលច្រអូស ១ អប្បឥតប្រាជ្ញា ១ មានសេចក្តីអាឡោះអាល័យ ក្នុងរាងកាយនិងជីវិត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកមិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្ត ជាធម៌ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្ត ជាធម៌ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសទ្ធា ១ មានសេចក្តីខ្មាសបាប ១ មានសេចក្តីខ្លាចបាប ១ ប្រារព្ធព្យាយាម ១ មានប្រាជ្ញា ១ មិនអាឡោះអាល័យ ក្នុងរាងកាយនិងជីវិត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្ត ជាធម៌ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។

[៨៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង យប់ក្តី ថ្ងៃក្តី រមែងមានមក ឯសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសល-ធម៌ទាំងឡាយ តែងកើតឡើងប្រាកដ សេចក្តីចម្រើនមិនមានឡើយ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាច្រើន មានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់

៣០៧

អសន្តុដ្ឋោ ឥតរីតរចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្ប-ច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេន អស្សទ្ធោ ហោតិ ទុស្សីលោ ហោតិ កុសីតោ ហោតិ មុដ្ឋស្សតិ ហោតិ ទុប្បញ្ញោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតស្ស ភិក្ខុនោ យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហានិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។

ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតស្ស ភិក្ខុនោ យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ន មហិច្ឆោ ហោតិ ន វិឃាតវា សន្តុដ្ឋោ ឥតរីតរចីវរបិណ្ឌបាតសេនា-សនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេន សទ្ធោ ហោតិ សីលវា ហោតិ អារទ្ធវីរិយោ ហោតិ សតិមា ហោតិ

មិនសន្តោសដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ចយ-ភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន ១ មិនមានសទ្ធា ១ ទ្រុស្តសីល ១ ខ្ជិលច្រអូស ១ ភ្លេចស្មារតី ១ អប្បឥតប្រាជ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង យប់ក្តី ថ្ងៃក្តី រមែងមានមក ឯសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងកើតឡើងប្រាកដ សេចក្តីចម្រើនមិនមានឡើយ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង យប់ក្តី ថ្ងៃក្តី រមែងមានមក ឯសេចក្តីចម្រើនក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងកើតឡើងប្រាកដ សេចក្តីសាបសូន្យមិនមានឡើយ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីប្រាថ្នាច្រើន មិនមានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ សន្តោសដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមានតាមបាន ១ ជាអ្នកមានសទ្ធា ១ មានសីល ១ ប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម ១ មានស្មារតី ១

បញ្ញវា ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតស្ស ភិក្ខុនោ យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានីតិ ។

អរហន្តវគ្គោ តតិយោ ។

តស្សុទ្ទានំ

ទុក្ខំ អរហត្តំ ឧត្តរិ ច សុខំ អធិគមេន ច
មហត្តទ្វយនិរយេ អគ្គធម្មញ្ច រត្តិយាតិ ។

មានប្រាជ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះ ឯង យប់ក្តី ថ្ងៃក្តី រមែងមានមក ឯសេចក្តីចម្រើនក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងកើតឡើងប្រាកដ សេចក្តីសាបសូន្យមិនមានឡើយ ។

ចប់ អរហន្តវគ្គទី ៣ ។

ឧទ្ទាននៃអរហន្តវគ្គនោះគឺ

និយាយពីការនៅជាទុក្ខ ១ មិនគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់អរហត្ត ១ ឧត្តរិមនុស្សធម៌ ១ សុខនិងសោមនស្សដ៏ច្រើន ១ ការត្រាស់ដឹង និងមិនត្រាស់ដឹង ១ ដល់នូវភាពជាធំ ១ ការទៅកើតក្នុងនរកពីរលើក មិនគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអគ្គធម៌ និងគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអគ្គធម៌ ១ យប់និងថ្ងៃ រមែងមានមក ១ ។

សីតិវគ្គោ

[៨៤] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អភព្វោ អនុត្តរំ សីតិភាវំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យស្មឹ សមយេ ចិត្តំ និគ្គហេតព្វំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ន និគ្គណ្ហាតិ យស្មឹ សមយេ ចិត្តំ បគ្គហេតព្វំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ន បគ្គណ្ហាតិ យស្មឹ សមយេ ចិត្តំ សម្បហំសិតព្វំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ន សម្បហំសតិ យស្មឹ សមយេ ចិត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិតព្វំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ន អជ្ឈុបេក្ខតិ ហីនាធិមុត្តិកោ ច ហោតិ សក្កាយាភិរតោ ច ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អភព្វោ អនុត្តរំ សីតិភាវំ សច្ឆិកាតុំ ។

ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ភព្វោ អនុត្តរំ សីតិភាវំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យស្មឹ សមយេ ចិត្តំ និគ្គហេតព្វំ

សីតិវគ្គ

[៨៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកមិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសេចក្តីត្រជាក់ចិត្ត ដ៏ប្រសើរបាន ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចិត្តដែលគួរសង្កត់សង្កិន ក្នុងពេលណា មិនសង្កត់សង្កិនចិត្ត ក្នុងពេលនោះ ១ ចិត្តដែលគួរផ្គងឡើង ក្នុងពេលណា មិនផ្គងចិត្តឡើង ក្នុងពេលនោះ ១ ចិត្តដែលគួរធ្វើឲ្យរីករាយ ក្នុងពេលណា មិនធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយ ក្នុងពេលនោះ ១ ចិត្តដែលគួរធ្វើឲ្យព្រងើយ ក្នុងពេលណា មិនធ្វើចិត្តឲ្យព្រងើយ ក្នុងពេលនោះ ១ ជាអ្នកស្ទុងចុះក្នុងធម៌ថោកទាប ១ ត្រេកអរនឹងកាយរបស់ខ្លួន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកមិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសេចក្តីត្រជាក់ចិត្ត ដ៏ប្រសើរបាន ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសេចក្តីត្រជាក់ចិត្ត ដ៏ប្រសើរ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចិត្តដែលគួរសង្កត់សង្កិន ក្នុងពេលណា

តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ និគ្គណ្ហាតិ យស្មឹ សមយេ ចិត្តំ បគ្គហេតព្វំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ បគ្គណ្ហាតិ យស្មឹ សមយេ ចិត្តំ សម្បហំសិតព្វំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ សម្បហំសតិ យស្មឹ សមយេ ចិត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិតព្វំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ អជ្ឈុបេក្ខតិ បណីតាធិមុត្តិកោ ច ហោតិ និព្វានាភិរតោ ច ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ភព្វោ អនុត្តរំ សីតិភាវំ សច្ឆិកាតុន្តិ ។

[៨៦] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ សុណន្តោបិ សទ្ធម្មំ អភព្វោ និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ កម្មាវរណតាយ សមន្នាគតោ ហោតិ កិលេសាវរណ-តាយ សមន្នាគតោ ហោតិ វិបាកាវរណតាយ សមន្នាគតោ ហោតិ អស្សទ្ធោ ច ហោតិ អច្ឆន្ទិកោ ច ទុប្បញ្ញោ ច ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ សុណន្តោបិ សទ្ធម្មំ

ក៏សង្កត់សង្កិនចិត្ត ក្នុងពេលនោះ ១ ចិត្តដែលគួរផ្គងឡើង ក្នុងពេលណា ក៏ផ្គងចិត្តឡើង ក្នុងពេលនោះ ១ ចិត្តដែលគួរធ្វើឲ្យរីករាយ ក្នុងពេលណា ក៏ធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយ ក្នុងពេលនោះ ១ ចិត្តដែលគួរធ្វើឲ្យព្រងើយ ក្នុងពេលណា ក៏ធ្វើចិត្តឲ្យព្រងើយក្នុងពេលនោះ ១ ជាអ្នកស្ទុងចុះក្នុងធម៌ដ៏ថ្លៃថ្លា ១ ត្រេកអរ ក្នុងព្រះនិព្វាន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសេចក្តីត្រជាក់ចិត្តដ៏ប្រសើរ ។

[៨៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង បើទុកជាកំពុងស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ក៏មិនគួរដើម្បីចុះកាន់និយាម ៩ គឺ មគ្គដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលជាអ្នកប្រកបដោយការរារាំងគឺកម្ម[១] ១ ប្រកបដោយការរារាំង គឺកិលេស[២] ១ ប្រកបដោយការរារាំងគឺវិបាក[៣] ១ មិនមានសទ្ធា ១ មិនពេញចិត្តនឹងធម៌ ១ អប្បឥតប្រាជ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង បើទុកជាកំពុងស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម

---

១ អនន្តរិយកម្មទាំង ៥ ។ ២ និយតមិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ ៣ ឲ្យបដិសន្ធិតាមអកុសលវិបាក ឬ ឲ្យបដិសន្ធិជាអហេតុកកំណើត គឺកើតជាមនុស្សគ, ថ្លង់, ខ្វាក់ជាដើម ព្រោះអកុសលវិបាកទាំងឡាយ ។ អដ្ឋកថា ។

អភព្វោ និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។

ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ សុណន្តោបិ សទ្ធម្មំ ភព្វោ និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ន កម្មាវរណតាយ សមន្នាគតោ ហោតិ ន កិលេសាវរណតាយ សមន្នាគតោ ហោតិ ន វិបាកាវរណតាយ សមន្នាគតោ ហោតិ សទ្ធោ ច ហោតិ ឆន្ទិកោ ច បញ្ញវា ច ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ សុណន្តោបិ សទ្ធម្មំ ភព្វោ និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តន្តិ ។

[៨៧] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ សុណន្តោបិ សទ្ធម្មំ អភព្វោ និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ មាតា ជីវិតា វោរោបិតា ហោតិ បិតា ជីវិតា វោរោបិតោ ហោតិ អរហា ជីវិតា វោរោបិតោ ហោតិ តថាគតស្ស ទុដ្ឋេន ចិត្តេន លោហិតំ ឧប្បាទិតំ ហោតិ សង្ឃោ ភិន្នោ ហោតិ

ក៏មិនគួរដើម្បីចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង បើបានស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ជាអ្នកគួរ ដើម្បីចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលជាអ្នកមិនប្រកបដោយការរារាំងគឺកម្ម ១ មិនប្រកបដោយការរារាំងគឺកិលេស ១ មិនប្រកបដោយការរារាំងគឺវិបាក ១ មានសទ្ធា ១ ពេញចិត្តនឹងកុសលធម៌ ១ មានប្រាជ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង កាលបើបានស្តាប់នូវព្រះសទ្ធម្ម ជាអ្នកគួរដើម្បីចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។

[៨៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង បើទុកជាកំពុងស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ក៏ជាអ្នកមិនគួរដើម្បីចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលជាអ្នកផ្តាច់ផ្តិលជីវិតមាតា ១ ផ្តាច់ផ្តិលជីវិតបិតា ១ ផ្តាច់ផ្តិលជីវិតអរហន្ត ១ មានចិត្តប្រទូស្តចំពោះព្រះតថាគត ធ្វើលោហិតឲ្យពុរពង់ឡើង ១ បំបែកសង្ឃ ១

ទុប្បញ្ញោ ហោតិ ជឡោ ឯឡមូគោ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ សុណន្តោបិ សទ្ធម្មំ អភព្វោ និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។

ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ សុណន្តោបិ សទ្ធម្មំ ភព្វោ និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ន មាតា ជីវិតា វោរោបិតា ហោតិ ន បិតា ជីវិតា វោរោបិតោ ហោតិ ន អរហា ជីវិតា វោរោបិតោ ហោតិ ន តថាគតស្ស ទុដ្ឋេន ចិត្តេន លោហិតំ ឧប្បាទិតំ ហោតិ ន សង្ឃោ ភិន្នោ ហោតិ បញ្ញវា ហោតិ អជឡោ អនេឡមូគោ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ សុណន្តោបិ សទ្ធម្មំ ភព្វោ និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តន្តិ ។

[៨៨] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ សុណន្តោបិ សទ្ធម្មំ អភព្វោ និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។ កតមេហិ ឆហិ ។

អប្បឥតប្រាជ្ញាច្ឆួតលេលា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង បើទុកជាកំពុងស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ក៏ជាអ្នកមិនគួរដើម្បីចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង កាលបើបានស្តាប់ព្រះសទ្ធម្មហើយ ជាអ្នកគួរដើម្បីចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសល-ធម៌ទាំងឡាយ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលជាអ្នកមិនផ្តាច់ផ្តិលជីវិតមាតា ១ មិនផ្តាច់ផ្តិលជីវិតបិតា ១ មិនផ្តាច់ផ្តិលជីវិតអរហន្ត ១ មិនមានចិត្តប្រទូស្តចំពោះព្រះតថាគត ធ្វើលោហិតឲ្យពុរពងឡើង ១ មិនបំបែកសង្ឃ ១ មានប្រាជ្ញា មិនច្ឆួតលេលា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង កាលបើបានស្តាប់ព្រះសទ្ធម្មហើយ ជាអ្នកគួរដើម្បីចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។

[៨៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង បើទុកជាកំពុងស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ក៏ជាអ្នកមិនគួរ ដើម្បីចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។

តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ ទេសិយមានេ ន សុស្សូសតិ ន សោតំ ឱទហតិ ន អញ្ញាចិត្តំ ឧបដ្ឋបេតិ អនត្ថំ គណ្ហាតិ អត្ថំ រិញ្ចតិ អននុលោមិ-កាយ ខន្តិយា សមន្នាគតោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ សុណន្តោបិ សទ្ធម្មំ អភព្វោ និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។

ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ សុណន្តោបិ សទ្ធម្មំ ភព្វោ និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ តថាគត-ប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ ទេសិយមានេ សុស្សូសតិ សោតំ ឱទហតិ អញ្ញាចិត្តំ ឧបដ្ឋបេតិ អត្ថំ គណ្ហាតិ អនត្ថំ រិញ្ចតិ អនុលោមិកាយ ខន្តិយា សមន្នាគតោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ សុណន្តោបិ សទ្ធម្មំ ភព្វោ និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តន្តិ ។

គឺកាលបើធម៌វិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសសម្តែង បុគ្គលមិនស្តាប់ដោយគោរព ១ មិនប្រុងត្រចៀកស្តាប់ ១ មិនតាំងចិត្តស្តាប់ឲ្យបានដឹង ១ កាន់យកតែអំពើឥតប្រយោជន៍ ១ លះបង់ប្រយោជន៍ចោល ១ ប្រកបដោយខន្តី ដ៏មិនសមគួរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង បើទុកជាកំពុងស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ក៏មិនគួរដើម្បីចុះកាន់និយាម ដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង កាលបើបានស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ជាអ្នកគួរដើម្បីចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺកាលបើធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់ប្រកាសសម្តែង បុគ្គលស្តាប់ដោយគោរព ១ ប្រុងត្រចៀកស្តាប់ ១ តាំងចិត្តប្រុងស្តាប់ឲ្យដឹង ១ កាន់យកនូវប្រយោជន៍ ១ លះបង់នូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ ១ ប្រកបដោយខន្តីដ៏សមគួរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង កាលបើបានស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ជាអ្នកគួរ ដើម្បីចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។

[៨៩] ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បទំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេ ឆ ។ សក្កាយទិដ្ឋឹ វិចិកិច្ឆំ សីលព្វតបរាមាសំ អបាយគមនិយំ រាគំ អបាយគមនិយំ ទោសំ អបាយគមនិយំ មោហំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បទំ សច្ឆិកាតុំ ។

ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បទំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេ ឆ ។ សក្កាយទិដ្ឋឹ វិចិកិច្ឆំ សីលព្វតបរាមាសំ អបាយគមនិយំ រាគំ អបាយគមនិយំ ទោសំ អបាយគមនិយំ មោហំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បទំ សច្ឆិកាតុន្តិ ។

[៩០] ឆយិមេ ភិក្ខវេ ធម្មា ទិដ្ឋិសម្បន្នស្ស បុគ្គលស្ស បហីនា ។ កតមេ ឆ ។ សក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា សីលព្វតបរាមាសោ អបាយគមនិយោ រាគោ

[៨៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនបានលះធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកមិនគួរ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវទិដ្ឋិសម្បទា (សោតាបត្តិមគ្គ) បានឡើយ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសក្កាយទិដ្ឋិ ១ វិចិកិច្ឆា ១ សីលព្វតបរាមាសៈ ១ រាគៈជាហេតុនាំឲ្យទៅកាន់អបាយ ១ ទោសៈជាហេតុនាំឲ្យទៅកាន់អបាយ ១ មោហៈជាហេតុនាំឲ្យទៅកាន់អបាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនបានលះធម៌ទាំង ៦ យ៉ាងនេះទេ មិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវទិដ្ឋិសម្បទាបានឡើយ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះធម៌ ៦ យ៉ាងបាន ទើបគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវទិដ្ឋិសម្បទា ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសក្កាយទិដ្ឋិ ១ វិចិកិច្ឆា ១ សីលព្វតបរាមាសៈ ១ រាគៈជាហេតុនាំឲ្យទៅកាន់អបាយ ១ ទោសៈជាហេតុនាំឲ្យទៅកាន់អបាយ ១ មោហៈជាហេតុនាំឲ្យទៅកាន់អបាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះធម៌ ៦ យ៉ាងនេះបានហើយ ទើបគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវទិដ្ឋិសម្បទាបាន ។

[៩០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ ទើបលះធម៌ ៦ យ៉ាងនេះបាន ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសក្កាយទិដ្ឋិ ១ វិចិកិច្ឆា ១ សីលព្វតបរាមាសៈ ១ រាគៈជាហេតុនាំឲ្យទៅកាន់អបាយ ១

អថាយតមនិយោ ពោសោ អថាយតមនិយោ មោហោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មា និជ្ជសម្បន្នស្ស បុគ្គលស្ស បហីនាតិ ។

[៩១] ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ អភព្វោ និដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ ឧប្បាទេតុំ ។ កតមេ ឆ ។ សក្កាយទិដ្ឋឹ វិចិកិច្ឆំ សីលព្វតបរាមាសំ អថាយតមនិយំ រាគំ អថាយតមនិយំ ពោសំ អថាយតមនិយំ មោហំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ អភព្វោ និដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ ឧប្បាទេតុន្តិ ។

[៩២] ឆយិមានិ ភិក្ខវេ អភព្វដ្ឋានានិ ។ កតមានិ ឆ ។ អភព្វោ និដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ សត្ថរិ អគារវោ វិហរិតុំ អប្បតិស្សោ អភព្វោ និដ្ឋិ-សម្បន្នោ បុគ្គលោ ធម្មេ អគារវោ វិហរិតុំ អប្បតិស្សោ អភព្វោ និដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ សង្ឃេ អគារវោ វិហរិតុំ អប្បតិស្សោ អភព្វោ និដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ សិក្ខាយ អគារវោ វិហរិតុំ អប្បតិស្សោ អភព្វោ

ទោសៈជាហេតុនាំឲ្យទៅកាន់អបាយ ១ មោហៈជាហេតុនាំឲ្យទៅកាន់អបាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ ទើបលះធម៌ទាំង ៦ យ៉ាងនេះបាន ។

[៩១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរធ្វើធម៌ ៦ យ៉ាង ឲ្យកើតឡើងទេ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសក្កាយទិដ្ឋិ ១ វិចិកិច្ឆា ១ សីលព្វតបរាមាសៈ ១ រាគៈជាហេតុនាំឲ្យទៅកាន់អបាយ ១ ទោសៈជាហេតុនាំឲ្យទៅកាន់អបាយ ១ មោហៈជាហេតុនាំឲ្យទៅកាន់អបាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរធ្វើធម៌ ៦ យ៉ាងនេះ ឲ្យកើតឡើងបានទេ ។

[៩២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អភព្វដ្ឋាន (ហេតុដែលមិនគួរ) នេះមាន ៦ យ៉ាង ។ ធម៌ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរ មិនគោរព មិនកោតក្រែងចំពោះព្រះសាស្តា ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរ មិនគោរព មិនកោតក្រែងចំពោះព្រះធម៌ ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរ មិនគោរព មិនកោតក្រែងចំពោះសង្ឃ ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរ មិនគោរព មិនកោតក្រែងចំពោះសិក្ខា ១

និច្ចសម្បន្នោ បុគ្គលោ អនាគមនីយវត្ថុំ បច្ចាគន្តុំ អភព្វោ និយ្យានិកំ ខន្តិំ ករំ និព្វត្តេតុំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ឆ អភព្វដ្ឋានានីតិ ។

[៩៣] ឆយិមានិ ភិក្ខវេ អភព្វដ្ឋានានិ ។ កតមានិ ឆ ។ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ កញ្ចិ សង្ខារំ និច្ចតោ ឧបគន្តុំ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ កញ្ចិ សង្ខារំ សុខតោ ឧបគន្តុំ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ កញ្ចិ ធម្មំ អត្តតោ ឧបគន្តុំ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ អនន្តរិយកម្មំ កាតុំ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ កោតុហលមង្គលេន សុទ្ធិំ បច្ចាគន្តុំ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ ឥតោ ពហិទ្ធា ទក្ខិណេយ្យំ គវេសិតុំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ឆ អភព្វដ្ឋានានីតិ ។

[៩៤] ឆយិមានិ ភិក្ខវេ អភព្វដ្ឋានានិ ។ កតមានិ ឆ ។ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ មាតរំ ជីវិតា វោរោបេតុំ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ បិតរំ ជីវិតា វោរោបេតុំ អភព្វោ

បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរដើម្បីត្រឡប់ មកកាន់ហេតុដែលខ្លួនមិនគប្បីប្រកាន់[១] ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិមិនគួរញុំាងភពជាគម្រប់ ៨ ឲ្យកើត[២] ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដែលមិនគួរនេះ មាន ៦ យ៉ាងប៉ុណ្ណេះ ។

[៩៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុមិនគួរនេះមាន ៦ យ៉ាង ។ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរប្រកាន់សង្ខារណាមួយ ជាទៀង ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរប្រកាន់សង្ខារណាមួយ ជាសុខ ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរប្រកាន់ធម៌ណាមួយ ជាខ្លួន ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរធ្វើនូវអនន្តរិយកម្ម ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរត្រឡប់ទៅកាន់សេចក្តីបរិសុទ្ធ ដោយមង្គលភ្ញាក់ផ្អើល ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរស្វែងរកទក្ខិណេយ្យ-បុគ្គលខាងក្រៅព្រះពុទ្ធសាសនានេះ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដែលមិនគួរនេះ មាន ៦ យ៉ាងនេះឯង ។

[៩៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដែលមិនគួរនេះ មាន ៦ យ៉ាង ។ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរផ្តាច់ផ្តិលជីវិតមាតា ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរផ្តាច់ផ្តិលជីវិតបិតា ១

១ ហេតុដែលខ្លួនមិនគួរប្រកាន់នេះ ជាឈ្មោះនៃទិដ្ឋិ ៦២ ប្រការ ។

២ មិនចាប់បដិសន្ធិជាគម្រប់ ៨ ក្នុងកាមាវចរភពទៀតទេ ។ អដ្ឋកថា ។

និច្ចសម្បន្នោ បុគ្គលោ អរហន្តំ ជីវិតា វោរោបេតុំ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ តថាគតស្ស ទុដ្ឋេន ចិត្តេន លោហិតំ ឧប្បាទេតុំ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ សង្ឃំ ភិន្ទិតុំ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ អញ្ញំ សត្ថារំ ឧទ្ទិសិតុំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ឆ អភព្វដ្ឋានានីតិ ។

[៩៤] ឆយិមានិ ភិក្ខវេ អភព្វដ្ឋានានិ ។ កតមានិ ឆ ។ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ សយំកតំ សុខទុក្ខំ បច្ចាគន្តុំ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ បរកតំ សុខទុក្ខំ បច្ចាគន្តុំ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ សយំកតញ្ច បរកតញ្ច សុខទុក្ខំ បច្ចាគន្តុំ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ អសយំការំ[១] អធិច្ចសមុប្បន្នំ សុខទុក្ខំ បច្ចាគន្តុំ អភព្វោ ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ អបរំការំ អធិច្ចសមុប្បន្នំ សុខទុក្ខំ បច្ចាគន្តុំ អភព្វោ

១ ម. អសយំការំ (អបរំការំ) ។

បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរផ្តាច់ផ្តិលជីវិតអរហន្ត ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរញ៉ាំងលោហិតរបស់ព្រះតថាគត ឲ្យពោរពង់ដោយចិត្តប្រទូស្ត ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរបំបែកសង្ឃ ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរប្រគល់ខ្លួនទៅគ្រូដទៃ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដែលមិនគួរនេះមាន ៦ យ៉ាងនេះឯង ។

[៩៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដែលមិនគួរ នេះមាន ៦ យ៉ាង ។ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរត្រឡប់មកកាន់សុខនិងទុក្ខ ដែលខ្លួនធ្វើដោយខ្លួនឯង ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរត្រឡប់មកកាន់សុខនិងទុក្ខ ដែលបុគ្គលដទៃធ្វើ ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរត្រឡប់មកកាន់សុខនិងទុក្ខ ដែលខ្លួនឯងធ្វើផង ដែលបុគ្គលដទៃធ្វើផង ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរត្រឡប់មកកាន់សុខនិងទុក្ខ ដែលកើតឡើង ដោយមិនអាស្រ័យហេតុ មិនជាអំពើ ដែលខ្លួនឯងធ្វើ ១ បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរត្រឡប់មកកាន់សុខនិងទុក្ខ ដែលកើតឡើង ដោយមិនអាស្រ័យហេតុ មិនមែនជាអំពើដែលបុគ្គលដទៃធ្វើ ១

ទិដ្ឋិសម្បន្នោ បុគ្គលោ អសយំការញ្ច អបរការញ្ច អធិច្ចសមុប្បន្នំ សុខទុក្ខំ បច្ចាគន្តុំ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថាហិស្ស ភិក្ខវេ ទិដ្ឋិសម្បន្នស្ស បុគ្គលស្ស ហេតុ ច សុទិដ្ឋោ ហេតុសមុប្បន្នា ច ធម្មា ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ឆ អភព្វដ្ឋានានីតិ ។

សីតិវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

តស្សុទ្ទានំ

សីតិ ភព្វោ អាវរណតា សុស្សូសា បវុច្ចតិ
បហាតព្វំ បហីនា មេ ឧប្បាទេតព្វំ សត្ថរិ
កញ្ចិ សង្ខារំ មាតរិ សយំកតេន មក្កោតិ ។

បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ មិនគួរត្រឡប់មកកាន់សុខនិងទុក្ខ ដែលកើតឡើង ដោយមិនអាស្រ័យហេតុ មិនមែនជាអំពើ ដែលខ្លួនឯងធ្វើផង មិនមែនជាអំពើ ដែលបុគ្គលដទៃធ្វើផង ១ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា បុគ្គលដែលបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិនោះ ឃើញច្បាស់លាស់នូវហេតុផង នូវធម៌កើតអំពីហេតុផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដែលមិនគួរនេះមាន ៦ យ៉ាងប៉ុណ្ណោះឯង ។

ចប់ សីតិវគ្គទី ៤ ។

ឧទ្ទាននៃសីតិវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីភិក្ខុ មិនគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសេចក្តីត្រជាក់ ១ គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសេចក្តីត្រជាក់ ១ ការរារាំង ១ ស្តាប់ដោយគោរព ១ បុគ្គលត្រូវលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាង ១ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៦ យ៉ាងហើយ ១ មិនគួរធ្វើធម៌ ៦ យ៉ាងឲ្យកើតឡើង ១ គោរពក្នុងព្រះសាស្តា ១ មិនគួរប្រកាន់សង្ខារណាមួយ ១ មិនគួរ ផ្តាច់ផ្តិលជីវិតមាតា ជាដើម ១ មិនគួរប្រកាន់សុខទុក្ខ ដោយការធ្វើខ្លួនឯង ១ មគ្គ ១ ។

អានិសំសវគ្គោ

[៩៦] ឆន្នំ ភិក្ខវេ បាតុភាវោ ទុល្លភោ លោកស្មឹ ។ កតមេសំ ឆន្នំ ។ តថាគតស្ស អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស បាតុភាវោ ទុល្លភោ លោកស្មឹ តថាគតប្បវេទិតស្ស ធម្មវិនយស្ស ទេសេតា បុគ្គលោ ទុល្លភោ លោកស្មឹ អរិយាយតនេ បច្ចាជាតោ ទុល្លភោ លោកស្មឹ ឥន្ទ្រិយានំ អវេកល្លតា ទុល្លភា លោកស្មឹ អជឡតា អនេឡមូគតា ទុល្លភា លោកស្មឹ កុសលធម្មច្ឆន្ទោ ទុល្លភោ លោកស្មឹ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ ឆន្នំ បាតុភាវោ ទុល្លភោ លោកស្មិន្តិ ។

[៩៧] ឆយិមេ ភិក្ខវេ អានិសំសា សោតាបត្តិផល-សច្ឆិកិរិយាយ ។ កតមេ ឆ ។ សទ្ធម្មនិយតោ ហោតិ អបរិហានធម្មោ ហោតិ បរិយន្តកតស្ស ទុក្ខំ ន ហោតិ

អានិសំសវគ្គ

[៩៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតឡើងនៃសភាវៈ ៦ យ៉ាងគឺ បុគ្គលបានដោយក្រ ក្នុងលោក ។ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺការកើតឡើងនៃព្រះតថាគតជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ បុគ្គលបានដោយក្រ ក្នុងលោក ១ បុគ្គលជាអ្នកសម្តែងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតបានប្រកាសហើយ បុគ្គលបានដោយក្រ ក្នុងលោក ១ សត្វត្រឡប់មកកើត ក្នុងប្រទេសជាទីនៅនៃអរិយជន បុគ្គលបានដោយក្រ ក្នុងលោក ១ ការមិនខូចខាតឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ បុគ្គលបានដោយក្រ ក្នុងលោក ១ ភាពនៃបុគ្គលមិនលេលាមិនឆ្កួត បុគ្គលបានដោយក្រក្នុងលោក ១ សេចក្តីពេញចិត្ត ក្នុងកុសលធម៌ បុគ្គលបានដោយក្រ ក្នុងលោក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតឡើងនៃសភាវៈ ៦ យ៉ាងនេះ បុគ្គលបានដោយក្រ ក្នុងលោក ។

[៩៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សនៃកិរិយាធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផលនេះ មាន ៦ យ៉ាង ។ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលជាអ្នកទៀងត្រង់ ក្នុងព្រះសទ្ធម្ម ១ មានធម៌មិនសាបសូន្យ ១ សេចក្តីទុក្ខ មិនមានដល់បុគ្គល អ្នកធ្វើនូវព្រះនិព្វាន ជាទីបំផុតទុក្ខ ១

អសាធារណេន ញាណេន សមន្នាគតោ ហោតិ ហេតុ ចស្ស សុទិដ្ឋោ ហេតុសមុប្បន្នា ច ធម្មា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ អានិសំសា សោតាបត្តិផលសច្ឆិកិរិយាយាតិ ។

[៩៨] សោ វត ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កញ្ចិ សង្ខារំ និច្ចតោ សមនុបស្សន្តោ អនុលោមិកាយ ខន្តិយា សមន្នាគតោ ភវិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ អនុលោមិកាយ ខន្តិយា អសមន្នាគតោ សម្មត្តនិយាមំ ឱក្កមិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សម្មត្តនិយាមំ អនោក្កមមានោ សោតាបត្តិផលំ វា សកទាគាមិផលំ វា អនាគាមិផលំ វា អរហត្តំ វា សច្ឆិករិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វត ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សព្វសង្ខារេ អនិច្ចតោ សមនុបស្សន្តោ អនុលោមិកាយ ខន្តិយា សមន្នាគតោ ភវិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ អនុលោមិកាយ ខន្តិយា សមន្នាគតោ សម្មត្តនិយាមំ ឱក្កមិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។

ប្រកបដោយញាណមិនទូទៅ (ដល់បុថុជ្ជនទាំងឡាយ) ១ ហេតុដែលបុគ្គលនោះឃើញដោយប្រពៃ ១ ធម៌ទាំងឡាយកើតឡើងអំពីហេតុ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សនៃកិរិយាធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផលមាន ៦ យ៉ាងនេះឯង ។

[៩៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនោះពិចារណានូវសង្ខារណាមួយ ថាទៀង នឹងប្រកបដោយអនុលោមិកាខន្តិបាន ហេតុនេះមិនដែលមានឡើយ ។ ភិក្ខុមិនប្រកបដោយអនុលោមិកាខន្តិ នឹងឈានចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃបាន ហេតុនេះមិនដែលមានឡើយ ។ កាលភិក្ខុមិនឈានចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃ នឹងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផល ឬសកទាគាមិផល អនាគាមិផល ឬក៏អរហត្តបាន ហេតុនេះមិនដែលមានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនោះ ពិចារណានូវសង្ខារទាំងពួង ថាមិនទៀង នឹងប្រកបដោយអនុលោមិកាខន្តិបាន ហេតុនេះរមែងមាន ។ ភិក្ខុប្រកបដោយអនុលោមិកាខន្តិហើយ នឹងឈានចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃបាន ហេតុនេះរមែងមាន ។

សម្មត្តនិយាមំ ឱក្កមមានោ សោតាបត្តិផលំ វា សកទាគាមិផលំ វា អនាគាមិផលំ វា អរហត្តំ វា សច្ឆិករិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតីតិ ។

[៩៩] សោ វត ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កញ្ចិ សង្ខារំ សុខតោ សមនុបស្សន្តោ ។ បេ ។ សព្វសង្ខារេ ទុក្ខតោ សមនុបស្សន្តោ ។ បេ ។

[១០០] សោ វត ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កញ្ចិ ធម្មំ អត្តតោ សមនុបស្សន្តោ ។ បេ ។ សព្វធម្មេ អនត្តតោ សមនុបស្សន្តោ ។ បេ ។

[១០១] សោ វត ភិក្ខវេ ភិក្ខុ និព្វានំ ទុក្ខតោ សមនុបស្សន្តោ អនុលោមិកាយ ខន្តិយា សមន្នាគតោ ភវិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ អនុលោមិកាយ ខន្តិយា អសមន្នាគតោ សម្មត្តនិយាមំ ឱក្កមិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សម្មត្តនិយាមំ អនោក្កមមានោ សោតាបត្តិផលំ វា សកទាគាមិផលំ វា អនាគាមិផលំ វា អរហត្តំ[១] វា សច្ឆិករិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។

---

១ ម. អរហត្តផលំ ។

ភិក្ខុឈានចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃហើយ នឹងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផល ឬ សកទាគាមិផល អនាគាមិផល ឬ ក៏អរហត្តបាន ហេតុនេះរមែងមាន ។

[៩៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនោះ ពិចារណានូវសង្ខារណាមួយថាសុខ ។ បេ ។ កាលពិចារណានូវសង្ខារទាំងពួងថា ទុក្ខ ។ បេ ។

[១០០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនោះ ពិចារណានូវធម៌ណាមួយថា ជាខ្លួន ។ បេ ។ កាលពិចារណានូវធម៌ទាំងពួង ថា មិនមែនខ្លួន ។ បេ ។

[១០១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនោះ ពិចារណានូវព្រះនិព្វានថា ជាទុក្ខ នឹងប្រកបដោយអនុលោមិកាខន្តិបាន ហេតុនេះ មិនដែលមានឡើយ ។ ភិក្ខុមិនប្រកបដោយអនុលោមកាខន្តិហើយ នឹងឈានចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃបាន ហេតុនេះមិនដែលមានឡើយ ។ ភិក្ខុមិនឈានចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃហើយ នឹងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផល ឬ សកទាគាមិផល អនាគាមិផល ឬ ក៏អរហត្តបាន ហេតុនេះ មិនដែលមានឡើយ ។

សោ វត ភិក្ខវេ ភិក្ខុ និព្វានំ សុខតោ សមនុបស្សន្តោ អនុលោមិកាយ ខន្តិយា សមន្នាគតោ ភវិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ អនុលោមិកាយ ខន្តិយា សមន្នាគតោ សម្មត្តនិយាមំ ឱក្កមិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សម្មត្តនិយាមំ ឱក្កមមានោ សោតាបត្តិផលំ វា សកទាគាមិផលំ វា អនាគាមិផលំ វា អរហត្តំ វា សច្ឆិករិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតីតិ ។

[១០២] ឆ ភិក្ខវេ អានិសំសេ សម្បស្សមានេន អលមេវ ភិក្ខុនា សព្វសង្ខារេសុ អនោធឹ ករិត្វា អនិច្ចសញ្ញំ ឧបដ្ឋបេតុំ ។ កតមេ ឆ ។ សព្វសង្ខារា ច[១] អនវដ្ឋិតតោ ខាយិស្សន្តិ សព្វលោកេ ច មេ មនោ នាភិរមិស្សតិ សព្វលោកា ច មេ មនោ វុដ្ឋហិស្សតិ និព្វានបោណញ្ច មេ មានសំ ភវិស្សតិ សញ្ញោជនា ច មេ បហានំ គច្ឆន្តិ បរមេន ច សាមញ្ញេន សមន្នាគតោ ភវិស្សាមីតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ អានិសំសេ សម្បស្សមានេន អលមេវ ភិក្ខុនា សព្វសង្ខារេសុ អនោធឹ ករិត្វា អនិច្ចសញ្ញំ ឧបដ្ឋបេតុន្តិ ។

---

១ ឱ. ម. ឯត្ថន្តរេ មេតិ បទំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនោះ ពិចារណានូវព្រះនិព្វានថា ជាសុខ នឹងប្រកបដោយអនុលោមិកាខន្តិបាន ហេតុនេះ រមែងមាន ។ ភិក្ខុប្រកបដោយអនុលោមិកាខន្តិហើយ នឹងឈានចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃបាន ហេតុនេះ រមែងមាន ។ ភិក្ខុឈានចុះកាន់និយាមដ៏ប្រពៃហើយ នឹងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផល ឬ សកទាគាមិផល អនាគាមិផល ឬក៏អរហត្តបាន ហេតុនេះ រមែងមាន ។

[១០២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុឃើញនូវអានិសង្ស ទាំង ៦ យ៉ាង គួរធ្វើមិនឲ្យមានខេត្តដែន ក្នុងសង្ខារទាំងពួង ហើយតម្កល់នូវសេចក្តីសម្គាល់ថា មិនទៀង ។ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសង្ខារទាំងឡាយទាំងពួង នឹងប្រាកដថាជារបស់មិនតាំងនៅខ្ជាប់ខ្ជួនបាន ១ ចិត្តអាត្មាអញនឹងមិនត្រេកអរ ក្នុងលោកទាំងពួង ១ ចិត្តអាត្មាអញ នឹងចេញចាកលោកទាំងពួង ១ ចិត្តឈមទៅរកព្រះនិព្វាន នឹងមានដល់អាត្មាអញ ១ សញ្ញោជនៈទាំងឡាយ របស់អាត្មាអញ នឹងដល់នូវការសាបសូន្យ ១ អាត្មាអញ នឹងប្រកបដោយភាពនៃខ្លួនជាសមណៈដ៏ឧត្តម ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុឃើញនូវអានិសង្ស ៦ យ៉ាងនេះឯង គួរធ្វើមិនឲ្យមានខេត្តដែន ក្នុងសង្ខារទាំងពួង ហើយតម្កល់នូវសេចក្តីសម្គាល់ថា មិនទៀង ។

[១០៣] ឆ ភិក្ខវេ អានិសំសេ សម្បស្សមានេន អលមេវ ភិក្ខុនា សព្វសង្ខារេសុ អនោធឹ ករិត្វា ទុក្ខ-សញ្ញំ ឧបដ្ឋបេតុំ ។ កតមេ ឆ ។ សព្វសង្ខារេសុ ច មេ និព្វានសញ្ញា បច្ចុបដ្ឋិតា ភវិស្សតិ សេយ្យថាបិ ឧក្ខិត្តាសិកេ វធកេ សព្វលោកា ច មេ មនោ វុដ្ឋហិស្សតិ និព្វានេ ច សន្តិទស្សាវី[១] ភវិស្សាមិ អនុសយា ច មេ សមុគ្ឃាតំ គច្ឆិស្សន្តិ[២] កិច្ចការី ច ភវិស្សាមិ សត្ថា ច បរិចិណ្ណោ ភវិស្សតិ មេត្តាវតាយាតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ អានិសំសេ សម្បស្សមានេន អលមេវ ភិក្ខុនា សព្វសង្ខារេសុ អនោធឹ ករិត្វា ទុក្ខសញ្ញំ ឧបដ្ឋបេតុន្តិ ។

[១០៤] ឆ ភិក្ខវេ អានិសំសេ សម្បស្សមានេន អលមេវ ភិក្ខុនា សព្វធម្មេសុ អនោធឹ ករិត្វា អនត្ត-សញ្ញំ ឧបដ្ឋបេតុំ ។ កតមេ ឆ ។ សព្វលោកេ ច អតម្មយោ ភវិស្សាមិ អហំការា ច មេ ឧបរុជ្ឈិស្សន្តិ

១ ម. សន្តស្សោ ។ ២ ឱ. ម. គច្ឆន្តិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អានិសំសវគ្គ

[១០៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុឃើញនូវអានិសង្សទាំង ៦ យ៉ាង គួរធ្វើមិនឲ្យមានខេត្តដែន ក្នុងសង្ខារទាំងពួង ហើយតម្កល់នូវសេចក្តីសម្គាល់ថា ជាទុក្ខ ។ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីសម្គាល់ក្នុងការរលត់ចំពោះសង្ខារទាំងពួង នឹងតាំងឡើងប្រាកដដល់អាត្មាអញ ដូចនាយពេជ្ឈឃាត ដែលងារដាវឡើង ១ ចិត្តអាត្មាអញ នឹងចេញចាកលោកទាំងពួង ១ អាត្មាអញជាអ្នកឃើញនូវសេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ ក្នុងព្រះនិព្វាន ១ អនុសយធម៌ទាំងឡាយ របស់អាត្មាអញ នឹងដល់នូវការគាស់រំលើង ១ អាត្មាអញនឹងជាអ្នកធ្វើនូវកិច្ចការ ១ ព្រះសាស្តា អាត្មាអញនឹងជាអ្នកបម្រើ ប្រកបដោយមេត្តា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុឃើញនូវអានិសង្សទាំង ៦ យ៉ាងនេះឯង គួរធ្វើមិនឲ្យមានខេត្តដែនក្នុងសង្ខារទាំងពួង ហើយតម្កល់នូវសេចក្តីសម្គាល់ថា ជាទុក្ខ ។

[១០៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុឃើញនូវអានិសង្សទាំង ៦ យ៉ាង គួរធ្វើមិនឲ្យមានខេត្តដែន ក្នុងធម៌ទាំងពួង ហើយតម្កល់នូវសេចក្តីសម្គាល់ថា អនត្តា ។ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺអាត្មាអញនឹងមិនមានតម្មយៈ (គឺតណ្ហា-ទិដ្ឋិ) ក្នុងលោកទាំងពួង ១ ពួកអហំការទិដ្ឋិរបស់អាត្មាអញ នឹងរលត់ទៅ ១

មមំការា ច មេ ឧបរុជ្ឈិស្សន្តិ អសាធារណេន ច ញាណេន សមន្នាគតោ ភវិស្សាមិ ហេតុ ច មេ សុទិដ្ឋោ ភវិស្សតិ ហេតុសមុប្បន្នា ច ធម្មា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ អានិសំសេ សម្បស្សមានេន អលមេវ ភិក្ខុនា សព្វធម្មេសុ អនោធឹ ករិត្វា អនត្តសញ្ញំ ឧបដ្ឋបេតុន្តិ ។

[១០៥] តយោមេ ភិក្ខវេ ភវា បហាតព្វា តីសុ សិក្ខាសុ សិក្ខិតព្វំ ។ កតមេ តយោ ភវា បហាតព្វា ។ កាមភវោ រូបភវោ អរូបភវោ ។ ឥមេ តយោ ភវា បហាតព្វា ។ កតមាសុ តីសុ សិក្ខាសុ សិក្ខិតព្វំ ។ អធិសីលសិក្ខាយ អធិចិត្តសិក្ខាយ អធិប្បញ្ញាសិក្ខាយ ។ ឥមាសុ តីសុ សិក្ខាសុ សិក្ខិតព្វំ ។ យតោ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ ឥមេ តយោ ភវា បហីនា ហោន្តិ ឥមាសុ ច តីសុ សិក្ខាសុ សិក្ខិតសិក្ខោ ហោតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អច្ឆេជ្ជិ តណ្ហំ វិវត្តយិ សញ្ញោជនំ សម្មា មានាភិសមយា អន្តមកាសិ ទុក្ខស្សាតិ ។

ពួកមមំការតណ្ហារបស់អាត្មាអញ នឹងរលត់ទៅ ១ អាត្មាអញ ជាអ្នកប្រកប ដោយញាណមិនទូទៅ ១ ហេតុ អាត្មាអញនឹងឃើញដោយប្រពៃ ១ ធម៌ ទាំងឡាយ កើតឡើងអំពីហេតុ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុឃើញ អានិសង្សទាំង ៦ យ៉ាងនេះឯង គួរធ្វើមិនឲ្យមានខេត្តដែន ក្នុងធម៌ទាំងពួង ហើយតម្កល់នូវសេចក្ដីសម្គាល់ថា អនត្តា ។

[១០៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភព ៣ នេះ បុគ្គលគួរលះ ហើយ គួរសិក្សាក្នុងសិក្ខាទាំង ៣ ។ ភព ៣ ដែលបុគ្គលគួរលះ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺ កាមភព ១ រូបភព ១ អរូបភព ១ ។ ភព ៣ យ៉ាងនេះ បុគ្គលគួរលះបង់ ចេញ ។ សិក្ខា ៣ ដែលបុគ្គលគួរសិក្សា តើអ្វីខ្លះ ។ គឺអធិសីលសិក្ខា ១ អធិចិត្តសិក្ខា ១ អធិប្បញ្ញាសិក្ខា ១ ។ បុគ្គលគួរសិក្សា ក្នុងសិក្ខាទាំង ៣ នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភពទាំង ៣ នេះ ជាភពដែលភិក្ខុលះបង់ ហើយផង ភិក្ខុជាអ្នកមានសិក្ខាសិក្សាហើយ ក្នុងសិក្ខាទាំងឡាយ ៣ នេះ ផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ភិក្ខុអ្នកបានកាត់នូវតណ្ហា ស្រាយ នូវសញ្ញោជនៈធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ព្រោះត្រាស់ដឹងនូវមានះដោយប្រពៃ ។

[១០៦] តិស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ តណ្ហា បហាតព្វា តយោ ច មានា ។ កតមា តិស្សោ តណ្ហា បហាតព្វា ។ កាមតណ្ហា ភវតណ្ហា វិភវតណ្ហា ។ ឥមា តិស្សោ តណ្ហា បហាតព្វា ។ កតមេ តយោ មានា[១] ។ មានោ ឱមានោ អតិមានោ ។ ឥមេ តយោ មានា ។ យតោ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ ឥមា តិស្សោ តណ្ហា បហីនា ហោន្តិ ឥមេ ច តយោ មានា ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អច្ឆេជ្ជិ តណ្ហំ វិវត្តយិ សញ្ញោជនំ សម្មា មានាភិសមយា អន្តមកាសិ ទុក្ខស្សាតិ ។

អានិសំសវគ្គោ បញ្ចមោ ។

តស្សុទ្ទានំ

ចាតុភាវោ អានិសំសោ អនិច្ចំ ទុក្ខមនត្តតោ
និព្វានំ តយោ អនោធិសំ
វុត្តា ភវា តណ្ហាយ តេ ទសាតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសកោ និដ្ឋិតោ ។

---

១ ឱ. ម. មានា បហាតព្វា ។

[១០៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តណ្ហា ៣ នេះបុគ្គលគួរលះ ទាំងមានៈ ៣ បុគ្គលក៏ត្រូវលះដែរ ។ តណ្ហា ៣ ដែលបុគ្គលគួរលះ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺកាមតណ្ហា ១ ភវតណ្ហា ១ វិភវតណ្ហា ១ ។ តណ្ហាទាំង ៣ នេះ បុគ្គលគួរលះ ។ មានៈ ៣ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺមានៈ ១ ឱមានៈ ១ អតិមានៈ ១ ។ នេះមានៈ ៣ យ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណាតណ្ហាទាំង ៣ នេះ ភិក្ខុលះហើយ មានៈទាំង ៣ នេះក៏ឈ្មោះថា ភិក្ខុលះហើយដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះទើបហៅថា ភិក្ខុអ្នកបានកាត់នូវតណ្ហា បានរលាស់ចោលនូវសញ្ញោជនៈ ធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ព្រោះត្រាស់ដឹងនូវមានៈដោយប្រពៃ ។

ចប់ អានិសំសវគ្គ ទី ៥ ។

ឧទ្ទាននៃអានិសំសវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីការកើតប្រាកដ ១ អានិសង្ស ១
អនិច្ចសញ្ញា ១ ទុក្ខសញ្ញា ១ អនត្តសញ្ញា ១ ព្រះ
និព្វាន ១ មានៈបី ១ មិនធ្វើនូវការបែក ១ ភព
ទាំងឡាយ ១ តណ្ហា ១ ទាំងអស់ត្រូវជា ១០ ។

ចប់ ទុតិយបណ្ណាសក ។

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ វគ្គោ

តិកវគ្គោ

[១០៧] តយោ មេ ភិក្ខវេ ធម្មា ។ កតមេ តយោ ។ រាគោ ទោសោ មោហោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វា ។ កតមេ តយោ ។ រាគស្ស បហានាយ អសុភា ភាវេតព្វា ទោសស្ស បហានាយ មេត្តា ភាវេតព្វា មោហស្ស បហានាយ បញ្ញា ភាវេតព្វា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ ឥមេ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

[១០៨] តយោមេ ភិក្ខវេ ធម្មា ។ កតមេ តយោ ។ កាយទុច្ចរិតំ វចីទុច្ចរិតំ មនោទុច្ចរិតំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វា ។ កតមេ តយោ ។ កាយទុច្ចរិតស្ស បហានាយ កាយសុចរិតំ ភាវេតព្វំ វចីទុច្ចរិតស្ស បហានាយ វចីសុចរិតំ ភាវេតព្វំ មនោទុច្ចរិតស្ស បហានាយ មនោសុចរិតំ ភាវេតព្វំ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិតវគ្គ

តិកវគ្គ

[១០៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយនេះ មាន ៣ យ៉ាង ។ ៣ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺរាគៈ ១ ទោសៈ ១ មោហៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះធម៌ ៣ យ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលត្រូវចម្រើនធម៌ ៣ ប្រការ ដើម្បីលះធម៌ ៣ ប្រការ នេះចេញ ។ ធម៌ ៣ ប្រការតើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលត្រូវចម្រើនអសុភ ដើម្បីលះរាគៈ ១ ត្រូវចម្រើនមេត្តា ដើម្បីលះទោសៈ ១ ត្រូវចម្រើនបញ្ញា ដើម្បីលះមោហៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលត្រូវចម្រើនធម៌ទាំង ៣ នេះ ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ ។

[១០៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយនេះ មាន ៣ យ៉ាង ។ ៣ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺកាយទុច្ចរិត ១ វចីទុច្ចរិត ១ មនោទុច្ចរិត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះធម៌ ៣ យ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ៣ យ៉ាង បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាង នោះចេញ ។ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលត្រូវចម្រើនកាយសុចរិត ដើម្បីលះកាយទុច្ចរិតចេញ ១ ត្រូវចម្រើនវចីសុចរិត ដើម្បីលះវចីទុច្ចរិតចេញ ១ ត្រូវចម្រើនមនោសុចរិត ដើម្បីលះមនោទុច្ចរិតចេញ ១ ។

ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ ឥមេ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

[១០៩] តយោមេ ភិក្ខវេ ធម្មា ។ កតមេ តយោ ។ កាមវិតក្កោ ព្យាបាទវិតក្កោ វិហឹសាវិតក្កោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ ឥមេ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វា ។ កតមេ តយោ ។ កាមវិតក្កស្ស បហានាយ នេក្ខម្ម-វិតក្កោ ភាវេតព្វោ ព្យាបាទវិតក្កស្ស បហានាយ អព្យាបាទវិតក្កោ ភាវេតព្វោ វិហឹសាវិតក្កស្ស បហានាយ អវិហឹសាវិតក្កោ ភាវេតព្វោ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ ឥមេ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

[១១០] តយោមេ ភិក្ខវេ ធម្មា ។ កតមេ តយោ ។ កាមសញ្ញា ព្យាបាទសញ្ញា វិហឹសាសញ្ញា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វា ។ កតមេ តយោ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ ។

[១០៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយនេះ មាន ៣ យ៉ាង ។ ៣ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺកាមវិតក្កៈ ១ ព្យាបាទវិតក្កៈ ១ វិហឹសាវិតក្កៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះធម៌ ៣ យ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះចេញ ។ ៣ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលត្រូវចម្រើននេក្ខម្មវិតក្កៈ ដើម្បីលះកាមវិតក្កៈចេញ ១ ត្រូវចម្រើនអព្យាបាទវិតក្កៈ ដើម្បីលះព្យាបាទវិតក្កៈចេញ ១ ត្រូវចម្រើនអវិហឹសាវិតក្កៈ ដើម្បីលះវិហឹសាវិតក្កៈចេញ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ ។

[១១០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយនេះ មាន ៣ យ៉ាង ។ ៣ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺកាមសញ្ញា ១ ព្យាបាទសញ្ញា ១ វិហឹសាសញ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះធម៌ ៣ យ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងបុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះចេញ ។ ៣ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។

កាមសញ្ញាយ បហានាយ នេក្ខម្មសញ្ញា ភាវេតព្វា ព្យាបាទសញ្ញាយ បហានាយ អព្យាបាទសញ្ញា ភាវេតព្វា វិហឹសាសញ្ញាយ បហានាយ អវិហឹសាសញ្ញា ភាវេតព្វា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ ឥមេ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

[១១១] តយោមេ ភិក្ខវេ ធម្មា ។ កតមេ តយោ ។ កាមធាតុ ព្យាបាទធាតុ វិហឹសាធាតុ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វា ។ កតមេ តយោ ។ កាមធាតុយា បហានាយ នេក្ខម្មធាតុ ភាវេតព្វា ព្យាបាទធាតុយា បហានាយ អព្យាបាទធាតុ ភាវេតព្វា វិហឹសាធាតុយា បហានាយ អវិហឹសាធាតុ ភាវេតព្វា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ ឥមេ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

[១១២] តយោមេ ភិក្ខវេ ធម្មា ។ កតមេ តយោ ។ អស្សាទទិដ្ឋិ អត្តានុទិដ្ឋិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។

គឺបុគ្គលត្រូវចម្រើននេក្ខម្មសញ្ញា ដើម្បីលះកាមសញ្ញា ១ ត្រូវចម្រើនអព្យាបាទសញ្ញា ដើម្បីលះព្យាបាទសញ្ញា ១ ត្រូវចម្រើនអវិហឹសាសញ្ញា ដើម្បីលះវិហឹសាសញ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះចេញ ។

[១១១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយនេះ ៣ យ៉ាង ។ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺកាមធាតុ ១ ព្យាបាទធាតុ ១ វិហឹសាធាតុ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះធម៌ ៣ យ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាង បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះចេញ ។ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលត្រូវចម្រើននេក្ខម្មធាតុ ដើម្បីលះកាមធាតុ ១ ត្រូវចម្រើនអព្យាបាទធាតុ ដើម្បីលះព្យាបាទធាតុ ១ ត្រូវចម្រើនអវិហឹសាធាតុ ដើម្បីលះវិហឹសាធាតុ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ ។

[១១២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយនេះមាន ៣ យ៉ាង ។ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺអស្សាទទិដ្ឋិ (យល់ថាសត្វទៀង) ១ អត្តានុទិដ្ឋិ[១] ១ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ១ ។

១ បានដល់សក្កាយទិដ្ឋិ ២០ ប្រការ ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ។ អដ្ឋកថា ។

ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វា ។ កតមេ តយោ ។ អស្សាទនិជ្ជិយា បហានាយ អនិច្ចសញ្ញា ភាវេតព្វា អត្តានុទិដ្ឋិយា បហានាយ អនត្តសញ្ញា ភាវេតព្វា មិច្ឆាទិដ្ឋិយា បហានាយ សម្មាទិដ្ឋិ ភាវេតព្វា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ ឥមេ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

[១១៣] តយោមេ ភិក្ខវេ ធម្មា ។ កតមេ តយោ ។ អរតិ វិហឹសា អធម្មចរិយា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វា ។ កតមេ តយោ ។ អរតិយា បហានាយ មុទិតា ភាវេតព្វា វិហឹសាយ បហានាយ អវិហឹសា ភាវេតព្វា អធម្មចរិយាយ បហានាយ ធម្មចរិយា ភាវេតព្វា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ ឥមេ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះធម៌ ៣ យ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាង បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះចេញ ។ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលត្រូវចម្រើន អនិច្ចសញ្ញា ដើម្បីលះអស្សាទទិដ្ឋិ ១ ត្រូវចម្រើនអនត្តសញ្ញា ដើម្បីលះអត្តានុទិដ្ឋិ ១ ត្រូវចម្រើនសម្មាទិដ្ឋិ ដើម្បីលះមិច្ឆាទិដ្ឋិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ ។

[១១៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយនេះ មាន ៣ យ៉ាង ។ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺអរតិ (សេចក្តីមិនត្រេកអរ) ១ វិហឹសា (ការបៀត-បៀន) ១ អធម្មចរិយា (ការមិនប្រព្រឹត្តធម៌) ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះធម៌ទាំងឡាយ ៣ យ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាង បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះចេញ ។ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលត្រូវចម្រើន មុទិតា ដើម្បីលះអរតិ ១ ត្រូវចម្រើនអវិហឹសា ដើម្បីលះវិហឹសា ១ ត្រូវចម្រើន ធម្មចរិយា ដើម្បីលះអធម្មចរិយា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ៣ យ៉ាងនេះ បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ ។

[១១៤] តយោមេ ភិក្ខវេ ធម្មា ។ កតមេ តយោ ។ អសន្តុដ្ឋិតា អសម្បជញ្ញំ មហិច្ឆតា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វា ។ កតមេ តយោ ។ អសន្តុដ្ឋិតាយ បហានាយ សន្តុដ្ឋិតា ភាវេតព្វា អសម្បជញ្ញស្ស បហានាយ សម្បជញ្ញំ ភាវេតព្វំ មហិច្ឆតាយ បហានាយ អប្បិច្ឆតា ភាវេតព្វា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ ឥមេ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

[១១៥] តយោមេ ភិក្ខវេ ធម្មា ។ កតមេ តយោ ។ ទោវចស្សតា បាបមិត្តតា ចេតសោ វិក្ខេបោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វា ។ កតមេ តយោ ។ ទោវចស្សតាយ បហានាយ សោវចស្សតា ភាវេតព្វា បាបមិត្តតាយ បហានាយ កល្យាណមិត្តតា ភាវេតព្វា

[១១៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយនេះ មាន ៣ យ៉ាង ។ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺអសន្តុដ្ឋិតា (សេចក្តីមិនសន្តោស) ១ អសម្បជញ្ញៈ (មិនដឹងខ្លួន) ១ មហិច្ឆតា (សេចក្តីប្រាថ្នាច្រើន) ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះធម៌ ៣ យ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាង បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះចេញ ។ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលត្រូវចម្រើនសន្តុដ្ឋិតា ដើម្បីលះអសន្តុដ្ឋិតា ១ ត្រូវចម្រើន សម្បជញ្ញៈ ដើម្បីលះអសម្បជញ្ញៈ ១ ត្រូវចម្រើន អប្បិច្ឆតា ដើម្បីលះមហិច្ឆតា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ ។

[១១៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយនេះ មាន ៣ យ៉ាង ។ ធម៌ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ។ គឺទោវចស្សតា (ភាពនៃបុគ្គលជាអ្នកប្រដៅបានដោយក្រ) ១ បាបមិត្តតា (ភាពនៃបុគ្គលជាអ្នកមានមិត្រអាក្រក់) ១ សេចក្តីរវើរវាយចិត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះធម៌ ៣ យ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាង បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះចេញ ។ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលគួរចម្រើន សោវចស្សតា (ភាពនៃបុគ្គលជាអ្នកប្រដៅបានដោយងាយ) ដើម្បីលះទោវចស្សតា ១ ត្រូវចម្រើនកល្យាណមិត្តតា ដើម្បីលះបាបមិត្តតា ១

ចេតសោ វិក្ខេបស្ស បហានាយ អានាបានស្សតិ ភាវេតព្វា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ ឥមេ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

[១១៦] តយោ មេ ភិក្ខវេ ធម្មា ។ កតមេ តយោ ។ ឧទ្ធច្ចំ អសំវរោ បមាទោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វា ។ កតមេ តយោ ។ ឧទ្ធច្ចស្ស បហានាយ សមថោ ភាវេតព្វោ អសំវរស្ស បហានាយ សំវរោ ភាវេតព្វោ បមាទស្ស បហានាយ អប្បមាទោ ភាវេតព្វោ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ធម្មានំ បហានាយ ឥមេ តយោ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

តិកវគ្គោ និដ្ឋិតោ ។

តស្សុទ្ទានំ

រាគទុច្ចរិតវិតក្កា- សញ្ញាធាតូតិ បវុច្ចតិ
អស្សាទអរតិ តុដ្ឋិ ទុវេ ច ឧទ្ធច្ចេន វគ្គោតិ ។

ត្រូវចម្រើនអានាបានស្សតិ ដើម្បីលះសេចក្ដីរវើរវាយចិត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ ។

[១១៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយនេះ មាន ៣ យ៉ាង ។ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺឧទ្ធច្ចៈ (សេចក្ដីរាយមាយ) ១ អសំវរៈ (សេចក្ដីមិនសង្រួម) ១ បមាទៈ (សេចក្ដីធ្វេសប្រហែស) ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះធម៌ ៣ យ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាង បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះចេញ ។ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលត្រូវច្រើនសមថៈ ដើម្បីលះឧទ្ធច្ចៈ ១ ត្រូវចម្រើនសំវរៈ ដើម្បីលះអសំវរៈ ១ ត្រូវចម្រើនអប្បមាទៈ ដើម្បីលះបមាទៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីលះធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ ។

ចប់ តិកវគ្គ ។

ឧទ្ទាននៃតិកវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីរាគៈ ១ ទុច្ចរិត ១ វិតក្កៈ ១ សញ្ញា ១ ធាតុ ១ អស្សាទទិដ្ឋិ ១ អរតិ ១ តុដ្ឋិពីរលើក ១ ឧទ្ធច្ចៈ ១ វគ្គ ១ ។

វគ្គាសង្គហិតា សុត្តន្តា

[១១៧] ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរិតុំ ។ កតមេ ឆ ។ កម្មារាមតំ ភស្សារាមតំ និទ្ទារាមតំ សង្គណិការាមតំ ឥន្ទ្រិយេសុ អគុត្តទ្វារតំ ភោជនេ អមត្តញ្ញុតំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរិតុំ ។

[១១៨] ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរិតុំ ។ កតមេ ឆ ។ កម្មារាមតំ ភស្សារាមតំ និទ្ទារាមតំ សង្គណិការាមតំ ឥន្ទ្រិយេសុ អគុត្តទ្វារតំ ភោជនេ អមត្តញ្ញុតំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរិតុន្តិ ។

វគ្គាសង្គហិតសុត្តន្ត

[១១៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះធម៌ ៦ យ៉ាងចេញទេ ជាអ្នកមិនគួរពិចាណាឃើញកាយ ក្នុងកាយ ។ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការងារ ១ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងតិរច្ឆានកថា ១ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងការដេក ១ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងការច្រឡូកច្រឡំ ដោយពួកគណៈ ១ សេចក្តីមិនសង្រួមទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ១ សេចក្តីមិនដឹងប្រមាណ ក្នុងភោជន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះធម៌ ៦ យ៉ាងនេះចេញទេ ជាអ្នកមិនគួរពិចារណាឃើញកាយ ក្នុងកាយឡើយ ។

[១១៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះធម៌ ៦ យ៉ាងចេញ ជាអ្នកគួរពិចារណាឃើញកាយ ក្នុងកាយ ។ ៦ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការងារ ១ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងតិរច្ឆានកថា ១ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងការដេក ១ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងការច្រឡូកច្រឡំដោយពួកគណៈ ១ សេចក្តីមិនសង្រួមទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ១ សេចក្តីមិនដឹងប្រមាណ ក្នុងភោជន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះធម៌ ៦ យ៉ាងនេះចេញ ជាអ្នកគួរពិចារណាឃើញកាយ ក្នុងកាយបាន ។

[១១៩] ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អជ្ឈត្តំ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរិតុំ ។ បេ ។ ពហិទ្ធា កាយេ . . . អជ្ឈត្តពហិទ្ធា កាយេ

[១២០] ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ វេទនាសុ វេទនានុបស្សី វិហរិតុំ ។ បេ ។ អជ្ឈត្តំ វេទនាសុ... ពហិទ្ធា វេទនាសុ... អជ្ឈត្តពហិទ្ធា វេទនាសុ...

[១២១] ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ ចិត្តេ ចិត្តានុបស្សី វិហរិតុំ ។ បេ ។ អជ្ឈត្តំ ចិត្តេ... ពហិទ្ធា ចិត្តេ . . . អជ្ឈត្តពហិទ្ធា ចិត្តេ...

[១២២] ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរិតុំ ។ បេ ។ អជ្ឈត្តំ ធម្មេសុ... ពហិទ្ធា ធម្មេសុ... អជ្ឈត្តពហិទ្ធា ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរិតុំ ។ កតមេ ឆ ។ កម្មារាមតំ ភស្សារាមតំ និទ្ទារាមតំ សង្គណិការាមតំ

[១១៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកមិនគួរពិចារណាឃើញកាយ ក្នុងកាយជាខាងក្នុង ។ បេ ។ ក្នុងកាយខាងក្រៅ . . . ក្នុងកាយ ទាំងខាងក្នុង ទាំងខាងក្រៅ . . .

[១២០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកមិនគួរពិចារណាឃើញវេទនា ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ។ បេ ។ ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ជាខាងក្នុង... ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ជាខាងក្រៅ... ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅ...

[១២១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកមិនគួរពិចារណាឃើញចិត្ត ក្នុងចិត្ត ។ បេ ។ ក្នុងចិត្តជាខាងក្នុង... ក្នុងចិត្តជាខាងក្រៅ... ក្នុងចិត្តទាំងខាងក្នុង ទាំងខាងក្រៅ...

[១២២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះធម៌ ៦ យ៉ាង មិនគួរពិចារណាឃើញធម៌ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ។ បេ ។ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាខាងក្នុង... ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ជាខាងក្រៅ... ពិចារណាឃើញធម៌ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ទាំងខាងក្នុង ទាំងខាងក្រៅ ។ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការងារ ១ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងតិរច្ឆានកថា ១ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងការដេក ១ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងការច្រឡូកច្រឡំ ដោយពួកគណៈ ១

ឥន្ទ្រិយេសុ អគុត្តទ្វារតំ ភោជនេ អមត្តញ្ញុតំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អជ្ឈត្តពហិទ្ធា ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរិតុំ ។

[១២៣] ឆ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អជ្ឈត្ត-ពហិទ្ធា ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរិតុំ ។ កតមេ ឆ ។ កម្មារាមតំ ។ បេ ។ ភោជនេ អមត្តញ្ញុតំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អជ្ឈត្តពហិទ្ធា ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរិតុន្តិ ។

[១២៤] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ តបុស្សោ គហបតិ តថាគតេ និដ្ឋង្គតោ អមតទ្ទសោ អមតំ សច្ឆិកត្វា ឥរិយតិ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន អរិយេន សីលេន អរិយេន ញាណេន អរិយាយ វិមុត្តិយា ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ តបុស្សោ គហបតិ តថាគតេ និដ្ឋង្គតោ អមតទ្ទសោ អមតំ សច្ឆិកត្វា ឥរិយតីតិ ។

សេចក្តីមិនសង្រួមទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ១ សេចក្តីមិនដឹងប្រមាណក្នុងភោជន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះធម៌ ៦ យ៉ាងនេះទេ ជាអ្នកមិនគួរពិចារណាឃើញធម៌ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ទាំងខាងក្នុង ទាំងខាងក្រៅឡើយ ។

[១២៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះធម៌ ៦ យ៉ាងបានហើយ ជាអ្នកគួរពិចារណាឃើញធម៌ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ទាំងខាងក្នុង ទាំងខាងក្រៅ ។ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ។ គឺសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការងារ ១ ។ បេ ។ មិនដឹងប្រមាណក្នុងភោជន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះធម៌ ៦ យ៉ាងនេះចេញ ជាអ្នកគួរពិចារណាឃើញធម៌ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ទាំងខាងក្នុង ទាំងខាងក្រៅ ។

[១២៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តបុស្សគហបតីប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកអស់សង្ស័យ ក្នុងព្រះតថាគត ជាអ្នកឃើញអមតធម៌ ហើយធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអមតធម៌ ។ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះពុទ្ធ ១ សេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះធម៌ ១ សេចក្តីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះសង្ឃ ១ សីលដ៏ប្រសើរ ១ ញាណដ៏ប្រសើរ ១ វិមុត្តិដ៏ប្រសើរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តបុស្សគហបតីប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកអស់សង្ស័យក្នុងព្រះតថាគត ជាអ្នកឃើញអមតធម៌ ហើយធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអមតធម៌ ។

វគ្គាសង្គហិតា សុត្តន្តា

[១២៤] ឆហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភល្លិកោ គហបតិ សុទត្តោ គហបតិ អនាថបិណ្ឌិកោ ចិត្តោ គហបតិ មច្ឆិកាសណ្ឌិកោ ហត្ថកោ អាឡវកោ មហានាមោ សក្កោ ឧគ្គោ គហបតិ វេសាលិកោ ឧគ្គតោ គហបតិ សូរោ អម្ពដ្ឋោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ នកុលបិតា គហបតិ តវកណ្ណិកោ គហបតិ បូរណោ គហបតិ ឥសិទត្តោ គហបតិ សន្ធានោ គហបតិ វិជយោ គហបតិ វជ្ជិយមហិតោ គហបតិ មេណ្ឌកោ គហបតិ វាសេដ្ឋោ ឧបាសកោ អរិដ្ឋោ ឧបាសកោ សាទត្តោ ឧបាសកោ តថាគតេ និដ្ឋង្គតោ អមតទ្ទសោ អមតំ សច្ឆិកត្វា ឥរិយតិ ។ កតមេហិ ឆហិ ។ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន អរិយេន សីលេន អរិយេន ញាណេន អរិយាយ វិមុត្តិយា ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ សាទត្តោ ឧបាសកោ តថាគតេ និដ្ឋង្គតោ អមតទ្ទសោ អមតំ សច្ឆិកត្វា ឥរិយតីតិ ។

វគ្គាសង្គហិតសុត្តន្ត

[១២៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភល្លិកគហបតី ១ សុទត្តគហបតី គឺអនាថបិណ្ឌិក ១ ចិត្តគហបតី នៅក្នុងមច្ឆិកាសណ្ឌៈ ១ ហត្ថកអាឡវកៈ ១ មហានាមសក្កៈ១ ឧគ្គគហបតី នៅក្នុងក្រុងវេសាលី ១ ឧគ្គតគហបតី ១ សូរអម្ពដ្ឋ ១ ជីវកកោមារភច្ច ១ នកុលបិតាគហបតី ១ តវកណ្ណិកគហបតី ១ បូរណគហបតី ១ ឥសិទត្តគហបតី ១ សន្ធានគហបតី ១ វិជយគហបតី ១ វជ្ជិយមហិតគហបតី ១ មេណ្ឌកគហបតី ១ វាសេដ្ឋឧបាសក ១ អរិដ្ឋឧបាសក ១ សាទត្តឧបាសក ១ សុទ្ធតែប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង ជាអ្នកអស់សេចក្តីសង្ស័យក្នុងព្រះតថាគត ជាអ្នកឃើញអមតធម៌ ហើយធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអមតធម៌ ។ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះពុទ្ធ ១ សេចក្តីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះធម៌ ១ សេចក្តីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះសង្ឃ ១ សីលដ៏ប្រសើរ ១ ញាណដ៏ប្រសើរ ១ វិមុត្តិដ៏ប្រសើរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សាទត្តឧបាសក ប្រកបដោយធម៌ទាំង ៦ យ៉ាងនេះ ជាអ្នកអស់សេចក្តីសង្ស័យក្នុងព្រះតថាគត ឃើញអមតធម៌ ហើយធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអមតធម៌ ។

[១២៦] រាគស្ស ភិក្ខវេ អភិញ្ញាយ ឆ ធម្មា ភាវេតព្វា ។ កតមេ ឆ ។ ឆស្សនានុត្តរិយំ សវនានុត្តរិយំ លាភានុត្តរិយំ សិក្ខានុត្តរិយំ ចារិចរិយានុត្តរិយំ អនុស្សតានុត្តរិយំ ។ រាគស្ស ភិក្ខវេ អភិញ្ញាយ ឥមេ ឆ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

[១២៧] រាគស្ស ភិក្ខវេ អភិញ្ញាយ ឆ ធម្មា ភាវេតព្វា ។ កតមេ ឆ ។ ពុទ្ធានុស្សតិ ធម្មានុស្សតិ សង្ឃានុស្សតិ សីលានុស្សតិ ចាគានុស្សតិ ទេវតានុស្សតិ ។ រាគស្ស ភិក្ខវេ អភិញ្ញាយ ឥមេ ឆ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

[១២៨] រាគស្ស ភិក្ខវេ អភិញ្ញាយ ឆ ធម្មា ភាវេតព្វា ។ កតមេ ឆ ។ អនិច្ចសញ្ញា អនិច្ចេ ទុក្ខសញ្ញា ទុក្ខេ អនត្តសញ្ញា បហានសញ្ញា វិរាគសញ្ញា និរោធសញ្ញា ។ រាគស្ស ភិក្ខវេ អភិញ្ញាយ ឥមេ ឆ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

[១២៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលគួរតែចម្រើនធម៌ ៦ ប្រការ ដើម្បីឲ្យបានដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។ ៦ ប្រការតើអ្វីខ្លះ ។ គឺការឃើញដ៏ប្រសើរ ១ ការស្តាប់ដ៏ប្រសើរ ១ ការបានដ៏ប្រសើរ ១ ការរៀនដ៏ប្រសើរ ១ ការបម្រើដ៏ប្រសើរ ១ ការរលឹកដ៏ប្រសើរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៦ ប្រការនេះ បុគ្គលគួរតែចម្រើន ដើម្បីឲ្យបានដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។

[១២៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលគួរតែចម្រើនធម៌ ៦ ប្រការ ដើម្បីឲ្យបានដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។ ៦ ប្រការតើអ្វីខ្លះ ។ គឺពុទ្ធានុស្សតិ ១ ធម្មានុស្សតិ ១ សង្ឃានុស្សតិ ១ សីលានុស្សតិ ១ ចាគានុស្សតិ ១ ទេវតានុស្សតិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៦ ប្រការនេះ បុគ្គលគួរតែចម្រើន ដើម្បីឲ្យបានដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។

[១២៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៦ ប្រការ បុគ្គលគួរតែចម្រើន ដើម្បីឲ្យបានដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។ ៦ ប្រការតើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីសម្គាល់ថាមិនទៀង ក្នុងរបស់មិនទៀង ១ សេចក្តីសម្គាល់ថាជាទុក្ខ ក្នុងរបស់ជាទុក្ខ ១ សេចក្តីសម្គាល់ថាមិនមែនជារបស់ខ្លួន ១ សេចក្តីសម្គាល់ក្នុងការលះ ១ សេចក្តីសម្គាល់ក្នុងការប្រាសចាកតម្រេក ១ សេចក្តីសម្គាល់ក្នុងការរលត់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៦ ប្រការនេះ បុគ្គលគួរតែចម្រើន ដើម្បីឲ្យបានដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។

វគ្គាសង្គហិតា សុត្តន្តា

[១២៩] រាគស្ស ភិក្ខវេ បរិញ្ញាយ ។ បេ ។ បរិក្ខយាយ បហានាយ ខយាយ វយាយ វិរាគាយ និរោធាយ ចាគាយ បដិនិស្សគ្គាយ ឥមេ ឆ ធម្មា ភាវេតព្វា ។ បេ ។

[១៣០] ទោសស្ស មោហស្ស កោធស្ស ឧបនាហស្ស មក្ខស្ស បឡាសស្ស ឥស្សាយ មច្ឆរិយស្ស មាយាយ សាឋេយ្យស្ស ថម្ភស្ស សារម្ភស្ស មានស្ស អតិមានស្ស មទស្ស បមាទស្ស អភិញ្ញាយ បរិញ្ញាយ បរិក្ខយាយ បហានាយ ខយាយ វយាយ វិរាគាយ និរោធាយ ចាគាយ បដិនិស្សគ្គាយ ។ បេ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ឆ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។ ឥទមវោច ភគវា ។ អត្តមនា តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទុន្តិ ។

ឆក្កនិបាតោ និដ្ឋិតោ ។

វគ្គាសង្គហិតសុត្តន្ត

[១២៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដើម្បីកំណត់ដឹងនូវរាគៈ ។ បេ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងនេះ បុគ្គលគួរតែចម្រើន ដើម្បីឲ្យអស់រលីង លះបង់អស់ទៅ សូន្យទៅ ប្រាសចាក រលត់ កម្ចាត់ចេញ រលាស់ចេញ ។ បេ ។

[១៣០] ដើម្បីដឹងច្បាស់ កំណត់ដឹង អស់រលីង លះអស់ទៅ សូន្យទៅ ប្រាសចាក រលត់ កម្ចាត់ចេញ រលាស់ចេញ នូវទោសៈ មោហៈ កោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ ឥស្សា មច្ឆរិយៈ មាយា សាថេយ្យៈ ថម្ភៈ សារម្ភៈ មានះ អតិមានះ មទៈ បមាទៈ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ៦ ប្រការនេះឯង បុគ្គលគួរតែចម្រើន ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សូត្រនេះ ចប់ហើយ ភិក្ខុទាំងនុ៎ះ មានចិត្តរីករាយ ត្រេកអរ នឹងភាសិតរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

ចប់ ឆក្កនិបាត ។

សុត្តន្តបិដកេ

អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឆក្កនិបាតោ

សត្តមោ ភាគោ

មាតិកា អង្កេ

បឋមបណ្ណាសកោ

បឋមបណ្ណាសកេ អាហុនេយ្យវគ្គោ បឋមោ ១
សារាណីយាទិវគ្គោ ទុតិយោ ២០
អនុត្តរិយវគ្គោ តតិយោ ៦២
សេក្ខបរិហានិយវគ្គោ ចតុត្ថោ ១០២
ធម្មិកវគ្គោ បញ្ចមោ.......................... ១៣១

ទុតិយបណ្ណាសកោ

ទុតិយបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ បឋមោ ១៨៩
ទេវតាវគ្គោ ទុតិយោ........................... ២៨២
អរហន្តវគ្គោ តតិយោ........................... ២៩៩
សីតិវគ្គោ ចតុត្ថោ........................... ៣០៩
អានិសំសវគ្គោ បញ្ចមោ....................... ៣១៩

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ វគ្គោ

បណ្ណាសកាសង្គហិតេ វគ្គេ តិកវគ្គោ.. ៣២៦

សុត្តន្តបិដក

អង្គុត្តរនិកាយ ឆក្កនិបាត

សត្តមភាគ

មាតិកា លេខទំព័រ

បឋមបណ្ណាសក

បឋមបណ្ណាសក អាហុនេយ្យវគ្គ ទី ១ .... *១*

សារាណីយាទិវគ្គ ទី ២ .... *២០*

អនុត្តរិយវគ្គ ទី ៣ .... *៦២*

សេក្ខបរិហានិយវគ្គ ទី ៤ .... *១០២*

ធម្មិកវគ្គ ទី ៥ .... *១៣១*

ទុតិយបណ្ណាសក

ទុតិយបណ្ណាសក មហាវគ្គ ទី ១ .... *១៨៩*

ទេវតាវគ្គ ទី ២ .... *២៨៤*

អរហន្តវគ្គ ទី ៣ .... *២៩៩*

សីតិវគ្គ ទី ៤ .... *៣០៩*

អានិសំសវគ្គ ទី ៥ .... *៣១៩*

បណ្ណាសកាសង្គហិតវគ្គ

បណ្ណាសកាសង្គហិតវគ្គ តិកវគ្គ *៣២៦*

សុត្តន្តបិដក

៤៦

SUTTANTA PITAKA